

Ellen G. White
BOŽJA ZADIVLJUJUĆA MILOST

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
God's Amazing Grace
by Ellen G. White
Review and Herald Publishing Association
Washington D.C.

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Milan Šušljic

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
Tiskara Velika Gorica
Zagreb, 2012.

Ellen G. White

**BOŽJA
ZADIVLJUJUĆA
MILOST**

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti*

Brojevi stranica knjige isti su kao u izvorniku

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 825236

ISBN 978-953-183-185-7

PREDGOVOR

Objavljivanjem ove knjige dobili smo još jednu bogoslužbenu knjigu iz pera Ellen G. White. Iako sve knjige namijenjene jutarnjem bogoslužju u obitelji imaju duboki duhovni karakter, odražavajući tako posvećenost svojih autora i njihovu literarnu vještinu, nijedna od njih nije uspjela dostići dubinu opažanja i pronicavosti koju pokazuju djela ove jedinstvene autorice. Kako se to može objasniti? Svakako da za to isključivu zaslugu ne treba pripisati Ellen G. White kao osobi. Nema sumnje da bi i ona sama, da je još na životu, potpisala ovo skromno objašnjenje:

“Sestra White nije začetnik ovih knjiga. One sadrže pouke koje joj je tijekom njezinog životnog djela davao sâm Bog. One sadrže dragocjeno, utješno svjetlo koje je Bog milostivo udijelio svojoj sluškinji da bi ga ona prenijela svijetu. S njihovih stranica svjetlo treba obasjati srca muškaraca i žena i povesti ih Spasitelju.” (*Review and Herald*, 20. siječnja 1903.)

Možda će tisuće onih koji budu čitali nadahnute poruke s ovih stranica biti pokrenuti da steknu potpunije iskustvo s Isusom Kristom. Tako će i oni imati udjela u Njegovoj milosti, koju Ellen G. White opisuje kao “božansku osobinu pokazanu nedostojnim ljudskim bićima. Mi je nismo tražili,” objašnjava spisateljica, “već je ona poslana da potraži nas”.

Izjave povezane s tematikom milosti prožimaju mnoga pisana djela ove Gospodnje sluškinje. Iz tih bogatih izvora prikupili smo tekstove koje smo uvrstili u ovu zbirku. Časopisi, kao što su *Review and Herald*, *Signs of the Times* i *Youth's Instructor*, pružili su nam dodatne tekstove.

Kada smo se služili samo dijelom teksta, izostavljene dijelove obilježavali smo na uobičajeni način. U mnogo slučajeva štiva se sastoje od izabраниh navoda spojenih u čvrstu cjelinu.

Ovo djelo, *Božja zadivljujuća milost*, sabrano je pod upravom Ostavštine Ellen G. White, koja je odgovorna za objavljivanje ovih proizvoda njezinoga pera. Moramo naglasiti da su zbirke citata iz djela spisateljice njezini povjerenici načinili u skladu s odredbama njezine oporuke, koja zahtijeva da se ovakvi izabrani citati prikupljaju i objavljuju kao knjige ako se za to ukaže potreba.

Nadamo se da će kratki savjeti i misli za pojedine dane, objavljeni u ovoj knjizi, pokrenuti čitatelje da još obilnije zahvate iz beskrajnih izvora božanske milosti i dostignu sve što se od njih traži da bi mogli biti preneseni na Nebo. To će biti priprema koja je potrebna svim današnjim kršćanima, i mi se molimo da ova knjiga doprinese iskustvu oživljavanja prave duhovne obnove u našoj sredini.

Nakladnik

Pregled sadržaja

Siječanj	Kraljevstvo milosti
Veljača	Kralj milosti i Njegovi podanici
Ožujak	Prijestolje milosti
Travanj	Svrha milosti
Svibanj	Savez milosti
Lipanj	Cijena milosti
Srpanj	Duh milosti
Kolovoz	Preobražavajuća milost
Rujan	Sila milosti
Listopad	Rast u milosti
Studen	Samo milošću
Prosinac	Kraljevstvo slave

“Sam naš Gospodin Isus Krist i Bog, Otac naš, koji nas je ljubio i po milosti nam dao vječnu utjehu i dobru nadu, neka utješi srca vaša i učvrsti ih u svakom dobrom djelu i riječi!” (2. Solunjanima 2,16.17)

Radosna vijest o kraljevstvu

“Isus je obilazio po svoj Galileji učeći u tamošnjim sinagogama, propovijedajući Radosnu vijest o Kraljevstvu te ozdravljujući svaku vrstu bolesti i nemoći u narodu.” (Matej 4,23)

“Zatim otvori usta svoja i poče ih ovako učiti: ‘Blago siromašnima u duhu, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!’” (Matej 5,2.3)

U ušima iznenađenog mnoštva te su riječi odjeknule kao nešto strano i novo. Takvo učenje bilo je suprotno svemu što su dotad čuli od svećenika ili rabina. U njemu nisu mogli naći ništa što bi laskalo njihovoj uznositosti ili poticalo njihove slavoljubive nade. Ali iz toga novog Učitelja zračila je snaga koja ih je očaravala. Sama Njegova nazočnost širila je miomiris božanske ljubavi, poput cvijeta što širi svoj miris. ...

I u mnoštvu okupljenom na brdu bilo je duša koje su, suočene s Njegovom neporočnošću, osjećale da su “nesretne, i bijedne, i siromašne, i slijepe, i gole” (Otkrivenje 3,17), pa su čeknule za “milošću Božjom u svoj spasiteljskoj snazi...” (Titu 2,11)

O siromasima u duhu Isus kaže: “Njihovo je kraljevstvo nebesko.” To kraljevstvo nije, kako su očekivali Kristovi slušatelji, prolazno i zemaljsko. Krist je ljudima otvorio duhovno kraljevstvo svoje ljubavi, milosti i pravедnosti. Oznaka Mesijinog kraljevstva jest sličnost sa Sinom Čovječjim. Njegovi podanici su siromašni duhom, krotki, proganjani zbog pravde. Njima pripada nebesko kraljevstvo. Premda još nije sasvim dovršeno, u njima je otpočelo djelo koje će ih učiniti “dostojnima sudioništva u baštini svetih u svjetlu”. (Kološanima 1,12)

Svi koji osjećaju veliko siromaštvo svoje duše i shvaćaju da nemaju u sebi nikakvog dobra, mogu dobiti pravедnost i snagu ugledavši se na Isusa. On kaže: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28) Isus vas moli da svoje siromaštvo zamijenite bogatstvom Njegove milosti. Mi nismo dostojni Božje ljubavi, ali je dostojan Krist, naš Jamac. On može savršeno spasiti sve koji dolaze k Njemu. Kakvo god bilo vaše iskustvo u prošlosti, koliko god bile obeshrabrujuće vaše trenutačne okolnosti, ako dođete k Isusu takvi kakvi jeste, slabi, bespomoćni i očajni, naš milostivi Spasitelj će vam daleko izići u susret, zagrlit će vas rukama svoje ljubavi i ogrnuti plaštem svoje pravедnosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 17—20)

Samo za grešnike

“Baš se tim očitova milost Božja u svojoj spasiteljskoj snazi za sve ljude.” (Titu 2,11)

Pokazavši neposlušnost prema Božjim zapovijedima, ljudi su pali pod prokletstvo Njegovog Zakona. Taj pad je zahtijevao da se za dobro grešnika pokaže Božja milost. Mi nikada ne bismo saznali značenje ove riječi “milost” da nismo pali. Bog voli bezgrešne anđele koji Mu služe, koji su poslušni svim Njegovim zapovijedima, ali im ne pruža svoju milost. Ta nebeska bića ništa ne znaju o milosti; ona im nikada nije ni bila potrebna jer nikada nisu sagriješili. Milost je Božja osobina pokazana nedostojnim ljudskim bićima. Mi je nismo tražili, ali je ona bila poslana da potraži nas. Bog želi izliti svoju milost na svakoga koji gladije za njom. On svakome od nas objavljuje uvjete pod kojima možemo dobiti milost ne zato što smo je dostojni, već upravo zato što smo je tako potpuno nedostojni. Naša potreba je ujedno i kvalifikacija koja nam daje sigurnost da ćemo primiti taj dar.

Međutim, Bog se ne služi svojom milošću tako da ona obenaži Njegov Zakon ili ga zamijeni. ... Božja milost i Zakon Njegovog kraljevstva u savršenom su skladu; oni idu ruku pod ruku. Njegova milost omogućuje nam da Mu se približimo vjerom. Primajući je, dopuštajući joj da djeluje u našem životu, mi svjedočimo da je Zakon i dalje na snazi; mi uzdižemo Zakon i činimo ga slavnim oživotvorujući njegova načela silom Kristove milosti; pokazujući od sveg srca čistu poslušnost prema Božjem zakonu, mi svjedočimo pred nebeskim svemirom i pred palim svijetom, koji je obesnažio Božji zakon, o sili otkupljenja.

Bog nas ne voli zato što smo mi prvi zavoljeli Njega, već “dok smo još bili grešnici” (Rimljanima 5,8), Krist je umro za nas stvarajući potpune i obilne uvjete za naše otkupljenje. Iako smo svojom neposlušnošću zaslužili Božje nezadovoljstvo i osudu, On nas nije odbacio; nije nas ostavio da se svojom ograničenom snagom borimo protiv neprijateljske sile. Nebeski anđeli vojuju naše bitke umjesto nas; i surađujući s njima, mi možemo izići kao pobjednici nad silama zla. Oslanjajući se na Krista kao svojeg Spasitelja, “u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio” (Rimljanima 8,37). (RH, 15. rujna 1896.)

U vrijeme koje je Bog odredio

13

“Ali kada dode punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođena od žene, rođena pod Zakonom, da otkupi podložnike Zakona, da primimo posinjenje.” (Galaćanima 4,4.5)

Isto je tako na nebeskom Savjetu određen i trenutak Kristova dolaska. Kad je velika ura vremena pokazala taj tren, Isus se rodio u Betlehemu. ... Providenje je upravljalo pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i utjecaja, sve dok svijet nije postao zrelim za dolazak Izbavitelja. ...

Obmana grijeha dosegla je svoj vrhunac. Sva oruđa za izopačenje ljudskih duša bila su pokrenuta. Promatrajući svijet, Božji Sin je gledao patnju i bijedu. Sa sažaljenjem je vidio kako su ljudi postali žrtve Sotonine svireposti. Sa suosjećanjem je promatrao one koji su bili izopačeni, uništeni i izgubljeni. ... Pred cijelim svemirom pokazalo se da se bez Boga čovječanstvo ne može podignuti. Onaj tko je stvorio svijet mora darovati novi sastojak života i sile.

S neizmjernim zanimanjem stanovnici svjetova koji nisu pali očekivali su da vide Jahvu kako ustaje i uništava stanovnike Zemlje.

Međutim, umjesto da uništi svijet, Bog je poslao svojega Sina da ga spasi. ... U trenutku krize, kad je izgledalo da će Sotona pobijediti, Božji Sin je došao kao Poslanik božanske milosti. U sva vremena, u svakom trenutku, Božja se ljubav pokazivala palom ljudskom rodu. Unatoč ljudskoj izopačenosti, znaci milosti neprekidno su se pokazivali. A kad se navršilo vrijeme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja iscjeljujuće milosti na svijet, milosti koja nikada neće biti spriječena ili zaustavljena, dok se plan spasenja ne izvrši.

Sotona je likovao što je u ljudskom rodu uspio uniziti Božje obličje. Tada je Isus došao da obnovi u čovjeku Stvoriteljevo obličje. Nitko drugi do Krist nije mogao ponovno oblikovati karakter koji je upropašten grijehom. On je došao istjerati demone koji su nadzirali ljudsku volju. On nas je došao podignuti iz prašine, kako bi ponovno oblikovao uništeni karakter prema uzoru svojega božanskog karaktera i uljepšao ga svojom slavom. (*Isusov život*, str. 18—23)

Poruka o prvom dolasku

“Dode Isus u Galileju. Tu je propovijedao Radosnu vijest Božju. Govorio je: ‘Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!’” (Marko 1,14.15)

Dok je Isus putovao Galilejom učeći i liječeći, mnoštvo iz gradova i sela stjecalo se k Njemu. Mnogi su dolazili čak iz Judeje i susjednih pokrajina. Često se morao skrivati od naroda. Oduševljenje je toliko raslo da je bilo potrebno poduzeti mjere opreza da se kod rimske vlasti ne pojavi strah od bune. Nikada ranije u svijetu nije postojalo takvo doba. Nebo se približilo ljudima. Gladne i žedne duše koje su dugo očekivale izbavljenje Izraela sad su uživale u milosti blagog Spasitelja. ...

Tako je vijest evanđelja, koju je iznosio sam Spasitelj, bila zasnovana na proročanstvima. “Vrijeme” za koje je On objavio da je izašlo bilo je razdoblje obznanjeno Danielu. ... “Znaj i razumij: Od časa kad izađe riječ ‘Neka se vrate i neka opet sagrađe Jeruzalem’ pa do Kneza Pomazanika: sedam sedmica, a onda šezdeset i dvije sedmice”; šezdeset i devet sedmica ili četiri stotine i osamdeset i tri godine (Daniel 9,25). Zapovijed da se obnovi i sagrađi Jeruzalem kako ju je objavio Artakserks Longiman (Vidi: Ezra 6,14; 7,1.9) stupila je na snagu u jesen 457. godine prije Krista. Od ovog trenutka četiri stotine osamdeset i tri godine protežu se do jeseni 27. godine poslije Krista. Prema proročanstvu, ovo razdoblje trebalo je stići do Mesije, do Pomazanika. Godine 27. Isus je prigodom svojega krštenja primio pomazanje Svetoga Duha i uskoro nakon toga otpočeo svoju službu. Tada se objavljivala vijest: “Ispunilo se vrijeme.” ...

Vrijeme Kristova dolaska, Njegovo pomazanje Svetim Duhom, Njegova smrt i iznošenje Radosne vijesti neznabošcima bili su točno istaknuti. ... “Duh Kristov — koji bijaše u njima — kad je unaprijed navješćivao Kristu određene patnje i proslavljenje što će doći poslije njih.” (1. Petrova 1,11) ...

Kao što je vijest o prvom Kristovom dolasku objavljivala kraljevstvo Njegove milosti, tako će i vijest o Njegovom drugom dolasku objavljivati kraljevstvo Njegove slave. (*Isusov život*, str. 175—177)

Duhovno kraljevstvo

**“Isus odgovori: ‘Moje kraljevstvo ne pripada ovomu svijetu!’”
(Ivan 18,36)**

Božje kraljevstvo neće doći da se vidi. Evandjelje Božje milosti, sa svojim duhom samoodricanja, nikada ne može biti u skladu s duhom ovoga svijeta. Ova su dva načela u sukobu. ...

Međutim, danas u vjerskom svijetu postoji mnoštvo onih koji po svom vjerovanju rade na uspostavi Kristova kraljevstva kao zemaljske, svjetovne vladavine. Oni žele našega Gospodina učiniti vladarem kraljevstva ovoga svijeta, vladarem u njegovim sudovima, nad njegovim vojskama, njegovim zakonodavnim dvoranama, njegovim palačama i trgovima. Oni od Njega očekuju da vlada uz pomoć zakona nametnutih ljudskom vlašću. Budući da se Krist osobno ne nalazi ovdje, oni će sami poduzeti da djeluju umjesto Njega, da provode zakone Njegova kraljevstva. Uspostava takvog kraljevstva je ono što su željeli Hebreji Kristovog doba. Oni bi prihvatili Krista da je htio uspostaviti svjetovno kraljevstvo, nametnuti ono što su oni smatrali Božjim Zakonom i učiniti ih tumačima svoje volje i predstavnicima svoje vlasti. Međutim, On je rekao: “Moje kraljevstvo ne pripada ovomu svijetu.” (Ivan 18,36) On nije želio prihvatiti zemaljsko prijestolje.

Kristovo kraljevstvo nije uspostavljeno odlukama sudova, savjeta, zakonodavnih skupština ni pokroviteljstvom velikih ljudi ovoga svijeta, već usađivanjem Kristove prirode u ljudsku djelovanje Svetoga Duha. ... Evo jedine sile koja može uzdignuti ljudski rod! Ljudsko oruđe za izvršenje ovog djela predstavlja propovijedanje Božje Riječi i njezino provođenje u život. ...

Danas, kao i u Kristovo doba, djelo Božjega kraljevstva ne oslanja se na one koji traže priznanje i potporu svjetovnih vladara i ljudskih zakona, već na one koji u Njegovo ime objavljuju narodu one duhovne istine koje će, kod onih koji ih prihvate, ostvariti Pavlovo iskustvo: “... s Kristom sam razapet na križ; živim — ali ne više ja, nego Krist živi u meni.” (Galaćanima 2,19.20) (*Isusov život*, str. 417,418)

Različito od zemaljskih kraljevstava

“Govorio je dalje: ‘S čime ćemo usporediti kraljevstvo Božje? Kojom li ga usporedbom prikazati?’” (Marko 4,30)

Krist je zemaljska kraljevstva zatekao u stanju izopačenosti. Pošto je bio zbačen s Neba, Sotona je ovdje na Zemlji podigao svoju zastavu pobune i svim sredstvima pokušao ljude privući na svoju stranu. ... Njegova je namjera bila da uspostavi kraljevstvo u kojem će vrijediti njegovi zakoni, koje će biti održavano njegovim sredstvima neovisno o Bogu; i tako je dobro uspio u svojim namjerama da je Krist, kada je došao na svijet da uspostavi svoje kraljevstvo, pogledao ljudske vlasti i rekao: “S čime ćemo usporediti kraljevstvo Božje?” Ništa u ljudskom društvu nije Mu pružalo mogućnost za usporedbu. ...

Poslanje i djelo Isusa Krista bili su izrazita suprotnost zlu i nasilju koje se proširilo po cijelom svijetu. ... On je donio vlast koja se neće služiti silom; Njegovi podanici neće osjećati nikakvo nasilje. ... On nije došao kao okrutni tiranin, već kao Sin Čovječji; ne da pokori narode svojom željeznom rukom, već da “radosnu vijest donese ubogima”, “da iscijeli srca slomljena; da zarobljenima navijesti slobodu i oslobođenje sužnjevima”, “da razveseli ožalošćene” (Izaija 61,1.2). On je došao kao božanski Obnovitelj, da potlačenom i pogaženom čovječanstvu donese bogatu i obilnu milost s Neba kako bi silom Njegove pravednosti čovjek, grešan i ponižen kakav je bio, mogao postati dionik božanske naravi. ...

Krist je govorio da je Njegova Crkva duhovno kraljevstvo. On je sam, “Knez mironosni”, glava svoje Crkve. U Njegovoj je osobi svijetu bila predstavljena ljudska narav, prožeta božanskom. Veliki cilj Njegovog poslanja bio je da postane Žrtva za grijeh, prinesena za svijet, tako da je prolijevanjem Njegove krvi omogućeno pomirenje cijelom ljudskom rodu. Sa srcem koje je uvijek bilo ganuto sviješću o našim slabostima, s uhom koje je uvijek bilo otvoreno za vapaje napaćenog čovječanstva, s rukom koja je uvijek bila spremna spasiti obeshrabrene i očajne, Isus, naš Spasitelj, “prošao je čineći dobro” (Djela 10,38). ...

Svi koji postanu podanici Kristovog kraljevstva predstavljat će Njega svojim karakterom i naravi. (RH, 18. kolovoza 1896.)

Znak Kristovog kraljevstva

“Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29)

Daniel je u videnju ugledao strašne zvijeri koje su prikazivale zemaljske sile. Međutim, znak Mesijinog kraljevstva je janje. Dok sva zemaljska kraljevstva vladaju primjenom fizičke sile, Krist će ukloniti svako tjelesno oružje, svako sredstvo nasilja. Njegovo kraljevstvo bit će uspostavljeno da uzdigne i oplemeni grešno čovječanstvo. (4BC 1171)

Za Adama je žrtvovanje prve žrtve bio najbolnji doživljaj. Njegova se ruka morala podići da oduzme život i on je znao da je bio poslušan Bogu, smrti čovjeka ili životinje ne bi bilo. Dok je klao nevinu žrtvu, on je drhtao pri pomisli da će krv bezgrešnog Janjeta Božjeg morati biti prolivena. Ovaj mu je prizor pružao dublji i jasniji osjećaj vlastitog prijestupa, koji ništa osim smrti dragog Božjeg Sina nije moglo okajati. On se divio beskonačnoj dobroti koja će platiti ovakav otkup da spasi krivce. (*Patrijarsi i proroci*, str. 47)

Simboli i “sjene” ceremonijalne službe, zajedno s proročanstvima, pružale su Izraelcima prikriiven, nejasan uvid u milost koja će se izliti na svijet s Kristovim pojavljivanjem. ... Jedino uz Kristovu pomoć čovjek može vršiti moralni Zakon. Prestupanjem tog Zakona čovjek je unio grijeh u svijet, a s grijehom je došla smrt. Krist je postao Žrtva pomirnice za čovjekove grijehe. On je ponudio savršenstvo svoga karaktera umjesto čovjekove grešnosti. On je na sebe uzeo prokletstvo neposlušnosti. Žrtve i prinosi unaprijed su ukazivali na žrtvu koju će On prinijeti. Zaklano janje simbolički je prikazivalo Janje koje će na sebe uzeti grijehe svijeta. ...

Zakon i Evanđelje u savršenom su skladu. Jedno uzdiže i podupire drugo. U svojem veličanstvu Zakon se obraća savjesti, navodeći grešnika da osjeti potrebu za Kristom kao svojom žrtvom pomirnicom za grijeh. Evanđelje priznaje silu i nepromjenjivost Zakona. “Ja sam grijeh upoznao samo po Zakonu” (Rimljanima 7,7), izjavljuje Pavao. Svijest o grijehu, nastala djelovanjem Zakona, nagoni grešnika da pride Spasitelju. U svojoj potrebi čovjek se može pozvati na snažne dokaze koje mu stavlja na raspolaganje križ na Golgoti. On se može pozivati na Kristovu pravednost, jer se ona daje svakom pokajanom grešniku. (ISM 237—241)

Božje kraljevstvo u srcu

“Jer, gle, kraljevstvo je Božje unutra u vama!” (Luka 17,21 — DK)

Vlast pod kojom je Isus živio bila je izopačena i surova; na svakom koraku čulo se o zlouporabama — otimačini, netrpeljivosti i tlačiteljskoj okrutnosti. Ipak, Spasitelj nije pokušao izvršiti nikakve društvene reforme. On nije napadao nikakve nacionalne zlouporabe, niti osuđivao neprijateljske nacije. Nije se miješao u vlast ili administraciju onih koji su bili na vlasti. Onaj koji je bio naš primjer držao se daleko od zemaljskih vlasti. Ne zato što je bio ravnodušan prema ljudskim nevoljama, nego zato što se lijek nije nalazio samo u ljudskim i vanjskim mjerama. Da bi bilo djelotvorno, liječenje mora obuhvatiti svakog pojedinca i mora obnoviti srce. (*Isusov život*, str. 417)

Neki su farizeji došli k Isusu s pitanjem: “Kad će doći kraljevstvo Božje?” Prošlo je više od tri godine kako je Ivan Krstitelj objavio vijest koja je kao trubni glas odjekivala cijelom zemljom: “Jer je blizu kraljevstvo nebesko.” (Matej 3,2) Ovi farizeji dotada nisu vidjeli nikakav znak o uspostavi kraljevstva.

Isus je odgovorio: “Kraljevstvo Božje ne dolazi tako da se to može vidjeti; niti će se moći kazati: ‘Evo ga ovdje’ ili ‘eno ga ondje’, jer kraljevstvo je Božje među vama.” Božje kraljevstvo počinje u srcu. Ne tražite ovdje ili ondje pojavljivanje zemaljske sile da obilježi Njegov dolazak. (Isto, str. 414)

Krist se u svojim djelima nije predstavio samo kao Mesija, već je On s pomoću njih objavio ljudima način kako će biti zasnovano Njegovo kraljevstvo. ... Ono dolazi kroz blagost nadahnuća Njegove Riječi, kroz nutarnje djelovanje Njegova Duha, zajednicom duše s Onim koji je njezin život. Najveći izraz Njegove sile vidi se u ljudskoj naravi koja je dostigla savršenstvo Kristova karaktera. ...

Kad je Bog poslao na naš svijet svoga Sina, On je ljudskim stvorenjima povjerio neuništiva bogatstva — pored kojih su kao ništa ona bogatstva što ih je čovjek nagomilavao od postanka svijeta. S ljubavi koju je imao u svom srcu još od vječnih vremena, Krist je došao na Zemlju i poklonio je palom čovjeku. Mi trebamo, kroz vezu s Kristom, primiti to bogatstvo, otkriti ga i dati drugima. (*Put u bolji život*, str. 16,17)

Kao gorušično zrno

“Kraljevstvo je nebesko slično gorušičnu zrnu koje netko uzme i posija na svojoj njivi. Ono je, svakako, najsitnije od svega sjemena, ali kad uzraste, bude veće od drugoga povrća, razvije se u stablo, tako da dolaze ptice nebeske i gnijezde se u njegovim granama.” (Matej 13,31.32)

Klica u sjemenu raste u skladu sa životnim načelom koje je Bog u njega usadio. Njezino razvijanje ne zavisi ni od kakve ljudske sile. Tako je i s Kristovim kraljevstvom. To je novo stvaranje. Načela njegovog razvoja suprotna su načelima po kojima se upravljaju kraljevstva ovoga svijeta. Zemaljske vlasti održavaju se uz pomoć fizičke sile; one održavaju svoju vladavinu ratovima; međutim, osnivač ovog novog kraljevstva je Knez mira. ... Krist usaduje načelo. Usađujući istinu i pravednost, On se bori protiv zabluda i grijeha. ...

Tako je i Kristovo kraljevstvo u početku izgledalo skromno i beznačajno. Uspoređeno sa svjetovnim kraljevstvima činilo se manjim od svih. Upravitelji ovoga svijeta ismijavali su Kristove tvrdnje da je kralj. A ipak, moćne istine, predane Njegovim sljedbenicima, davale su ovom kraljevstvu božansku snagu. A kako je brz bio njegov rast, kako širok njegov utjecaj! Kad je Krist iznio ovu usporedbu, samo nekoliko galilejskih radnika činilo je novo kraljevstvo. ... Ali gorušično sjeme moralo je rasti i širiti svoje grane po cijelom svijetu. Kad propadnu zemaljska kraljevstva čija je slava tada ispunjavala ljudska srca, Kristovo će kraljevstvo ostati kao moćna i dalekosežna sila.

Tako i djelo božanske dobrote u srcu ispočetka izgleda neznačajno. Izgovori se riječ, zraka svjetla obasja dušu, osjeti se utjecaj koji začinje novi život, i tko može ocijeniti konačni rezultat!

U ovom posljednjem naraštaju usporedba o gorušičnom sjemenu treba doživjeti svoje izuzetno i pobjedonosno ispunjenje. Malo sjeme će postati drvo. Posljednja poruka opomene i milosti treba se objaviti “svakom narodu i plemenu, jeziku i puku” (Otkrivenje 14,6-14) “kako se Bog već u početku dostojao da... uzme sebi narod” (Djela 15,14; Otkrivenje 18,1). (*Isusove usporedbe*, str. 44—47)

Kao kvasac

“Kraljevstvo je nebesko slično kvascu koji uzme žena te ga pomiješa sa tri mjere brašna dok sve ne ukvasa.” (Matej 13,33)

U ovoj Spasiteljjevoj usporedbi kvasac se pojavljuje kao simbol nebeskog kraljevstva. Njime je oslikana oživljujuća, preobražavajuća sila Božje dobrote. ...

Zato grešnik mora prihvatiti Božje milosrđe da bi se pripremio za kraljevstvo slave. Sva kultura i sva naobrazba koju svijet može dati doživjet će neuspjeh u pokušaju da poniženo dijete grijeha pretvori u dijete Neba. Obnoviteljska snaga mora doći od Boga. ... Kao što kvasac, kad se umiješa u brašno, djeluje iznutra, tako i Božja dobrot, obnavljajući srce, želi preobraziti život. ...

Kvasac, skriven u brašnu, djeluje nevidljivo da cijelo tijesto podredi procesu uskisavanja; tako i kvasac istine djeluje potajno, tiho i ustrajno da preobrazi dušu. Urođene sklonosti mekšaju i bivaju ukroćene. Usađuju se nove misli, novi osjećaji, nove pobude. Postavlja se i novo mjerilo karaktera — Kristov život! Mijenja se um, sposobnosti se koriste da djeluju u novom smjeru. ... Savjest se probudila. ...

Srce onoga koji prima Božju milost prepuno je ljubavi prema Bogu i prema onima za koje je Krist umro. Njegovo sebično “ja” ne bori se da bude priznato. ... On je ljubazan i promišljen, skroman u gledanju na sebe, uvijek pun povjerenja u Božju milost i ljubav. ...

Kristova milost treba upravljati našim temperamentom i glasom. Njezino djelovanje očitovat će se u pristojnosti i nježnoj brizi brata o bratu, u ljubaznim, ohrabrujućim riječima. Anđeli borave u takvom domu. Život diše slatkim mirisom koji se kao sveti tamjan uzdiže Bogu. Ljubav se pokazuje ljubaznošću, nježnošću, podnošenjem i strpljivošću. ... I lice se mijenja. Krist koji boravi u srcu čini da lice onoga koji Ga ljubi i drži Njegove zapovijedi blista. ... Kad se dogode sve ove promjene, anđeoski glasovi sjedinjuju se u ushićenoj pjesmi, a Bog i Krist raduju se dušama koje su oblikovane po ugledu na božansku sliku. (*Isusove usporedbe*, str. 56—62)

Utvrđeno Kristovom smrću

“I on koji osobno u svom tijelu naše grijehе uznese na križ da mi, umrijevši svojim grijesima, živimo pravednosti; on čijim ste modricama izliječeni.” (1. Petrova 2,24)

U trenutku kad su očekivali da njihov Gospodin zasjedne na Davidovo prijestolje, vidjeli su kako Ga hvataju kao zločinca, tu ku, rugaju Mu se, osuđuju i raspinju na križ na Golgoti. ...

Vijest što su je učenici razglasili u Gospodnje ime bila je u svakom pogledu točna, a događaji na koje je upućivala upravo su se zbivali. Njihova je vijest glasila: “Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje!” ... A “nebesko kraljevstvo”, za koje su rekli da je blizu, uspostavljeno je Kristovom smrću. Ovo kraljevstvo nije bilo zemaljski imperij, kako su ih učili vjerovati. Niti je to bilo ono buduće, neprolazno kraljevstvo. ... “Kraljevstvo njegovo kraljevstvo je vječno, i sve vlasti služiti će mu i pokoravati se njemu”. (Daniel 7,27) U Bibliji izraz “nebesko kraljevstvo” označuje i kraljevstvo milosti i kraljevstvo slave.

Kraljevstvo milosti zasnovano je neposredno nakon čovjekovog pada, ... ali je istinski uspostavljeno tek Kristovom smrću. Naime, čak i nakon što je otpočeo svoju zemaljsku zadaću, Spasitelj je ... mogao odustati od žrtve na Golgoti. U Getsemanskom je vrtu čaša stradanja podrhtavala u Njegovoj ruci. Čak i tada je mogao otrti krvav znoj sa čela i pustiti grešni rod da propadne u svome grijehu. ... Ali kad je Spasitelj umirao i u svome posljednjem dahu povikao: “Svršeno je”, ostvarenje plana spasenja je bilo osigurano. Obećanje spasenja dano grešnom paru u Edenu bilo je potvrđeno. Kraljevstvo milosti, koje je ranije postojalo zahvaljujući Božjem obećanju, tada je uspostavljeno.

Tako je Kristova smrt — upravo ovaj događaj kojega su učenici smatrali posvemašnjim uništenjem svoje nade — zapravo zauvijek osigurala tu nadu. ... Događaj koji ih je ispunio tugom i očajem otvorio je svakom Adamovom potomku vrata nade, i na njega je usmjeren budući život i vječna sreća svih Božjih vjernih u svim vremenima. (*Velika borba*, str. 273—275)

Načela Njegove vladavine

“Stoga: Zakon je bez sumnje svet, a zapovijed i sveta, i pravedna, i dobra.” (Rimljanima 7,12)

Božji je Zakon nepromjenjiv već po svojoj naravi. On je objava volje i karaktera svog Stvoritelja. Bog je ljubav i Njegov Zakon je ljubav. Njegova dva velika načela su ljubav prema Bogu i ljubav prema čovjeku. ... Božji karakter jest pravednost i istina; takva je narav Njegovog Zakona.

U početku je čovjek stvoren na Božju sliku. Bio je u savršenom skladu s prirodom i Božjim zakonom; načela pravednosti bila su upisana u njegovo srce. Ali grijeh ga je otuđio od njegovog Stvoritelja. Više nije odražavao božansku sliku. Njegovo je srce bilo u sukobu s načelima Božjeg zakona. ... Ali “Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina”, kako bi se čovjek mogao pomiriti s Bogom. Zahvaljujući Kristovim zaslugama čovjek može obnoviti sklad sa svojim Stvoriteljem. Njegovo se srce mora obnoviti božanskom milošću; on mora primiti novi život odozgo. Ova je promjena novorođenje. ...

Prvi korak k pomirenju s Bogom jest osvjedočenje o grijehu. “Zakon, uistinu, služi samo točnoj spoznaji grijeha.” (Rimljanima 3,20) Da bi uvidio svoju krivnju, grešnik mora ispitati svoj karakter Božjim velikim mjerilom pravednosti. Ono je zrcalo koje pokazuje savršenstvo pravednog karaktera i omogućuje čovjeku da otkrije svoje nedostatke. Zakon čovjeku otkriva njegove grijehe. ... Istodobno objavljuje da je smrt plaća za prijestupnike. Samo ga Kristovo Evandjelje može spasiti od osude ili uprljanosti grijehom. On mora pokazati da se pokajao pred Bogom čiji je Zakon prekršio, ali i vjeru u Krista, svoju Žrtvu pomirnicu. ...

Novorođenjem se srce usklađuje s Bogom i s Njegovim Zakonom. Kad u grešniku dođe do ove silne promjene, on je prešao iz smrti u život, iz grijeha u svetost, iz prijestupa i buntovnosti u poslušnost i odanost. ...

Kristovi sljedbenici moraju postati slični Njemu — da Božjom milošću izgrade karakter u skladu s načelima Njegovog svetog Zakona. To je biblijsko posvećenje. (*Velika borba*, str. 369—371)

Naša najveća potreba

“Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!” (Matej 6,33)

Narod koji je slušao Kristove riječi još je željno očekivao da na neki način bude proglašeno zemaljsko kraljevstvo. Dok im je Isus otvarao riznice Neba, misli mnogih bile su potpuno zaokupljene pitanjem: Kako će veza s Njime popraviti mogućnosti našeg napredovanja u svijetu? Isus im je pokazao da su slični okolnim neznabožackim narodima, jer najveću pažnju poklanjaju onome što je zemaljsko...

“To sve”, kaže Isus, “traže pogani ovoga svijeta” (Luka 12,30). ... Ja sam došao da vam otvorim vrata kraljevstva ljubavi, pravednosti i mira. Otvorite svoje srce da primite ovo kraljevstvo i neka vam služba njemu bude važnija od svega. Iako je narav toga kraljevstva duhovna, nemojte se bojati da će vam zbog toga potrebe ovozemaljskog života ostati nezadovoljene. ...

Isus nas ne oslobađa ulaganja potrebnih napora, ali nas uči da nam On mora biti prvi, posljednji i najbolji u svemu. Mi se ne smijemo upuštati u poslove, baviti se zanimanjem, tražiti zadovoljstva koja bi ometala izražavanje Njegove pravednosti preko našeg karaktera i života. Što god da činimo, treba biti učinjeno od srca, kao Gospodinu.

Dok je živio na ovoj Zemlji, Isus je dao pravu vrijednost cjelokupnom životu time što je uzdigao Božju čast pred ljudima i sve pokorio volji svoga Oca. Ako Njega prihvatimo kao svog Uzora, On nam obećava da će nam se “dodati” sve što nam je potrebno u ovom životu. Siromaštvo ili bogatstvo, bolest ili zdravlje, jednostavnost ili mudrost — na sve je On mislio kad nam je obećao svoju milost. (*Isusov govor na Gori*, str. 124,125)

Teškoće ga neće moći spriječiti da prvo traži Božje kraljevstvo i Božju pravednost. O snažen molitvom i proučavanjem Riječi, tražit će vrlinu a odbaciti porok. Gledajući na Isusa, ... vjernik će hrabro prkositi prijeziru i ruganju. A Onaj čija je riječ istina, obećao je pomoć i milost za svaku priliku. Njegove vječne ruke okružuju dušu koja Mu se obraća za pomoć. Možemo sigurno počivati u Njegovoj skrbi govoreći: “Kad me strah spopadne, u te ću se uzdati.” (Psalam 56,4) (*Djela apostolska*, str. 293,294)

Uvjeti za ulazak u kraljevstvo

“Odgovori mu Isus: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega!’” (Ivan 3,3)

U razgovoru s Nikodemom, Isus je otkrio plan spasenja i svoju misiju za svijet. (*Isusov život*, str. 130)

Neposredno, ali svečano i ljubazno, istaknuo je najvažnije: “Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.” (Ivan 3,3) ... Podižući svoju ruku u svečanom i tihom dostojanstvu, s još većom sigurnošću istaknuo je istinu: “Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko.”

Po prirodi, srce je zlo. ... Izvor u srcu mora biti očišćen, da bi i potok postao čist. Onaj tko pokušava dosegnuti Nebo svojim vlastitim djelima, držanjem Zakona, pokušava nemoguće. Nema sigurnosti za onoga tko posjeduje samo legalističku religiju, obličje pobožnosti. Kršćanski život nije preinačavanje ili poboljšavanje staroga, već preobražaj naravi. To znači umiranje svome “ja” i grijehu i potpuno novi život. Ova se promjena može provesti samo uspješnim djelovanjem Svetoga Duha. ... Novorođenje se ne može bolje objasniti no što se može objasniti kretanje vjetra. ...

Premda nevidljivo, djelovanje vjetra vidi se i osjeća. Tako će se rad Duha na duši pokazati u svakom djelu onoga tko je osjetio Njegovu spasonosnu silu. Kad Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grješne misli se odbacuju, zla djela se napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto srdžbe, zavisti i svade. Radost zauzima mjesto žalosti i lice odsjaja nebeskom svjetlošću. ... Blagoslov dolazi onda kad se duša vjerom pokorava Bogu. Tada sila nevidljiva za ljudsko oko stvara novo stvorenje po Božjem obličju. ...

Kao i Nikodem, i mi moramo biti spremni ući u život na isti način kao i najveći grješnici. Osim Isusa, “Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti”. (Djela 4,12) (Isto, str. 124—129)

Božjom milošću

“I svi su opravdani darom njegove milosti, otkupljenjem u Kristu Isusu.” (Rimljanima 3,24)

U mnogim svojim prispodobama Krist upotrebljava izraz “nebesko kraljevstvo” da opiše djelovanje božanske milosti na ljudskim srcima. ... Kraljevstvo milosti zasnovano je neposredno nakon čovjekovog pada, kada je načinjen plan za spasenje grešnog čovječanstva. Ono je tada postojalo samo u Božjoj namjeri i Njegovom obećanju, a ljudi su vjerom mogli postati njegovim podanicima. (*Velika borba*, str. 274)

Plan za naše spasenje nije bila naknadna misao, plan načinjen nakon Adamova pada. On je bio otkrivenje “po objavi Tajne sakrivene od vječnosti”. (Rimljanima 16,25) On je objava načela koja su od vječnosti bila temelj Božjeg prijestolja. Od samog početka Bog Otac i Krist znali su za Sotonin otpad i čovjekov pad izazvan djelovanjem prijevarne sile odmetnika. Bog nije uzročnik postojanja grijeha, ali je unaprijed vidio njegovo postojanje osiguravajući sredstvo kojim će se suprotstaviti ovoj strašnoj mogućnosti. Njegova ljubav prema svijetu bila je tako velika da se On zavjetovao dati svojega jedinorođenog Sina “da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. (Ivan 3,16) (*Isusov život*, str. 9)

Čim se pojavio grijeh, pojavio se i Spasitelj. Krist je znao da će morati patiti, a ipak je postao čovjekova zamjena. Čim je Adam sagriješio, Božji Sin se predstavio kao Jamac za ljudski rod, sa isto toliko vlasti da otkloni izvršenje presude izrečene krivcima kao i onda kada je umro na križu na Golgoti. (1BC 1084)

Kakve li ljubavi! Kakvog li zadivljujućeg izlaženja u susret čovjeku! Kralj slave predlaže da se ponizi i postane jednak grešnom čovječanstvu! On će krenuti putem kojim će Adam proći. On će uzeti narav grešnog čovjeka i krenuti u sukob sa snažnim neprijateljem koji je pobijedio Adama! On će nadvladati Sotonu i time će svima koji vjeruju u Njega otvoriti put oslobođenja od sramote koja ih je snašla zbog Adamovog poraza i pada. (Isto, 1085)

Kraljevsko ruho

“Dano joj je da se obuče u blistav, čist lan! Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih.” (Otkrivenje 19,8)

Iz Kristove usporedbe o svadbenom ruhu može se izvući vrlo značajna pouka. ... Svadbenim ruhom prikazan je neporočni, čisti karakter koji će imati svi pravi Kristovi sljedbenici. ... “Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih.” (Otkrivenje 19,8; Efežanima 5,27) To je Kristova pravednost, Njegov neokaljani karakter, koji se vjerom daje svima koji Krista prime kao svojeg Spasitelja.

Bijelu odjeću nevinosti nosili su naši praroditelji kad ih je Bog namjestio da žive u svetom Edenu. Živjeli su u savršenom skladu s Božjom voljom. ... Međutim, kad su sagriješili, prekinuli su svoju vezu s Bogom i nestalo je svjetlosti koja ih je okruživala. Goli i posramljeni, pokušali su nadomjestiti svoju nebesku odjeću odjećom od smokvinog lišća koju su sami načinili. (*Isusove usporedbe*, str. 209—212)

Mi ne možemo sebi nabaviti haljine pravednosti, jer prorok kaže da je “sva pravda naša kao haljine okaljane” (Izaija 64,6). U nama nema ničega čime bismo mogli odjenuti svoju dušu da se ne pokaže njezina golotinja. Mi moramo primiti ruho pravednosti izatkano na nebeskom razboju, neokaljanu odjeću Kristove pravednosti. (KH 302)

Bog se obilno pobrinuo da možemo stajati savršeni u Njegovoj milosti, bez ikakvog nedostatka, čekajući na dolazak našega Gospodina. Jeste li spremni? Jeste li obukli svadbeno ruho? To ruho nikada neće pokriti prijevaru, razvrat, pokvarenost ili licemjerje. Božje oči vas gledaju. Bog prepoznaje vaše misli i namjere vašeg srca. Mi možemo prikriti svoje grijehе od ljudskih očiju, ali ništa ne možemo sakriti od svojeg Stvoritelja. (5T 220,221)

Neka se mladi i djeca uče da izaberu sebi kraljevsko ruho, tkano na nebeskom razboju, “blstav, čist lan”, koje će nositi svi sveti sa Zemlje. To ruho, Kristov neokaljani karakter, nudi se besplatno svakom ljudskom biću. Ali svi koji prime to ruho, primit će ga i nositi još ovdje. (*Odgoj*, str. 223)

Baština na Nebu

“Za neprolaznu, neokaljanu, neuvelu baštinu koja vam stoji sačuvana u nebesima.” (1. Petrova 1,4)

Krist je poučavao i, kao i obično, oko Njega se, osim učenika, okupilo i mnogo drugih slušatelja. ... Međutim, bilo je mnogo onih koji su čeznuli za milošću Neba, ali samo da bi zadovoljili svoje sebične ciljeve. Vidjeli su da Krist ima čudesnu sposobnost objavljivati istine u jasnom svjetlu. ... Zar im ne bi mogao posuditi tu svoju silu da ostvare svoje zemaljske ciljeve?

“Netko mu iz naroda reče: ‘Učitelju, reci mome bratu da sa mnom podijeli baštinu!’” (Luka 12,13) ... Usred svečanih pouka koje je Krist davao, ovaj čovjek prekinuo ga je iz čisto sebičnih razloga. On je cijenio one Gospodnje sposobnosti koje bi se mogle iskoristiti za unapređenje njegovih zemaljskih poslova; ali duhovne istine nisu utjecale ni na njegov um ni na njegovo srce. ... Isus, Kralj slave, koji je, budući bogat, radi nas osiromašio, otvarao mu je riznice božanske ljubavi. Sveti Duh ga je zaklinjao da postane baštinik “neprolazne, neokaljane, neuvele baštine” (1. Petrova 1,4). ...

Spasiteljve poslanje na Zemlji brzo se bližilo kraju. Ostalo Mu je samo još nekoliko mjeseci da dovrši ono što je došao učiniti da bi uspostavio svoje kraljevstvo milosti. A ipak Ga je ljudska lakomost pokušala odvratiti od Njegovog djela i navesti da se pridruži raspravi oko komada zemlje. Međutim, Isusa ništa nije moglo udaljiti od Njegove zadaće. Njegov je odgovor glasio: “Čovječe, tko je mene postavio vama za suca ili djelioca?” ... Zapravo, Krist kao da je htio reći: Nije moje djelo da rješavam sukobe ove vrste! On je došao s drugom namjerom, propovijedati Evanđelje i tako pridonijeti da ljudi postanu svjesni nebeskih stvarnosti. ...

Kad je poslao Dvanaesticu, rekao im je: “Na svom putu navješćujte: Blizu je kraljevstvo nebesko!” (Matej 10,7) Nisu trebali rješavati zemaljske sukobe među ljudima. Njihov je posao bio da nagovore ljude da se pomire s Bogom. U tom djelu krila se njihova moć da budu na blagoslov čovječanstvu. Jedini lijek za grijeha i žalosti ljudi je Krist. Samo Evanđelje o Njegovoj milosti može izliječiti zla koja muče društvo. ... Sebično srce puno grijeha jedino On može zamijeniti novim srcem punim ljubavi. (*Isusove usporedbe*, str. 167—169)

Nježni poziv

“Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti!” (Matej 11,28)

Krist je nastojao učenike naučiti istini da u Božjem kraljevstvu nema teritorijalnih granica, ni kasta, ni aristokracije; da moraju ići svim narodima i ponijeti im vijest o Spasiteljevoj ljubavi. (*Djela apostolska*, str. 13)

Krist ruši zid razdvajanja, samoljublja i nacionalnih predrasuda propovijedajući ljubav prema svim pripadnicima ljudske obitelji. ... Krist nas uči da svaku dušu kojoj je potrebna pomoć gledamo kao svojega bližnjega, a cijeli svijet kao svoje područje rada.

Kao što Sunčeve zrake prodiru i do najudaljenijih kutaka Zemljine kugle, tako po Božjoj naredbi i svjetlost Evanđelja treba doprijeti do svake duše na Zemlji. (*Isusov govor na Gori*, str. 63,64)

Po svemu svijetu muškarci i žene s čežnjom gledaju prema Nebu. Molitve, suze i molbe uzdižu se iz duša koje čekaju za svjetlom, milošću i Svetim Duhom. Mnogi su na rubu kraljevstva; samo čekaju da budu prigrljeni. ...

U zadaći povjerenoj prvim učenicima sudjelovali su vjernici u svakom razdoblju. Svakomu tko je primio Evanđelje bila je povjerena sveta istina koju je trebao prenijeti svijetu. Božji vjerni ljudi uvijek su bili marljivi misionari koji su svoje snage posvetili proslavljanju Njegovog imena i mudrom korištenju talenata u službi Njemu. ...

Svatko tko je primio Krista pozvan je da radi na spašavanju svojih bližnjih. “Duh i zaručnica vele: ‘Dođi!’ Tko čuje, neka rekne: ‘Dođi!’” (Otkrivenje 22,17) Nalog za upućivanje ovog poziva odnosi se na cijelu Crkvu. Tko god čuje ovaj poziv, treba ga objavititi tako da odjekuje preko bregova i dolina: “Dođi!” ...

Dugo je Bog čekao da duh službe obuzme cijelu Crkvu i da svatko prema svojim sposobnostima radi za Njega. Ako vjernici Božje crkve obave posao koji im je u tuzemstvu i inozemstvu povjeren u ispunjavanju evanđeoskog naloga, cijeli svijet će uskoro biti opomenut i Gospodin Isus će se sa silom i velikom slavom vratiti na Zemlju. (*Djela apostolska*, str. 68—70)

Obuhvaća cijeli svijet

“Zatraži samo, i dat ću ti puke u baštinu, i u posjed krajeve zemaljske.” (Psalam 2,8)

“Njiva je svijet.” (Matej 13,38) Mi danas bolje razumijemo značenje ove izreke nego apostoli kada su primili nalog da propovijedaju Evanđelje. Cijeli svijet je prostrano misionarsko polje. (GW 27)

Užasno stanje svijeta kao da nagovještava da je Kristova smrt bila skoro uzaludna i da je Sotona trijumfira. ... Ali nas to nije prevarilo. Usprkos prividnoj Sotoninoj pobjedi, Krist i dalje obavlja svoje djelo u nebeskom Svetištu i na Zemlji. ...

Svečana, sveta vijest opomene mora biti objavljena i u najtežim poljima i u najgrešnijim gradovima, na svakom mjestu do kojeg velika trostruka evanđeoska poruka još nije stigla. Svatko mora čuti posljednji poziv na Janjetovu svadbenu večeru. Od grada do grada, od sela do sela, od zemlje do zemlje, vijest istine za sadašnje vrijeme mora biti objavljena, ne uz izvanjski sjaj, već silom Svetoga Duha. (Isto, 26,27)

Prije nego što čovjek postane pripadnik Kristovog kraljevstva, njegov karakter mora biti očišćen od grijeha i posvećen Kristovom milošću. ... Krist želi pokazati svoju milost, utisnuti svoj karakter i svoj lik u cijeli svijet. Njemu je onaj koji se pobunio na Nebu ponudio sva kraljevstva ovoga svijeta da bi kupio Njegovu pokornost načelima zla; ali On je došao uspostaviti kraljevstvo pravednosti i zato nije mogao biti kupljen; nije se htio odreći svoje namjere. Ova Zemlja je Njegovo otkupljeno nasljedstvo i On bi želio da ljudi budu slobodni i neporočni i sveti. ... Iako se Sotona služi ljudskim oruđima da onemogući ostvarenje Kristove namjere, ima još pobjeda koje moraju biti izvojevane krvlju prolivenom za ovaj svijet, pobjeda koje će donijeti slavu Bogu i Janjetu. Njegovo će se kraljevstvo proširiti i obuhvatiti cijeli svijet. ... Krist neće biti zadovoljan sve dok pobjeda ne postane potpuna. Međutim, “zbog patnja duše svoje vidjet će svjetlost i nasititi se spoznajom njezinom”. “Sa zapada vidjet će ime Jahvino, i Slavu njegovu s istoka sunčanoga.” (Izajia 53,11; 59,19) (RH, 18. kolovoza 1896.)

Veleposlanici kraljevstva

“Prema tome, mi vršimo poslaničku službu u ime Krista — kao da Bog opominje po nama. U ime Krista molimo: Pomirite se s Bogom!” (2. Korinćanima 5,20)

Otkako se uznio na Nebo, Krist, veliki Poglavar Crkve, obavlja svoje djelo na ovom svijetu preko svojih izabраниh predstavnika preko kojih se obraća sinovima čovječjim i služi njihovim potrebama. Ozbiljna odgovornost počiva na onima koje je Bog pozvao da djeluju riječju i naukom na izgradnji Njegove Crkve. Oni umjesto Krista trebaju pozivati ljude da se pomire s Bogom. ...

Kristovi propovjednici su duhovni čuvari naroda povjerenog njihovoj skrbi. Njihovo djelo je uspoređeno sa stražarskom dužnošću. U stara vremena stražari su često bili postavljani na gradske zidine odakle su, s povoljnog položaja, mogli nadgledati važne točke i objavljivati uzbunu kada bi se približio neprijatelj. O njihovoj vjernosti ovisila je sigurnost svih koji su živjeli u gradu. ...

Svakom propovjedniku Gospodin poručuje: “I tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime.” (Ezekiel 33,7) Ove prorokove riječi opisuju ozbiljnu odgovornost koja počiva na plećima onih koji su postavljeni kao čuvari Crkve, upravitelji Božjih tajni. ...

Stražari na sionskim zidinama imaju prednost živjeti blizu Gospodina, biti tako osjetljivi na pozive Njegovog Duha da On može djelovati preko njih kako bi grešnicima otkrili opasnost u kojoj se nalaze i ukazali im na sigurno utočište. ... (GW 13—15)

Srce pravog propovjednika ispunjeno je silnom težnjom da spasi duše. On troši vrijeme i snagu, ne šteti nikakav napor jer drugi moraju čuti istine koje su njegovoj duši donijele zadovoljstvo, mir i radost. Na njemu počiva Kristov Duh. On bdije nad dušama kao onaj koji mora položiti račun. Očima uprtim u križ na Golgoti, gledajući podignutog Spasitelja, oslanjajući se na Njegovu milost, vjerujući da će biti s njim do kraja kao njegov štit, njegova snaga, njegova djelotvornost, on radi za Boga. Pozivima, molbama i uvjeravanjem o Božjoj ljubavi, on nastoji zadobiti duše za Isusa i na Nebu ga ubrajaju među “pozvane, izabrane i vjerne” (Otkrivenje 17,14). (*Djela apostolska*, str. 233)

Gospodnja vojska

“Zato uzmite i na se stavite bojnu opremu Božju da se možete oduprijeti u zli dan i, kad sve nadvladate, održati se!” (Efežanima 6,13)

Snaga neke vojske uvelike se ocjenjuje prema sposobnostima ljudi u njezinim redovima. Mudar vojskovođa nalaže svojim časnicima da svakog vojnika uvježbaju za vojnu službu. On se trudi da sve njih dovede do najvećeg stupnja uspješnosti. Kad bi se trebao osloniti isključivo na svoje časnike, nikada ne bi mogao očekivati da će obaviti uspješan ratni pohod. On se oslanja na odanu i neumornu službu svakog vojnika u svojoj vojsci. Odgovornost pretežno počiva na ljudima koji se nalaze u njezinim redovima.

Isto je tako i u vojsci kneza Emanuela. Naš Vojskovođa, koji nikada nije izgubio nijednu bitku, očekuje dragovoljnu, vjernu službu svakog vojnika koji je stao pod Njegovu zastavu. U završnom sukobu koji se sada vodi između snaga dobra i četa zla, On očekuje od svih, i od vjernika i od propovjednika, da sudjeluju. Svi koji su stupili u Njegovu vojsku trebaju vjerno vršiti službu kao dobrovoljci, s jasnim razumijevanjem odgovornosti koja počiva na svakome od njih pojedinačno. (9T 116)

Svi koji se prijave u vojsku ne mogu postati generali, satnici, narednici, pa čak ni desetnici. Ne padnu svima u dio briga i odgovornosti starješina. Ima drugih teških poslova koje treba obaviti. Neki moraju kopati rovove i graditi utvrde; neki trebaju stajati kao stražari, neki prenositi poruke. Časnika ima razmjerno malo, ali je zato potrebno mnogo vojnika da se popune svi redovi; ipak, njezin uspjeh ovisi o vjernosti svakog vojnika. Kukavičluk ili izdaja jednog čovjeka mogu izazvati propast cijele vojske.

Postoji ozbiljan posao koji mora obaviti svatko od nas pojedinačno ako se želimo boriti u dobroj borbi vjere. U pitanju su vječni probici. Mi moramo staviti na sebe cjelokupni oklop pravednosti, mi se moramo oduprijeti zlu, ali imamo sigurno obećanje da će Sotona biti prisiljen na povlačenje. Crkva mora voditi aktivnu borbu, osvajati za Krista, izbavljati duše iz vlasti neprijatelja. Bog i sveti anđeli uključeni su u ovu borbu. Stoga ugodi-mo Onome koji nas je pozvao da budemo vojnici! (5T 394,395)

Pojas istine

“Dakle, stojte čvrsto! Opašite svoje bokove istinom.” (Efežanima 6,14)

Nema nikakve neograničene zaštite od zla osim istine. Nije dan čovjek ne može ustati čvrsto u obranu istine ako istina ne stanuje u njegovom srcu. Postoji samo jedna sila koja nas može učiniti i održati nepokolebljivima — Božja sila, koju dobivamo Kristovom milošću. (HP 179)

Mnogi u Crkvi smatraju da točno znaju u što vjeruju; ali sve dok se ne pojave teškoće, oni nisu svjesni svojih slabosti. Odvojeni od svojih istovjernika i natjerani da stoje sami i sami objašnjavaju svoju vjeru, bit će iznenađeni kada ustanove koliko su nejasne njihove ideje o onome što su prihvatili kao istinu. ...

Gospodin poziva sve koji vjeruju u Njegovu riječ da se probude iz sna. Dragocjeno svjetlo je došlo, svjetlo koje odgovara ovom vremenu. To je biblijska istina koja prikazuje opasnosti kojima smo upravo izloženi. To svjetlo treba nas navesti da marljivo proučavamo Pisma i da sa što većom kritičnošću ispitamo stavove kojih se držimo. ... Vjernici ne smiju biti zadovoljni pretpostavkama ili krivim predodžbama o tome što je istina. Njihova vjera mora biti čvrsto utemeljena na Božjoj riječi tako da, kada dođe vrijeme kušnje i kada budu dovedeni pred sudska vijeća da odgovaraju za svoju vjeru, mogu iznijeti razloge za nadu koja je u njima, i to krotko i bogobojazno. ...

Pogrešne doktrine popularne teologije načinile su tisuće i tisuće nevjernika. Postoje mnoge zablude i nedosljednosti koje mnogi prihvaćaju kao da je to biblijski nauk, a zapravo su samo pogrešna tumačenja Pisma. ... Umjesto da kritiziramo Bibliju, potrudimo se, riječju i primjerom, predstaviti svijetu njezine svete, životodavne istine, “da razglasimo slavna djela onoga koji nas pozva iz tame u svoje divno svjetlo” (1. Petrova 2,9). (5T 707—710)

Istina je čvrsto utemeljena na vječnoj Stijeni — na temelju koji ne mogu nikada pokrenuti ni oluje ni vjetrovi. ... Nemojte spuštati zastavu istine ... da biste ozbiljnoj vijesti za ove posljednje dane dodali išta što bi prikrilo posebna obilježja naše vjere. (8T 162)

Sigurnosni oklop pravednosti

“Obucite oklop — pravednost.” (Efežanima 6,15)

Mi moramo staviti na sebe sve dijelove oklopa i onda stati čvrsto. Gospodin nam je ukazao čast kada nas je izabrao kao svoje vojnike. Borimo se zato hrabro za Njega, uzdižući pravdu svakim svojim postupkom. ... Stavite na sebe kao oklop na prsima onu božanski zaštićenu pravednost koju svi imamo prednost nositi. (6BC 1119)

Velike mogućnosti stavljene su na raspolaganje svima koji ozbiljno, iskreno i promišljeno nastoje usavršiti svoju svetost u strahu Gospodnjem. Snaga, milost i slava osigurane su nam u Kristu, a anđeli u službi donijet će ih svim baštincima spasenja. Nitko nije tako ponižen, tako pokvaren i zao da ne bi mogao pronaći Isusa koji je umro za njega, dobiti snagu, neokaljanost i pravednost ako odbaci svoje grijehе, prestane ići putem bezakonja i obrati se svim srcem živome Bogu. On će skinuti s njih njihovu odjeću, uprljanu i zagađenu grijehom, i obući će ih u bijele, blistave haljine pravednosti. (2T 453)

Istinski pravednici, koji iskreno vole Boga i koji Ga se boje, nose odjeću Kristove pravednosti i u povoljnim i u nepovoljnim okolnostima. Samooodricanje, požrtvornost, velikodušnost, ljubaznost, ljubav, strpljenje, suzdržljivost i kršćansko povjerenje u Boga, to su svakidašnji rodovi koje donose oni koji su istinski povezani s Bogom. Njihova djela možda neće biti objavljena svijetu, ali se oni sami svakoga dana bore sa zlom i postižu dragocjene pobjede nad kušnjama i nepravdom. (SL 11)

Svi oni koji se obuku u haljine Kristove pravednosti stajat će pred Njim kao Njegovi izabranici, vjerni i pravedni. Sotona nema moći da ih istrgne iz Spasiteljeve ruke. Krist neće dopustiti da ijedna duša koja je pokajnički i vjerom zatražila Njegovu zaštitu padne pod vlast neprijatelja. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 373)

Svaki od nas morat će voditi borbu prsa o prsa da bi svladao grijeh u svojem srcu. To je ponekad vrlo bolan i obeshrabrujući posao; jer mi, kada uvidimo mane svoga karaktera, nastavljamo se baviti njima umjesto da gledamo na Isusa i stavimo na sebe odjeću Njegove pravednosti. Svi oni koji uđu kroz biserna vrata u Božji grad, ući će kao pobjednici, a njihova najveća pobjeda bit će pobjeda nad samim sobom. (9T 182,183)

Obuća Evandjelja u misiji mira

“Obujte noge spremnošću za Radosnu vijest — mir!” (Efežanima 6,15)

Mi živimo usred “epidemije kriminala”, pred kojim je razuman čovjek, koji se boji Boga, uvijek prestravljen. ... Svaki dan donosi strašna izvješća o nasilju i nepoštovanju zakona, o ravnodušnosti prema ljudskim patnjama, o brutalnom, zvjerskom uništavanju ljudskih života. Svaki dan svjedoči o porastu rastrojstava, ubojstava i samoubojstava. Tko može posumnjati u činjenicu da sotonske sile rade još intenzivnije među ljudima s ciljem da pomute i izopače um, okaljaju i upropaste tijelo?

I dok ova zla poplavljuju svijet, evandjelje se prečesto propovijeda na tako ravnodušan način da ostavlja vrlo neznan dojam na savjest ljudi. Posvuda srećemo srca koja vane za nečim što nemaju. Ona čeznu za silom koja će im dati pobjedu nad grijehom, za silom koja će ih izbaviti iz okova zla, za silom koja će im dati zdravlje, život i mir. (*Put u bolji život*, str. 79)

Evandjelje je poruka mira. Evandjelje je sustav koji će, ako ga čovjek primi i poslušna, širiti mir, sklad i sreću po cijelom svijetu. Kristova religija ujediniti će u blisko bratstvo sve koji prihvaćaju njezina učenja. (*Velika borba*, str. 36)

Istina rađa Kristov mir. On je u skladu s Bogom. Svijet je u neprijateljstvu s Božjim zakonom, grješnici su u neprijateljstvu sa svojim Tvorcem; i kao rezultat toga oni su u neprijateljstvu jedan prema drugome. ... Ljudi ne mogu stvoriti mir. Ljudski planovi za očišćenje i uzdizanje pojedinca i društva neće ostvariti mir, zato što ne dopiru do srca. Jedina sila koja može stvoriti ili stalno održavati istinski mir jest Kristova milost. Kad je ona usadena u srce, bit će odstranjene zle sklonosti koje izazivaju svađu i nesporazume. (*Isusov život*, str. 239,240)

Lica muškaraca i žena koji hodaju i rade s Bogom izražavaju nebeski mir. Okruženi su nebeskim ozračjem. Za ove duše počelo je Božje kraljevstvo. (Isto, str. 247)

Gospodin će uskoro doći. Razgovarajte o tome, molite se za to, vjerujte u to! Učinite to sastavnim dijelom svojega života. ... Stavite na sebe kršćanski oklop i uvjerite se da su vaše noge obuvane “spremnošću za Radosnu vijest — mir”. (7T 237)

Štit za obranu

“U svemu uzmite veliki štit — vjeru; njime ćete moći ugasiti sve goruće strijele Zloga!” (Efežanima 6,16)

Sotona budno pazi i vreba priliku da nam u trenutku neopreznosti otme dragocjene vrline i morat ćemo voditi oštre borbe sa silama tame da bismo ih zadržali, ili ponovo stekli nebesku milost ako je zbog nedostatka budnosti izgubimo. Međutim ... kršćani imaju prednost da dobiju snagu od Boga i zadrže svaki dragocjeni dar. Nebo cijeni usrdne i ozbiljne molitve. Kada Kristovi sluge podignu štit vjere da bi se obranili i duhovni mač da bi krenuli u rat, opasnost će zaprijetiti neprijateljskom taboru. (1T 407)

Usred zamki kojima su izloženi, svima je potrebna snažna i pouzdana obrana na koju se mogu osloniti. Mnogi u ovom pokvarenom vremenu imaju na raspolaganju tako malu zalihu Božje milosti da u mnogo slučajeva njihova obrana biva probijena već u prvom napadu i tako postaju robovi teških kušnji. Štit milosti može doprinijeti da nitko ne bude svladan neprijateljevim kušnjama, čak ako je okružen najpokvarenijim utjecajima. Držeći se čvrsto načela, nepokolebljivo se oslanjajući na Boga, svi mogu istaknuti vrline i plemenitost svojega karaktera da, iako su okruženi zlom, nikakva mrlja ne okalja njihovo poštenje i čistoću. (3SG 145,146)

Djelo pobjede nad zlom mora biti izvojevano vjerom. Oni koji odlaze na bojno polje uskoro će ustanoviti da moraju staviti na sebe sve Božje oružje. Štit vjere bit će njihova obrana i osposobit će ih da budu i više nego pobjednici. Ništa drugo neće biti od koristi osim vjere u Gospodina nad vojskama i poslušnosti Njegovim zapovijedima. Velike vojske opremljene svim drugim sredstvima neće biti od koristi u posljednjem velikom sukobu. Bez vjere, ni andeoske čete ne bi nam pomogle. Samo će ih živa vjera učiniti nepobjedivim i osposobljenim da opstanu u zli dan, da budu ustrajni, nepokolebljivi, da se do kraja drže početka svoje vjere. (CT 182,183)

Kaciga spasenja

“Prihvatite kacigu — ono čim se spašava.” (Efežanima 6,17)

Bog nas poziva da svoj um ispunimo velikim, čistim mislima. On želi da razmišljamo o Njegovoj ljubavi i milosrđu, da istražujemo Njegovo čudesno djelo u velikom planu otkupljenja. Tada će sve jasnije i jasnije biti naše razumijevanje istine, uzvišenija i svetija naša želja da steknemo neporočnost srca i jasnoću misli. Duša koja boravi u čistom ozračju svetih misli preobrazit će se zato što je proučavajući Pisma uspostavila vezu s Bogom. (*Isusove usporedbe*, str. 32,33)

Um se mora odgajati i disciplinirati da voli čistoću. Treba poticati ljubav prema duhovnim pitanjima; ta se ljubav mora poticati ako želite rasti u milosti i spoznaji istine. ... Božje namjere su pravedne, ali neće biti ni od kakve koristi ako se odlučno ne ostvare. Mnogi će biti izgubljeni iako su čeznuli i željeli biti kršćani; ali oni nisu učinili nikakav ozbiljan napor i zato će biti izmjereni na tezulji i naći će se laki. Volja se mora usmjeriti u dobrom smjeru. Ja želim biti kršćanin cijelim srcem! Ja želim spoznati duljinu i širinu, visinu i dubinu savršene ljubavi! Čujmo Isusove riječi: “Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi!” (Matej 5,6) Krist stavlja obilne zalihe na raspolaganje svim dušama koje su gladne i žedne pravdnosti. (2T 265,266)

Mi trebamo duboko razmišljati o Pismu, trijezno i iskreno misliti o svemu što se odnosi na naše vječno spasenje. Beskrajna Isusova milost i ljubav, žrtva koju je prinio za nas, sve to poziva na ozbiljno i duboko razmišljanje. Moramo se baviti karakterom svojega dragog Otkupitelja i Posrednika. Moramo nastojati proniknuti u značenje plana spasenja. Trebamo razmišljati o poslanju Onoga koji je došao izbaviti “svoj narod od grijeha njihovih”. Kada se neprestano budemo bavili nebeskim temama, ojačat će naša vjera i naša ljubav. Naše molitve bit će sve ugodnije Bogu, jer će sve više biti izraz vjere i ljubavi. One će biti razumnije i vatrenije. Mi ćemo pokazivati sve više trajnog povjerenja u Isusa i stjecati svakidašnje, živo iskustvo o Kristovoj spremnosti i moći da do kraja spasi sve one koji po Njemu dolaze k Bogu. (HC 113)

Mač Duha

“... I mač Duha, to jest riječ Božju.” (Efežanima 6,17)

Bog je osigurao obilje sredstava za uspješnu borbu protiv zla koje je u svijetu. Biblija je bojna oprema kojom se možemo opremiti za borbu. Opašimo se istinom. Obucimo oklop pravедnosti. U našim rukama mora biti štit vjere, na glavi kaciga spasenja, a mačem Duha, to jest riječju Božjom, trebamo prokrčiti put kroz prepreke i zamke grijeha. (*Djela apostolska*, str. 316.317)

Prvi Adam je pao; drugi Adam se čvrsto držao Boga i Njegove riječi i u najtežim okolnostima; Njegova vjera u dobrotu, milost i ljubav Njegovog Oca nije se nijednog trenutka pokolebala. “Pisano je”, bilo je Njegovo oružje za obranu, a to je mač Duha kojim se treba služiti svako ljudsko biće. (5BC 1129)

U ovim danima opasnosti i pokvarenosti, mladi su izloženi mnogim nevoljama i kušnjama. Mnogi plove prema opasnim lukama. Njima je potreban kormilar; ali oni odbacuju toliko potrebnu pomoć, misle da su sposobni sami upravljati svojom barkom i ne shvaćaju da će ona vrlo brzo udariti u nevidljivu stijenu koja može izazvati brodolom njihove vjere i sreće. ... Mnogi su nagli i tvrdoglavi. Takvi nisu poslušali savjet Božje riječi; nisu se borili sa samim sobom, nisu postigli dragocjene pobjede; i njihova oholost, nesavijetljiva volja odvukla ih je s puta dužnosti i poslušnosti. (FE 100)

Velika djela očekuju se od Božjih sinova i kćeri. Gledam današnje mlade, i moje srce gine za njima! Kakve se samo mogućnosti otvaraju pred njima! Ako doista iskreno žele učiti od Krista, On će im dati mudrosti kao nekada Danielu. ... “Početak je mudrosti strah Gospodnji!” ... “Misli na nj na svim svojim putovima, i on će ispraviti tvoje staze.” (Psalam 111,10; Izreke 3,6)

Neka mladi cijene prednost koja im je pružena, da budu usmjeravani nepogrešivom Božjom mudrošću! Neka uzmu Riječ istine kao svojeg savjetnika, neka postanu vješti u baratanju “mačem Duha”. Sotona je mudar vojskovođa; ali skromni, odani vojnik Isusa Krista može ga svladati. (RH, 28. veljače 1888.)

Bojno polje

“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.”
(Efežanima 6,12)

Ovaj grešni svijet postao je poprište najvećeg sukoba koji su stanovnici nebeskog svemira i zemaljske sile ikada imali priliku promatrati. On je bio određen kao pozornica na kojoj će se odigrati velika borba između dobra i zla, između Neba i pakla. Svako ljudsko biće igra svoju ulogu u tom sukobu. Nitko ne može ostati na neutralnom tlu. Ljudi moraju ili odbaciti ili prihvatiti Otkupitelja svijeta. Svi su svjedoci za Krista ili protiv Njega. Krist poziva one koji stoje pod Njegovom zastavom da se kao odani vojnici uključe s Njime u borbu tako da mogu naslijediti vijenac života. (SD 242)

Bitke se moraju voditi svakoga dana. Veliki rat vodi se oko svake duše, rat između kneza tame i Kneza života. ... Ti, kao Božje oruđe, trebaš se pokoriti Njemu da bi On, uz tvoju suradnju, mogao planirati, usmjeravati i voditi bitku za tebe. Knez života stoji na čelu svojeg djela. On treba biti s tobom u tvojoj svakidašnjoj borbi sa samim sobom da bi ostao vjeran načelima; da bi strasti, kada se budu borile za prevlast, mogle biti suzbijene Kristovom milošću; da bi ti mogao biti i više nego pobjednik u Onome koji nas je ljubio. Isus ima pregled bojnog polja. On zna silu svake kušnje. On zna kako se treba suočiti sa svakom nevoljom i kako te provesti svakim opasnim putem. (Isto, 160)

Isus želi narod koji je voljan činiti dobra djela, koji će biti čvrst usred zagađenja u ovom izopačenom vremenu. I doista, bit će takvih koji će se tako čvrsto držati božanske snage da će biti otporni na svaku kušnju. Loše poruke sa šarenih plakata mogu pokušati utjecati na njihova osjetila i tako pokvariti njihov um; međutim, oni će biti tako sjedinjeni s Bogom i anđelima da će izgledati kao ljudi koji ne vide niti čuju. Oni moraju obaviti djelo koje nitko ne može obaviti umjesto njih — boriti se u dobroj borbi vjere i držati se vječnoga života. ...

Mladi bi se trebali tako čvrsto držati načela da ih ni najsnajznije Sotonine kušnje ne mogu lišiti njihovih odanosti Bogu. (3T 472)

Potrebna je odanost

“Ti, dakle, trpi zlo kao dobar vojnik Isusa Krista!” (2. Timoteju 2,3 — DK)

Mi smo Kristovi vojnici; a od onih koji uđu u Njegovu vojsku očekuje se da obave teško djelo, djelo koje će potpuno opteretiti njihove snage. Mi moramo shvatiti da je vojnički život ispunjen odlučnim vođenjem ratova, ustrajnošću i izdržljivošću. Krista radi moramo izdržati nevolje. Mi se nismo upustili u prividnu bitku. (6T 140)

Odluči da ćeš, ne u svojoj snazi, već u snazi i milosti dobiti od Boga, Njemu posvetiti sada, upravo sada, svaku svoju sposobnost, svu svoju snagu. I tada ćeš slijediti Isusa zato što te On poziva, a nećeš pitati kamo ideš ili kakvu nagradu možeš očekivati. ...

Kada umreš sebi, kada se predaš Bogu i budeš vršio Njegovo djelo, a svjetlo koje si dobio od Njega budeš otkrivao u dobrim djelima, tada nećeš raditi sam. Božja milost stoji ti na raspolaganju da ti pomogne u svakom naporu da prosvijetliš neznalice i one koji nisu svjesni da se kraj približio svemu. Međutim, Bog neće raditi tvoj posao umjesto tebe! Svjetlo može blistati punim sjajem, ali će dobivena milost obratiti tvoju dušu jedino ako te pokrene da surađuješ s božanskim oruđima. Ti si pozvan da staviš na sebe sve oružje Božje i da stupiš u Gospodnju službu kao aktivan vojnik. Božanska snaga treba surađivati s ljudskim naporima i tako razbiti privlačnost svjetovnih čarolija kojima neprijatelj privlači duše. (8T 55,56)

Gospodin nam je ukazao čast kada nas je izabrao za svoje vojnike. Borimo se zato hrabro za Njega, uzdižući ono što je pravo svakim svojim postupkom. Čestitost u svemu bitna je u borbi svake duše. I dok se budeš trudio da postigneš pobjedu nad svojim sklonostima, On će ti pomoći svojim Svetim Duhom da budeš oprezan u svakom svojem pothvatu kako ne bi pružio priliku neprijatelju da govori zlo o istini. (6BC 1119)

Mi smo Kristovi vojnici. On je Vojskovođa našeg spasenja, a mi se pokoravamo Njegovim zapovijedima i pravilima. Mi trebamo nositi Njegovo oružje, kretati se jedino pod Njegovom zastavom. ... Trebamo nositi sve oružje Božje i raditi tako kao da smo pred očima cijelog nebeskog svemira. (TM 296)

Naredba za pokret

“Reci Izraelcima da krenu na put.” (Izlazak 14,15)

Povijest sinova Izraelovih napisana je za pouku i opomenu svim kršćanima. Kada su se Izraelci našli okruženi opasnostima i teškoćama, i kada im je izgledalo da su se našli u bezizlaznom položaju, vjera ih je napustila, a oni gundali protiv vođe kojeg im je Bog postavio. ... Božanska zapovijed glasila je: “Neka krenu!” Nisu smjeli čekati dok im put ne bude poravnat, kako bi mogli razumjeti cjelokupni plan izbavljenja. Božji cilj je — samo naprijed i On će otvoriti prolaz svojem narodu. ...

Ima trenutaka kada je kršćanski život naoko ugrožen opasnostima i kada izgleda da se dužnost teško može izvršiti. Mašta slika prijeteću propast koja se nalazi ispred nas, a okovi ili smrt iza nas. Ipak, Božji glas odjekuje jasno iznad svih obeshrabrenja: “Neka krenu!” Mi trebamo poslušati tu naredbu bez obzira na posljedice, čak i kad naše oči nisu u stanju prodrijeti kroz tamu, kad osjećamo hladne valove ispod svojih nogu. ...

Oni koji misle da se ne mogu pokoriti Božjoj volji niti povjerovati Njegovim obećanjima dok im sve ne bude jasno i otkriveno, nikada se neće pokoriti. Vjera nije neko sigurno znanje; to je “jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo” (Hebrejima 11,1). Poslušati Božju zapovijed jedini je način da steknemo Njegovu naklonost. “Neka krenu”, treba biti kršćaninova lozinka. (4T 25—28)

Stalno napredovanje u znanju i vrlinama — to je Božja namjera u odnosu na nas. Njegov Zakon je odjek Njegovog glasa koji svima upućuje poziv: “Krenite naviše, budite sve svetiji!” Svakoga dana trebamo napredovati u savršenstvu kršćanskog karaktera. (GW 274)

S dubokim povjerenjem u Boga trebamo ustrajno ići naprijed nesebično obavljajući Njegovo djelo, ponizno se oslanjajući na Njega, predajući Njegovoj providnosti i sebe i sve što je povezano s našom sadašnjošću i budućnošću; sve do kraja čvrsto se držimo početka svoje vjere imajući na umu da smo primili nebeske blagoslove ne zato što smo ih bili dostojni, već zato što ih je Krist dostojan i zato što smo vjerom u Krista prihvatili božansku obilnu milost. (7T 108)

Pobjeda

“Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu!” (1. Korinćanima 15,57)

Pobjede se ne postižu obredima ili razmetanjem, već jednostavnom poslušnošću vrhovnom Zapovjedniku, Gospodinu Bogu nebeskome. Onaj koji se osloni na ovog Vođu, nikada neće pretrpjeti poraz. (6T 140)

Najveći dio neprilika u životu, svakidašnjih izjedajućih briga, glavobolja, razdražljivosti, svakako je posljedica neukročene naravi. ... Vladanje sobom najbolja je vladavina na svijetu. Kada bismo stavili na sebe ukras krotkoga i mirnoga duha, devedeset devet od stotinu nevolja koje nam tako silno zagorčavaju život bilo bi uklonjeno. ... Stari čovjek mora umrijeti, a novi čovjek, Isus Krist, preuzeti vlast nad dušom, tako da Kristov sljedbenik može reći u duhu i istini: “Živim — ali ne više ja, nego Krist živi u meni.” (Galaćanima 2,20)

Samoga sebe vrlo je teško pokoriti. Ljudska opakost u svim oblicima ne može se tako lako dovesti u pokornost Kristovom Duhu. Međutim, svima mora biti jasna činjenica da ako ne postignu tu pobjedu Kristovom silom, za njih nema nikakve nade! Pobjedu je moguće zadobiti jer Bogu ništa nije nemoguće. Uz pomoć Njegove milosti, moguće je svladati lošu narav i svaku ljudsku izopačenost. ... Vi možete biti pobjednici ako se, u Kristovo ime, odlučno prihvatite toga posla. (4T 348,349)

Sotonine kušnje danas su veće nego ikad jer je svjestan da ima samo još malo vremena i da će slučaj svakog čovjeka vrlo brzo biti odlučan bilo za život ili za smrt. Sada nije vrijeme da podlegnemo obeshrabrenju i kušnjama, već da podnesemo sve nevolje i da se potpuno pouzdamo u Sveomogućeg Boga Jakovljeva. Njegova milost dovoljna je za sve naše teškoće i premda su one veće nego ikada, ako se potpuno pouzdamo u Boga, mi možemo nadvladati svaku kušnju i zahvaljujući Njegovoj milosti izvojevati pobjedu. ...

Kad na nas navale kušnje i nevolje, obratimo se Bogu i bori-mo se s Njim u molitvi. On nas neće otpustiti prazne, već će nam dati milost i snagu da nadvladamo i slomimo neprijateljevu moć. (*Rani spisi*, str. 57,58)

Adam i Eva — upravitelji u Edenu

“Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: ‘Plodite se i množite i napunite zemlju. ... Vladajte ... svim živim stvorovima!’” (Postanak 1,27.28)

Adam je bio okrunjeni kralj Edena. Njemu je bila povjerena vlast nad svakim živim stvorenjem koje je Bog stvorio. Bog je blagoslovio Adama i Evu inteligencijom kakvu nije dao nijednom drugom stvorenju. Bog je Adama proglasio zakonitim gospodarom nad svim djelima svojih ruku. (1BC 1082)

Stvoreni da budu “slika i odsjev Božji” (1. Korinćanima 11,7), Adam i Eva primili su darove dostojne svog visokog zvanja. ... Svaka njihova duhovna i duševna sposobnost odražavala je Stvoriteljevu slavu. Obdareni uzvišenim duševnim i duhovnim darovima, Adam i Eva bili su stvoreni samo malo “niži od anđela” (Hebrejima 2,7). (*Odgovj*, str. 16,17)

Naši su prvi roditelji, premda stvoreni bezgrešni i sveti, mogli pogriješiti. Bog ih je stvorio kao slobodna, moralna bića, sa sposobnošću da cijene mudrost i dobrotu Njegova karaktera i pravednost Njegovih zahtjeva, i s potpunom sposobnošću poslušaju ili pak uskrate svoju poslušnost. ... Na samom je početku čovjekova postojanja njegova želja za popuštanjem vlastitim strastima stavljena pod nadzor, ta sudbonosna želja koja je bila temelj Sotoninog pada. Drvo spoznaje dobra i zla koje je raslo u blizini drveta života nasred vrta trebalo je biti provjera poslušnosti, vjere i ljubavi naših prvih roditelja. ... Bog je čovjeka stavio pod vlast zakona kao nužan uvjet njegova postojanja. On je bio podložan Božjoj vladavini, a vladavina ne može opstati bez zakona. ...

Adam i njegova družica trebali su vladati zemljom i ostati vjerni Bogu. Njima je dana bezgranična vlast nad svim živim bićima. Lav i janje su mirno hodali oko njih ili zajedno ležali pored njihovih nogu. Sretne ptice lepršale su oko njih bez straha, i dok se njihovo dražesno cvrkutanje uzdizalo u hvalu njihovom Stvoritelju, Adam i Eva su im se pridružili u zahvaljivanju Ocu i Sinu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 29—31)

Izgubljena vladavina

“Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i ... daje ga kome on hoće!” (Daniel 4,22)

Među nižim stvorenjima Adam je stajao kao kralj ... ali kada je sagriješio, izgubio je tu vlast. Duh pobune, kome je sam otvorio vrata, proširio se po cijelom životinjskom kraljevstvu. Tako je ne samo život čovjeka već i narav životinja, šumsko drveće, trava u polju, cvijeće, pa i sam zrak koji je udisao — sve je pričalo žalosnu pouku o poznavanju zla. (*Odgoj*, str. 21,22)

Zbog grijeha nije samo čovjek, već i Zemlja, došla pod vlast Zloga te ju je trebalo obnoviti planom otkupljenja. Za stvaranja Adamu je dana vlast nad Zemljom. Ali popuštanjem kušnji on je dospio pod Sotoninu vlast. “... jer pobijeđeni robuju pobjedniku.” (2. Petrova 2,19) Kad je čovjek postao Sotonin zatočenik, kraljevstvo kojim je on upravljao predano je njegovom osvajaču. Sotona je tako postao “bog ovoga svijeta” (2. Korinćanima 4,4). On je preoteo vlast nad Zemljom koja je prvotno dana Adamu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 45,46)

Kad je Sotona objavio Kristu da su kraljevstvo i slava ovoga svijeta predani njemu i da će ih on dati onome kome hoće, on je tvrdio nešto što je samo djelomično bilo istina, i to je rekao stoga da posluži njegovom vlastitom cilju prijevare. Sotona je svoje carstvo preoteo od Adama, ali Adam je bio Stvoriteljev namjesnik. Njegova vladavina nije bila nezavisna. Zemlja je Božja i On je sve predao svome sinu. Adam je trebao vladati podčinjen Kristu. Kad je Adam iznevjerio povjerenje i prepustio svoju vlast u ruke Sotoni, Krist je još ostao zakoniti Kralj. ...

Onaj koji se pobunio na Nebu, ponudio je Kristu kraljevstva ovoga svijeta da bi kupio Njegovu privolu načelima zla; ali On se nije dao potkupiti. ...

Isus je izbio pobjedu pokornošću i vjerom u Boga, i On nam preko apostola govori: “Prema tome, pokorite se Bogu! Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas!” (Jakov 4,7.8) Mi se sami ne možemo osloboditi kušačeve sile; on je pobijedio ljudsku narav... ali “Tvrda je kula ime Jahvino: njemu se pravednik utječe i nalazi utočišta.” (Izreke 18,10) (*Isusov život*, str. 91—131)

Krist — drugi Adam

“Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti.” (1. Korinćanima 15,22)

Čovjekov je pad cijelo Nebo ispunio žalošću. ... Božji Sin, veličanstveni nebeski Zapovjednik, bio je pokrenut sažaljenjem prema palom ljudskom rodu. Kad se bijeda izgubljenog svijeta pokazivala pred Njim, Njegovo je srce bilo ganuto beskonačnim sažaljenjem. Međutim, božanska je ljubav stvorila plan kojim je čovjek mogao biti otkupljen. Božji je prekršeni Zakon zahtijevao život grešnika. U cijelom je svemiru postojala samo jedna Osoba koja je mogla, umjesto čovjeka, ispuniti zakonske zahtjeve. Budući da je božanski Zakon svet kao i sam Bog, pomirenje je za njegov prekršaj mogao izvršiti samo Onaj koji je jednak s Bogom. Nitko osim Krista nije mogao otkupiti palog čovjeka od prokletstva Zakona i vratiti ga u sklad s Nebom. Krist je na sebe odlučio uzeti krivnju i sramotu grijeha, grijeha koji je tako mrzak svetom Bogu da je rastavio Oca od Njegova Sina. Krist se trebao spustiti do najvećih dubina ljudske bijede da bi spasio pali ljudski rod.

Plan spasenja je začet prije stvaranja svijeta, ... a ipak se i Kralj svemira borio sam sa sobom prije nego što je dao svog Sina da umre za okrivljene ljude. ... O, kakva tajna otkupljenja! Božja ljubav za svijet koji Ga nije ljubio! ... Tijekom beskrajnih vjekova besmrtni će umovi, pokušavajući shvatiti tajnu te neshvatljive ljubavi, postavljati pitanja i diviti joj se. (*Patrijarsi i proroci*, str. 42,43)

Krist je nazvan drugim Adamom. U čistoći i svetosti, povezan s Bogom i u ljubavi s Bogom, On je započeo tamo gdje i prvi Adam. ... Sotona je kušao Krista na stotinu puta okrutniji način nego Adama, i u okolnostima koje su bile teže u svakom pogledu. Varalica se predstavio kao anđeo svjetla, ali je Krist izdržao njegovu kušnju. On je iskupio Adamov sramotni pad i spasio svijet. ... On je živio po Božjem zakonu i ukazao mu poštovanje u svijetu punom bezakonja, pokazujući cijelom nebeskom svemiru, pa i Sotoni, ali i svim grešnim Adamovim sinovima i kćerima, da Njegovom milošću ljudski rod može održati Božji zakon. (*Youth's Instructor*, 2. lipnja 1898.)

Kristova pobjeda bila je isto tako potpuna kao i Adamov pad. Prema tome, i mi se možemo oduprijeti kušnji i Sotona će pobjeći od nas. (MS 15, 1908.)

Nevidljivi Vladar Izraela

**“Na goru si Sinajsku sišao i s neba im govorio; i dao si im pravedne naredbe, čvrste zakone, zapovijedi izvrsne i uredbe.”
(Nehemija 9,13)**

Na svakoj stranici svete povijesti, gdje su zapisani Božji postupci prema izabranom narodu, nalaze se sveti tragovi velikog Jasm. On sinovima ljudskim nikada nije dao jasniji prikaz svoje sile i slave kao kad su samo Njega priznavali kao svog Vladara i kad je svom narodu dao Zakon. To žezlo nije držala ljudska ruka, a veličanstveni nastupi izraelskog nevidljivog Kralja bili su neopisivo veličanstveni i zapanjujući.

U svim ovim otkrivenjima božanske prisutnosti Božja slava se otkrivala kroz Krista. Ne samo za Spasiteljeva dolaska već u svim vjekovima nakon pada i obećanja o otkupljenju, “Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom” (2. Korinćanima 5,19). Krist je bio temelj i središte žrtvenog sustava u razdoblju patrijarhâ i u vrijeme Izraelaca. Od pada u grijeh naših prvih roditelja nije bilo izravnog razgovora između Boga i čovjeka. Otac je svijet predao u Kristove ruke da On svojim posredničkim djelovanjem otkupi čovjeka i opravda autoritet i svetost Božjeg zakona. Kroz Krista se ostvarivala svaka zajednica između Neba i palog čovječanstva. Božji Sin je našim prvim roditeljima dao obećanje o otkupljenju. On se prvi otkrio patrijarsima. ... On je bio taj koji je Izraelu dao Zakon. Usred zapanjujuće slave na gori Sinaj Krist je u prisutnosti cijelog naroda objavio Deset zapovijedi iz Zakona svog Oca. On je bio taj koji je Mojsiju dao ispisane ploče Zakona. ...

Isus je bio svjetlost svom narodu, svjetlost svijeta, prije nego što je došao na svijet u ljudskom obliku. Prva zraka svjetlosti koja je probila tamu u koju je grijeh zavio svijet, došla je od Krista. I od Njega dolazi svaka zraka nebeske svjetlosti koja obasjava zemaljske stanovnike. U planu otkupljenja Krist je Alfa i Omega, početak i svršetak. (*Patrijarsi i proroci*, str. 299—301)

Vladar na nebesima

“Jahve u nebu postavi prijestolje svoje, i kraljevska vlast svemir mu obuhvaća.” (Psalam 103,19)

Trojica Hebreja bila su pozvana da priznaju Krista suočena s užarenom ognjenom peći. Njima je kralj zapovjedio da padnu i poklone se zlatnom kipu koji je on postavio, zaprijetivši im da će, ako to odbiju, biti živi bačeni u užarenu peć; ali oni su odgovorili: “Ne treba da ti odgovorimo na to. Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao.” (Daniel 3,16-18) (RH, 3. svibnja 1892.)

Pokloniti se Bogu u molitvi potpuno je prikladno, odgovarajuće držanje. ... Ali takvo poštovanje valja ukazivati jedino Bogu ... Vladaru svemira; ova tri Hebreja odbila su ukazati takvu čast bilo kojem idolu, čak i kada je bio načinjen od čistog zlata. A da su pristali, oni bi se zapravo poklonili babilonskom vladaru. ... Oni su podnijeli kaznu. ... Međutim, Krist je osobno došao i hoda s njima posred ognja koji im nimalo nije naškodio. (2SM 312)

Ovo čudo dovelo je do izrazite promjene u mislima ljudi. Veliki zlatni kip, postavljen uz takvu pompu, bio je zaboravljen. Kralj je objavio proglas da će svaki koji bude govorio protiv Boga ovih ljudi biti osuđen na smrt. ...

Ti vjerni Hebreji imali su velike prirodne sposobnosti, uživali milosti visoke duhovne kulture, a sada su zauzimali ugledne položaje; međutim, sve to nije ih navelo da zaborave Boga. Njihove snage bile su pokorene posvećujućem utjecaju božanske milosti. ... U njihovom veličanstvenom izbavljenju očitovala se, pred nepreglednim skupom, Božja sila i veličanstvo. Isus je stao na njegovu stranu u užarenoj peći, i slavam svoje prisutnosti uvjerio oholog vladara Babilona da nije nitko drugi do Božji Sin. ... Izbavljenjem svojih vjernih slugu, Gospodin je objavio da će stati na stranu potlačenih i srušiti svaku zemaljsku silu koja se usudi pogaziti autoritet nebeskog Boga. (SL 39,40)

Bog je s nama

“I dat će mu ime Emanel — što znači: Bog je s nama.” (Matej 1,23)

Gospodin Isus Krist bio je jedno s Ocem od vječnih vremena; On je bio “otisak njegove biti”, otisak Njegove veličine i veličanstva, “odsjev njegova sjaja”. On je došao na naš svijet kako bi objavio ovu slavu. On je došao na ovu grijehom pomračenu Zemlju da otkrije svjetlost Božje ljubavi, da bude “Bog s nama”. ...

Naš mali svijet udžbenik je svemira. Božja divna namjera milosti, tajne spasonosne ljubavi — tema je u koju “anđeli žele zaroniti” i koja će se proučavati kroz beskrajne vjekove. Izbavljena će i bezgrješna bića u Kristovom križu pronaći svoj nauk i svoju pjesmu. Vidjet će se da je slava koja blista s Kristova lica slava samopožrtvovne ljubavi. U svjetlosti s Golgote vidjet će se da je zakon te ljubavi pune samoodricanja — zakon života za Zemlju i Nebo; da ljubav koja “ne traži svoje” ima svoj izvor u Božjem srcu. ...

Isus je mogao ostati kraj svojega Oca. On je mogao zadržati slavu Neba i poštovanje anđela. Međutim, On je izabrao vratiti žezlo u Očeve ruke i sići s prijestolja svemira kako bi mogao donijeti svjetlost onima koji su u mraku i život onima koji ginu. ...

Ovaj je veliki cilj bio naviješten slikama i simbolima. Grm koji je gorio, u kojemu se Krist javio Mojsiju, otkrivao je Boga. ... Svemilostivi Bog skrivao je svoju slavu najjednostavnijom slikom, da bi ga Mojsije mogao promatrati i živjeti. Tako je i u stupu od oblaka danju i stupu od ognja noću Bog održavao vezu s Izraelom, otkrivajući ljudima svoju volju i pružajući im svoju milost. Božja je slava bila prigušena, a Njegovo veličanstvo obavijeno velom, kako bi Ga slabi vid ograničenih ljudi mogao gledati. Tako je Krist trebao doći u “poniženom tijelu” (Filipljanima 3,21) “postavši sličan ljudima”. ... Njegova je slava bila obavijena velom. Njegova veličina i veličanstvo bili su skriveni, da bi se mogao približiti tužnim ljudima izloženim kušnji. (*Isusov život*, str. 9.10)

Ugroženo Kraljevstvo

“Kad saznade da će doći da ga na silu uhvate i učine kraljem, opet krenu, posve sam, u goru.” (Ivan 6,15)

Sjedeći u ravnici obrasloj travom u sumraku proljetne večeri, ljudi su jeli hranu za koju se Krist pobrinuo. ... Nikakva ljudska sila ne može stvoriti od pet ječmenih kruhova i dvije male ribe dovoljno hrane za tisuće gladnih ljudi. Oni su govorili jedni drugima: “Ovo je uistinu prorok koji ima doći na svijet.” (Ivan 6,14)... On može osvojiti narode i dati Izraelu dugo željenu nadmoć.

U svom oduševljenju narod Ga je spreman odmah okruniti za kralja. Uviđaju da On ne čini nikakav napor da privuče pozornost na sebe ili da sebi pribavi čast. U ovom se On bitno razlikuje od svećenika i poglavara pa su se bojali da nikada neće zahtijevati svoje pravo na Davidovo prijestolje. Pošto su se zajednički savjetovali, složili su se da Ga silom uzmu i proglase kraljem Izraela. ... Isus je sagledao kakav je proces pokrenut i razumio je ono što oni nisu mogli razumjeti — kakav će biti rezultat takvog pokreta. ... Nasilje i pobuna pratit će napore da Ga postave na prijestolje i djelovanje će duhovnog kraljevstva biti ometeno. Pokret se mora zaustaviti bez odlaganja. Pozvavši svoje učenike, Isus im zapovjeda da uzmu čamac i da se odmah vrate u Kafarnaum, prepuštajući Njemu da raspusti narod. ...

Isus je tada naredio mnoštvu da se razide; Njegov način postupanja bio je tako odlučan da se nisu usuđivali ne poslušati Ga. ... Isusovo kraljevsko držanje i nekoliko Njegovih mirnih riječi naredbe, umirile su metež i spriječile njihove planove. U Njemu su prepoznali silu koja je iznad svih zemaljskih vlasti i bez ikakva su se pitanja pokorili.

Ostavši sam, Isus “ode... na goru da moli”. ... Molio se za silu da ljudima otkrije božanski karakter svoje misije, da Sotona ne bi pomračio njihovu moć razumijevanja i izopačio njihovo rasuđivanje. ... U duševnoj patnji i borbi molio se za svoje učenike. ... Njihove dugo njegovane nade, zasnovane na široko proširenim zabludama, bit će iznevjerene na vrlo bolan i ponižavajući način. Umjesto uzdizanja na Davidovo prijestolje, oni će biti svjedoci Njegova raspeća. To je doista trebalo biti Njegovo pravo krunjenje. (*Isusov život*, str. 302—304)

Kraljevska povorka

“Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.” (Zaharija 9,9)

Pet stotina godina prije Kristova rođenja, prorok Zaharija je tako pretkazao dolazak Kralja u Izraelu. ... Krist se za kraljevski ulazak pridržavao hebrejskog običaja. ... Čim su Ga postavili na magare, odjeknuo je glasan pobjedonosni poklik. Mnoštvo Ga je pozdravljalo kao Mesiju, kao svojega Kralja. ... Nisu mogli povesti pobjedonosnu povorku nikakvim kraljevskim zastavama, već su sjekli široke palmine grane, simbol pobjede same prirode, i njima mahali visoko, glasno kličući i pjevajući slavopoje. ...

Nikada ranije u svom zemaljskom životu Isus nije dopustio mnoštvu takvo javno pokazivanje raspoloženja. On je jasno predvidio rezultat. To će Ga odvesti na križ. Međutim, Njegova namjera bila je da se tako javno predstavi kao Otkupitelj. Želio je usmjeriti pozornost na žrtvu koja treba okruniti Njegovo poslanje za pali svijet. ...

Nikada ranije svijet nije vidio takvu pobjedonosnu povorku. Ona nije bila slična povorkama čuvenih zemaljskih osvajača. U ovoj povorci nije bilo tužnih zarobljenika, kao trofeja kraljevskog junaštva. Ali oko Spasitelja bili su slavni trofeji Njegova djela ljubavi za grješnog čovjeka. Bili su to robovi koje je On izbavio od sotonske sile, koji su slavili Boga za svoje oslobođenje. Povorku su vodili slijepi kojima je povratio vid. Nijemi kojima je razriješio jezik klicali su najglasnije hosana. Hromi koje je izliječio poskakivali su radosni. ... Lazar, čije se tijelo već počelo raspadati u grobu, ali koji se sad radovao u snazi i slavnoj muževnosti, vodio je životinju na kojoj je Spasitelj jahao. ...

Taj prizor pobjedničke povorke odredio je sam Bog. Nju je pretekao prorok, i čovjek je bio nemoćan promijeniti Božju namjeru. (*Isusov život*, str. 466—570)

Svećenici i farizeji pokušavali su svijetu uskratiti sjajne zrake slave Sunca Pravednosti, ali bez uspjeha, baš kao što ne bi mogli Zemlji uskratiti sjajno lice Sunca. Usprkos njihovom protivljenju, narod je priznao Kristovo kraljevstvo. (3SP 15)

Vladar Jeruzalema

“Sveto brdo njegovo, brijeg veličanstven, radost je zemlji svoj. Gora Sion, na krajnjem sjeveru, grad je Kralja velikog.” (Psalam 48,3)

Isus je s vrha Maslinske gore promatrao Jeruzalem. Pred Njime se pružao prizor koji je odisao ljepotom i mirom. ... Zrake zalazećeg sunca osvjetljavale su snježnu bjelinu njihovih mramornih zidina i odsajivale od zlatnih vrata, kule i tornjića. “Na glasu ljepotom” stajao je hram, ponos židovske nacije. Koji bi Izraelac mogao promatrati ovaj prizor bez ushita radosti i divljenja?! Ali Isus je bio zaokupljen sasvim drugim mislima. “Kad se približi te ugleda grad, zaplaka nad njim.” (Luka 19,41) Usred sveopćeg veselja zbog trijumfnog ulaska, dok su svi oko Njega mahali palmovim granama, dok je radosno “hosana” odjekivalo brežuljcima, a tisuće Ga glasova proglašavalo kraljem, Spasitelja svijeta je iznenada preplavila tajanstvena tuga. On, Božji Sin, Obećani, čija je moć svladala smrt i pozvala njezine zatočenike iz groba, plakao je, ali ne iz obične žalosti, već iz snažne, neobuzdane duševne patnje.

On nije prolijevao suze zbog sebe. ... Plakao je zbog tisuća Jeruzalemaca, zbog sljepila i nekajanja onih koje je došao blagosloviti i spasiti.

Premda su Mu vraćali zlo za dobro i mržnju za ljubav (Psalam 109,5), On je neumorno nastavljao svoje poslanje milosti. ... No Izrael se okrenuo od svog najboljeg Prijatelja i jedinog Pomagača. Prezirao je pozive Njegove ljubavi, odbijao Njegove savjete i ismijavao Njegove opomene. ... Kad Isus bude visio na golgotskom križu, Izrael će prestati biti od Boga povlašten i blagoslovljen narod. ... Ali dok je Isus promatrao Jeruzalem, sudbina jednoga cijeloga grada, jednoga cijeloga naroda, nalazila se pred Njegovim očima — toga grada, tog naroda što ga je Bog nekada izabrao kao svoju posebnu dragocjenost. (*Velika borba*, str. 13—16)

Božja strpljivost prema Jeruzalemu samo je učvrstila Židove u njihovom tvrdoglavom nepokajanju. ... Izraelovi sinovi odbacili su Kristovu milost. (Isto, str. 21,22)

Kralj slave

“Podignite, vrata, nadvratnike svoje, dižite se, dveri vječne, da unide Kralj slave!’ ‘Tko je taj Kralj slave?’ ‘Jahve silan i junačan, Jahve silan u boju!’” (Psalam 24,7.8)

Krist je došao na Zemlju kao Bog u ljudskom obličju. Uznio se na Nebo kao Kralj svetih. Njegovo uznesenje bilo je dostojno Njegovog uzvišenog karaktera. Otišao je kao Onaj koji je moćan u bitkama, kao osvajač. Pratili su Ga nebeske čete s klicanjem, burnim odobravanjem i hvalom, pjevajući nebeske pjesme. (6BC 1053)

Učenici nisu samo vidjeli Gospodina kako se uznosi, već su primili i svjedočanstvo anđela da je otišao i sjeo na prijestolje svojega Oca na nebesima. ... Sjaj nebeske pratnje, otvaranje slavni Božjih vrata, dobrodošlica — sve to nisu mogle prepoznati oči smrtnika. Da je put kojim je Krist otišao na Nebo bio otkriven učenicima u svoj svojoj neizrecivoj slavi, oni ne bi izdržali taj prizor. ...

Njihovi osjećaji nisu smjeli biti toliko obuzeti slavom Neba da izgube iz vida Kristov karakter na Zemlji, karakter koji se trebao pokazati u njima. Pred svojim očima trebali su imati jasnu sliku ljepote i veličanstva Njegovog života, savršenog sklada svih Njegovih osobina i tajanstvenog jedinstva božanskog i ljudskog u Njegovoj naravi. ... Njegovo vidljivo uznesenje s ovoga svijeta bilo je u skladu s krotkošću i spokojstvom Njegovog života. (3SP 254,255)

Koliki je izvor radosti za učenike bila spoznaja da na Nebu imaju takvog Prijatelja koji se moli za njih! Vidljivo Kristovo uznesenje na Nebo promijenilo je sve njihove poglede i zamisli o Nebu. ... Oni su sada mislili o Nebu kao svojem budućem domu, mjestu na kojem im njihov voljeni Otkupitelj priprema stanove. Molitva je sada dobila novo značenje, jer je to bio razgovor s njihovim Spasiteljem. ...

Sada su trebali propovijedati Evandjelje — Krista u ljudskom obličju, Čovjeka boli, Krista u poniženju, kojeg su nečiste ruke uhvatile i razapele; Krista koji je uskrsnuo, koji se uznio na Nebo da u Božjoj prisutnosti djeluje kao Zagovornik ljudi; Krista koji će ponovno doći s velikom silom i slavom na nebeskim oblacima. (3SP 262,263)

Vladar svih naroda

“Nek’ znaju: ti si komu je ime Jahve, jedini Višnji nada svom zemljom.” (Psalam 83,19)

U analima ljudske povijesti uspon naroda, podizanje i padanje kraljevstava naizgled ovise o volji i junaštva ljudi. Izgleda kao da je razvoj događaja u velikoj mjeri određen njihovom snagom, ambicijama ili hirovima. Ali, u Božjoj riječi zavjesa je povučena u stranu i mi u svim igrama i sukobima ljudskih interesa, sila i strasti, iza i iznad njih, gledamo oruđa Svemilostivoga, koja tiho i strpljivo ostvaruju namjere svoje volje. ...

Svakom narodu koji se pojavio na poprištu događaja bilo je dopušteno da zauzme svoje mjesto na Zemlji da bi se moglo vidjeti hoće li ispuniti namjeru “Stražara i Sveca”. ... Iako su narodi odbacivali Božja načela, i tim odbacivanjem izazivali svoju propast, ipak je bilo očito da se božanska svemoćna namjera ispunjavala u svim njihovim pokretima.

Ova pouka je pružena divnim simboličkim prikazom danim proroku Ezekielu. ... Četiri živa stvorenja pokretala su “točkove” koji su se međusobno ukrštali. ... “Točkovi” su bili tako komplicirano raspoređeni da je to na prvi pogled ličilo na zbrku; ali, oni su se kretali u savršenom skladu. Nebeska bića, održavana i vođena rukom ispod krila kerubina, pokretala su “točkove”; iznad njih, na safirnom prijestolju, nalazio se Vječni, a oko prestolja duga, znak božanske milosti. Kao što se komplicirani mehanizam “točkova” nalazio pod upravom ruke ispod krila kerubina, tako se i složena igra ljudskih događaja nalazi pod božanskim nadzorom. Usred sukoba i vreve naroda, Onaj koji sjedi iznad kerubina još i sada upravlja poslovima ove Zemlje.

Povijest naroda koji su jedan za drugim zauzimali svoje određeno vrijeme i prostor ... govori i nama. Svakom narodu i svakom pojedincu danas, Bog je odredio mjesto u svom velikom planu. ... Svi oni svojim izborom određuju svoju sudbinu, a Bog sve tako vodi da se Njegove namjere ostvaruju. (*Odgoj*, str. 156—161)

Granice Božjeg strpljenja

“Čas je, o Jahve, da se javiš: oskvrnuše Zakon tvoj!” (Psalam 119,126)

U noćnom viđenju stajala sam na uzvisini s koje sam mogla promatrati kuće koje su se ljuljale kao kule od karata. Građevine, velike i male, rušile su se. Kuće za zabavu, kazališta, hoteli i domovi bogataša tresli su se i raspadali. Mnogi životi bili su izgubljeni, a zrak je odjekivao kricima ozlijedenih i uplašanih.

Božji anđeli uništenja bili su na poslu. Jedan dodir i zgrade, pomno planirane da budu sigurne od svake opasnosti, brzo su se pretvarale u gomile ruševina. Nitko nije imao nikakve sigurnosti. ... Ne mogu naći riječi kojima bih opisala strahotu prizora koji su mi bili pokazani. Izgledalo je kao da je Božje strpljenje konačno iscrpljeno i da je osvanuo sudnji dan.

Anđeo koji je stajao pokraj mene rekao mi je da malo ljudi uopće shvaća veličinu pokvarenosti koja u naše vrijeme vlada u svijetu, a posebno u velikim gradovima. On je izjavio da je Gospodin odredio vrijeme kada će pohoditi prijestupnike svojim gnjevom zbog stalnog kršenja Njegovog Zakona. ... Božja vrhovna vlast i svetost Njegovog Zakona moraju se pokazati onima koji se uporno odbijaju pokoriti Kralju nad kraljevima. Oni koji odluče ostati neposlušni Bogu, moraju, u skladu s Njegovim milostivim karakterom, biti pohođeni Njegovim sudovima da bi, ako bude moguće, shvatili grešnost svojeg ponašanja. ... Iako božanski Vladar dugo podnosi ljudsku izopačenost, On se ne da varati i neće uvijek ostati nijem. Njegova vrhovna vlast, Njegov autoritet kao Vladara svemira konačno će morati biti priznati, a pravedni zahtjevi Njegovog Zakona bit će zadovoljeni. (9T 92-94)

Čak i Božje strpljenje ima svoje granice, a mnogi ih prekoračuju. Oni prelaze granice milosti i zato se Bog mora umiješati i obraniti svoju čast. ...

Kada Gospodin dođe kao Osvetnik, On će doći i kao Zaštitnik svih onih koji su sačuvali vjeru u svoj njenoj čistoći i ostali neumrljani od svijeta. (5T 208—210)

Osposobljeni za Kraljevstvo

“Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao malo dijete, taj sigurno neće ući u nj.” (Marko 10,15)

Krist ne priznaje nikakvu kastu ili boju kože ili čin kao nužan uvjet da netko postane podanik Njegovog kraljevstva. Pristup u Njegovo kraljevstvo ne ovisi o bogatstvu ili pripadnosti visokoj nasljednoj lozi. Međutim, oni koji su rođeni od Duha postaju podanici Njegovog kraljevstva. Duhovni karakter je ono što će Krist priznati. Njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Njegovi su podanici oni koji imaju dio u Njegovoj božanskoj naravi, koji su utekli od pokvarenosti koju su strasti unijele u svijet. Tu milost dobili su od Boga. Krist ne nalazi svoje podanike kao ljude već gotove za Njegovo kraljevstvo, već ih svojom božanskom silom osposobljava da to postanu. Oni koji su bili mrtvi u grijesima i grijesima, bivaju probuđeni u duhovni život. Sposobnosti koje im je Bog dao u svete svrhe bivaju oplemenjene, pročišćene i uzdignute, a On im pomaže da oblikuju karakter po božanskom uzoru. ...

Krist ih privlači sebi nekom nevidljivom silom. On je svjetlo života i On ih nadahnjuje svojim Duhom. I dok tako bivaju obuzeti duhovnim ozračjem, uviđaju da su bili igračke Sotoninih kušnji i da su bili pod njegovom vlašću; ali sada lome jaram tjelesnih strasti i odbijaju biti sluge grijeha. ... Sada shvaćaju da su promijenili zapovjednika, i zato upute primaju s Isusovih usana. Kao što sluga gleda svojega gospodara, kao što sluškinja gleda svoju gospodaricu, tako i te duše, privučene sponama Kristove ljubavi, stalno gledaju u Njega kao Začetnika i Završitelja svoje vjere. Gledajući Isusa, poštujući Njegove zahtjeve, oni rastu u spoznaji Boga i Isusa Krista kojega je On poslao. I tako se mijenjaju u Njegovo obličje iz slave u slavu, sve dok ne postanu toliko različiti od svijeta da se o njima može napisati: “Vi ste, naprotiv, izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu, da razglasite slavna djela onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo. Nekoć niste bili (izabrani) narod, a sada ste narod Božji; некоć bez milosrđa, a sada ste postigli milosrđe.” (1. Petrova 2,9.10) (RH, 26. ožujka 1895.)

Božji sinovi i kćeri

“A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Kada je Adamov grijeh bacio ljudski rod u beznadnu bijedu, Bog se mogao udaljiti od palih bića. Mogao je prema njima postupati onako kako grešnici zaslužuju da se prema njima postupa. On je mogao zapovjediti nebeskim anđelima da na ovaj svijet izliju sudove Njegove srdžbe. Mogao je ukloniti tu tamnu mrlju s lica svojega svemira. Međutim, On to nije učinio! Umjesto da ljude protjera iz svoje blizine, On se još više približio palom ljudskom rodu. On je dao svojega Sina da postane kost naše kosti i tijelo našega tijela. “I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama.” (Ivan 1,14) Povezavši se s ljudima kao jedan od njih, Isus ih je privukao Bogu. On je svoju božansku narav zaogrnuo plaštem ljudske naravi i pokazao pred nebeskim svemirom, pred bezgrešnim svjetovima, koliko Bog voli sinove ljudske.

Dar koji je Bog dao ljudima daleko nadmašuje sve proračune. Ništa im nije uskratio. Bog nije htio dopustiti da Mu netko prigovori da je mogao učiniti više ili pokazati ljudima veću mjeru ljubavi. Dajući Krista na dar, On je ljudima dao i cijelo Nebo. (SD 11)

Božansko sinovstvo nije nešto što sami možemo postići. Samo je onima koji su primili Krista za svojeg Spasitelja dana vlast da postanu Božji sinovi i kćeri. Grešnik se ne može nikakvom svojom silom sâm osloboditi grijeha. ... Međutim, obećanje o sinovstvu dano je svima koji “vjeruju u ime Njegovo”. Svatko tko u vjeri dođe k Isusu, primit će pomilovanje. (Isto, 12)

Bog se trebao objaviti u Kristu da “pomiri svijet sa sobom” (2. Korinćanima 5,19). Grijeh je tako duboko ponizio čovjeka da je njemu samom bilo nemoguće pomiriti se s Onim čija je narav čistoća i dobrota. Ali Krist, nakon što je otkupio čovjeka od osude grijeha, može dati božansku silu da je udruži s ljudskim naporima. Tako pokajanjem pred Bogom i vjerom u Krista pala Adamova djeca mogu još jednom postati “sinovi Božji” (1. Ivanova 3,2). (*Patrijarsi i proroci*, str. 43)

Kada duša prihvati Krista, dobiva silu da živi Kristovim životom. (*Isusove usporedbe*, str. 214)

Posvojeni sinovi i kćeri

“U ljubavi nas predodredi sebi za sinove po Isusu Kristu, prema odluci svoje volje, na hvalu slave svoje milosti. Njome nas dobrotivo obdari u Ljubljenome.” (Efežanima 1,5.6)

Prije nego što su bili postavljeni temelji Zemlji, obećano je da će svi koji budu poslušni, svi koji zahvaljujući obilnoj milosti koja im je stavljena na raspolaganje postanu sveti po karakteru i bez mrlje pred Bogom primajući ponudenu milost, biti Božja djeca. (6BC 1114)

Mi sve dugujemo milosti, besplatnoj milosti, suverenoj milosti. Milost u savezu odredila je naše posvojenje. Milost u Spasitelju obavila je naše otkupljenje, naše obnovljenje i naše posvojenje, učinivši nas Kristovim subaštinicima. (6T 268)

Kada uistinu povjerujemo da smo postali Njegovi posvojenjem, moći ćemo unaprijed osjetiti ukus Neba. ... Tada ćemo uživati u Njegovoj blizini, održavati ugodno zajedništvo s Njime. Steći ćemo jasan uvid u Njegovu blagost i samilost, i naša će se srca slomiti i omekšati dok budemo razmišljali o ljubavi koja nam je bila ukazana. Mi ćemo stvarno osjetiti da Isus boravi u našoj duši; nastavat ćemo u Njemu i osjećati se ugodno u zajedništvu s Njime. ... Steći ćemo iskustvo s Božjom ljubavlju i počivati u Njegovoj ljubavi. Nijedan jezik to ne može opisati, to jednostavno nadilazi naše razumijevanje. Bit ćemo jedno s Kristom, i naš će život biti sakriven s Kristom u Bogu. Obećanje koje smo dobili glasi: kada se pojavi Onaj koji je naš život, i mi ćemo se pojaviti s Njime u slavi! S dubokim povjerenjem možemo Boga nazivati svojim Ocem! (3BC 1147,1148)

Svi koji su rođeni u nebeskoj obitelji, u osobitom su smislu braća našega Gospodina. Kristova ljubav povezuje u zajednicu članove Njegove obitelji, i gdje god se ona pokaže, otkriva se božansko srodstvo. ...

Ljubav prema čovjeku je zemaljski izraz ljubavi prema Bogu. Kralj slave postao je jedno s nama da bi nam usadio ovu ljubav, da bi nas učinio djecom jedne obitelji. Kad se ispune Njegove oprostajne riječi — “Ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas!” (Ivan 15,12) — kad budemo voljeli ovaj svijet kao što ga je On volio, tada je ostvarena Njegova misija za nas. Pripremljeni smo za Nebo — jer imamo Nebo u svom srcu. (*Isusov život*, str. 529,532)

Cijena otkupljenja

“Ušao je jedanput zauvijek u Svetinju nad svetinjama, ne krvlju jaraca i junaca, nego vlastitom krvi, i pribavio nam vječni otkup.” (Hebrejima 9,12)

Svaka duša je dragocjena, jer je otkupljena dragocjenom krvlju Isusa Krista. (5T 623,624)

Neki govore o hebrejskom vremenu kao o razdoblju bez Krista, bez milosti i milosrđa. Na takve bi se mogle primijeniti riječi koje je Isus uputio saducejima: “Zar niste u zabludi zbog toga što ne poznajete ni Pisma ni moći Božje?” (Marko 12,24) Razdoblje hebrejskog sustava bilo je razdoblje sjajnog očitovanja božanske sile. ...

Krist je uspostavio i sam sustav prinošenja žrtava i dao ga Adamu kao simbol Spasitelja koji treba doći, Spasitelja koji će uzeti na sebe grijeh svijeta i umrijeti za njegovo otkupljenje. ...

Krv Božjeg Sina bila je simbolički prikazana krvlju zaklanih žrtava; Bog je želio da se tako očuva jasna i određena predodžba o razlici između svetoga i običnoga. Krv je bila sveta, s obzirom na to da će se samo prolijevanjem krvi Božjega Sina moći postići pomirenje za grijeh. Krv je, osim toga, upotrebljavana za čišćenje Svetišta od grijeha naroda, i tako bila simbol Kristove krvi koja jedina može očistiti od grijeha. (SD 225)

Naš je Spasitelj izjavio da je s Neba, kao svoj dar, donio vječni život. I zato je trebao biti podignut na križ na Golgoti da bi sve ljude privukao k sebi. Kako da onda postupimo prema otkupljenoj baštini Isusa Krista? Nježnost, poštovanje, suosjećanje i ljubav — to bismo im trebali pokazivati. I tek tada ćemo moći pomagati jedni drugima i jedni drugima biti na blagoslov. U ovom djelu treba se ostvariti više nego ljudsko bratstvo. Mi ćemo imati na raspolaganju uzvišeno društvo nebeskih anđela. Oni će surađivati s nama u djelu prosvjetljenja svih slojeva društva. ...

Krist je odlučio, savjetujući se sa svojim Ocem, da ne zadrži ništa, ma koliko dragocjeno, da ne uskrati ništa, koliko god visoko procijenjeno, čime bi mogao izbaviti jadnog grešnika. On će dati cijelo Nebo da obavi ovo djelo spasenja, obnavljanja Božjeg moralnog lika u čovjeku. ... Biti Božje dijete znači biti jedno s Kristom u Bogu, to znači zaposliti svoje ruke u iskrenoj ljubavi, spremnoj na žrtvu, da bi se ojačale i blagoslovile duše koje propadaju u svojim grijesima. (SD 229)

Abraham i njegova djeca

“A ako vi pripadate Kristu, onda s te Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju.” (Galaćanima 3,29)

Za Abrahama je zapisano da “postade Božji prijatelj” (Jakov 2,23), da “bude otac sviju koji vjeruju” (Rimljanima 4,11). ...

Abrahamu je bila ukazana velika čast, da bude otac naroda koji su stoljećima bili čuvari i povjerenici Božje istine za svijet, naroda kroz koji će dolaskom obećanog Mesije svi narodi na Zemlji biti blagoslovljeni. (*Patrijarsi i proroci*, str. 110)

Okolni su narodi poštovali Abrahama kao moćnog kneza, mudrog i sposobnog vođu. On svojim susjedima nije uskraćivao svoj utjecaj. Njegov je život i karakter, sasvim različit od života obožavatelja kipova, vršio očit utjecaj u prilog istinitoj vjeri. Njegova je odanost Bogu bila nepokolebljiva, dok je njegova mudrost i dobrohotnost nadahnjivala povjerenje i prijateljstvo, a njegova neizvještačena veličina ulijevala poštovanje i čast.

On nije čuvao svoju vjeru kao dragocjeni kamen koji treba ljubomorno čuvati i u kojem isključivo uživa onaj koji ga posjeduje. Istinska se vjera tako ne može čuvati jer se takav duh protivni načelima Evanđelja. Sve dok Krist stanuje u srcu nemoguće je prikriti svjetlost njegove prisutnosti ili je ugasiti. Naprotiv, ona će postajati sve sjajnija i sjajnija kako dan za danom blistave zrake Sunca Pravde rastjeruju magle sebičnosti i grijeha koje okružuju našu dušu.

Božji je narod Njegov predstavnik na Zemlji i On želi da oni budu svjetlost u moralnoj tami ovog svijeta. Rasuti diljem Zemlje, u gradovima, velegradovima i selima oni su Božji svjedoci, protočnici kroz koje On nevjernom svijetu prenosi znanje o svojoj volji i čuda svoje milosti. Njegov je plan da svi oni koji sudjeluju u spasenju budu Njegovi misionari. Kršćanska pobožnost predstavlja mjerilo prema kojemu svijet prosuđuje o Evanđelju. Kušnje koje se strpljivo podnose, blagoslovi koji se primaju sa zahvalnošću, krotkost, ljubaznost, milost i ljubav koji se redovito pokazuju jesu svjetlost kojom pred svijetom blista karakter otkrivajući suprotnost spram tame koja dolazi iz sebičnosti srca. (Isto, str. 103,104)

Građani Neba

“Prema tome, niste više tudinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.” (Efežanima 2,19)

Tako su i pripadnici Božjeg naroda — istinski Izrael — premda rasut među svim narodima na zemlji samo putnici čije je državljanstvo na Nebu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 372)

Uvjet da netko bude primljen u Gospodnju obitelj jest da izide iz svijeta, da se odvoji od svih njegovih otrovnih utjecaja. Božji narod ne smije imati nikakve veze s idolopoklonstvom u bilo kojem obliku. Pripadnici Božjeg naroda trebaju se uzdići na viši stupanj. Mi se trebamo razlikovati od svijeta, a onda, rekao je Bog: “Primit ću vas kao članove svoje kraljevske obitelji, djecu nebeskog Kralja!” Kao poklonici istine moramo se razlikovati po običajima od grijeha i grešnika. Naše građanstvo je na nebesima.

Moramo mnogo jasnije shvatiti vrijednost obećanja koja nam je Bog dao, mnogo dublje cijeniti čast koju nam je ukazao. Bog smrtnim ljudima ne može ukazati veću čast nego da ih posinjenjem primi u svoju obitelj i da Ga mogu nazivati svojim Ocem. Ne doživljavamo nikakvo poniženje kada postajemo Božja djeca! (FE 481)

Mi smo stranci i došljaci na ovome svijetu. Zato moramo čekati, bdjeti, moliti se i raditi. Cijeli naš um, cijela duša, cijelo srce i sva naša snaga — sve je otkupljeno krvlju Božjega Sina. Ne trebamo smatrati svojom dužnošću da nosimo odjeću hodočasnika određene boje, određenog kroja, već udobnu, skromnu odjeću koju, prema nadahutoj Riječi, trebamo nositi. Ako je naše srce sjedinjeno sa srcem Isusa Krista, mi ćemo osjećati najveću želju da budemo odjeveni Njegovom pravednošću. Ništa ne trebamo stavljati na sebe da bismo privukli pozornost ili da bismo izazvali raspravu.

Kršćanstvo — koliko ima onih koji ne znaju što je to! To nije nešto što se stavlja i nosi izvana! To je život koji je utkan u Kristov život. To znači da mi nosimo odjeću Kristove pravednosti. (TM 130,131)

Građani nebeskog kraljevstva ujedno su najbolji građani ove zemlje. Tko razumije svoje dužnosti prema Bogu, razumjet će i svoje dužnosti prema bližnjima. (*Poruka mladima*, str. 202)

Ispit odanosti

“Tko pozna moje zapovijedi i vrši ih, taj me ljubi. A tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ga ljubiti i objaviti mu samog sebe.” (Ivan 14,21)

Bitno je da svaki podanik Božjega kraljevstva bude poslušan Gospodnjem zakonu. ... Činjenica da je Zakon svet, pravedan i dobar treba biti posvjedočena pred svim narodima, jezicima i plemenima, pred bezgrešnim svjetovima, anđelima, serafinima i kerubinima. Načela Božjeg zakona bila su utkana u karakter Isusa Krista, i onaj tko surađuje s Kristom, koji postaje dionik božanske naravi, treba razviti božanski karakter i postati slika Božjeg zakona. ...

Što više budemo proučavali osobine Božjeg karaktera koje su se otkrile u Kristu, to ćemo se više uvjeravati da se u žrtvi koja je zadovoljila zakonsku kaznu očitovala pravednost ... kako bi čovjek dobio još jednu priliku. ... Oni koji budu poslušni zakonu Božje vladavine dok prolaze kroz ovu kratku kušnju ... bit će na Nebu proglašeni odanom djecom Gospodina nad vojskama. ...

Mi smo Božje vlasništvo i stvaranjem i otkupljenjem. Mi smo u punoj mjeri Njegovi podanici i odgovorni pred zakonima Njegovog kraljevstva. Neka nitko ne širi zabludu da Gospodin Bog Neba i Zemlje nema nikakvih zakona kojima bi kontrolirao svoje podanike i vladao njima. Mi ovisimo o Bogu u svemu što uživamo. Hrana koju jedemo, odjeća koju nosimo, zrak koji udišemo, život koji iz dana u dan uživamo — sve to primamo od Boga. Mi se moramo ponašati u skladu s Njegovom voljom, Njega priznati kao svojega vrhovnog Vladara. ...

Mi trebamo biti zahvalni Bogu što nam je u Isusu Kristu otkrio svoju ljubav; i kao razumna ljudska oruđa, trebali bismo prikazati svijetu onu vrstu karaktera koja nastaje na temelju poslušnosti svakom propisu Zakona Božje vladavine. U savršenoj poslušnosti Njegovoj svetoj volji, trebamo pokazati obožavanje, ljubav, radost i hvalu i na taj način odati čast i slavu Bogu. Jedino na taj način čovjek može otkriti svijetu Božji karakter u Isusu Kristu, a ljudima prikazati sreću, mir, sigurnost i milosrđe koji proistječu iz poslušnosti Božjem zakonu. (RH, 9. ožujka 1897.)

Božji zahtjevi imaju prednost

“Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima.” (Djela 5,29)

Vijest koju nosimo ne bismo smjeli objavljivati s ustručavanjem. Kao njezini predstavnici, ne bismo je smjeli prikrivati, zatajivati njezino podrijetlo ili njezinu svrhu. Kao ljudi koji su se svečano zavjetovali Bogu, koji su dobili nalog da budu Kristovi glasnici, upravitelji tajni Njegove milosti, dužni smo vjerno objaviti cjelokupni sadržaj božanske poruke.

Mi ne smijemo prestati isticati posebne istine po kojima se razlikujemo od svijeta, istine koje su od nas načinile ono što jesmo; jer su povezane s vječnim vrijednostima. Bog nam je dao svjetlo o događajima koji se sada odigravaju, i zato perom i glasom trebamo svijetu objavljivati istinu. (GW 288)

Subota je Gospodnji kamen kušnje i nijedan čovjek, bio on kralj, svećenik ili državnik, nije opunomoćen da stane između Boga i čovjeka. Oni koji pokušavaju služiti kao savjest svojih bližnjih, stavljaju se iznad Boga. Oni koji se nalaze pod utjecajem lažne religije, koji svetkuju lažni dan odmora, odbacit će i najuvjerljivije dokaze u prilog istinskom danu odmora. Oni će pokušavati nagovoriti ljude da poštuju zakone koje su sami proglasili, zakone koji se izravno protive Božjem zakonu. ... Zakon o svetkovanju prvog dana tjedna proizvod je otpalog kršćanstva. ... Ni u kojem slučaju Božji narod ne smije ga poštovati. (9T 234,235)

Barjak istine i vjerske slobode što su ga visoko uzdizali utemeljitelji evanđeoske Crkve i Božji svjedoci u prošlim stoljećima, u ovom je posljednjem sukobu povjeren našim rukama. ... Mi trebamo priznati ljudsku vlast kao božanski određeno uređenje i poslušnost njoj učiti kao svetu dužnost, unutar njezina zakonita djelokruga. Ali kad se njezini zahtjevi sukobe s Božjim zahtjevima, Boga moramo slušati više nego ljude. Božju riječ treba smatrati višom od ljudskog zakonodavstva. A “tako kaže Gospodin” ne može se zamijeniti riječima “tako kaže Crkva” ili “tako kaže država”. Kristovu krunu treba uzdići iznad kruna zemaljskih vladara. (Djela apostolska, str. 43)

Iznad zemaljskih kraljevstava

“Stoga, tko god prekrši i jednu od ovih i najmanjih zapovijedi i nauči druge da tako rade, bit će najmanji u kraljevstvu nebeskom: dok će onaj koji ih bude vršio biti velik u kraljevstvu nebeskom.” (Matej 5,19)

Kvalitete koje blistaju najvišim sjajem u kraljevstvima ovoga svijeta nemaju mjesta u Kristovom duhovnom kraljevstvu. Ono što se visoko vrednuje među ljudima, što uzdiže onoga tko to ima, poput kaste, položaja, čina ili bogatstva, nema nikakve vrijednosti u duhovnom kraljevstvu. Gospodin kaže: “Ja častim one koji mene časte.” (1. Samuelova 2,30) U Kristovom kraljevstvu ljudi se cijene prema svojoj pobožnosti. ...

Nebesko kraljevstvo uzvišenije je od svih zemaljskih kraljevstava. Hoćemo li imati viši ili niži položaj, neće biti određeno po našem činu, bogatstvu ili obrazovanju, već na osnovi poslušnosti koju pokazujemo prema Božjoj riječi. Oni koji su bili pokretani sebičnošću ili ljudskom ambicijom, koji su se trudili da budu najveći, koji su isticali svoju važnost, koji su mislili da nemaju potrebe priznati svoje pogreške i zablude, neće imati mjesta u Božjem kraljevstvu. Hoće li ljudi dobiti čast da budu ubrojeni u Božju kraljevsku obitelj, bit će utvrđeno prema tome kako su izdržali kušnju kojoj ih je Bog izložio tijekom njihovog života. Oni koji se nisu odrekli sebe, koji nisu pokazivali sućut prema nevoljama i patnjama bližnjih, koji nisu razvijali dragocjena svojstva ljubavi, koji nisu pokazivali strpljivost i krotkost u ovom životu, neće biti preobraženi kada Krist dođe. ...

Karakter koji sada pokazujemo odredit će našu buduću sudbinu. Do nebeske sreće moguće je doći jedino pokoravanjem Božjoj volji, i ako ljudi ikada postanu članovi kraljevske obitelji na Nebu, bit će to samo zato što je Nebo za njih počelo već na Zemlji. Oni su njegovali “um Kristov”, pa kada odjekne poziv: “Dijete moje, ustani i dođi k meni”, pravedni će svaku vrlinu, svaku dragocjenu, posvećenu sposobnost ponijeti u nebeske dvore i Zemlju zamijeniti Nebom. Bog zna tko su odani i pravi podanici Njegovog kraljevstva na Zemlji, i oni koji budu ispunjavali Njegovu volju na Zemlji kao što se to događa na Nebu, bit će primljeni kao članovi nebeske kraljevske obitelji. (RH, 26. ožujka 1895.)

Blagoslovi poslušnosti

“Milje mi je, Bože moj, vršit volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim!” (Psalam 40,9)

Kakav je samo naš Bog! On vlada svojim kraljevstvom vriedno i brižljivo, On je podigao ogradu — Deset zapovijedi — oko svojih podanika da bi ih sačuvao od posljedica prijestupa. Zahtijevajući poslušnost zakonima svojega kraljevstva, Bog je svojim narodu osigurao zdravlje i sreću, mir i radost. On je svojim podanicima pokazao da se savršenstvo karaktera koje zahtijeva može steći jedino upoznavanjem s Njegovom riječju. (CT 454)

Pravi tražilac koji želi postati sličan Isusu u riječima, životu i karakteru, razmišljat će o svojem Otkupitelju i gledajući Njega, preobražavat će se u Njegovo obličje zato što se moli i čezne za naravi i umom Isusa Krista. ... On čezne za Bogom. Povijest njegovog Otkupitelja, neizmjerne žrtva koju je prinio, sve to dobiva punu vrijednost u njegovim očima. Krist, Veličanstvo Neba, postao je siromašan da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili; da budemo bogati ne samo sposobnostima, već i dostignućima.

To su bogatstva koja Krist iskreno želi da Njegovi sljedbenici steknu. Kada pravi tražilac istine čita Božju riječ i otvara svoj um da je primi, on svim svojim srcem teži za istinom. Ljubav, sućut, nježnost, uslužnost, kršćanska uljudnost, osobine koje će vladati u nebeskim stanovima koje je Krist otišao pripremiti onima koji Ga vole, obuzimaju njegovu dušu. Njegova odluka je čvrsta. On je odlučio stati na stranu pravednosti. Istina je našla svoj put do njegovog srca i tu ostaje usađena djelovanjem Svetoga Duha, koji je sam istina. Kada istina zavlada srcem, čovjek to otvoreno pokazuje postajući upravitelj Kristove milosti. (TM 121,122)

Svaki upravitelj dobiva određeni posao koji treba obaviti na unapređenju Božjeg kraljevstva. ... Darovi govora, pamćenja, utjecaja, imovine trebaju se udružiti na slavu Bogu i radi unapređenja Njegovog kraljevstva. On će blagosloviti pravilnu upotrebu darova koje nam je dao. (CS 116)

Upravitelji Božje milosti

“Služite jedan drugoga — svaki milošću kakvu je primio — kao dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti!” (1. Petrova 4,10)

Poznavanje Božje milosti, istine Njegove riječi, kao i zemaljski darovi — vrijeme i sredstva, talenti i utjecaj — sve su to dobra koja nam je Bog povjerio da ih upotrijebimo Njemu na slavu i za spasenje ljudi. Nema veće uvrede za Boga, koji čovjeku stalno daje svoje darove, nego kad vidi kako ih čovjek sebično grabi za sebe, a Darodavcu ne daje ništa zauzvat. Isus je danas na Nebu i priprema stanove onima koji Ga ljube; i više nego stanove — priprema kraljevstvo koje treba postati i naše. Međutim, svi oni koji će baštiniti ove blagoslove moraju sudjelovati u Kristovom samoodricanju i žrtvovanju za dobro drugih.

Nikada nije bilo veće potrebe za ozbiljnim i požrtvovnim radom u Kristovom djelu nego sada kada su sati vremena milosti skoro na izmaku i kada svijetu treba objaviti posljednju vijest milosti. ...

Sve što čovjek prima od Božjeg obilja, i dalje pripada Bogu. On nas je obdario divnim i dragocjenim zemaljskim darovima da bi nas okušao i ispitao dubinu naše ljubavi prema sebi i koliko cijenimo Njegovu ljubav. Bez obzira na to jesu li naša blaga materijalne ili duhovne naravi, trebamo ih položiti pred Isusove noge kao svoj dragovoljni prilog. ...

Sve što Mu vraćamo, On nam po svojoj mudrosti i dobroti uračunava kao vjernim upraviteljima. ... Božji anđeli, čija moć razumijevanja nije pomračena grijehom, znaju da su darovi Neba dani s namjerom da budu vraćeni Bogu na takav način da uvećaju slavu velikog Darodavca. Čovjekovo dobro usko je povezano s Božjom vrhovnom vlašću. Božja slava je radost i blagoslov za sva stvorena bića. Kada nastojimo uvećati Božju slavu, mi zapravo nastojimo steći najveće dobro koje uopće možemo primiti. ... Bog nas poziva da Njegovoj službi posvetimo svaku svoju sposobnost, svaki dar koji smo primili od Njega. On želi da kažemo, zajedno s Davidom: “Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi!” (1. Ljetopisa 29,14) (5T 731—737)

Upravitelji istine

“Dodite, počujte, koji se Boga bojite, pripovjedit ću što učini duši mojoj!” (Psalam 66,16)

Gdje god ima života, ima i rasta; u Božjem kraljevstvu postoji stalna razmjena — uzimanje i davanje, primanje i vraćanje Gospodinu onoga što je Njegovo. Bog radi sa svakim iskrenim vjernikom, koji primljene blagoslove i dobiveno svjetlo ponovno ulaže u rad koji obavlja kao Božji upravitelj. Na taj način povećava se i njegova sposobnost primanja. Dok čovjek dijeli nebeske darove, stvara prostor za svježije tokove milosti i istine koji će iz živih izvora poteći u njegovu dušu. Tako dobiva veće svjetlo, povećano znanje i nove blagoslove. Od tog rada, povjerenog svakom vjerniku Crkve, ovisi život i rast Crkve. Onaj čiji život protječe u stalnom primanju a nikada u davanju, brzo će izgubiti blagoslov. Ako istina ne teče od njega drugima, on će izgubiti svoju sposobnost da prima. Mi moramo dijeliti nebeska dobra s drugima ako želimo nove blagoslove. (6T 448)

Svi koji evanđeosku poruku prime u srce, žele je objaviti drugima. Kristova ljubav, rođena na Nebu, mora se pokazati. Oni koji su se odjenuli u Krista, prenosit će to svoje iskustvo prateći korak po korak putove kojima ih je vodio Sveti Duh — svoju glad i žeđ da poznaju Boga i Isusa Krista, kojega je On poslao, rezultate svojih istraživanja Pisma, svoje molitve, svoju duševnu borbu i riječi koje im je Krist uputio: “Oprošteni su ti grijesi!” Ne bi bilo prirodno da itko skriva takva iskustva, pa to ne čine ni oni kojima je srce ispunjeno Kristovom ljubavlju. Njihova želja da i drugi steknu te iste blagoslove u skladu je s veličinom istine koju im je Gospodin povjerio. I dok budu objavljivali bogate riznice blaga Božje milosti, dobivat će sve više i više Kristove milosti. Dobit će i srce maloga djeteta s njegovom jednostavnošću i neograničenom poslušnošću. Njihove duše čeznut će za svetošću i otkrivat će im se sve više i više blaga istine i milosti da bi ga prenijeli svijetu. (*Isusove usporedbe*, str. 80,81)

Upravitelji snage

“Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom!” (Marko 12,30)

Svakom čovjeku povjereni su posebni darovi, posebni talenti. Neki smatraju da su ti talenti darovani određenim ljudima koji imaju izvanredne umne sposobnosti. Međutim, Bog nije ograničio izlivanje svojih darova na povlaštenu manjinu. Svakome je dana neka posebna sposobnost za koju će biti odgovoran pred Gospodinom. Vrijeme, razum, sredstva, snaga, umne sposobnosti, nježnost srca — sve su to darovi od Boga, povjereni ljudima da ih upotrijebe u velikom djelu blagoslivljanja ljudskog roda. (5BC 1100)

Snaga je ljudima povjerena kao dragocjeni talent za rad. On ima veću vrijednost od bilo kojeg bankovnog depozita i zato se mora više cijiniti. ... To je blagoslov koji se ne može kupiti zlatom i srebrom, kućama ili zemljom; i Bog zahtijeva da ga mudro upotrebljavamo. Nitko nema pravo žrtvovati ovaj talent izjedajućem utjecaju nerada i neaktivnosti. Svi smo isto tako odgovorni za dar tjelesne snage kao i za dar materijalnih sredstava. ...

Mnogi Kristovi sljedbenici tek trebaju naučiti osnovnu lekciju o zadovoljnom i marljivom obavljanju životnih dužnosti. Čovjeku je potrebno više vrлина, više stroge discipline karaktera kad radi za Gospodina u svojstvu mehaničara, trgovca, pravnika ili poljoprivrednika, unoseći kršćanska načela u običan poslovni život, nego kad radi kao priznati misionar u nekom dalekom polju. Potrebna je snažna duhovna opredijeljenost da se religija unese u radionicu ili ured, da se njome posveti svaka pojedinost svakidašnjeg života, da se svaka poslovna transakcija obavlja u skladu s mjerilima Božje riječi. A to je upravo ono što Gospodin zahtijeva. (CT 278,279)

Vjeru ne možemo odvojiti od poslovnih pothvata; to su područja koja se međusobno prožimaju. Biblijska vjera mora biti utkana u sve što činimo ili govorimo. Božanske i ljudske snage moraju se dopunjavati i u svjetovnim i u duhovnim dostignućima. (*Isusove usporedbe*, str. 236,237)

Od nas se traži da ljubimo Boga ne samo svim svojim srcem, umom i dušom, već i svom svojom snagom. Time je pokriveno cijelo područje razumne upotrebe tjelesnih snaga. (Isto, str. 236)

Upravitelji utjecaja

“Zato uspravite mlitave ruke i klecava koljena i pravo hodite svojim nogama da se hromi ud ne iščaiši, nego radije da ozdravi. U savezu sa svima težite za spasenjem i za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina. Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje, da ne proklija koji gorki korijen i da ne unese zabunu i ne zarazi cijelo mnoštvo!” (Hebrejima 12,12-15)

Ove riječi trebaju nas poučiti da budemo vrlo obazrivi i da ne kidamo nit svoje vjere baveći se svojim teškoćama sve dok ne postanu prevelike u našim očima i u očima naših bližnjih, koji nisu u stanju čitati naše srce i vidjeti što se u nama zbiva. Svi mi moramo imati na umu da razgovor može imati veliki utjecaj na dobro ili na zlo. ...

Vrline Kristovog Duha moraju se njegovati i pokazivati u karakteru Božjih sinova i kćeri. Svojom skromnošću, svojom spremnošću na pokajanje, svojom željom da budu slični Isusu, da se pokoravaju Njegovoj volji držeći se Njegovih pouka u svojem svakidašnjem životu, oni Ga proslavljaju. ...

“Vi ste Božja njiva, Božja građevina!” (1. Korinćanima 3,9) Kao što netko nalazi zadovoljstvo u obrađivanju vrta, tako i Bog uživa u svojim sinovima i kćerima koji Mu vjeruju. Vrt zahtijeva stalno ulaganje napora. Korov treba ukloniti, nove biljke posaditi, ogranke koji prebrzo rastu treba okresati. Tako i Gospodin radi sa svojim vrtom, tako i On njeguje svoje biljke. On ne može biti zadovoljan nikakvim razvojem koji ne pokazuje vrline Kristovog karaktera. Krv Isusa Krista muškarce i žene učinila je Božjim dragocjenim šticećenicima. U skladu s tim, koliko bismo morali paziti da ne uzmemo sebi previše slobode u čupanju biljaka koje je Gospodin posadio u svojem vrtu!

U svim svojim postupcima prema bližnjima, nikada nemojte zaboraviti da se bavite Božjom imovinom. Budite ljubazni; budite puni sažaljenja; budite učtivi! Poštujte Božju otkupljenu imovinu! Postupajte jedni prema drugima nježno i uljudno. Služite se svim sposobnostima koje ste dobili od Boga da postanete primjer drugima. ...

Neka Onaj koji poznaje srce i sva njegova zastranjivanja, prema vama postupa milostivo zato što ste i vi pokazali milost i sućut i ljubav (Hebrejima 12,13). (RH, 24. kolovoza 1897.)

Rođeni u kraljevskoj obitelji

“Kao njegovi suradnici mi vas opominjemo da ne primате uzalud milosti Božje.” (2. Korinćanima 6,1)

Mnogi koji tvrde da su kršćani, nisu kršćani. ... Bog će uzeti na Nebo jedino one koji su Kristovom milošću postali sveti još na ovom svijetu, one na kojima se vidi da su Krista uzeli za primjer.

...

“Jer Gospodin je pun samilosti i milosrđa.” (Jakov 5,11) ... On promatra svoju otkupljenu baštinu sa sažaljenjem. On je spreman oprostiti njihove grijehе ako Mu se predaju i budu Mu odani. Da bi mogao biti pravedan, a ipak opravdati grešnike, On je kaznu za grijeh prenio na svojega jedinorođenoga Sina. ... Krista radi On oprašta onima koji Ga se boje. On u njima ne gleda odvratnost grijehа, već prepoznaje lik svojega Sina u koga vjeruju. Jedino na taj način Bog može uživati u bilo kome od nas. “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Da nema Kristove žrtve pomirnice, u nama ne bi bilo ničega čemu bi se Bog mogao radovati. Sva urođena čovjekova dobrota bezvrijedna je u Božjim očima. On ne uživa ni u jednom čovjeku koji je zadržao svoju staru narav, koji se nije toliko obnovio u znanju i milosti da postane novi čovjek u Kristu. Naše obrazovanja, naši talenti, naša sredstva, sve su to darovi koje nam je Bog povjerio da bi nas mogao okušati. Ako ih upotrijebimo da bismo sebe proslavili, Bog kaže: “Ne mogu im se radovati, jer je Krist uzalud umro za njih!” ...

Da bismo uzdigli doktrinu Krista, našega Spasitelja, moramo imati um koji je u Kristu. Svoje sklonosti i nesklonosti, svoju želju da budemo prvi, da ističemo sebe na štetu drugih — sve to moramo svladati. Božanski mir mora zavladati u našem srcu. Krist treba prebivati u nama kao živo, djelatno načelo. ...

Pokoravajući se Bogu, poštuјte sebe kao otkupljeno vlasništvo Njegovog dragog Sina. Uzdižite se u Kristu. To djelo je trajno koliko i vječnost. ... Zar ćemo mi, sinovi i kćeri Božje, zaboraviti svoje kraljevsko podrijetlo, da smo kraljevskog roda? Zar nećemo radije proslavljati svojega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista? Zar nećemo upućivati hvalu Onome koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo? (RH, 24. kolovoza 1897.)

Dio u Kristovom kraljevstvu

“Zato ja vama dajem kraljevsku čast kao što ju je Otac moj meni dao, da jedete i pijete za mojim stolom u mom kraljevstvu te da sjedite na prijestoljima i sudite dvanaest Izraelovih plemena.” (Luka 22,29.30)

Kakvog li velikog obećanja! Kristovi odani sljedbenici trebaju dobiti dio s Njime u kraljevstvu koje je primio od svojeg Oca. To je duhovno kraljevstvo u kojem su najveći oni koji su najaktivniji u služanju svojoj braći. Kristovi sluge pod Njegovom upravom trebaju voditi poslove toga kraljevstva. Oni trebaju jesti i piti za Njegovim stolom, što znači da im je omogućena uska zajednica s Njime. (RH, 4. srpnja 1907.)

Oni koji traže svjetovnu čast i svjetovnu slavu, čine žalosnu pogrešku. Upravo oni koji se odreknu sebe, koji ukazuju prednost drugima, bit će najbliži Kristu na Njegovom prijestolju. Onaj koji čita svako srce, vidi prave zasluge svojih poniznih, požrtvovnih učenika i, budući da su dostojni, postavlja ih na istaknuta mjesta iako oni ne shvaćaju svoju dostojnost i ne teže za čašću. ...

Bog ne pripisuje nikakvu vrijednost izvanjskom sjaju ili hvalisanju. Mnogi koji su u ovom životu proglašavani boljima od drugih, vidjet će jednoga dana da Bog ljude ocjenjuje prema njihovom suosjećanju i samoodricanju. ... Oni koji slijede primjer Onoga koji je prošao čineći dobro, pomažući i blagoslivljajući svoje bližnje, neprestano ih uzdižući, u Božjim su očima beskrajno viši od sebičnih koji uzdižu sebe.

Bog ne prima ljude zbog njihovih sposobnosti, već zato što traže Njegovo lice, žele Njegovu pomoć. Bog ne gleda na ono na što čovjek gleda. On ne sudi po onome što se vidi. On ispituje srce, sudi pravedno. ...

On prihvaća svoje ponizne i skromne sljedbenike i s njima komunicira, jer u njima vidi najdragocjeniji materijal koji će izdržati ispit oluja i vjetrova, vrućine i pritiska. Naš cilj dok radimo za svojega Učitelja treba biti da se Njegovo ime proslavi obraćenjem grešnika. ...

Radujmo se što Gospodin ne ocjenjuje radnike u svojem vinnogradu prema njihovoj učenosti ili po obrazovnim prednostima. Drvo se ocjenjuje prema svojim plodovima. Gospodin će surađivati s onima koji surađuju s Njim. (RH, 4. srpnja 1907.)

Privlačnost Neba

“Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nademo milost za pravodobnu pomoć!” (Hebrejima 4,16)

Nakon što je uputio na Krista, suosjećajnog Posrednika koji može “suosjećati s našim slabostima”, apostol nastavlja: “Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nademo milost za pravodobnu pomoć.” (Hebrejima 4,15.16) Prijestolje milosti predočuje kraljevstvo milosti, jer postojanje prijestolja pretpostavlja postojanje kraljevstva. (*Velika borba*, str. 274)

Božje ponude i darovi namijenjeni nama nemaju granica. Prijestolje milosti samo je po sebi privlačno zato što se na njemu nalazi Onaj koji nam dopušta da Ga zovemo svojim Ocem. Međutim, Bog ne smatra načelo spasenja savršenim ako je prožeto jedino Njegovom ljubavlju. On je imenovao i postavio pokraj svojeg oltara i Zagovornika koji je zaogrnut našom naravi. Kao našem Posredniku, Njemu je službeno povjerena zadaća da nas predstavlja Bogu kao svoje sinove i kćeri. Krist posreduje u korist onih koji su Ga primili. On im daje snagu, ulažući svoje zasluge, da postanu članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. I Otac pokazuje svoju beskrajnu ljubav prema Kristu, koji je svojom krvlju platio otkupninu za nas primajući Njegove prijatelje kao svoje prijatelje i dočekujući ih dobrodošlicom. On je zadovoljan postignutim pomirenjem jer je proslavljen utjelovljenjem, životom, smrću i posredovanjem svojega Sina.

Čim se Božje dijete približi prijestolju milosti, postaje štite-nik velikog Branitelja. Na prvi znak njegovog pokajanja i traženja milosti, Krist preuzima njegov slučaj kao svoj iznoseći njegovu molbu pred Ocem kao svoju.

Kada Krist posreduje u našu korist, Otac otvara sve riznice svoje milosti i stavlja ih nama na raspolaganje da bismo i sami uživali u njima i prenosili ih drugima. Krist kaže: “Do sada niste ništa u moje ime molili. Molite i primit ćete.” “Ne kažem vam da ću ja moliti za vas, jer vas sam Otac ljubi, budući da ste vi mene ljubili.” Poslužite se mojim imenom! To će vaše molitve učiniti uspješnima i Otac će vam dati bogatstva svoje milosti; i zato “molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna” (Ivan 16,24.27). (6T 363,364)

Krist je svećenik na prijestolju

“Budući dakle da imamo uzvišena velikog svećenika, Isusa, Sina Božjega, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto vjere koju ispovijedamo!” (Hebrejima 4,14)

U nebeskom je hramu, u Božjem prebivalištu, Njegovo prijestolje utvrđeno na pravdi i sudu. U Svetinji nad svetinjama nalazi se Njegov Zakon, veliko mjerilo pravde kojim se ispituje cijelo čovječanstvo. Kovčeg saveza, u kome se čuvaju ploče Zakona, pokriven je prijestoljem milosti, pred kojim Krist iznosi zasluge svoje krvi za spas grješnika. Time je predstavljeno sjedinjenje pravde i milosti u planu čovjekova spasenja. ...

Kao svećenik, Krist sada sjedi s Ocem na Njegovom prijestolju. (Otkrivenje 3,21) Na prijestolju s Vječnim, Samopostojećim, sjedi Onaj koji “je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo”, “koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio”, “može pomoći onima koji stoje u kušnji”. “Ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca.” (Izaija 53,4; Hebrejima 4,15; 2,18; 1. Ivanova 2,1) Njegovo se posredovanje zasniva na probodenom i lomljenom tijelu, na neukaljanom životu. Ranjene ruke, probodena rebra, prikovane noge mole za palog čovjeka, čije je otkupljenje plaćeno tako neizmjernom cijenom. (*Velika borba*, str. 329,330)

Kristovo posredovanje za čovjeka u nebeskom Svetištu isto je tako bitno u planu spasenja kao što je to bila i Njegova smrt na križu. ... Zbog nedostataka u njihovom karakteru Sotona nastoji zavladati umom, i zna da će uspjeti ako ih budu dalje nje-govali. Stoga stalno pokušava svojim kobnim lažima prevariti Kristove sljedbenike, tvrdeći kako ne mogu pobijediti. Ali Isus svojim ranjenim rukama, svojim slomljenim tijelom, moli za njih i objavljuje svima koji Ga budu slijedili: “Dosta ti je moja milost.” (2. Korinćanima 12,9) ... Nitko dakle ne treba misliti da su njegove manjkavosti neizlječive. Bog će mu dati vjeru i milost da ih nadvlada.

Mi sad živimo u vrijeme velikog dana pomirenja. ... Na isti način svi koji bi htjeli da im imena ostanu u knjizi života trebaju sada, u ovih nekoliko preostalih dana svoje probe, postiti pred Bogom, žalosni zbog grijeha i iskreno se kajući. Oni moraju duboko, temeljito ispitati srce. (Isto, str. 386,387)

Okruženi dugom obećanja

“Prijesto stajšaše na nebu i na prijestolu sjedaše netko ... i oko prijestola bijaše duga, po viđenju kao smaragd.” (Otkrivenje 4,2.3 — DK)

Duga obećanja koja okružuje prijestolje na visini vječno je svjedočanstvo o tome da “Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. (Ivan 3,16) To svjedoči svemiru da Bog neće nikada napustiti svoj narod u njegovoj borbi sa zlom. To nam je čvrsto obećanje o snazi i zaštiti dokle god bude trajalo samo prijestolje. (*Isusov život*, str. 404)

Kao što duga u oblacima nastaje sjedinjavanjem sunčanog svjetla i kišnih kapi, tako i duga koja okružuje Božje prijestolje ujedinjuje silu milosti i pravde. Ne treba isticati samo pravdu, jer bi to zasjenilo slavu duge obećanja iznad prijestolja; ljudi bi pred očima imali jedino zakonsku kaznu. Ali tamo gdje nema nikakve pravde, gdje nema kazne, nema ni stabilnosti Božje vladavine.

Stoga je sjedinjavanjem suda i milosti spasenje postalo potpuno i sveobuhvatno. Upravo nas stapanje te dvije karakteristike navodi da, promatrajući Otkupitelja svijeta i Gospodnji zakon, uzviknemo: “Milost tvoja čini me velikim!” (2. Samuelova 22,36 — DK) Mi znamo da je Evandjelje savršen i potpun sustav koji otkriva nepromjenjivost Božjeg zakona. ... Milost nas poziva da uđemo na vrata u Božji grad, a pravednost je žrtvovana da bi svakoj poslušnoj duši bile dodijeljene sve prednosti članova kraljevske obitelji, djece nebeskog Kralja. (6BC 1071,1072)

U vjeri gledajmo dugu obećanja oko prijestolja i oblak priznatih grijeha iza nje. Duga obećanja pruža sigurnost svakoj skromnoj, skrušenoj, vjernoj duši da je njezin život sjedinjen s Kristovim i da je Krist jedno s Bogom. Božji gnjev neće pasti ni na jednu dušu koja je potražila utočište u Njemu. Sam Bog je izjavio: “Gdje god spazim krv, proći ću vas!” (Izlazak 12,13) “U oblaku kad se pojavi duga, ja ću je vidjeti i vjekovnog ću se sjećati Saveza.” (Postanak 9,16) (TM 157)

U Svetinji nad svetinjama

“Ali je Jahve u svojem svetom Hramu: nek’ zemlja sva zašuti pred njime!” (Habakuk 2,20)

Vidjela sam prijestolje i na njemu Oca i Sina. Promatrala sam Isusovo lice i divila se Njegovoj umilnosti. Oca nisam mogla vidjeti jer Ga je zaklanjao oblak blještave svjetlosti. Upitala sam Isusa je li Njegov Otac tijelom sličan Njemu. Potvrdio je da jest, ali Ga nisam mogla vidjeti jer, rekao je: “Kad bi samo jednom vidjela Njegovu slavu, ne bi ostala živa.” ...

Vidjela sam kako Otac ustaje sa svojeg prijestolja i u ognjenim kolima odlazi u Svetinju nad svetinjama iza zastora i sjeda. ... Zatim su do mjesta gdje se Isus nalazio došla kola od oblaka, s kotačima kao ognjeni plamen, okružena anđelima. Stupio je u kola i bio prenesen u Svetinju nad svetinjama gdje je sjedio Otac. Tu sam vidjela Isusa, Velikog svećenika, kako stoji pred Ocem. (*Rani spisi*, str. 63,64)

Dva prelijepa kerubina, svaki s jedne strane Kovčega, stajala su raširenih krila pruženih iznad Kovčega i dodirivala se iznad Isusove glave dok je stajao pred prijestoljem milosti. Lica su im bila okrenuta jedno prema drugome, a pogled usmjeren na Kovčeg prikazujući nebeske vojske koje sa zanimanjem gledaju Božji zakon. Između kerubina bila je zlatna kadionica i kad su se molitve svetih, upućene vjerom, dizale do Isusa koji ih je prinosio svojem Ocu, iz kadionice se podigao oblak tamjana, nalik na dim prekrasnih boja. Iznad mjesta gdje je Isus stajao pred Kovčegom nalazila se izuzetno jaka svjetlost u koju nisam mogla gledati; izgledala je kao Božje prijestolje. (*Isto*, 206)

Naš raspeti Gospodin zauzima se za nas u prisutnosti Oca pred prijestoljem milosti. Mi se možemo pozivati na Njegovu žrtvu pomirnicu da dobijemo oprost, opravdanje i posvećenje. Zaklano Janje naša je jedina nada. Naša vjera gleda prema Njemu, prihvaća Ga kao Onoga koji može dati potpuno spasenje, i miris te za sve dovoljne žrtve biva prihvaćen pred Ocem. ... Krist je u svojoj slavi zainteresiran za naš uspjeh. On je duboko zainteresiran za cijelo čovječanstvo. On je naš Spasitelj, pun suosjećanja. (7BC 948)

Okružen serafinima

“Vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova plašta ispunjahu Svetište.” (Izaija 6,1)

Kada se Gospodin spremao poslati Izaiju s porukom svojem narodu, prvo mu je omogućio da u videnju sagleda Svetinju nad svetinjama u nebeskom Svetilištu. Izenada mu se učinilo da su vrata i unutrašnja zavjesa Hrama bili podignuti ili povučeni u stranu, i bilo mu je dopušteno da pogleda unutra, u Svetinju nad svetinjama, u koju prorokova noga nije smjela stupiti. I tu se pred njime ukazao Gospodin koji je sjedio na prijestolju visoku i uzdignutu, dok je skut Njegove slave ispunjavao Hram. Oko prijestolja su stajali serafini kao straža oko velikoga Kralja, i odražavali slavu koja Ga je okruživala. Kada su njihovi hvalospjevi odjeknuli dubokim tonovima obožavanja, stupovi vrata su zadržtali kao da ih je uzdrmao potres. Usnama koje nisu bile okaljane grijehom, ti anđeli su izgovarali hvalu Bogu. Uzvikivali su: “Svet! Svet! Svet Jahve nad Vojskama! Puna je sva zemlja Slave njegove!” (Izaija 6,3)

Serafini oko prijestolja ispunjeni pobožnim strahopoštovanjem dok promatraju Božju slavu, nijednog trenutka ne gledaju u sebe niti se dive sebi. Njihova je hvala upućena jedino Gospodinu nad vojskama. I dok gledaju u budućnost, u kojoj će se cijela Zemlja ispuniti slavom Božjom, pobjednička pjesma počinje se prenositi od jednoga do drugoga u skladnoj melodiji: “Svet! Svet! Svet Jahve nad Vojskama!” Oni su potpuno zadovoljni što slave Boga, što borave u Njegovoj prisutnosti, ozareni Njegovim osmi-jehom odobravanja i ne žele ništa više. (GW 21)

Svijet koji je Sotona smatrao svojim i kojim je gospodario kao okrutni tiranin, Božji Sin okružio je velikim podvigom, svojom ljubavi, i ponovno ga povezao s Gospodnjim prijestoljem. Kerubini, serafini i bezbrojno mnoštvo svih bezgrešnih svjetova klicali su hvalospjeve Bogu i Janjetu kad je ta pobjeda osigurana. Radovali su se što je pronađen put za spasenje paloga roda i što će Zemlja biti otkupljena od prokletstva grijeha. Koliko bi se više trebali radovati oni koji su predmet te čudesne ljubavi! (*Isusov govor na Gori*, str. 141)

Utemeljen na pravdi

“Pravda i pravo temelji su prijestolja njegova.” (Psalam 97,2)

Bog u svom postupanju prema svojim stvorenjima održava načela pravednosti tako što otkriva istinsku narav grijeha, pokazujući da su njegove posljedice bijeda i smrt. Nikada nije bilo i nikada neće biti bezuvjetnog oprosta grijeha. Takav oprost bio bi odbacivanje načela pravednosti koji je sam temelj Božje vladavine. To bi izazvalo zaprepaštenje bezgrešnog svemira. Bog je vjerno upućivao na posljedice grijeha, i ako ta upozorenja nisu istinita, kako možemo biti sigurni da će Njegova obećanja biti ispunjena? Takozvana dobrota koja zanemaruje pravdu nije dobrota, već slabost.

Bog je darovatelj života. Od samog početka svi su Njegovi zakoni dani za život. Ali grijeh je prekinuo poredak koji je Bog uspostavio i uslijedio je nesklad. Sve dok postoji grijeh, patnja i smrt su neizbježne. Samo zato što je Otkupitelj ponio prokletstvo grijeha umjesto nas čovjek se može nadati da će osobno izbjeći njegove strašne posljedice. (*Patrijarsi i proroci*, str. 436)

Mi trebamo prihvatiti Krista kao svojeg Spasitelja i On će nam usaditi Božju pravednost u Kristu. ... “U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijeha.” (1. Ivanova 4,10)

U Božjoj ljubavi otvorena je najčudesnija žila dragocjene istine, a riznice Kristove milosti izložene su pred Crkvom i pred svijetom. ... Kakva je to ljubav bila, kakva čudesna, neshvatljiva ljubav koja je navela Krista da umre za nas dok smo još bili grešnici! Kakav bi gubitak bio za dušu koja je shvatila stroge zahtjeve Zakona da propusti Kristovu milost koja postaje sve obilnija. ... Pogledajte križ na Golgoti! To je trajni zalag beskrajnje ljubavi, neizmjerne milosti nebeskog Oca. (ISM 155,156)

Postoji Bog u Izraelu koji donosi izbavljenje svima potlačenima. Pravda je podnožje Njegovog prijestolja. (5T 197)

Utemeljen na pravdi i na sudu

“Pravda i Pravednost temelj su prijestolja tvoga, Ljubav i Istina koračaju pred tobom.” (Psalam 89,14)

Božja se ljubav obznanila ljudima preko Isusa; ali milost nije ukinula pravdu. Zakon otkriva osobine Božjeg karaktera i nijedan znak ili kovčica iz njega ne može se promijeniti da bi se prilagodio čovjeku u njegovu palom stanju. Bog nije promijenio svoj Zakon, već je zbog čovjekova otkupljenja žrtvovao sebe u Kristu. “Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom.” (2. Korinćanima 5,19) ...

Božja ljubav izražava se u Njegovoj pravdi isto toliko koliko i u Njegovoj milosti. Pravda je osnova Njegova prijestolja i rod Njegove ljubavi. Sotona je želio odvojiti milost od istine i pravde. Želio je dokazati da je pravičnost Božjeg zakona neprijatelj miru. Međutim, Krist je pokazao da su one u Božjem planu nerazdvojno povezane i da jedna ne može postojati bez druge. “Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.” (Psalam 85,11)

Svojim životom i smrću Krist je dokazao da Božja pravda ne ukida Njegovu milost, da se grijeh može oprostiti, da je Zakon pravičan i da se u cijelosti može držati. Tako su bile odbačene sotonske optužbe. (*Isusov život*, str. 633)

Kristova milost i Božji zakon nerazdvojni su. U Isusu su se sreli milost i istina. ... On je bio Božji predstavnik i uzor ljudskom rodu. On je svijetu pokazao što bi ljudski rod mogao postati kada bi se u vjeri sjedinio s Božanstvom. Jedinorođeni Božji Sin uzeo je na sebe ljudsku narav i postavio svoj križ između Zemlje i Neba. Preko križa čovjek je privučen Bogu, a Bog čovjeku. Pravednost je napustila svoje visoko i strašno mjesto i nebeske čete, vojske svetosti, spustile su se do križa klanjanjući se sa strahopoštovanjem; jer upravo je na križu pravednost bila zadovoljena. Preko križa grešnik je bio izvučen iz tvrđave grijeha, iz saveza zla, i svaki put kada se približi križu njegovo srce se lomi i on u pokajanju uzvikuje: “Moji su grijesi razapeli Božjega Sina!” U podnožju križa on ostavlja svoje grijeha, a Kristovom milošću njegov karakter se preobražava. (ISM 349)

Izvor života i sile

"I čuh sva stvorenja na nebu, na zemlji, pod zemljom i na moru sa svim bićima što se u njima nalaze gdje govore: 'Onomu koji sjedi na prijestolju, i Janjetu: hvala, čast, slava i vlast u vijeke vjekova!'" (Otkrivenje 5,13)

Bog želi da Njegova poslušna djeca traže Njegove blagoslove i dolaze pred Njega s hvalom i zahvaljivanjem. Bog je izvor života i sile. ... On je za svoj izabrani narod učinio nešto što bi svako srce trebalo nadahnuti zahvalnošću; stoga je žalostan kad Mu je upućeno tako malo hvale. On želi čuti snažnije izraze slavljenja od svojeg naroda, izraze koji će pokazati da su Njegovi sljedbenici svjesni da imaju razloga za radost i veselje.

Često bi trebalo govoriti o Božjem postupanju prema svojem narodu. Koliko je samo puta Gospodin postavljao putokaze svojim postupanjem prema starom Izraelu! Da ne bi zaboravili događaje iz svoje prošlosti, Bog je zapovjedio Mojsiju da ih opiše u obliku pjesme koju će roditelji ponavljati svojoj djeci. ... Za svoj narod u ovom naraštaju Gospodin je djelovao kao Bog koji čini čuda. Povijest Božjeg djela treba često ponavljati narodu, i mladima i starijima. Mi se moramo često sjećati Božje dobrote i slaviti Ga za sva Njegova prekrasna djela. ...

Božja crkva na Zemlji jedno je s Božjom crkvom na Nebu. Vjernici na Zemlji i nebeska bića koja nikada nisu pala tvore jedinstvenu Crkvu. Svako nebesko biće zainteresirano je za skupove svetih koji se na Zemlji sastaju da slave Boga. U unutrašnjim dvorima Neba oni slušaju svjedočanstva Kristovih svjedoka iz vanjskih dvorova Zemlje, hvala i zahvaljivanje obožavatelja ovdje dolje postaju dio nebeskih pjesama, pa slavljenje i radovanje odzvanjaju nebeskim dvorovima; jer Krist nije umro uzalud za pale Adamove sinove. Dok anđeli piju iz samog izvora, sveti na Zemlji napajaju se iz čistih tokova koji teku s prijestolja, tokova kojima se raduje grad našega Boga. O, kada bismo svi mogli shvatiti koliko je Nebo blizu Zemlje! ... Na svakom skupu vjernih ovdje nalaze se i Božji anđeli koji slušaju svjedočanstva, pjesme i molitve. Imajmo uvijek na umu da naše hvale bivaju upotpunjene zborovima anđeoskih četa na Nebu. (6T 364—367)

Središte bogoslužja

“Bacam se nice prema svetom Hramu tvojemu. Zahvaljujem imenu tvojem za tvoju dobrotu i vjernost.” (Psalam 138,2)

Sjajna i radosna strana naše religije ogledat će se u svima onima koji se svakodnevno posvećuju Bogu. ... Ako budemo razmatrali ne neke mračne strane svojeg iskustva, već očitovanja Božje velike milosti i nepresušne ljubavi, mnogo ćemo više slaviti Boga nego što ćemo se žaliti. Mi ćemo govoriti o Njegovoj odanosti punoj ljubavi, o Njemu kao o istinskom, nježnom, sažaljivom Pastiru svojega stada, za koje je rekao da ga nitko neće oteti iz Njegove ruke. Jezik duše neće biti sebično gundanje i mrmljanje. Hvala, kao bistri potok, dolazit će iz usta onih koji Bogu iskreno vjeruju. ...

Božji Hram je otvoren na Nebu i njegov prag obasan je slalom Božjom, a tako bi trebalo biti i sa svakom crkvom koja ljubi Boga i drži Njegove zapovijedi. Mi moramo proučavati, razmišljati i moliti se. I tada ćemo dobiti duhovni vid kako bismo prepoznali unutarnje odaje nebeskog Hrama. Mi ćemo čuti melodije pjesama i zahvaljivanja nebeskog zbora oko prijestolja. Kada se Sion podigne i zablista, njegovo svjetlo bit će prodorno, a prekrasne pjesme hvale i zahvaljivanja čut će se na skupovima svetih. Prestat će gundanje i prigovaraje zbog sitnih razočaranja i poteškoća. ... Mi ćemo vidjeti svojega Zagovornika kako prinosi tamjan svojih zasluga u našu korist. ...

Bog traži da se okupljamo u Njegovom domu da bismo nje govali osobine savršene ljubavi. To će stanovnike Zemlje osposobiti za stanove koje je Krist otišao pripremiti svima koji Ga ljube. Tamo će se okupljati u Svetišću od subote do subote, od mladaaka do mladaaka, da bi se pridružili najuzvišenijim tonovima pjesama, slavljenju Boga i zahvaljivanju Onome koji sjedi na prijestolju i Janjetu u vijeke vjekova. (6T 365—368)

Naš Bog, Stvoritelj neba i Zemlje, izjavljuje: “Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu!” (Psalam 50,23) Cijelo Nebo sje dinjuje se u slavljenju Boga. Naučimo već sada andeoske pjesme da bismo ih mogli pjevati kada se pridružimo njihovim blistavim redovima. Kažimo zajedno s psalmistom: “Hvalit ću Jahvu sveg života svojeg. Dok me bude, Bogu svom ću pjevati.” (Psalam 146,2) (5T 318,319)

Izvor sućuti i milosti

“Prijestolje je tvoje, Bože, u vijeke vjekova, i pravedno žezlo — žezlo je tvog kraljevstva!” (Psalam 45,7)

Premda se uznio na Nebo u Božju nazočnost dijeleći prijestolje svemira, Isus nije ništa izgubio od svoje suosjećajne naravi. Danas je isto nježno, suosjećajno srce otvoreno za sve patnje čovječanstva. Ruka koja je bila probodena, danas je ispružena da mnogo obilnije blagoslovi Njegov narod koji je na svijetu. ...

U svim našim kušnjama imamo sigurnog Pomoćnika. On nas neće ostaviti same da se borimo s kušnjama, da se borimo sa zlom i na kraju budemo slomljeni teretom i tugom. Premda je sada sakriven od očiju smrtnika, uho vjere može čuti Njegov glas kako govori: “Ne boj se, jer ja sam s tobom.” “Onaj koji živi! Bio sam mrtav, ali, evo, živim u vijeke vjekova.” (Otkrivenje 1,18) (*Isusov život*, str. 396)

Oni koji odbace bezakonje iz svojeg srca i podignu ruke iskreno se obraćajući Bogu, dobit će pomoć koju im jedino Bog može pružiti. Otkup je već plaćen za duše ljudi i oni imaju priliku pobjeći iz ropstva grijehu i steći oprost, neporočnost i Nebo. ... Oni koji često dolaze pred prijestolje milosti, koji upućuju iskrene, ozbiljne molitve tražeći božansku mudrost i silu, svakako će postati aktivni, korisni Kristovi sluge. Možda neće imati velike sposobnosti, ali u poniznosti srca i čvrstom oslanjanju na Krista oni mogu obaviti korisno djelo u dovođenju duša Kristu. ...

Tisuće ljudi imaju pogrešno razumijevanje o Bogu i Njegovim osobinama. ... Bog je Bog istine! Pravednost i milost osobine su Njegovog prijestolja. On je Bog ljubavi, milosrđa i nježnog suosjećanja. Tako je i predstavljen preko svojega Sina, našeg Spasitelja. On je Bog strpljenja i dugog podnošenja. Ako je Biće koje obožavamo takvo, ako je takav Njegov karakter koji želimo usvojiti, onda zacijelo obožavamo pravoga Boga!

Kada slijedimo Krista, Njegove zasluge, pripisane nama, pojavljuju se pred Ocem kao slatki miris. Vrline karaktera našeg Spasitelja, usađene u naše srce, širit će svuda oko nas prekrasan miris. (5T 173,174)

Veliki svećenik koji suosjeća s nama

“Jer ti se zauze za moje pravo i parbu moju, ti sjede na prijesto — sudac pravedan.” (Psalam 9,5)

Mi nismo sposobni shvatiti Božju veličinu i Njegovo veličanstvo, niti imamo na umu neizmjernu razdaljinu koja dijeli Stvoritelja od stvorenja oblikovanih Njegovom rukom. Onaj koji sjedi na nebesima, koji drži svemirsku vladalačku palicu, ne sudi u skladu s našim ograničenim mjerilima niti računa u skladu s našim načinom računanja. Mi smo u zabludi ako mislimo da ono što je veliko u našim očima mora biti veliko i u Njegovim; i da ono što je malo pred nama mora biti malo i pred Njim. ...

Nijedan grijeh nije mali u Božjim očima. Grijesi koje čovjek proglašava neznatnim, možda su upravo grijesi koje Bog smatra velikim zločinima. Pijanca preziru i govore da će mu njegov grijeh uskratiti pristup u Nebo, dok oholost, sebičnost i lakomost prolaze bez primjedbe. Međutim, to su grijesi koji posebno vrijedaju Boga. ... Mi moramo jasno prosuđivati da bismo grijeh ocjenjivali prema Gospodnjim mjerilima. (5T 337)

Sada, dok još traje vrijeme milosti, nitko ne treba osuđivati druge, niti sebe smatrati uzorom. Krist je naš uzor; oponašajte Njega, idite Njegovim stopama. Vi možete ustima ispovijedati svaku točku istine za sadašnje vrijeme, ali ako ne živite po tim istinama, ništa vam neće vrijediti. Mi ne smijemo osuđivati druge; to nije naš posao, ali trebamo voljeti jedni druge i moliti se jedni za druge. Kada vidimo da se netko udaljio od istine, tada možemo plakati nad njim kao što je Isus plakao nad Jeruzalemom. Pogledajmo što naš nebeski Otac u svojoj Riječi govori o zalutalima: “Braćo, ako tko i upadne u kakav prekršaj, takvog vi duhovni ispravljajte u duhu blagosti! I pazi na samoga sebe da i ti ne budeš iskušan!” (Galaćanima 6,1) ...

Isus se brine o svakom pojedincu kao da nema nikoga drugoga na cijelom licu Zemlje. Kao Bog, On nam priskače u pomoć svojom moćnom silom, a kao naš stariji Brat, suosjeća s nama u svim našim nevoljama. Veličanstvo Neba nije se držalo po strani od palog, grešnog čovječanstva. Mi nemamo Velikog svećenika koji se nalazi tako visoko i toliko je uzvišen da nas ne bi mogao primijetiti ili suosjećati s nama, već Onoga koji je bio u svemu iskušan kao i mi, ali koji nikada nije sagriješio. (Isto, 345—347)

Krist sjedi s Ocem na Njegovom prijestolju

“Riječ Jahvina Gospodinu mojemu: ‘Sjedi mi zdesna dok ne položim dušmane za podnožje tvojim nogama!’” (Psalam 110,1)

Očeva ljubav prema palom ljudskom rodu neshvatljiva je, neopisiva i neusporediva. Ta Ga je ljubav navela da pristane da Njegov jedinorođeni Sin umre da bi buntovni čovjek mogao biti doveden u sklad s vladavinom Neba i oslobođen kazne za svoj prijestup. Božji Sin je sišao sa svojega kraljevskog prijestolja i radi nas postao siromašan, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. Postao je “čovjek boli” da bismo mogli postati sudionici u trajnoj radosti. ... Bog je dopustio da Njegov ljubljeni Sin, pun milosti i istine, iz svijeta neopisive slave dođe u svijet uprljan i zagađen grijehom, zamračen sjenkom smrti i prokletstva. (R&H, 28. veljače 1888.)

Otkako je Isus došao prebivati među nama, znamo da Bog poznaje naše kušnje i suosjeća s nama u našim žalostima. Svaki Adamov sin i kći mogu shvatiti da je naš Stvoritelj prijatelj grešnicima. Jer, u svakom nauku o milosti, u svakom obećanju radosti, u svakom činu ljubavi, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se otkrila u Spasiteljevu životu na Zemlji, mi vidimo da je “s nama Bog”. ...

Svojom je ljudskom prirodom Krist dodirnuo čovječanstvo; a božanskom je bio povezan s Božjim prijestoljem. Kao Sin Čovječji dao nam je primjer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam silu da poslušamo. ... Dijete iz Betlehema, krotki i ponizni Spasitelj, Bog je koji “je tijelom očitovan”. (1. Timoteju 3,16) ... “Bog je s nama” jamstvo je našeg oslobođenja od grijeha, sigurnost naše sile da poslušamo zakon Neba. ...

Time što je uzeo našu prirodu, Spasitelj se povezao s čovječanstvom vezom koja se neće nikada raskinuti. On je povezan s nama kroz svu vječnost. ... “Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast.” Bog je usvojio ljudsku prirodu u osobi svojega Sina i prenio je u najviše Nebo. “Sin Čovječji” dijeli prijestolje svemira. ... U Kristu su međusobno povezane zemaljska i nebeska obitelj. Proslavljeni je Krist naš brat. Nebo je obavijeno ljudskom prirodom, a ljudsko je privijeno nagradi Bezgranične ljubavi. (*Isusov život*, str. 11–13)

Božji zakon i Božje prijestolje

“Otvori oči moje da gledam divote tvoga Zakona!” (Psalam 119,18)

Bog je čovjeku dao svoj sveti Zakon kao mjerilo karaktera. Uz pomoć tog Zakona možete uvidjeti i nadvladati svaki nedostatak svojeg karaktera; možete se odvojiti od svakog idola i povezati se s Božjim prijestoljem zlatnim lancem milosti i istine. (2SM 318)

Moralni Zakon nikada nije bio sjena ili simbol. On je postojao još prije stvaranja čovjeka i postojat će sve dok bude postojalo Božje prijestolje. Bog nije mogao promijeniti ili preinačiti nijedno pravilo svojega Zakona da bi spasio čovjeka, zato što je Božji zakon temelj Njegove vladavine. On je nepromjenjiv, neopoziv, vječan i neograničen. Da bi se čovjek mogao spasiti i da bi se istodobno Božji zakon mogao održati, Božji Sin je morao ponuditi sebe kao žrtvu za grijeh. Onaj koji nije poznao grijeh, učinio je sebe grijehom radi nas: umro je umjesto nas na Golgoti. Njegova smrt pokazuje uzvišenu Božju ljubav prema čovjeku, ali i nepromjenjivost Njegovog Zakona. ...

Kristova slava otkrila se u Zakonu, koji je prijepis Njegovog karaktera, i Njegova moć preobražavanja djeluje na dušu sve dok se čovjek ne promijeni i ne postane sličan Njemu. Ljudi postaju dionici božanske naravi i bivaju sve sličniji svojem Spasitelju napredujući korak po korak u pokoravanju Božjoj volji, sve dok ne dostignu savršenstvo. (1SM 239,240)

Božji zakon nije bio dan samo Hebrejima. Njegova obvezatnost je trajna i sveopća. ... Njegovih deset pravila jesu kao deset karika u lancu. Ako se jedna prekine, cijeli lanac postaje beskoristan. Ni jedan jedini propis nije se mogao povući ili promijeniti da bi prijestupnik bio spašen. (2BC 1014)

Kristova je namjera da se u Njegovoj Crkvi na Zemlji pokažu nebeski red, nebeska zamisao upravljanja, nebeski božanski sklad. Tako će se On proslaviti u svom narodu. Preko njih će Sunce pravde zasjati nepomućenim sjajem ovom svijetu. ... Crkva obdarena Kristovom pravdom Njegova je riznica u kojoj se u punini i konačnom prikazu trebaju pojaviti plodovi Njegove milosti, Njegove blagodati i Njegove ljubavi. U čistoći i savršenstvu svog naroda Krist vidi nagradu za svoje poniženje i dodatak svojoj slavi — Krist, veliko Središte, iz kojeg zrači sva slava. (*Isusov život*, str. 565)

Pomoć u času kušnje

“Budući da si sačuvao moju poruku o postojanosti, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje koji će doći na sav svijet da podvrgne kušnji stanovnike zemlje.” (Otkrivenje 3,10)

Cijelo Nebo je zainteresirano za djelo koje se obavlja na Zemlji, djelo kojim se muškarci i žene trebaju pripremiti za budući besmrtni život. Po Božjem planu, ljudska oruđa bit će počašćena da u suradnji s Isusom Kristom rade na spašavanju duša. ... Ljudi trebaju gledati na Božje djelo kao na sveto i bogougodno, svakoga dana prinostiti žrtve radosti i zahvalnosti Bogu u zamjenu za silu Njegove milosti koja ih osposobljava da napreduju u duhovnom, božanskom životu. ...

Nitko ne mora podleći sotonskim kušnjama, povrijediti svoju savjest i ožalostiti Svetoga Duha. Bog se u svojoj Riječi obilno pobrinuo da svima koji žele pobijediti pruži svu potrebnu pomoć. (5T 573,574)

U vjerskom životu svake duše koja će konačno izići kao pobjednik bit će neprilika i nevolja; ali poznavanje Pisma osposobit će je da se prisjeti Božjih utješnih obećanja koja će ohrabriti njezino srce i ojačati njezinu vjeru silom Svemogućega. Ona će čitati: “... da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist.” (1. Petrova 1,7) Kušnja vjere dragocjenija je od zlata! Svi moraju shvatiti da je to dio discipline u Kristovoj školi, discipline koja je nužna da se očiste i oplemene od troske svjetovnosti. ...

Prikupite sve svoje snage da biste podigli pogled, a ne da ga spuštate na svoje teškoće; tako nikada nećete klonuti na putu! I tada ćete ubrzo vidjeti Krista iza oblaka, kako pruža ruku da vam pomogne; sve što trebate učiniti jest da Mu u jednostavnoj vjeri pružite ruku i dopustite da vas vodi. ... Velika imena među ljudima su kao tragovi u pijesku, ali će neokaljani karakter ostati za svu vječnost. Bog vam je dao inteligenciju i um sposoban da razmišlja da biste se mogli osloniti na Njegova obećanja; a Isus vam je spreman pomoći da izgradite snažan i skladan karakter. (Isto, 578,579)

Tko može izbrisati grijeha?

“A ja, ja radi sebe opačine tvoje brišem i grijeha se tvojih ne spominjem.” (Izaija 43,25)

Neki, izgleda, misle da moraju biti stavljeni na kušnju, da moraju dokazati Gospodinu kako su se promijenili prije no što mogu tražiti Njegov blagoslov. Ali oni mogu tražiti Božji blagoslov već i sada. Njima su potrebni Njegova milost i Kristov Duh, da im pomognu u njihovim slabostima, ili se neće moći oduprijeti zlu. Isusu je drago da dođemo k Njemu upravo takvi kakvi jesmo: grešni, bespomoćni, ovisni. Možemo doći sa svim svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grešnošću — i pokajnički pasti pred Njegove noge! Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane i očisti nas od svake nečistoće.

I upravo se u ovome tisuće ljudi varaju: ne vjeruju da im Isus oprašta osobno, pojedinačno. Oni se ne oslanjaju na Božju riječ. Prednost je svih koji ispunjavaju uvjete da znaju kako se oprost odnosi na svaki njihov grijeh. Odbacite sumnju da se Božja obećanja odnose i na vas! Ona su upućena svakom prijestupniku koji se kaje. Krist daje snagu i milost, a anđeli pomagači prenose ih svakoj duši koja vjeruje. Nitko nije tako grešan da u Kristu, koji je umro za njega, ne bi mogao naći snagu, čistoću i pravednost. Isus čeka da mu skine odjeću ukaljanu i oskvrnutu grijehom i da ga odjene u bijelu odjeću pravednosti; On ga poziva da živi, a ne da umre. ...

Znajući za tako dragocjena biblijska obećanja, možete li još sumnjati? Zar možete vjerovati da bi Gospodin nemilosrdno odbio ikojeg grešnika koji čezne da Mu se vrati, koji čezne da odbaci svoje grijeha i pokajnički padne pred Njegove noge? Odbacite takve misli! Ništa ne može više naškoditi vašoj duši od gajenja takvih shvaćanja o vašemu nebeskom Ocu. On mrzi grijeh, ali ljubi grešnika. ... Dok čitate obećanja, znajte da su ona izraz neizrecive ljubavi i milosrđa. Veliko Srce Beskrajne Ljubavi osjeća prema grešniku bezgranično sažaljenje. ... On želi obnoviti u čovjeku svoj moralni lik. Kad Mu se približite u priznanju i pokajanju, On će se vama približiti milošću i praštanjem. (*Put Kristu*, str. 44—47)

Gdje se možemo osloboditi grijeha

“On nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje, oprostjenje grijeha.” (Kološanima 1,13.14)

Knez Neba postavio je čovjeka na uzvišeni položaj. Njegov život procjenjuje se prema cijeni križa na Golgoti. ... Iz ponora poniženja izazvanog grijehom možemo se uzdići i postati subaštinci s Kristom, Božjim Sinom, i kraljevi i svećenici Najvišega. ...

Kada je Krist nakon krštenja, na obali Jordana, pognuo svoju glavu, otvorilo se nebo, spustio se Sveti Duh u obliku goluba koji je blistao kao zlato i zaogrnuo Ga svojom slavom; a onda se s najvišeg Neba začuo Božji glas koji je rekao: “Ovo je Sin moj, ljubljeni moj, koga sam odabrao!” (Matej 3,17) Kristova molitva u korist čovjeka otvorila je nebeska vrata i Otac je odgovorio prihvaćajući posredovanje za grešni ljudski rod. Isus se molio kao naš Zamjenik i naš Zalog, i sada ljudska obitelj ima pristup Ocu zahvaljujući zaslugama Njegovog ljubljenog Sina. ... Isus je “put, istina i život” (Ivan 14,6). Vrata Neba ostala su otvorena i zrake svjetla s Božjeg prijestolja obasjavaju srca onih koji Ga ljube. (RH, 28. veljače 1888.)

Riječ koja je upućena Isusu na Jordanu ... obgrlila je cijeli ljudski rod. Bog je progovorio Isusu kao našem predstavniku. Unatoč svim našim grijesima i slabostima, nismo odbačeni kao bezvrijedni. ... Slava koja je počivala na Kristu zalog je Božje ljubavi prema nama. Ona nam govori o sili molitve — kako ljudski glas može doprijeti do Božjeg uha i kako naše molbe mogu biti prihvaćene u nebeskim dvorovima. Zbog grijeha Zemlja je odvojena od Neba i otuđena od njegove zajednice; ali Isus ju je opet povezao s područjem slave. Njegova je ljubav okružila čovjeka dosegnuvši do najvišeg Neba. Svjetlost koja je iz otvorenih vrata padala na Spasiteljevu glavu padat će i na nas dok se molimo za pomoć da se odupremo kušnji. Glas koji je govorio Isusu kaže svakoj vjernoj duši: “Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!” ... Naš je Otkupitelj otvorio put, tako da najgrešniji, najugroženiji, najugnjeteniji i najprezreniji mogu pronaći pristup k Ocu. Svi mogu imati dom u stanovima što ih je Isus otišao pripremiti. (*Isusov život*, str. 76,77)

Pristup omogućen svima

“U njemu imamo pouzdanje i slobodan pristup k Bogu puni povjerenja po vjeri u Krista.” (Efežanima 3,12)

Mnogi koji iskreno teže za svetošću srca i čistoćom života izgledaju zbunjeni i obeshrabreni. ... Tama i obeshrabrenje ponekad će obuzeti dušu i zaprijetiti da nas svladaju, ali mi ne smijemo odbaciti svoje povjerenje u Boga. Pogledom i dalje moramo pratiti Isusa, bez obzira na to što osjećamo. Moramo nastojati vjerno obaviti svaku dužnost, a onda se smireno osloniti na Božja obećanja.

Ima trenutaka kada će svijest o našoj nedostojnosti izazivati drhtaje užasa u našoj duši, ali to nije nikakav dokaz da se Bog promijenio prema nama ili mi prema Bogu. Ne smijemo ulagati nikakav napor da se u našem umu formira određena snaga osjećaja. Možda danas nećemo osjećati istu smirenost i radost koju smo osjećali jučer; ali uhvatimo se vjerom za Kristovu ruku i oslonimo se na Njega isto tako čvrsto u tami kao što smo se oslanjali po danu.

Sotona nam može šaptati: “Ti si preveliki grešnik da bi te Krist mogao spasiti!” Iako možete priznati da ste doista grešni i nedostojni, uzvratite kušaču usklikom: “Pozivajući se na pomirenje, priznajem Krista za svojeg Spasitelja! Ne oslanjam se na svoje zasluge, već na dragocjenu Isusovu krv koja me čisti. Upravo sada vezujem svoju bespomoćnu dušu uz Krista!” ...

Nemoj se obeshrabriti zato što je tvoje srce naizgled tvrdo. Svaka prepreka, svaki unutarnji neprijatelj samo povećava tvoju potrebu za Kristom. On je i došao da nam uzme kameno srce i dadne nam mesno srce! Zatraži od Njega posebnu milost da svladaš svoje određene slabosti. Kada te napadnu kušnje, čvrsto se odupri zlim željama. ... Obrati se dragom Spasitelju za pomoć da žrtvuješ svakog idola, da odbaciš svaki omiljeni grijeh. Očima vjere gledaj Isusa kako stoji pred Očevim prijestoljem, kako podiže svoje ranjene ruke i moli se za tebe. Vjeruj da ćeš od svojega dragog Spasitelja dobiti potrebnu snagu. ...

Kada bismo svojem umu dopustili da više razmišlja o Kristu i o nebeskom svijetu, dobili bismo snažan poticaj i potporu u bitkama koje vodimo za Gospodina. ... Kada se usporede s Kristovom ljepotom, sve privlačnosti ovoga svijeta izgledat će ništavne. (SL 89,91)

Kristovo ime — naša lozinka

“I što god zamolite u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu.” (Ivan 14,13)

Preko Krista možemo svoje molbe iznijeti pred prijestolje milosti. Preko Njega, iako nedostojni, možemo dobiti sve duhovne blagoslove. (5T 221)

Neka svi koji su u nevolji, prema kojima se nepravedno postupa, poviču Bogu! Odvratite se od onih čija su srca kamena, objavite svoje zahtjeve vašem Stvoritelju. Nikada nije bio odbačen nijedan koji je skrušena srca izišao pred Njega. Nijedna iskrena molitva nije zaboravljena. I usred pjesama nebeskih zborova Bog čuje viku najslabijeg ljudskog stvora. Kad želje svojeg srca izlijevamo u osami, kada izričemo svoje molbe dok idemo putem, naše riječi dopiru do prijestolja Vladara svemira. One su, možda, nečujne za ljudsko uho, ali ne mogu se izgubiti u prostoru niti ih može nadglasati buka poslova oko nas. Ništa ne može ugušiti zahtjeve duše. Iznad ulične buke, iznad žagora mnoštva one se uzdižu prema nebeskim dvorima. Bog je onaj kojemu se obraćamo i On čuje naše molitve. (*Isusove usporedbe*, str. 114)

“Molite u moje ime”, kaže Krist. ... Krist je karika koja spaja Boga i čovjeka. On je obećao da će osobno posredovati. On stavlja punu težinu zasluga svoje pravednosti na stranu molitelja. On se zalaže za čovjeka, a čovjek, kojem je potrebna božanska pomoć, moli se za sebe u Božjoj prisutnosti pozivajući se na utjecaj Onoga koji je dao svoj život za život svijeta. Kada pred Bogom priznamo da cijenimo Kristove zasluge, naše molitve počinju širiti ugodan miris. Kada izlazimo pred Boga oslanjajući se na zasluge svojeg Otkupitelja, Krist nas stavlja pokraj sebe, grli nas svojom ljudskom rukom, dok se svojom božanskom rukom hvata za prijestolje Beskonačnoga. ...

Da, Krist je postao Posrednik koji prenosi Bogu molitve ljudi. On je i Posrednik koji Božje blagoslove prenosi ljudima. On je sjedinio ljudsko s božanskim. ...

Molite se, da, molite se s nepokolebljivom vjerom i čvrstim povjerenjem. Anđeo saveza, naš Gospodin Isus Krist, obavlja službu Posrednika i svima koji Ga vjeruju obećava da će njihove molitve biti prihvaćene. (8T 178,179)

Molitve kao miomiris

“Uto neki drugi anđeo, držeći zlatni kadionik, dode i stade na žrtvenik. I bijaše mu dano mnogo kada da ga prinese u prilog molitava svih svetih na zlatni žrtvenik pred prijestoljem.” (Otkrivenje 8,3)

Iskrenom molitvom hvatamo se za ruku Svemogućega i to nam donosi pobjedu. Na svojim koljenima kršćanin dobiva snagu da se odupre kušnji. ... Tiha, usrdna molitva duše uzdiže se kao sveti kâd do prijestolja milosti i bit će isto tako prihvatljiva pred Bogom kao da dolazi iz Svetišta. Svima koji Ga tako traže, Krist je stvarna pomoć pružena u vrijeme nevolje. I oni će biti jaki u dan kušnje. (4T 616)

Uistinu je divna prednost za svakog čovjeka u ovom životu da dobije pohvalu od Boga kakvu je dobio Kornelije. A što je bio temelj te pohvale? “Tvoje molitve i dobročinstva užidoše pred Boga kao žrtva podsjetnica.” (Djela 10,4)

Ni molitva ni milostinja same po sebi ne donose zasluge koje bi grešnika preporučile Bogu; Kristova milost, preko Njegove žrtve pomirnice, jedina može obnoviti srce i učini da naša služba bude ugodna Bogu. Ta milost je djelovala na Kornelijevo srce. Kristov Duh progovorio je njegovoj duši; Isus ga je privukao i on se odazvao pozivu. Njegove molitve i njegova dobročinstva nisu bila iznuđena ili zahtijevana, nije to bila cijena koju je želio platiti da bi sebi osigurao Nebo; to je bio rod ljubavi i zahvalnosti Bogu.

Takva molitva iz iskrenog srca uzdiže se Gospodinu kao slatki miris; prinosi za Njegovo djelo i darovi siromašnima i napaćenima žrtve su ugodne Bogu. ...

Molitve i davanje milostinje tijesno su povezani — to su izrazi ljubavi prema Bogu i prema našim bližnjima. To su posljedice djelovanja dva velika načela Božjeg zakona: “Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom” i “Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!” (Marko 12,30.31) I tako, iako nas naši darovi ne mogu preporučiti Bogu niti njima možemo steći Njegovu naklonost, oni su dokaz da smo primili Kristovu milost. Oni su ispit iskrenosti našeg ispovijedanja ljubavi. (6BC 1059)

Iznesi svoj slučaj

“Iscijelit ću ih od njihova otpada, od svega ću ih srca ljubiti; jer gnjev se moj odvratilo od njih.” (Hošea 14,5)

Nadam se da nikome neće pasti na um misao da će Božju naklonost osigurati priznanjem svojih grijeha, ili da će priznanjem grijeha pred ljudima steći neku veliku zaslugu. ... Gospodin želi da izlazimo pred Njega svakoga dana sa svim svojim nevoljama i priznanjem grijeha, a On će nam dati mir. ...

Priznaj svoje tajne grijehe jedino Bogu. Priznaj pred Njim lutanja svojeg srca, jer On savršeno zna kako se treba postaviti prema tvojem slučaju. Ako si oštetio svojega bližnjega, priznaj mu svoj grijeh i pokaži rod pokajanja time što ćeš nadoknaditi štetu. A onda zatraži Božji blagoslov. Izidi pred Boga takav kakav jesi i dopusti Mu da iscijeli sve tvoje slabosti. Iznesi svoj slučaj pred prijestolje milosti; neka to djelo bude temeljito. Budi iskren u postupanju prema Bogu i prema svojoj duši. Ako izideš pred Njega skrušena srca, On će ti dati pobjedu. ... On te neće pogrešno shvatiti niti steći pogrešno mišljenje o tebi.

Tvoji bližnji ne mogu te osloboditi od grijeha niti mogu očistiti tvoju dušu od bezakonja. Isus je jedini koji ti može dati mir. On te je volio i sebe je dao za tebe. Njegovo veliko srce, puno ljubavi, “može suosjećati s nama u našim slabostima” (Hebrejima 4,15). Koji bi grijeh bio toliko velik da ga On ne bi mogao oprostiti? Može li duša biti toliko opterećena grijehom da je On ne bi mogao spasiti? On je milostiv, ne traži da stječemo zasluge, već u beskrajnoj dobroti svojega srca liječi naše prekršaje jer nas je velikodušno volio još dok smo bili grešnici. On je “na gnjev spor, a u milosrđu velik” (Nehemija 9,17). (5T 648,649)

Ima lijeka za dušu oboljelu od grijeha. Taj lijek je u Isusu Kristu. Dragocjenog li Spasitelja! Njegova milost dovoljna je najslabijem, ali i najjači je mora imati da ne bi propao!

Podi u svoju klijet i tamo se u samoći bori s Bogom! “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!” (Psalam 51,12) Kao nekada Jakov, bori se s Bogom u molitvi. Muči svoju dušu! Isusu su u Getsemaniju s čela padale krupne kapi znoja kao krv! I ti moraš učiniti napor. Nemoj napuštati svoju klijet dok ne osjetiš da si jak u Gospodinu; a onda bdij, i dok god budeš bdio i dok se budeš molio, uspijevat ćeš svladati zle kušnje; a Božja se milost može i hoće pokazati u tebi! (2SG 257)

Ilijin primjer

“Ilija je bio čovjek koji je patio kao i mi; usrdno je molio da ne bude kiše, i nije pala na zemlju za tri godine i šest mjeseci. Zatim je ponovo molio, pa je nebo dalo kišu, i zemlja je donijela svoj rod.” (Jakov 5,17.18)

Kada se na gori Karmelu Ilija pomolio za kišu (1. o Kraljevima 18,41-45), njegova vjera bila je stavljena na ispit, ali je izdržao i neumorno i dalje iznosio Gospodinu svoju molbu. Iako se šest puta usrdno molio, iako nije bilo nikakvog znaka da je njegova molba ispunjena, on je s dubokom vjerom nastavljao slati svoj zahtjev pred prijestolje milosti. Da je obeshrabreno odustao nakon šestog puta, njegova molitva ne bi bila uslišana, ali je izdržao sve dok odgovor nije stigao. Mi imamo Boga čije uši nisu zatvorene za naše molbe; ako se oslonimo na Njegovu riječ, On će blagosloviti našu vjeru. On želi da svi naši interesi budu utkani u Njegove interese, i tek tada će nas moći blagosloviti a da se mi ne nađemo u opasnosti da slavu za primljene blagoslove pripišemo sebi, već da svu slavu damo Njemu. Bog ponekad odmah ne uslišava naše molitve kad Mu ih prvi put uputimo, jer kada bi to učinio, mi bismo mogli pomisliti da imamo pravo na sve blagoslove i prednosti koje nam daje. Umjesto da ispitujemo svoje srce da bismo vidjeli da se možda neko zlo nije uvuklo u našu dušu, da nismo popustili nekom grijehu, mi bismo postali nemarni propuštajući priznati svoju ovisnost o Njemu i da nam je Njegova pomoć doista potrebna. (2BC 1034,1035)

Sluga je stražario dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa straže i govorio: Nema ničega, nema nikakvog oblaka, nema nikakvog znaka da se sprema kiša! Ali prorok nije obeshrabreno odustao. ... Dok je ispitivao svoje srce, kao da je postajao sve manji i u svojim očima i pred Bogom. ... I onda, kada se uspio odreći sebe i osloniti se na Spasitelja kao na svoju jedinu snagu i svoju jedinu pravednost, odgovor je došao. Sluga se pojavio i rekao: “Eno se oblak, malen kao dlan čovječji, diže od mora!” (1. o kraljevima 18,44) (Isto, 1035)

U tom malom oblaku vjerom je vidio obilje kiše. ... Vjera slična ovoj potrebna je danas u svijetu — vjera koja će se osloniti na obećanja Božje Riječi i biti uporna sve dok je Nebo ne usliši. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 101)

Kada naiđu nevolje

“Kad se našao u nevolji, počeo se moliti za milost Jahvi, svome Bogu, ponizivši se veoma pred Bogom otaca.” (2. Ljetopisa 33,12)

“Ovo vam rekoah, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju” (Ivan 16,33), kazao je Krist. Nevolje kojima su kršćani izloženi, tuge, nedaće i poniženja, to su sredstva kojima se Bog služi da odvoji pšenicu od pljeve. Svoju oholost, sebičnost, zle strasti, ljubav prema svjetovnim uživanjima, sve to moramo pobijediti; zato nam Bog i šalje nevolje da bi nas ispitao i okušao, da bi nam pokazao da sve te mane postoje u našem karakteru. Mi moramo pobijediti Njegovom snagom, Njegovom milošću da bismo postali dionici Njegove božanske naravi i spasili se pokvarenosti koju su strasti izazvale u svijetu. “Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja”, kaže Pavao, “donosi izvanredno veliku i vječnu slavu, nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno.” (2. Korinćanima 4,17.18) Nevolje, križ, kušnje, nedaće i raznolike napasti, sve su to Božji radnici koji nas nastoje oplemeniti, posvetiti i pripremiti za nebeske žitnice. (3T 115)

Mnoge od vaših nevolja pohodile su vas po Božjoj mudrosti da bi vas približile prijestolju milosti. On omekšava i usmjerava svoju djecu tugom i nevoljama. Ovaj svijet je Božja radionica u kojoj nas On oblikuje za nebeske dvorove. On radi svojim alatom na našim uzdrhtalim srcima dok god ne ukloni grubosti i neravnine i dok nas ne pripremi za mjesto koje ćemo zauzeti u nebeskoj građevini. Nevoljama i tugom kršćanin se čisti i jača i razvija karakter po uzoru koji nam je Krist ostavio. (4T 143)

Dopustimo da nevolje koje nas tako okrutno muče postanu pouke koje će nas potaknuti da krenemo naprijed prema nagradi našega visokog zvanja u Kristu. Neka nas hrabri misao da će naš Gospodin uskoro doći. Neka se u toj nadi raduje naše srce! (9T 287)

Sudjelovati u Kristovim patnjama

“Naprotiv, radujte se što ste dionici u Kristovim patnjama, da se možete radovati i veseliti i u čas kad se objavi njegova slava!” (1. Petrova 4,13)

Da bismo stekli snagu, moramo vježbati. Da bismo stekli snažnu vjeru, moramo biti izloženi okolnostima u kojima će naša vjera biti okušana. ... Jer nam kroz mnoge nevolje valja ući u kraljevstvo Božje! Naš Spasitelj je bio kušan, a ipak je neprestano pobjeđivao u Bogu. Mi imamo prednost da budemo jaki u sili Božjoj u svim okolnostima i da se radujemo Kristovom križu. (3T 67)

U ovom životu moramo se suočavati s teškim nevoljama i prinositi velike žrtve, ali će nam Kristov mir biti nagrada. Međutim, tako je malo samoodricanja, tako malo patnji radi Krista da je Kristov križ skoro potpuno pao u zaborav. Mi moramo stradati s Kristom u Njegovim stradanjima ako želimo pobjedonosno sjediti s Njim na Njegovom prijestolju. (5T 215)

Nebo je vrlo blizu onih koji pate radi pravednosti. Krist izjednačuje svoje interese s interesima svoga vjernog naroda; On pati sa svojim svetima, i tko god dira u jednoga od Njegovih izabranika dira u Njega. Sila koja izbavlja od fizičkih nezgoda i nevolja isto tako spasava od većih zala, omogućujući Božjem sluzi da sačuva poštenje i čestitost u svim okolnostima i da pobjeđuje uz pomoć božanske milosti. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 354,346)

Zato, umjesto da izazivaju žalost, progonstva trebaju donositi radost Kristovim učenicima, jer im je to dokaz da idu stopama svojega Učitelja.

Premda Gospodin nije obećao svojem narodu život bez kušnjâ, zamamčio mu je nešto puno bolje: “... i nek ti mir traje koliko i život!” “Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.” (Ponovljeni zakon 33,25; 2. Korinćanima 12,9) Ako ste pozvani da zbog Njega prodete kroz ognjenu peć, Isus će biti s vama kao što je bio s trojicom vjernih u Babilonu. Oni koji ljube svojega Otkupitelja, radovat će se svakoj prigodi da s Njim dijele poniženje i sramotu. Ljubav koju gaje prema svojem Gospodinu čini slatkima patnje zbog Njega. (*Misli s Gore blagoslova*, str. 47,48)

Dodite sa strahopoštovanjem

“Zato primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujmo Boga kako mu je ugodno, u strahu i poštovanju.” (Hebrejima 12,28)

Trebamo steći jasnu spoznaju o tome kako pred Boga moramo izlaziti s poštovanjem i pobožnim strahom, puni odane ljubavi. Zapažen je sve veći nedostatak poštovanja prema našem Stvoritelju, sve veće nepoštovanje prema Njegovoj veličini i Njegovom veličanstvu. Međutim, Bog nam se obraća u ove posljednje dane. Mi slušamo Njegov glas u oluji, u grmljavini groma. Mi slušamo o katastrofama koje On dopušta da zadese svijet u obliku potresa, provale vodenih masa i razornih elemenata koji odnose sve pred sobom. (2SM 315)

U ovim opasnim vremenima, oni koji tvrde da pripadaju Božjem narodu i da drže Njegove zapovijedi, moraju se čuvati da ne izgube duh poštovanja i pobožnog straha. Biblija uči ljude kako da izlaze pred svojeg Stvoritelja — ponizno i sa strahopoštovanjem, s vjerom u božanskog Stvoritelja. Neka čovjek dolazi savijenih koljena, kao podanik milosti, kao molitelj pred prijestolje milosti. Time će posvjedočiti da je cijelo svoje biće, duh, dušu i tijelo pokorio svojem Stvoritelju.

Na javnom i na osobnom bogoslužju naša je dužnost da savijemo svoja koljena pred Bogom kada Mu iznosimo svoje molbe. Isus, naš primjer, “kleknuo je da se moli”. I o Njegovim učenicima ostalo je zapisano da su “kleknuli da se mole”. I Stjepan je “klečao”. Pavao izjavljuje: “Zato sagibam svoja koljena pred Ocem od koga svako očinstvo u nebesima i na zemlji ima ime.” (Efežanima 3,14) Dok je pred Gospodinom priznavao grijehе svojega naroda, Ezra je klečao. Daniel “je tri puta na dan padao na koljena blagoslivljajući, moleći i hvaleći Boga, kako je uvijek činio” (Daniel 6,11). Psalmist poziva: “Dodite, prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Jahvi koji nas stvori!” (Psalam 95,6)

“Dakle, Izraele, što od tebe traži Jahve, Bog tvoj? Samo to da se bojiš Jahve, Boga svoga; da po svim putovima njegovim hodiš; da ga ljubiš i služiš Jahvi, Bogu svome, svim srcem svojim i svom dušom svojom.” (Ponovljeni zakon 10,12) “Okolo je Jahvino nad onima koji ga se boje, nad onima koji se uzdaju u milost njegovu.” (Psalam 33,18) “Nagrada je poniznosti strah Gospodnji, bogatstvo, čast i život.” (Izreke 22,4) (RH, 30. studenoga 1905.)

Dodite ponizno i sa svetim strahom

“Bog je strahovit u zboru svetih, velik i strašan svima oko sebe.” (Psalam 89,8)

Poniznost i strahopoštovanje trebaju obilježiti ponašanje svih koji dolaze u Božju prisutnost. Mi pred Njega možemo stupiti sa sigurnošću u Isusovo ime, ali ne smijemo pristupati s drskom uobraženošću, kao da je On ravan nama. Postoje oni koji se velikom, svemoćnom, svetom Bogu, koji stanuje u nepristupačnoj svjetlosti, obraćaju kao nekome tko je jednak ili čak i podređen njima. Postoje i oni koji se u njegovom domu ponašaju onako kako se ne bi ponašali u odaji za prijam zemaljskog kralja. Oni bi trebali znati da se nalaze u prisutnosti Onoga koga obožavaju serafimi, pred kim anđeli prekrivaju svoje lice. (*Patrijarsi i proroci*, str. 203)

Neki smatraju znakom poniznosti kad se mole Bogu na običan način, kao da razgovaraju s ljudskim bićem. Oni sramote Njegovo ime kada nepotrebno i bez poštovanja umeću u svoje molitve riječi “Bože Svemogući”, uzvišene, svete riječi koje nikada ne bi smjele sići s naših usana osim u pokornom tonu i s osjećajem strahopoštovanja. ...

Samo će molitva vjere, koja dolazi od srca, biti saslušana na Nebu i uslišana na Zemlji. Bog razumije potrebe ljudskog roda. On zna što želimo i prije nego što to zatražimo od Njega. On vidi sukobe duše sa sumnjama i kušnjama. On zapaža iskrenost molitelja. On prihvaća poniznost i mučenje duše. On sam objavljuje: “Onoga ću pogledati koji je siromah i skrušena srca i drhti od moje riječi!”

Naša je prednost da se možemo moliti s pouzdanjem, a Sveti Duh će usavršiti naše molbe. Skromno i jednostavno trebamo izraziti svoje potrebe Gospodinu i pozvati se na Njegova obećanja. ...

Naše molitve trebaju biti obilježene nježnošću i ljubavlju. Kada budemo čeznuli za dubljim, širim razumijevanjem Spasiteljeve ljubavi, vapit ćemo Gospodinu da nam dâ više mudrosti. Ako je ikada bilo potrebe za molitvama i propovijedima koje će pokrenuti dušu, onda je to sada. Jer bliži se kraj svemu. O, kada bismo mogli, i to onako kako bi trebalo, vidjeti potrebu traženja Gospodina cijelim srcem! Onda bismo Ga i našli. Neka Bog nauči svoj narod moliti! (GW 176,178)

Sveto iskustvo

“Zemlja sva neka pred Jahvom strepi, neka ga se boje svi stanovnici svijeta!” (Psalam 33,8)

Sveti anđeli su nezadovoljni i zgroženi podcjenjivačkim načinom na koji mnogi uzimaju Božje ime, ime velikoga Gospodina. Anđeli spominju to veliko ime s najvećim strahopoštovanjem, pokrivajući čak svoje lice dok izgovaraju Božje ime; a Kristovo ime im je tako sveto da ga izgovaraju s najvećim poštovanjem. (1T 410)

Istinsko poštovanje Boga nadahnuto je sviješću o Njegovoj beskrajnoj veličini i Njegovoj stalnoj nazočnosti. Tom sviješću o Nevidljivome mora biti duboko prožeto svako srce. Vrijeme i mjesto molitve su sveti zato što je Bog nazočan. I dok se poštovanje pokazuje držanjem i ponašanjem, osjećaj iz kojega ono nastaje, produbljuje se. “Sveto je i časno ime njegovo!” izjavljuje psalmist (Psalam 111,9). Anđeli, kad izgovaraju to ime, pokrivaju lice. S kakvim bismo ga onda štovanjem, mi, grešna i posrnula bića, trebali uzimati na svoje usne! (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 29)

Bilo bi dobro i za mlade i stare da proučavaju, često ponavljaju i razmišljaju o riječima Svetoga pisma koje pokazuju kako treba poštovati mjesto koje je Bog počastio svojim posebnim prisustvom. “Izuj obuću s nogu!”, zapovjedio je On Mojsiju kod gorućeg grma, “Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.” (Izlazak 3,5) Nakon što je u viđenju ugledao anđele, Jakov je uzviknuo: “Zaista se Jahve nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao! ... Zaista, ovo je kuća Božja, ovo su vrata nebeska!” (Postanak 28,16.17) “Ali je Jahve u svojem svetom Hramu: nek’ zemlja sva zašuti pred njime!” (Habakuk 2,20)

“Jer velik je Jahve, Bog naš, Kralj veliki nad svim bogovima. U njegovoj su ruci zemaljske dubine, njegovi su vrhunci planina. Njegovo je more, on ga je stvorio, i kopno koje načiniše ruke njegove. Dodite, prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Jahvi koji nas stvorio!” “Znajte da je Jahve Bog: on nas stvorio, i mi smo njegovi, njegov smo narod i ovice paše njegove. Udite s hvalama na vrata njegova, u dvore njegove s pjesmama; hvalite ga, ime mu slavite!” (Psalam 95,3-6; 100,3.4) (*Odgoj*, str. 218)

Neka se sveti ime Njegovo

“Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje!” (Matej 6,9)

Svetiti ime Gospodnje znači sa strahopoštovanjem izgovarati riječi koje se odnose na Vrhovno Biće: “... sveto je i časno ime njegovo!” (Psalam 111,9) Nikad ne smijemo olako izgovarati titule i imena Božanstva. U molitvi stupamo u prijamnu dvoranu Najvišega. Pred Njega moramo izići sa svetim strahopoštovanjem. Anđeli zaklanjaju svoja lica u Njegovoj nazočnosti. Kerubini i blistavi, sveti serafini pristupaju Njegovu prijestolju sa svetim štovanjem. S koliko tek strahopoštovanja trebamo izlaziti mi, smrtna i grešna bića, pred Gospodina, svojega Stvoritelja!

Svetiti ime Gospodnje znači mnogo više od toga. Kao Hebreji u Kristove dane možemo pokazivati najveće štovanje prema Bogu, a ipak stalno vrijeđati Njegovo ime. “Jahve se spusti u liku oblaka, a on stade preda nj i zazva Ime: ‘Jahve!’ Jahve prođe ispred njega te se javi: ‘Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opačinu, grijeh i prijestup...” (Izlazak 34,5-7). O Kristovoj Crkvi je zapisano: “A grad će se zvati: Jahve, Pravda naša.” (Jeremija 33,16) To ime se daje svakom Kristovom sljedbeniku. Ono je baština Božjega djeteta. Obitelj se naziva po ocu. U doba bolne tjeskobe i muke Izraela, prorok Jeremija se molio: “Ta ti si među nama, o Jahve, mi se tvojim zovemo imenom — nemoj nas ostaviti!” (Jeremija 14,9)

To ime uzdižu anđeli na Nebu i stanovnici bezgrešnih svjetova. Kad se molite: “Sveti se ime Tvoje”, tada tražite da se ono proslavlja u ovome svijetu, da se proslavlja u vama. Bog vas je pred ljudima i anđelima priznao za svoju djecu. Molite se da ne obeščastite to “lijepo ime koje nosite”. (Jakov 2,7) Bog vas šalje u svijet kao svoje predstavnike. Svakim postupkom u životu trebate objavljivati Božje ime. Ta molba zahtijeva da imate Njegov karakter. Ne možete svetiti Njegovo ime, ne možete Ga prikazivati svijetu sve dok svojim životom i karakterom ne prikazete sâm Božji život i karakter. To možete postići samo prihvaćanjem Kristove milosti i pravednosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 144—146)

Naša trajna ovisnost

**“Jahve nad valima stoluje, stoluje Jahve — kralj do vijeka!
Jahve narodu svom daje jakost, Jahve narod svoj mirom bla-
goslavlje.” (Psalam 29,10.11)**

Mi stalno trebamo ovisiti o prijestolju milosti. ... U Kristu je naša snaga. On je naš Zagovornik pred Ocem. On šalje svoje glasnike u sve dijelove svojega kraljevstva da prenose Njegovu volju Njegovom narodu. On hodi posred svojih crkava. On želi posvetiti, uzdići i oplemeniti svoje sljedbenike. Utjecaj onih koji stvarno i istinski vjeruju u Njega bit će kao miris života u svijetu. On drži zvijezde u svojoj desnoj ruci i Njegova je namjera da Njegovo svjetlo preko njih obasja svijet. Na taj način On želi pripremiti svoj narod za uzvišeniju službu u Crkvi na Nebu. On nam je dao veliko djelo koje trebamo obaviti. Obavimo ga brižljivo i odlučno. Pokažimo svojim životom što je istina učinila za nas.

“Koji hodi između sedam zlatnih svijećnjaka.” (Otkrivenje 2,1) Ovaj tekst pokazuje Kristov odnos prema crkvama. On hodi usred svojih crkava uzduž i poprijeko po svijetu. On ih promatra s najvećim zanimanjem da bi vidio jesu li u takvom duhovnom stanju da mogu unaprijediti Njegovo kraljevstvo. Krist je prisutan na svakom crkvenom skupu. On poznaje svakoga tko je povezan s Njegovom službom. On poznaje one čije srce može ispuniti svojim svetim uljem da bi ga oni prenijeli drugima. Oni koji vjerno obavljaju Kristovo djelo u našem svijetu, predstavljajući svojim riječima i djelima Božji karakter, ostvarujući namjeru koju Gospodin ima s njima, vrlo su dragocjeni u Njegovim očima. Krist je zadovoljan njima kao što je čovjek zadovoljan dobro obrađenim vrtom i mirisom cvijeća koje je posadio. (6T 418,419)

Nijedan svijećnjak, nijedna crkva, ne svijetli sama od sebe. Od Krista potječe sve njihovo svjetlo. Crkva na Nebu je danas samo dopuna Crkvi na Zemlji; ali ona je uzvišenija, veličanstvenija — savršena. Isto božansko svjetlo treba blistati kroz sve vjekove vječnosti. Gospodin Bog Svemogući i Janje njezino su svjetlo. Nijedna crkva ne može svijetliti ako ne širi slavu koju prima s Božjeg prijestolja. (6BC 1118)

Božje prijestolje u svakom srcu

“Da Krist stanuje u vašim srcima po vjeri.” (Efežanima 3,17)

Bog nas je otkupio i On želi biti na prijestolju svakog srca. Naš um i naše tijelo trebaju Mu biti pokoreni, a naše urođene navike i prohtjevi trebaju biti podređeni uzvišenijim potrebama duše. Međutim, u tom djelu mi se uopće ne možemo osloniti na sebe. Mi se ne možemo sa sigurnošću osloniti na vlastito vodstvo. Sveti Duh mora nas obnoviti i posvetiti. U Božjoj službi ne smije biti nikakve polovičnosti. (6BC 1088)

Kada se srce očisti od grijeha, Krist sjeda na prijestolje na kojem su nekada kraljevali popuštanje sebi i ljubav prema zemaljskom blagu. Kristov lik se sada vidi i u izrazu lica. U duši se obavlja djelo posvećenja. Vlastite pravednosti više nema. Nastaje novi čovjek koji se oblikuje po ugledu na Krista u pravednosti i istinskoj svetosti. (CS 27,28)

“A mi svi, koji otkrivena lica odrazujemo kao ogledalo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.” (2. Korinćanima 3,18) Gledati Krista znači proučavati Njegov život kao što je opisan u Njegovoj riječi. Mi trebamo kopati za istinom kao za sakrivenim blagom. Svoje oči trebamo usmjeriti na Krista. Kada Njega prihvatimo za svojeg Spasitelja, dobivamo odvažnost da se približimo prijestolju milosti. Gledanjem se mijenjamo, moralno se izjednačujemo s Onim koji je savršen po karakteru. Primajući Njegovu pripisanu pravednost uz pomoć preobražavajuće sile Svetoga Duha, postajemo slični Njemu. Kristov lik se razvija i uskoro osvaja cijelo biće. (6BC 1098)

Rast i napredovanje duše pokazuje da Isus vlada u njezinom srcu. Srce preko kojega On širi svoj mir, radost i blagoslovljene rodove svoje ljubavi, postaje Njegov hram i Njegovo prijestolje. “Vi ste moji prijatelji ako učinite što vam zapovijedam.” (Ivan 15,14) (5T 553)

Dajte Bogu najdragocjeniji dar koji Mu možete dati; dajte Mu svoje srce. (SD 98)

Nepodijeljeni posjed

“Oni koji pripadaju Kristu Isusu razapeli su svoje tijelo s njegovim strastima i požudama.” (Galaćanima 5,24)

Imamo zapovijed da razapnemo tijelo s njegovim slastima i željama. Kako ćemo to učiniti? Hoćemo li nanijeti bol tijelu? Ne, trebamo uništiti želju za grijehom. Moramo izbaciti svaku iskvarenu misao i pokoriti svoj razum Isusu Kristu. Sve tjelesne sklonosti moraju se podvrgnuti višim silama duše. Božja ljubav mora imati punu vlast nad nama. Sâm Krist mora sjediti na prijestolju našeg srca. Svoje tijelo moramo smatrati Njegovom otkupljenom svojinom. Udovi tijela moraju postati oruđa pravde. (*Temelji sret-nog doma*, str. 111)

U ovom svijetu postoje dva kraljevstva, Kristovo i Sotonino. Svatko od nas pripada jednome od tih kraljevstava. U svojoj prekrasnoj molitvi za svoje učenike, Krist je rekao: “Ne molim te da ih digneš sa svijeta, već da ih očuvaš od Zloga. Oni ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu. Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet, i ja njih poslah u svijet!” (Ivan 17,15-18)

Nije po Božjoj volji da se odvajamo od svijeta. Međutim, iako se nalazimo u svijetu, trebamo se posvetiti Bogu. Svijet nam ne smije postati uzor. Mi moramo ostati u svijetu, ali kao utjecaj na popravljanje, kao sol koja je sačuvala svoj okus. Usred nesvetog, poročnog, idolopokloničkog naraštaja, mi trebamo ostati čisti i sveti da bismo pokazali da Kristova milost ima silu da u čovjeku obnovi božansko obličje. Mi trebamo širiti spasonosni utjecaj na svijet. ...

Svijet je postao nesretna i bolesna kuća grijeha, gomila pokvarenosti. ... Mi se ne smijemo povoditi za njegovim običajima niti ići njegovim putovima. Neprestano se moramo odupirati njegovim labavim mjerilima. ...

Blagoslovi milosti dani su čovjeku da bi cijeli nebeski svemir, ali i grešni svijet, mogli vidjeti, bolje nego na bilo koji drugi način, savršenstvo Kristovog karaktera. Veliki Liječnik došao je na svijet pokazati muškarcima i ženama da Njegovom milošću mogu tako živjeti da u Božji veliki dan dobiju dragocjeno svjedočanstvo da su “po njemu ispunjeni” (Kološanima 2,10). (CH 591—593)

Od sada i dovijeka

“Nadaleko vlast će mu se sterat’ i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim: učvrstit će ga i utvrdit u pravu i pravednosti. Od sada i dovijeka učinit će to privrženom ljubav Jahve nad Vojskama.” (Izaija 9,6)

U ovome životu tek počinjemo razumijevati čudesni predmet otkupljenja. S obzirom na svoje ograničeno razumijevanje mi možemo odlučiti da ćemo najozbiljnije razmotriti kako su se na križu sreli sramota i slava, život i smrt, pravednost i milosrđe; ipak ni najvećim naporom svojih umnih moći nećemo shvatiti njihovo puno značenje. Dužinu i širinu, dubinu i visinu spasonosne ljubavi moguće je shvatiti samo maglovito. Plan spasenja otkupljeni neće u cijelosti razumjeti ni onda kad budu vidjeli licem k licu i spoznali kao što su spoznati, ali će se njihovom zadivljenom i ushićenom umu kroz vječnost neprestano otkrivati nove istine. Premda je došao kraj zemaljskoj boli, patnjama i kušnjama, premda je uzrok uklonjen, Božji će narod uvijek imati jasnu, razumnu spoznaju cijene kojom je plaćeno njihovo spasenje.

Kristov će križ biti znanost i pjesma otkupljenih kroz svu vječnost. U Kristu proslavljenom gledat će Krista rassetog. Nikada se neće zaboraviti da se Onaj čija je moć stvorila i održava nebrojene svjetove u širokom svemirskom prostranstvu — Božji miljenik, Veličanstvo Neba, Onaj kome se kerubi i sjajni serafi oduševljeno klanjaju — ponizio da bi podigao palog čovjeka; da je ponio krivnju i sramotu grijeha, i skrivanje Očeva lica, dok bol za izgubljenim svijetom nije slomila Njegovo srce i ugasila Njegov život na golgotskom križu. To što je Stvoritelj svih svjetova, Presuditelj svih sudbina, odložio svoju slavu i ponizio se iz ljubavi prema čovjeku, uvijek će izazivati čuđenje i divljenje svemira. Kad spašeni narodi pogledaju Otkupitelja i na Njegovu licu vide vječnu Očevu slavu; kad budu promatrali Njegovo prijestolje koje traje od vijeka do vijeka, i kad shvate da Njegovom kraljevstvu nema kraja, uskliknut će u uzvišenoj pjesmi: “Dostojno, dostojno je Janje koje je bilo zaklano i svojom nas dragocjenom krvlju iskupilo Bogu!” (*Velika borba*, str. 512)

Da nas privuče Bogu

“Iz daljine mu se Jahve ukaza: Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost.” (Jeremija 31,3)

Gospodar života i slave zaodjenuo je svoju božansku narav ljudskom da bi čovjeku pokazao kako nas Bog, darom Isusa Krista, želi povezati sa sobom. Bez zajednice s Bogom nema prave sreće. Čovjek koji je pao treba naučiti da Bog ne može biti zadovoljan sve dok svojom ljubavlju ne zagrlji grešnika koji se kaje i koji je preobražen zaslugom bezgrešnog Božjeg Janjeta.

Sva aktivnost bezgrešnih nebeskih bića teži tom cilju. Njihova je misija da pod upravom svog božanskog Vođe vrate one koji su se prestupanjem Zakona udaljili od svog nebeskog Oca. Načinjen je plan koji je pred očima svijeta trebao otkriti prekrasnu milost i ljubav Isusa Krista. Beskrajna cijena koju je Božji Sin platio za otkup čovjeka otkriva nam Božju ljubav. Ovaj slavni plan izbavljenja omogućuje spasenje cijelom svijetu. Grešni i pali čovjek može postati savršen u Isusu Kristu, zahvaljujući oprost grijeha i Kristovoj pravednosti koja mu se uračunava. (*Poruka mladima*, str. 80)

Čineći sva svoja djela milosrđa, Isus je ljudima nastojao objaviti Božje roditeljske, dobronamjerne osobine. U svim svojim poukama isticao je predivnu istinu da je “Bog tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni” (Ivan 3,16). Isus želi da shvatimo Očevu ljubav i zato nas pokušava privući k Njemu, otkrivajući nam Njegovu roditeljsku nježnost. On bi želio da cijeli naš vido-krug bude ispunjen savršenstvom Božjeg karaktera. ... On je jedino živeći među ljudima mogao prikazati milost, samilost i ljubav svojega nebeskog Oca; samo je djelima dobročinstva mogao prikazati Božju milost. (SD 139)

Krist je Božju ljubav objavio svijetu kako bi srca svih ljudi privukao k sebi. ... Ako se ne budemo odupirali sili kojom nas Kristova ljubav privlači k Njemu, učinit ćemo prvi korak prema spasenju. ... Da bi ljudi mogli shvatiti radost oprosta, mir Božji, Krist ih privlači pokazivanjem svoje ljubavi. Ako se odazovu Njegovim pozivima, ako pokore svoje srce Njegovoj milosti, On će ih voditi, korak po korak, prema potpunoj spoznaji Božjega Sina, a to je vječni život. (ISM 323,324)

Da promijeni srce

**“Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa.”
(Ezekiel 36,26)**

Kada govori o novom srcu, Isus misli na um, na život, na cijelo biće. Doživjeti promjenu srca znači uskratiti svijetu svoju naklonost i povezati se s Kristom. Imati novo srce znači imati novi um, nove ciljeve, nove pobude. Po čemu se prepoznaje novo srce? — Po promijenjenom životu! Po tome što svakodnevno, iz sata u sat, umiremo sebičnosti i oholosti. (4BC 1164,1165)

Prohtjevi i strasti, sklonost popuštanju sebi, sve to baca pod noge i razum i savjest. To je okrutno Sotonino djelo, i on uporno ulaže najodlučnije napore da ojača lance kojima je okovao svoje žrtve. Oni koji su cijeloga života popuštali svojim navikama nisu uvijek sposobni shvatiti potrebu za promjenom. ... Zato neka se savjest probudi i već smo mnogo postigli! Ništa osim Božje milosti ne može osvjedočiti ni obratiti srce; samo ona može učiniti da robovi navike steknu snagu da raskinu lance kojima su okovani. Oni koji su navikli popuštati sebi moraju shvatiti, osjetiti da im je potrebna velika moralna obnova ako žele ispuniti zahtjeve božanskog Zakona; shvatiti da je hram njihove duše zagađen i da ih Bog poziva da ustanu i potrude se svom svojom snagom da ponovno steknu prednosti koje su izgubili grešnom popustljivošću. (4T 552,553)

Kakvom je samo blagosti i ljepotom zračilo svakodnevno življenje našega Spasitelja! Kakvu je ugodu širila sama Njegova nazočnost! Isti duh pokazat će se i u Njegovoj djeci. Oni u kojima prebiva Isus, bit će okruženi božanskim ozračjem. Njihove bijele haljine čistoće odišu mirisom iz Gospodnjega vrta. Lica im odražavaju Njegovu svjetlost obasjavajući stazu nesigurnoj i umornoj nozi.

Nitko tko ima ispravnu predodžbu o tome što čini savršen karakter, neće propustiti očitovati Kristovu suosjećajnost i nježnost. Milost smekšava srce, oplemenjuje i čisti osjećaje darujući nam nebesku profinjenost i osjećaj pristojnosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 179,180)

Donosi mir i odmor

“Al’ opaki su poput mora uzburkanog koje se ne može smiriti. ... ‘Nema mira grešnicima!’ govori Bog moj.” (Izajia 57,20. 21)

Grieh je razorio naš mir. Dok se “ja” ne pokori, ne možemo naći mir. Nikakva ljudska sila ne može obuzdati strasti koje gospodare srcem. Mi smo ovdje bespomoćni kao i učenici u utišavanju razbješnjele bure. Međutim, Onaj koji je naredio da se umire divovski valovi u Galileji, izgovorio je riječ mira svakoj duši. Ma koliko žestoka bila bura, oni koji se obrate Isusu ... dobit će oslobođenje. Njegova milost koja miri dušu s Bogom utišava borbu ljudskih strasti i u Njegovoj ljubavi srce ima mir. (*Isusov život*, str. 270)

Veliki dio sile počiva u tom jedinom “imenu pod nebom danom ljudima po kojem nam se treba spasiti”. (Djela 4,12) ... Jedini lijek protiv poroka je Kristova milost i sila. (*Put u bolji život*, str. 105)

Svaka strast mora se držati pod kontrolom posvećenoga razuma, milošću koju nam je Bog obilno stavio na raspolaganje. Mi živimo u ozračju sotonskih čarolija. Neprijatelj će baciti mrežu ruspčnosti na svaku dušu koja nije zaštićena Kristovom milošću. Kušnje će doći; ali ako budemo motrili na neprijatelja, ako zadržimo ravnotežu uspostavljenu samokontrolom i neporočnošću, zavodnički duhovi neće imati nikakvog utjecaja na nas. Oni koji nijednim svojim postupkom ne prizivaju kušnje, imat će snage da im se odupru kada se pojave; ali oni koji se zadržavaju u ozračju zla, sami će biti krivi ako budu svladani i ako odustanu od svoje postojanosti. ...

Muškarci i žene moraju stalno paziti na sebe; moraju neprestano biti oprezni ne dopuštajući sebi nijednu riječ i nijedno djelo kojim bi doprinijeli da se loše govori o njihovom dobru. Onaj koji tvrdi da je Kristov sljedbenik mora paziti na sebe, čuvati se da se ne opogani i ne uprlja ni u mislima, ni u riječima ni u djelima. Svojim utjecajem on treba uzdizati druge. Njegov život treba odsjajivati svijetle zrake Sunca Pravednosti. ... Stalna budnost cijena je sigurnosti! (CT 257,258)

Da uzdigne Božji zakon

“Prihvati Zakon iz njegovih usta, u srce svoje riječ njegovu usadi.” (Job 22,22)

Sve u prirodi, od čestice u sunčanoj zruci, do svjetova u visini, podložno je zakonu. O poslušnosti zakonima ovise red i sklad u prirodi. Tako postoje i velika načela pravednosti koja upravljaju životom svih razumnih bića. O prilagođavanju tim načelima ovisi dobrobit svemira. Božji zakon je postojao i prije nego što je stvorena Zemlja. Anđeli se drže njegovih načela, a da bi i Zemlja bila u skladu s Nebom, ljudi moraju slušati božanske propise. Krist je u Edenu upoznao čovjeka s propisima Zakona “dok su klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani”. (Job 38,7) Krist nije došao na Zemlju pokvariti Zakon, već svojom milosti vratiti ljude poslušnosti njegovim odredbama. ...

Njegovo poslanje bilo je “da uzveliča i proslavi Zakon svoj”. (Izaija 42,21) On je bio određen prikazati duhovnu narav Zakona, iznijeti njegova dalekosežna načela i objasniti njegovu vječnu obvezatnost. ...

Krist, kojega i najplemenitiji i najnježniji među ljudima samo blijedo odražavaju, o kojemu je Salomon, nadahnut Duhom, pisao da je “bijel i rumen, ističe se među tisućama... i sav je od ljupkosti” (Pjesma 5,10.16), o kojemu je David, gledajući Ga u proročkoj viziji, kazao: “Lijep si, najljepši između sinova ljudskih” (Psalam 45,3); Isus, jasna slika Očeve osobnosti, sjaj Njegove slave, samoprijegorni Spasitelj bio je na svojem putu ljubavi po ovome svijetu božanskom ljepotom svojega karaktera živi prikaz karaktera Božjeg zakona. U Njegovu životu se otkrilo da je nebeska ljubav, načelo koje nas čini sličnima Kristu, temelj Zakona vječne pravednosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 70—72)

Biblija je Božja volja objavljena ljudima. Ona je jedino savršeno mjerilo karaktera i ukazuje na čovjekove dužnosti u svim životnim okolnostima. (4T 312)

Svoje životno djelo moramo tako obavljati da se možemo obraćati Bogu s povjerenjem, da možemo otvarati svoje srce pred Njim, da Mu možemo govoriti o svojim potrebama i vjerovati da će nas čuti i dati nam snage da ostvarujemo načela Božje riječi. (SD 365)

Da nam dâ snagu da poslušamo

“Jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,19)

Onaj kojega je slavilo cijelo Nebo došao je na ovaj svijet da u ljudskoj naravi stane na čelo ljudskog roda i posvjedoči palim anđelima i stanovnicima bezgrešnih svjetova da uz božansku pomoć koja mu je stavljena na raspolaganje svaki čovjek može poći putem poslušnosti Božjim zapovijedima. ...

Nijedno biće, manje sveto od jedinorođenog Očevog Sina, nije se moglo ponuditi kao Žrtva koja bi bila dovoljna da očisti sve — čak i one najgrešnije i najpokvarenije — koji prihvate Spasitelja kao svoje pomirenje i postanu poslušni nebeskim zakonima. Ništa manje od toga nije moglo vratiti čovjeka u Božje okrilje. (ISM 309)

Krist je dao svoj život da bi omogućio u čovjeku obnovu Božjeg obličja. Upravo je sila Njegove milosti zblížila ljude u poslušnosti istini. (CT 249)

Bog želi da mi dostignemo ideal savršenstva, a što nam je moguće Kristovim darom. On nas poziva da donesemo pravilan izbor, upotrijebimo silu Neba i prihvatimo ona načela koja će u nama ponovno oblikovati božanski lik. U svojoj pisanoj Riječi i u velikoj knjizi prirode On je otkrio načela života. Naš je dio posla da usvojimo ova načela i da, životom poslušnosti, surađujemo s Njim u obnovi zdravlja tijela i duše.

Trebali bismo razumjeti da se blagoslovi poslušnosti u svojoj punini mogu primiti samo onda kad primamo Kristovu milost. Njegova milost ljudima daje silu da štuju Božje zakone. Ona čovjeka osposobljuje da raskine okove zlih navika. Jedino mu ta sila može pomoći da bude i ostane nepokolebljivo na pravom putu. (*Put u bolji život*, str. 60)

U srcu koje se očistilo, sve se mijenja. Preobražavanje karaktera svjedoči svima da se u njemu nastanio Krist. Božji Duh raspamsava novi život u duši, dovodeći misli i želje u pokornost Kristovoj volji; i unutarnji čovjek se obnavlja po Božjem obličju. Slabi i pogrešivi ljudi pokazuju svijetu da otkupiteljska snaga milosti može učiniti da nesavršeni karakter postane skladan i da donese obilan rod. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 149,150)

Da slomi vlast zla

“Ali gdje grijeh postade većim, tu se milost izli u preizobilju.” (Rimljanima 5,20)

Isusovi darovi su uvijek svježiji i novi. ... Svaki novi dar povećava sposobnost primatelja da cijeni i uživa Gospodnje blagoslove. On daje milost za milost. Izvor blagoslova neće presušiti. Ako ostanete u Njemu, činjenica da danas primete bogati dar osigurava primanje još bogatijeg dara sutra. ...

Kristov dar na svadbenoj svečanosti bio je znamenje. Voda je predstavljala krštenje u Njegovu smrt; vino — prolijevanje Njegove krvi za grijeha svijeta. Vodu kojom su napunjene posude donijela je ljudska ruka, ali joj je samo Kristova riječ mogla dati životvornu silu. ...

Kristova je riječ osigurala ono što je bilo potrebno za svetkovinu. Tako je obilno osigurana i Njegova milost kojom se brišu sva ljudska bezakonja i kojom se obnavlja i krijepi duša. (*Isusov život*, str. 148,149)

Naše stanje nastalo uslijed grijeha je neprirodno; te tako sila koja nas treba vratiti u predašnje stanje mora biti nadnaravna, jer će u suprotnom biti bezvrijedna. Samo jedna sila može raskinuti okove zla na ljudskim srcima, i to je Božja sila u Isusu Kristu. Samo krv Krista raspeta na križu može očistiti od grijeha. Samo nas Njegova milost može osposobiti da se suprotstavimo sklonostima svoje grešne naravi i da ih pobijedimo. (*Put u bolji život*, str. 269)

Sotona je odlučan u namjeri da ne dopusti ljudima da sagledaju Božju ljubav, ljubav koja je Boga navela da žrtvuje svojega jedinorođenog Sina da spasi izgubljeni ljudski rod; jer upravo Božja dobrota navodi ljude na pokajanje. O, kako da uspješno prikazemo svijetu tu duboku, dragocjenu Božju ljubav? Ni na koji drugi način to ne možemo postići osim da uskliknemo: “Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja!” (1. Ivanova 3,1) Kažimo zato grešnicima: “Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29) ...

Gledajte križ na Golgoti! To je vječni залог neograničene ljubavi, neizmjerne milosti našeg nebeskog Oca. (1SM 384,385)

Da uzvisi Gospodina

“Neka kliću i nek’ se vesele u tebi svi koji te traže! Neka govore svagda: ‘Velik je Jahve!’ svi koji spasenje tvoje ljube.”
(Psalam 40,17)

Kao Kristovi svjedoci trebamo govoriti ono što znamo, ono što smo sami vidjeli, čuli i osjetili. Ako smo korak za korakom slijedili Isusa, imat ćemo što određeno reći o načinu na koji nas je vodio. Možemo reći kako smo provjerili Njegovo obećanje i utvrdili da je istinito. Možemo posvjedočiti ono što znamo o Kristovoj milosti. To je svjedočanstvo na koje nas Gospodin poziva, a zbog njegova nedostatka svijet gine. (*Isusov život*, str. 273)

Bog želi da Mu svaka obitelj koju On priprema da naseli vječne nebeske stanove, upućuje hvalu zbog bogatih riznica Njegove milosti. Kad bi djeca tijekom svojeg života u domu bila odgajana i naučena da budu zahvalna Onome od koga nam dolazi svako dobro, mi bismo vidjeli da božanska milost prožima naše obitelji. Vedrina bi se zapažala u našem domaćem životu i mladi bi, izlazeći iz takvih domova, unosili duh poštovanja i pobožnosti i u učionicu i u crkvu. ...

Svaki zemaljski blagoslov bio bi primljen sa zahvalnošću, svaki duhovni blagoslov bio bi dvostruko više cijenjen da je sposobnost razumijevanja svakog člana obitelji bila posvećena Riječju istine. Gospodin Isus vrlo je blizu onih koji na takav način cijene Njegove milostive darove, pripisujući svako dobro u svojem životu velikodušnom, ljubaznom, brižnom Bogu, prepoznajući u Njemu veliki Izvor svake utjehe i okrepe, neiscrpni Izvor milosti. (SD 122)

Pravi kršćanin će Boga učiniti prvim, posljednjim i najboljim u svemu. Nikakve sebične pobude neće ohladiti njegovu ljubav prema Bogu; stalno i ustrajno, on će činiti da se čast odaje njegovome nebeskom Ocu. Kad smo vjerni u uzdizanju Božjeg imena, naše pobude dolaze pod božanski nadzor i mi bivamo osposobljeni za razvoj duhovne i umne snage.

Isus, božanski Učitelj, uvijek je uzdizao ime svojega nebeskog Oca. On je učio svoje učenike da mole: “Oče naš koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje!” (Matej 6,9) I nisu smjeli zaboraviti priznati: “Jer je tvoja ... slava!” (Matej 6,13 DK) (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 43)

Iskorijeniti sebičnost

“Čuvajte se farizejskog kvasca, to jest licemjerja!” (Luka 12,1)

Licemjerstvo farizeja bilo je proizvod sebičnosti. Proslavljajući sebe samih bilo je cilj njihova života. ... Čak i učenici, premda su naoko napustili sve zbog Isusa, u srcu nisu prestali tražiti za sebe velike stvari. ... Kao što će kvasac, ako se ostavi da dovrši svoj rad, izazvati pokvarenost i raspadanje, tako će i samoživ duh, ako se gaji, izazvati oskvrnuće i uništenje duše.

Koliko je među Kristovim sljedbenicima danas, kao i u stara vremena, raširen ovaj podmukli, varljivi grijeh! Kako je često naša služba Kristu i naša zajednica jednog s drugim narušena tajnom željom za uzdizanjem svoga ja! Kako spremno dolazi misao da sami sebi čestitamo, i želja za ljudskim odobravanjem! Samoljublje, želja za lakšim putem od onoga koji je Bog odredio vodi k zamjeni božanskih pravila ljudskim teorijama i predajom. Riječi Kristove opomene izgovorene su Njegovim učenicima: “Čuvajte se kvasca farizejskoga.” ... Jedino Božja sila može otkloniti samoživot i licemjerstvo. (*Isusov život*, str. 333,334)

Ipak, kad se pridružio učenicima, Juda nije bio neosjetljiv prema ljepoti Kristova karaktera. Osjećao je utjecaj božanske sile koja je privlačila duše Spasitelju. On koji nije došao slomiti napuknutu trsku niti ugasiti “stijenj što tinja” neće odbiti ovu dušu dok i jedna želja bude sezala k svjetlosti. Spasitelj je čitao Judino srce; On je znao dubinu grijeha kome će Juda podleći ako ga Božja milost ne oslobodi. Povezujući ovog čovjeka sa sobom, On ga je postavio tamo gdje je, iz dana u dan, mogao biti doveden u dodir s izvorom nesebične ljubavi. Ako bi otvorio svoje srce Kristu, božanska milost izagnala bi demona sebičnosti, pa bi čak i Juda mogao postati podanik Božjeg kraljevstva. (Isto, str. 231)

Nitko nije bio tako uzdignut kao Krist, pa se ipak spustio do najponiznije dužnosti. ... Sam Krist je dao primjer poniznosti. Ovu važnu pouku nije želio prepustiti čovjekovu staranju. Pridavao joj je tako velik značaj da je On osobno, On koji je jednak Bogu, postupao kao sluga prema svojim učenicima. Dok su se raspravljali oko najvišeg mjesta ... On je prao noge svom izdajniku. ... Njegov cjelokupan život bio je podčinjen zakonu službe. On je služio svima, pomagao svima. Tako je životom ostvario Božji zakon i svojim primjerom pokazao kako da Ga poslušamo. (Isto, str. 538,539)

Iskorijeniti zle navike

“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.” (2. Korinćanima 5,17)

Zahvaljujući Kristovoj sili, muškarci i žene su slomili okove grešnih navika. Odrekli su se sebičnosti. Bezbožan je postao pobožan, pijan trijezan, a nemoralan čist. Duše koje su nalikovale Sotoni, preobrazile su se u sliku Božju. Ova je promjena sama po sebi čudo nad čudima. Promjena koju je izvršila Riječ, jedna je od njezinih najdubljih tajni. Mi je ne možemo razumjeti; možemo samo vjerovati da je, kako izjavljuje Sveto pismo, “Krist, nada slave... među vama”. ...

Odbacujući sve što bi ga moglo omesti u napredovanju ili odvratiti noge drugih od uskog puta, vjernik će u svojem svakidašnjem životu očitovati milosrđe, ljubaznost, poniznost, krotkost, strpljivost i Kristovu ljubav.

Snaga za uzvišeniji, čišći i plemenitiji život naša je velika potreba. Previše je naših misli posvećeno svijetu, a premalo nebeskom kraljevstvu.

U nastojanju da postigne ideal koji mu je Bog postavio, kršćanin nema razloga za očajavanje. Zahvaljujući Kristovoj milosti i snazi, svima je obećano moralno i duhovno savršenstvo. Isus je izvor snage, izvor života. (*Djela apostolska*, str. 299—300)

Posvetimo se proučavanju Božje svete Riječi i neka njezina sveta načela nadahnu naš život. Hodimo pred Bogom krotko i ponizno, ispravljajući svakog dana svoje pogreške. ... Ako svoju volju podredite Kristovoj volji, uživat ćete mir i spokoj. Tada će Kristova ljubav zavladatai vašim srcem, dovodeći u pokornost Spasitelju sve njegove tajne pobude. Nagla i naprasita narav bit će ublažena i svladana uljem Kristove milosti. ...

Onaj tko je stekao novo srce, ponizno i zahvalna srca oslanja se na Kristovu pomoć. U njegovom životu vide se plodovi pravednosti. Nekad je volio samo sebe. Uživao je u svjetovnim zadovoljstvima. A sada je njegov idol zbačen s prijestolja i Bog je preuzeo vrhovnu vlast. Grijehe koje je nekada volio, sada mrzi. Čvrsto i odlučno korača putem svjetosti. (*Poruka mladima*, str. 38,39)

Da udaljava Sotonu

“I ne dajite mjesta đavlu!” (Efežanima 4,27)

Sotonino neprijateljstvo prema ljudskom rodu rasplamsalo se zato što su ljudi preko Krista postali predmetom Božje ljubavi i milosti. On nastoji spriječiti božanski plan za otkupljenje čovjeka i osramotiti Boga unakaživanjem i izopačivanjem Njegove rukotvorine. On će prouzročiti žalost na Nebu, a Zemlju ispuniti jadom i pustošenjem, a onda sve to zlo prikazivati kao posljedicu što je Bog stvorio čovjeka.

Milost koju Krist usaduje u dušu stvara u čovjeku neprijateljstvo prema Sotoni. Bez ove preporoditeljske milosti i obnoviteljske sile čovjek bi ostao Sotonin zatočenik i sluga uvijek spreman za izvršavanje njegovih naloga. Ali ovo novo načelo u duši uzrokuje sukob tamo gdje je dosad vladao mir. Snaga koju Krist pruža osposobljuje čovjeka da se odupre tiraninu i nasilniku. Tko god pokazuje da se gnuša grijeha namjesto da ga voli, tko god se opire i svladava strasti koje vladaju u njemu, otkriva djelovanje načela koje potječe odozgo. (*Velika borba*, str. 400)

Kao lav koji riče, Sotona traži svoj plijen. On okušava svoja lukavstva na svakom bezazlenom mladiću i na svakoj neopretnoj djevojci; sigurnost se može naći jedino u Kristu. Jedino uz pomoć Njegove milosti moguće je Sotonu uspješno svladati. Sotona govori mladima da imaju još dovoljno vremena, da mogu popustiti grijehu i poroku samo jedan jedini put i nikada više; ali to jedno popuštanje zatrovat će cijeli njihov život. Nemojte se nijednom usuditi stupiti na zabranjeno tlo! U ovom opasnom i zlom vremenu, kada se mamljenje na porok i pokvarenost susreće na svakom koraku, neka se iz grla mladih uzdigne prema Nebu iskren vapaj iz cijelog srca: “Kako će mladić čistim sačuvati put svoj?” Neka njihovo uho bude otvoreno i srce spremno poslušati savjet koji se čuje kao odgovor: “Čuvajući riječi tvoje!” (Psalam 119,9) Jedina sigurnost mladih u ovom vremenu pokvarenosti nalazi se u oslanjanju na Boga. Bez božanske pomoći oni neće moći vladati svojim ljudskim strastima i prohtjevima. U Kristu je pomoć koja nam je potrebna. ... I vi možete reći zajedno s apostolom: “Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio!” (Rimljanima 8,37) I ponovo: “Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam propovijedao.” (1. Korinćanima 9,27) (2T 409)

Da ukloni nemir i sumnju

“Malovjerni, zašto si posumnjao?” (Matej 14,31)

Krist je došao na ovaj svijet da pokaže kako primanjem sile odozgo čovjek može živjeti neokaljanim životom. Neumorno i strpljivo, spreman da pomogne, s puno sućuti, On je služio ljudima u njihovim potrebama. Nježnim dodirima milosti izgonio je iz duše nemir i sumnju, čineći da iz neprijateljstva nastane ljubav i iz nevjerstva čvrsto povjerenje. (*Put u bolji život*, str. 10)

Nije mudro baviti se sobom i razmišljati o svojim osjećajima. Ako to činimo, neprijatelj će na nas baciti poteškoće i kušnje koje slabe vjeru i uništavaju hrabrost. Kad iscrpnije ispitujemo svoje osjećaje, dopuštajući im da se slobodno raspamsavaju, mi gajimo sumnju i sami padamo u smetenost i zbunjenost. Odvratio pogled sa sebe i gledajmo na Isusa.

Kad kušnje naliću na vas, kad vam se čini da briga, problemi i tama okružuju vašu dušu, pogledajte tamo gdje ste posljednji put vidjeli svjetlost. Počivajte u Kristovoj ljubavi i pod Njegovom zaštitom. Kad se grijeh bori za prevlast u srcu, kad krivnja napada dušu i opterećuje savjest, kad se nevjerstvo kao oblak navlači na naš um, ne zaboravimo kako je Kristova milost dostatna da pokori grijeh i protjera tamu. (*Isto*, str. 155)

On će vam dati svoju milost da budete strpljivi, On će vam dati svoju milost da budete puni povjerenja, On će vam dati svoju milost da svladate svoj nemir; On će zagrijati vaše srce svojim Svetim Duhom, On će oživiti vašu dušu u njezinim slabostima. ... A onda, oslonite svoju dušu s povjerenjem na Boga. Prebacite na Njega sve svoje terete. (2SM 231,232)

Duša koja ljubi Boga uzdiže se iznad magle sumnji; ona stječe sveto, široko, duboko, živo iskustvo i postaje krotka, slična Kristu. Takva duša je predana Bogu, njezin život je sakriven s Kristom u Bogu. Ona će izdržati ispit zanemarivanja, zlostavljanja i prijezira jer je i njezin Spasitelj sve to pretrpio. Ona neće postati razdražljiva ili obeshrabrena kada na nju navale teškoće, jer ni Isus nije padao niti se obeshrabriovao. Svaki pravi kršćanin bit će jak, ali ne zahvaljujući svojim dobrim djelima ili zaslugama na osnovi njih, već zahvaljujući Kristovoj pravednosti koja mu je vjerom pripisana. Doista je veliko dostignuće ako čovjek postane krotak i smjeran u srcu, neporočan i neokaljan kao Knez Neba dok je hodio među ljudima! (7BC 907)

Da ujedini crkvu

“Ne dopuštajte da vas drugi zavode raznim stranim naukama, jer je dobro da se srce utvrđuje milošću.” (Hebrejima 13,9)

U svojoj mudrosti Gospodin je uredio da se prisnim zajedništvom, što ga trebaju njegovati svi vjernici, kršćanin ujedini s kršćaninom i crkva s crkvom. Tako će ljudska oruđa biti osposobljena da surađuju s božanskima. Svako će oruđe biti pokorno Svetome Duhu, a svi će vjernici biti ujedinjeni u organiziran i pravilno usmjeren napor da se svijetu objavi Radosna vijest o Božjoj milosti. (*Djela apostolska*, str. 103)

Bog pristupa svakom čovjeku kao pojedincu i svakome daje njegov posao. Svi trebaju biti poučeni o Bogu. Kristovom milošću svaka duša treba graditi svoju pravednost održavajući živu vezu s Ocem i Sinom. ...

Iako je istina da Gospodin vodi pojedince, isto je tako istina da On vodi i svoj narod, a ne nekog usamljenog pojedinca ovdje i nekog tamo, od kojih jedan vjeruje jedno, a drugi drugo. Božji anđeli obavljaju djelo koje im je povjereno. Treći anđeo izvodi ljude i čisti ih i oni se kao cjelina trebaju kretati s njim. ...

Neki su počeli širiti ideju da će, kada se približimo kraju vremena, svako Božje dijete djelovati samostalno, neovisno o bilo kojoj vjerskoj organizaciji. Međutim, mene je Gospodin poučio da u ovom djelu nema nikakvog neovisnog djelovanja bilo kojeg pojedinca. ... Da bi Božje djelo moglo napredovati na zdrav i postojan način, pripadnici Njegovog naroda moraju zbiti svoje redove. (TM 488,489)

Svaki vjernik Crkve mora smatrati svojom svetom obvezom da strogo čuva interese Božjeg djela. ... Isus je svakome omogućio da stekne mudrost, milost i snagu. On je naš uzor u svemu, i ništa ne smije skrenuti naše misli od glavnog cilja u životu da u svojoj duši imamo Krista i da nam On omekša i pokori srce. Kada se to dogodi, svaki vjernik Crkve, svaki koji ispovijeda ovu istinu, postat će sličan Kristu po karakteru, po riječima, po djelima. (5T 278)

Da postanemo pobjednici

“Oni su ga pobijedili Janjetovom krvi i riječju svoga svjedočanstva, jer su prezreli svoj život sve do smrti.” (Otkrivenje 12,11)

Krist je svakom pripadniku ljudskog roda omogućio da se odupre kušnji. Svi koji žele živjeti pobožnim životom mogu pobijediti kao što je Krist pobijedio. (MM 264)

Ako želimo da Božja milost bude na nama, trebamo biti spremni učiniti svoj dio. Božja namjera nije da On čini umjesto nas. Njegova milost je dana da u nama probudi želju da hoćemo i učinimo, a ne da nas oslobodi od osobnog napora. U nama se treba probuditi misao za suradnju; Sveti Duh djeluje u nama da bismo mogli graditi svoje spasenje. ... Plemenite duševne odlike i visok stupanj moralnog karaktera nisu plod slučajnosti. Bog nam pruža prilike, a uspjeh ovisi o tome kako ćemo ih iskoristiti. Trebamo brzo uočiti putove koje nam Providnost otvara i spremno ih iskoristiti. (*Poruka mladima*, str. 147,148)

Mi moramo održati živu vezu s Nebom, tražeći tako često kao i Daniel — triput na dan — božansku milost da se odupremo prohtjevima i strastima. Ako se sa strastima i prohtjevima bude-mo borili bez božanske pomoći i snage, nećemo postići nikakav uspjeh; ali ako Krista učinimo svojim uporištem, naša duša će zapjevati: “Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio!” (Rimljanima 8,37)

Neka nitko ne pomisli da može pobijediti bez Božje pomoći. Vi morate imati na raspolaganju energiju, snagu i silu unutarnjeg života koji se razvio u vama. Onda ćete radati rodove pobožnosti i razviti u sebi snažnu odvratnost prema poroku. Vi se morate uporno truditi da odbacite svaku svjetovnost, svaki prazan razgovor, da se oslobodite svake tjelesnosti, da u sebi razvijete želju za plemenitošću duše i za čistim, neokaljanim karakterom. Vaše ime treba biti tako ugledno da vas nitko ne može opravdano do-voditi u vezu s bilo čim što je nepošteno ili nepravedno, već da umjesto toga uživate poštovanje svih dobrih i neporočnih ljudi, da budete upisani u Janjetovu knjigu života i da kao besmrtnici živite među svetim anđelima. (MM 144)

Da izgradi plemenit karakter

“Uistinu, svi mi primismo od njegove punine: milost za milost.” (Ivan 1,16)

Bog očekuje od nas da svoj karakter izgrađujemo u skladu s Uzorom koji nam je pokazan. Mi trebamo postavljati opeku za opekam, vrlinu dodavati vrlini, pronalaziti svoje slabe točke i ispravljati ih u skladu s uputama koje su nam dane. Kada se pronađe pukotina u zidu građevine, mi znamo da nešto s tom zgradom nije u redu. I prigodom izgradnje karaktera često se zapažaju pukotine. Ako se te slabosti ne uklone, cijela zgrada će se srušiti kada se oko nje uskovitlaju oluje.

Bog nam daje snagu, sposobnost razumnog odlučivanja, vrijeme da bismo mogli graditi karakter na koji će On moći staviti svoj pečat odobravanja. On želi da svako Njegovo dijete, čineći neporočna i plemenita djela, gradi plemeniti karakter, tako da ga na kraju On može prikazati kao skladnu građevinu, prekrasan hram u časti i kod Boga i kod ljudi. (CG 165,166)

Plemenit i uravnotežen karakter se ne nasljeđuje. On se ne postiže slučajno. Plemenit karakter stječemo osobnim naporima kroz Kristove zasluge i milost. Bog daje talante, umne moći, ali mi izgrađujemo karakter. On se izgrađuje teškom i oštrom borbom sa samim sobom. Trebamo izvojevati pobjedu nad svojim naslijeđenim sklonostima. Čovjek mora sam sebe podvrgavati najstrožoj kritici; ne smije dopustiti da ijedna slaba crta u karakteru ostane neispravljena. (*Poruka mladima*, str. 54)

Karakter se oblikuje životom kojim živimo Kristovom milošću. U duši se počinje obnavljati izvorna ljepota. Osobine Kristova karaktera su podarene i lik Božanskog počinje jasno svijetliti. Lica ljudi i žena koji hodaju i rade s Bogom izražavaju nebeski mir. Okruženi su nebeskim ozračjem. Za ove duše počelo je Božje kraljevstvo. Oni imaju Kristovu radost, radost što su blagoslov čovječanstvu. Oni imaju tu čast što su prihvaćeni da služe Učitelju; njima je povjereno da izvršuju Njegovo djelo u Njegovo ime. (*Isusov život*, str. 247)

Kao što je Bog čist u svojem djelokrugu, tako i čovjek treba biti čist u svojem. A postat će čist ako u njemu živi Krist, nada slave; jer on će oponašati Kristov život i odražavati Njegov karakter. (GW 366)

Da ojača i ohrabri

“Sve mogu u onome koji mi daje snagu.” (Filipljanima 4,13)

Gospodin ima u pripravi vrlo dragocjene izraze svoje milosti kojima želi ojačati i ohrabriti svoje iskrene i skromne radnike. (6T 413)

Kristovi učenici bili su duboko svjesni svoje nesposobnosti pa su svoju slabost u poniznosti i molitvi sjedinili s Njegovom snagom, svoje neznanje s Njegovom mudrošću, svoju nedostojnost s Njegovom pravednošću, svoje siromaštvo s Njegovim neiscrpnim bogatstvom. Tako ojačani i opremljeni, bez oklijevanja su krenuli u službu za svojeg Učitelja. (*Djela apostolska*, str. 36)

Sve što čovjek ima dobio je od Boga, i onaj koji usavršava svoje sposobnosti na Božju slavu postaje oruđe dobra; međutim, mi ne možemo živjeti vjerskim životom bez stalne molitve i obavljanja vjerskih dužnosti, baš kao što ne možemo stjecati tjelesnu snagu bez tjelesne hrane. Mi moramo svakoga dana sjedati za Gospodnju trpezu. Mi moramo dobivati snagu od živog Trsa ako se tako budemo hranili. ...

Ja vas preklinjem da krenete naprijed imajući pred očima jedino Božju slavu. Oslonite se na Njegovu silu, neka vam Njegova milost daje snagu. Proučavajući Pisma, moleći se usrdno, nastojte steći jasnu sliku o svojoj dužnosti i onda je vjerno obavite. Bitno je da razvijate vjernost u malome; čineći tako, razvit ćete naviku da budete poštteni i u većim odgovornostima. ... Svaki događaj u životu ima veliki utjecaj ili na dobro ili na zlo. Naš razum mora očvrnuti u svakidašnjim kušnjama da bismo stekli snagu i održali se kada se nađemo u teškom položaju. U danima nevolje i opasnosti nama je potrebna snaga da bismo mogli čvrsto stati na stranu dobra, oduprijeti se svakom negativnom utjecaju. (4T 560,561)

Isus pristaje nositi naše terete jedino ako se oslonimo na Njega. On nam kaže: “Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni; prepustite mi svoje terete; povjerite mi da obavim djelo koje ljudska oruđa ne mogu!” Imajmo povjerenje u Njega. Briga je slijepa i nije sposobna prepoznati budućnost. Međutim, Isus već od početka vidi kraj; u svakoj teškoći On ima svoj način koji sigurno donosi olakšanje. Prebivajući u Kristu, možemo učiniti sve u Onome koji nam daje snagu. (7T 297,298)

Za vrijeme nevolje

“Blago čovjeku koji odolijeva kušnji, jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti vijenac — život koji je Bog obećao onima koji ga ljube!” (Jakov 1,12)

Sile tame skupljaju se oko duše i zaklanjaju Isusa s našeg vidika; ponekad nam jedino preostaje da žalosno i začuđeno čekamo da se oblaci razidu. Izgleda kao da je svaka nada propala i obuzima nas očaj. U tim trenucima očaja moramo naučiti imati povjerenje, potpuno se osloniti na zasluge Žrtve pomirnice, u svoj svojoj bespomoćnoj nedostojnosti osloniti se na zasluge raspetog i uskrslog Spasitelja. Kada svjetlo obasjava našu stazu, nije nimalo teško biti jak u snazi milosti. Ali strpljivo čekati u nadi kada nas zaviju oblaci i kada je svuda oko nas tama, za to je potrebna vjera i pokornost koja čini da se naša volja izgubi u Božjoj volji. Mi se brzo obeshrabrujemo i iskreno se molimo da se nevolje uklone od nas, iako bismo se trebali moliti za strpljenje da izdržimo i milost da pobijedimo. (1T 309,310)

Oni koji se obraćaju Bogu srcem, umom i dušom, naći će u Njemu mir i sigurnost. ... On točno zna što nam je potrebno, što možemo podnijeti, i dat će nam milost da izdržimo svaku kušnju i svaku nevolju kojima će dopustiti da dođu na nas. (SD 19)

U svojoj velikoj ljubavi Bog nastoji razviti u nama dragocjene vrline svojega Duha. Dopušta da se suočimo sa zaprekama, progonstvom i tegobama — ne kao s prokletstvom, već kao s najvećim blagoslovom u životu. Svaka svladana kušnja, svaka nevolja koju hrabro prebrodimo daje nam novo iskustvo i unapređuje nas u djelu izgradnje karaktera. Duša koja se božanskom silom odupire kušnji, očituje svijetu i cijelom svemiru djelotvornost Kristove milosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 158)

Oni koji svoje živote pokore pod Njegovo vodstvo i posvete ih Njemu u službu, nikada se neće naći u položaju u kojemu se On nije pobrinuo za rješenje. Ma u kakvom bili položaju, ako smo izvršitelji Njegove Riječi, mi imamo Vođu koji će usmjeravati naš put; ma kakvi bili naši problemi, mi imamo sigurnog Savjetnika; ma kakve bile naše brige, gubici najmilijih, ili osamljenost, mi imamo Prijatelja koji suosjeća. (*Put u bolji život*, str. 154)

Da učvrsti dom

“Mudrošću se zida kuća i razborom utvrđuje.” (Izreke 24,3)

Onaj koji je Adamu dao Evu za družicu i ženu učinio je svoje prvo čudo na jednoj svadbenoj svečanosti. U svečanoj dvorani u kojoj su se prijatelji i rodbina zajedno radovali, Krist je otpočeo svoj javni rad. Time je On odobrio brak, označujući ga kao ustanovu koju je sâm osnovao. On je odredio da muškarci i žene budu sjedinjeni u svetoj zajednici braka, da zasnivaju obitelji čiji će članovi, okrunjeni čašću, biti priznati kao članovi nebeske obitelji. (*Put u bolji život*, str. 220)

Kao i svi drugi Božji dobri darovi ... i brak je izopačen grijehom; ali Evanđelje ima cilj obnoviti njegovu čistoću i ljepotu. ...

Kristova milost, i samo Kristova milost, može od ove ustanove načiniti ono što Bog želi da ona bude — sredstvo da se ljudski rod uzdigne i stekne blagoslov. Obitelji na Zemlji svojim jedinstvom, mirom i ljubavlju mogu predstavljati nebesku obitelj. Međutim, stanje u društvu daje jadan i neodgovarajući prikaz nebeskog ideala za tu svetu zajednicu. Ipak, čak i onima koji su iskusili gorčinu i razočaranje umjesto očekivanog zajedništva i radosti, Kristovo Evanđelje nudi utjehu. Strpljenje i nježnost, koje usađuje Kristov Duh, mogu zasladiti gorku čašu. Srce u kojem boravi Krist, bit će tako ispunjeno, tako zadovoljeno Njegovom ljubavlju da neće biti obuzeto željom da za sebe zahtijeva suosjećanje i pažnju. Ako se duša preda Bogu, Njegova mudrost može postići i ono što ljudska mudrost nije u stanju. Djelovanjem Njegove milosti, srca koja su nekada bila ravnodušna ili otuđena mogu se ponovno sjediniti. ...

Muškarci i žene mogu dostići ideal koji im je Bog postavio ako Krista uzmu za svojeg Pomoćnika. Ono što ljudska mudrost ne može učiniti, Njegova milost postići će s onima koji Mu se predaju s povjerenjem i ljubavlju. Njegova providnost može spojiti srca vezom nebeskog podrijetla. Ljubav neće biti samo razmjenjivanje nježnih i laskavih riječi. Nebeski razboj tka nježnijom potkom, ali zato čvršćom od one kojom se služe zemaljski razboji. Rezultat nije neka osjetljiva tkanina, već platno koje će izdržati svaki ispit i svaki napor. Srce će se povezati sa srcem zlatnim nitima trajne ljubavi. (RH, 10. prosinca 1908.)

Da osnaži natovarene

“Povjeri Jahvi svu svoju brigu, i on će te pokrijepiti.” (Psalam 55,23)

U poniznom djelovanju što ga obavlja, i onaj najslabiji, najneugledniji, može biti Božjim suradnikom i uživati utjehu Njegove nazočnosti i milosti koja održava. Neka se oni ne zamaraju stalnim strahovanjima i nepotrebnim strepnjama. Neka nastave rad iz dana u dan i neka vjerno vrše zadaću koju im postavlja Božje Providenje, a On će se brinuti za njih. ...

Božje brigovodstvo počiva nad svim Njegovim stvorenjima. On ih sve ljubi i pritom ne razlikuje, posebno nježno razumijevajući one koji su pozvani da nose najteže terete. (*Put u bolji život*, str. 119)

Iznesite Bogu svoje potrebe, svoje radosti, svoje tuge, svoje brige i svoja strahovanja. Vi Ga ne možete preopteretiti, ne možete Ga zamoriti. Onaj tko je izbrojao vlasi na vašoj glavi nije ravnodušan prema potrebama svoje djece. ... Iznesite Mu sve što zbunjuje vaš um. Onome koji u svojoj ruci drži svjetove i upravlja svim poslovima svemira ništa nije preteško nositi. Njemu nije neznatno ništa od onoga što se bilo kako tiče našeg mira. Nema nijednog poglavlja u našem iskustvu koje bi Mu bilo premračno za čitanje; nema problema koji bi Mu bio pretežak za razrješenje. Nema nesreće koja bi pogodila Njegovo najmanje dijete, nema brige koja bi mučila dušu, nema radosti koja bi razgalila, nema iskrene molitve koja bi poletjela s usana — da naš nebeski Otac ne vidi i da se odmah ne zainteresira. “On liječi one koji su srca skrušena i povija rane njihove.” (Psalam 147,3) Odnos između Boga i svake duše tako je osoban i potpun, kao da nema nijedne druge duše na Zemlji s kojom bi dijelio svoju brižnu pažnju, nijedne druge duše za koju bi dao svojega ljubljenoga Sina. (*Put Kristu*, str. 87)

Gospodin nikome ne nameće terete koji bi bili teški za nošenje. On procjenjuje svaki teret prije nego što dopusti da on operetiti srca onih koji surađuju s Njim. Svakome svojem suradniku naš dragi nebeski Otac kaže: “Povjeri Jahvi svu svoju brigu, i on će te pokrijepiti.” (Psalam 55,23) Neka oni koji nose terete znaju da će On ponijeti svaki teret, i veliki i mali. (7T 297)

Za potrebe svakog dana

“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.” (Filipljanima 4,19)

Svi mogući blagoslovi izljevaju se na one koji održavaju životno važnu vezu s Isusom Kristom. Isus nas poziva k sebi ne samo zato da bi nas osvježio svojom milošću i prisutnošću tijekom nekoliko sati, a zatim poslao izvan domašaja svojeg svjetla da koračamo odvojeni od Njega, u žalosti i tuzi. Ne! Ne! On nam govori da moramo prebivati u Njemu i On u nama. ... Uzdajte se u Njega neprestano i ne sumnjajte u Njegovu ljubav. On zna sve naše slabosti i sve naše potrebe. On će nam dati dovoljno svoje milosti za potrebe svakoga dana! (SD 191)

Samo oni koji stalno primaju nove zalihe milosti imat će snagu koja odgovara njihovim svakidašnjim potrebama i sposobnost da je uporabe. Umjesto da očekuju neko buduće vrijeme kad će posebnim izlivanjem duhovne snage biti čudom osposobljeni za zadobivanje duša, oni se svakodnevno pokoravaju Bogu da od njih načini posude za svoju uporabu. Oni svakodnevno koriste prigode za službu koja im je nadohvat ruke. Svakodnevno svjedoče za Učitelja gdje god se nalazili, bilo nekim skromnim radom kod kuće, bilo na poslu.

Za posvećenog radnika predivna je utjeha spoznaja da je čak i Krist tijekom svojeg života na Zemlji svakodnevno molio Oca za svježu zalihu milosti i da je iz te zajednice s Bogom odlazio jačati i blagoslivljati druge. ...

Svaki radnik koji slijedi Kristov primjer bit će pripravljen da primi i uporabi snagu koju je Bog obećao svojoj Crkvi za sazrijevanje zemaljske žetve. Iz jutra u jutro, kad vjesnici Evanđelja kleknu pred Gospodinom i obnove svoj zavjet posvećenja, On će im jamčiti prisutnost svojeg Duha i Njegove oživljujuće i posvećujuće snage. I kad krenu u obavljanje svakidašnjih dužnosti, oni imaju sigurnost da ih nevidljiva sila Svetog Duha osposobljava da budu “Božji suradnici”. (*Djela apostolska*, str. 35)

Da podigne i najgrešnije

“Time daje veću milost. Zato veli: ‘Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost.’” (Jakov 4,6)

Mariju su smatrali velikom grešnicom, ali Krist je poznao okolnosti koje su oblikovale njezin život. On je mogao ugasiti svaku iskru nade u njezinoj duši, ali to nije učinio. Isus ju je podignuo iz očaja i propasti. Sedam puta čula je kako je ukorio zle duhove koji su vladali njezinim srcem i umom. Čula je Njegovu snažnu viku Ocu za nju. Znala je koliko je grijeh odvratan Njegovoj neumrljanoj čistoći i u Njegovoj je sili pobijedila.

Kad je u ljudskim očima njezin slučaj izgledao beznadan, Krist je u Mariji vidio mogućnosti da čini dobro. On je vidio bolje osobine njezina karaktera. Plan otkupljenja podario je ljudskom rodu velike mogućnosti, a u Mariji su se one trebale ostvariti. Njegovom milošću postala je sudionicom u božanskoj naravi. Ona koja je pala i čiji je um bio prebivalište zlih duhova, bila je u zajednici i službi dovedena vrlo blizu Spasitelja. Bila je to Marija koja je sjedila kraj Njegovih nogu i učila se od Njega. Bila je to Marija koja je izlila skupocjeni miris pomasti na Njegovu glavu i prala Njegove noge svojim suzama. Marija je stajala kraj križa i ona Ga je pratila do groba. Marija je bila prva koja je objavila uskrslog Spasitelja.

Isus poznaje stanje svake duše. Možeš reći: Ja sam grešan, vrlo grešan. Možda i jesi; ali što si gori, utoliko ti je više potreban Isus. On ne odbacuje nikoga koji plače i koji se kaje. Nikome ne kazuje sve što bi mogao otkriti, već svakoj ustreptalaj duši nalaže da se ohrabri. Iskreno će oprostiti svima koji dođu k Njemu tražeći oprost i obnovu.

Ljude koji Mu se obraćaju tražeći utočište, Isus uzdiže iznad optužbi i razmirica. Nijedan čovjek ni zli anđeo ne može optužiti ove duše. Krist ih sjedinjuje sa svojom božansko-ljudskom naravi. (*Isusov život*, str. 464,465)

Onima koji ustrajno i uporno pokušavaju steći Kristove vrline, anđeli, po božanskom nalogu, otkrivaju šire vidike o Kristovom karakteru i djelovanju, Njegovoj sili, milosti i ljubavi. I tako oni postaju dionici Njegove naravi. (CT 491)

Da udahne život duši

“A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.” (Ivan 4,14)

Onaj tko teži da ugasi svoju žeđ na izvorima ovoga svijeta, pit će i opet će biti žeđan. Ljudi su posvuda nezadovoljni. Oni čeznu za nečim što će zadovoljiti potrebu duše. Samo Jedan može ispuniti ovu želju. Potreba ovog svijeta, “blago svih naroda”, jest Krist. Božanska milost koju jedino On može dati je kao živa voda — ona čisti, osvježava i jača dušu.

Isus nije podrazumijevao da će jedno zahvaćanje vode života biti dovoljno onome koji je traži. Onaj tko je okusio Kristovu ljubav stalno će čeznuti da primi još više, jer on ne teži ni za čim drugim. Bogatstva, časti i zadovoljstva ovoga svijeta ne privlače ga. Stalni vapaj njegova srca je: “Više Tebe!” On koji otkriva duši njezine potrebe, čeka da utoli njezinu glad i žeđ. Sve što čovjek može dati i svako pouzdanje u njega iznevjerit će. Zdenci će se isprazniti, jezera će se isušiti, ali naš Otkupitelj je neiscrpni izvor. Mi možemo piti i opet piti, i uvijek nalaziti svježiju zalihu. Onaj u kome prebiva Krist ima u sebi izvor blagoslova. ... Iz tog izvora on može crpsti snagu i milost dovoljnu za sve njegove potrebe. (*Isusov život*, str. 137)

Onaj koji pije vode, postaje izvorom života. Primatelj postaje onaj koji daje. Kristova milost u duši je kao vrelo u pustinji koje izvire da osvježi sve i učini one koji su blizu smrti željnima da piju vode života. (*Isto*, str. 145)

Voda o kojoj je Krist govorio bila je otkrivenje Njegove milosti u Njegovoj riječi. ... Kristova milostiva prisutnost u Njegovoj riječi uvijek se obraća duši, predstavljajući Ga kao izvor žive vode koja osvježava žednoga. Naša je prednost da imamo živog Spasitelja koji prebiva u nama. On je izvor duhovne snage koja nam je darovana, i Njegov utjecaj širit će se iz nas u riječima i djelima osvježavajući sve koji se nađu u domašaju našeg utjecaja, budeći u njima želju i težnju za snagom i neporočnošću, za svetošću i mirom i za onom radošću koja nije pomiješana s tugom. Sve to posljedica je Spasiteljevog boravka u nama. (5BC 1134)

Da nas učini svetima

“Sveti budite! Jer sam svet ja, Jahve, Bog vaš! (Levitski zakonik 19,2)

Svetost nije zanesenost, već život u skladu sa svakom riječi koja dolazi iz Božjih usta; to je vršenje volje našeg nebeskog Oca; to je pouzdanje u Boga u kušnji, u mraku kao i na svjetlu; to je hod u vjeri, a ne po gledanju; to je oslanjanje na Boga s neupitnim povjerenjem i počivanje u Njegovoj ljubavi. (*Djela apostolska*, str. 32)

Naša su srca zla, i mi ih ne možemo promijeniti. ... Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski napori, sve to ima svoje područje djelovanja, ali ovdje je neučinkovito. Možda se time može postići izvanjska ispravnost u ponašanju, ali se ne može promijeniti srce; ne mogu se očistiti životni izvori. Da bi se čovjek mogao promijeniti, ostaviti grijeh i postati svet, mora postojati sila koja djeluje iznutra, novi život odozgo. Ta sila je Krist. Samo Njegova milost može pokrenuti zamrle sposobnosti duše i privući ih Bogu, svetosti. (*Put Kristu*, str. 13)

Nitko ne može dobiti svetost kao neko svoje pravo po rođenju, ili kao neki dar od nekog ljudskog bića. Svetost je dar od Boga preko Krista. Oni koji prime Spasitelja postaju sinovi Božji. Oni su Njegova duhovna djeca, nanovo rođeni, obnovljeni u pravедnosti i pravoj svetosti. Njihov um je promijenjen. Sada mnogo jasnije sagledavaju vječnu stvarnost. Posvojeni u Božju obitelj, postaju sve sličniji Njemu mijenjajući se iz slave u slavu kao od Gospodnjeg Duha. Dok su nekada njegovali najdublju ljubav prema sebi, sada njeguju najdublju ljubav prema Bogu i Kristu. ... Prihvatiti Krista za svojeg Spasitelja, slijediti Njegov primjer samoodricanja — u tome je tajna svetosti. (6BC 1117)

Zaboravimo na ono što je iza nas, a sežimo za onim što je naprijed. Nemojmo propustiti nijednu priliku koja bi nam, ako je iskoristimo, pomogla da budemo sposobniji u službi Bogu. Tada će svjetlost kao zlatna nît protkati naš život, a anđeli će će, gledajući našu predanost, ponoviti obećanje: “Učinit ću da će čovjek više vrijediti nego zlato čisto, više nego zlato ofirsko!” (Izaija 13,12 — DK) Cijelo Nebo se raduje kad se slaba, grešna ljudska bića predaju Isusu da žive Njegovim životom. (*Poruka mladima*, str. 60)

Da kršćaninu bude ukras

“Vaš nakit neka ne bude vanjski — umjetno spletena kosa, stavljanje zlatnog nakita, oblačenje raskošnih haljina — nego skrivenost — srce obučeno u neraspadljiv nakit, krotak i miran duh — ono što je dragocjeno pred Bogom.” (1. Petrova 3,3.4)

Bog koji je sve stvorio da bude ugodno i lijepo za oko, voli ljepotu. On vam i pokazuje koliko cijeni istinsku ljepotu. Ukras krotkoga i tihoga duha u Njegovim očima ima veliku cijenu. (3T 376)

O, kako je mala vrijednost zlata ili bisera ili skupocjenih ukrasa u usporedbi s Kristovom ljepotom! Prirodna se ljepota izražava simetrijom, skladnim međusobnim proporcijama dijelova; a duhovna privlačnost sastoji se od usklađenosti ili sličnosti naše duše s Isusom. To će onoga koji je ima učiniti dragocjenijim od zlata, vrednijim i od zlatne ofirske poluge. Kristova milost je neprocjenjivo dragocjen ukras. Ona uzdiže i oplemenjuje svojeg nositelja i prenosi zrake slave na bližnje, privlačeći ih Izvoru svjetla i blagoslova. (CG 423,424)

Naš izgled u svakom pogledu treba biti obilježen urednošću, skromnošću i neporočnošću. Božja riječ ne odobrava nikakve promjene u odijevanju samo zbog mode, da bismo izgledali slični svijetu. Kršćani se ne trebaju ukrašavati dragocjenim nakitom i skupim ukrasima. ...

Svi oni koji iskreno teže za Kristovom milošću, poštovat će dragocjene riječi pouke nadahnute od Boga. Čak i način odijevanja izražava evandeosku istinu. (6T 96)

Dobro je voljeti ljepotu i čeznuti za njom, ali Bog želi da na prvom mjestu volimo i tražimo najvišu ljepotu, onu neprolaznu. Nikakvo vanjsko ukrašavanje ne može se u ljepoti usporediti s čovjekom “blaga i smirena duha” (DF), obučenim “u bijel, čist lan” (Otkrivenje 19,14) koji će na sebi imati svi sveti sa Zemlje. Ovakva će ih odjeća učiniti lijepima i omiljenima ovdje, a jednog će dana biti znamen koji će im omogućiti pristup u Kraljevu palaču. (*Djela apostolska*, str. 330)

Da bude utjeha

“Koji nas tješi u svojoj našoj nevolji tako da mi možemo svakovrsnom utjehom, kojom nas same tješi Bog, tješiti one koji se nalaze ma u kakvoj nevolji.” (2. Korinćanima 1,4)

Gospodin ukazuje ožalošćenima posebnu milost i njezinom silom omekšava srca i pridobiva duše. Njegova ljubav otvara pristup ranjenoj i izmučenoj duši i postaje ljekoviti melem onima koji tuguju. (*Misli s Gore blagoslova*, str. 29)

Oni koji su podnosili najveće žalosti često pružaju i najveću utjehu bližnjima, šireći sunčevo svjetlo kuda god prolaze. Takvi su svakako bili oplemenjeni i omekšani svojim nevoljama; oni nisu izgubili povjerenje u Boga kada su ih okružile nevolje, već su se još čvršće oslonili na Njegovu zaštitničku ljubav. Takvi pojedinci su živi dokaz nježne našega Boga koji šalje i tamu i svjetlo, kara nas za naše dobro. Krist je svjetlo svijeta; u Njemu nema nikakve tame! Dragocjeno svjetlo! Živimo u njemu! Zaboravite tugu i mrzovoljnost. Radujte se svagda u Gospodinu! (HP 273)

Mi imamo prednost da primamo milost od Krista, milost koja će nas osposobiti da bližnjima pružamo istu utjehu kojom je Bog nas utješio. ... Neka se svaki od nas potruži da pomogne onome pokraj sebe! Tako ćemo imati djelić Neba već ovdje dolje, a Božji anđeli djelovat će preko nas da ostavimo pravi dojam. ... Nastojmo pomoći gdje god to možemo. Njegujmo sve okolnosti koje će omogućiti da se Božja milost u bogatoj mjeri izlije na nas.

I mladi i stari moraju naučiti gledati na Boga kao na Onoga koji donosi iscjeljenje, Onoga koji suosjeća s nama, Onoga koji razumije naše potrebe i koji nikada neće pogriješiti. (SD 268)

Nadite vremena da utješite neko srce, da ljubaznom, radnom porukom uputite blagoslov nekome tko se bori s kušnjama a možda i s nevoljama. Blagoslivljajući tako bližnje vedrim, utješnim riječima, ukazujući im na Onoga koji nosi naše terete, i sami ćete neočekivano naći mir, sreću i utjehu. (HC 64)

Život posvećenog kršćanina uvijek širi svjetlost, utjehu i mir. Njegova su obilježja čistoća, taktičnost, jednostavnost i korisnost. Njega nadzire nesebična ljubav koja posvećuje utjecaj. Krist je u njemu i trag svjetlosti ostaje svuda kuda ide njen vlasnik. (*Patrijarsi i proroci*, str. 563)

Da utvrdi naš temelj

“Stog ovako govori Jahve Gospod: ‘Evo, postavljam na Sion kamen odabrani, dragocjen kamen ugaoni, temeljac. Onaj koji u nj vjeruje neće propasti.’” (Izaija 28,16)

U Pismima se slika gradnje hrama često uzima kao slika izgradnje Crkve. ... Kad piše o izgradnji ovog hrama, Petar kaže: “Pristupite k njemu, živomu kamenu koji su, istina, ljudi odbacili, ali koji je u očima Božjim izabran, dragocjen, te dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi duhovna kuća, sveto svećeništvo, da prinosi duhovne i Bogu ugodne žrtve po Isusu Kristu!” (1. Petrova 2,4.5) ...

Apostoli su gradili na sigurnom temelju, na Vječnoj Stijeni. K ovom su temelju donosili kamenje izvađeno iz kamenoloma ovog svijeta. Graditelji nisu gradili bez prepreka. Njihov je rad bio izuzetno otežan protivljenjem Kristovih neprijatelja. Morali su se boriti protiv vjerskog sljepila, predrasuda i mržnje onih koji su gradili na lažnom temelju. ... Ali unatoč zatvaranju, mučenju i smrti, vjerni ljudi nastavljali su posao i građevina je rasla, lijepa i skladna. ...

Premda su od apostolskih vremena protekla mnoga stoljeća, izgradnja Božjeg hrama nikad nije prekinuta. Možemo se osvrnuti kroz stoljeća i vidjeti živo kamenje kojim se gradi kako svjetluca kao zrake svjetla u tami zabluda i praznovjerja. Blještavo svjetlo ovog uglačanog kamenja pokazuje veliku suprotnost između svjetla i tame, između zlata istine i troske zablude. ...

No građevina još nije dovršena. Mi koji živimo u ovo vrijeme imamo pred sobom posao, dio koji trebamo uraditi. Mi trebamo temelju donositi građu koja će izdržati kušnju vatrom — zlato, srebro i drago kamenje. ... Kršćanin koji vjerno iznosi riječ života i vodi ljude na put svetosti i mira, donosi građu za temelj koja će ostati; on će u Božjem kraljevstvu biti poštovan kao mudri graditelj. (*Djela apostolska*, str. 374—376)

Božanska sila sjedinit će se s našim naporima, i dok se budemo držali Boga rukom vjere, Krist će nam dati svoju mudrost i svoju pravednost. Tako ćemo Njegovom milošću biti osposobljeni da gradimo na sigurnom temelju. (*Evangelism*, str. 596)

Sila koja će nas održati

“Vi ste sol zemlji!” (Matej 5,13)

Ove Kristove riječi daju nam priliku da bar djelomično shvatimo vrijednost ljudskog utjecaja. To znači djelovati pod Kristovim utjecajem, podizati tamo gdje je i On podizao, prenositi drugima ispravna načela, sprečavati sve veću pokvarenost u svijetu. To znači širiti onu milost koju samo Krist može usaditi. To znači uzdizati, oplemenjivati život i karakter bližnjih silom pravog primjera koji je povezan s iskrenom vjerom i ljubavlju. Božji narod treba imati silu obnove, ali i silu očuvanja dobra u svijetu. Svojim utjecajem treba poništavati razorni, izopačujući utjecaj zla. ...

Zadaća je Božjeg naroda u svijetu da obuzda zlo, da uzdigne, očisti, oplemeni čovječanstvo. Načelo ljubaznosti, ljubavi i dobročinstva treba iščupati svaki korijen sebičnosti koja prožima cijelo društvo i koja kvari Crkvu. ... Kada bi muškarci i žene otvorili svoje srce nebeskom utjecaju istine i ljubavi, ta bi se načela ponovno proširila po svijetu, potekla bi svijetom kao potoci kroz pustinju osvježavajući sve, čineći da se novi život pojavi tamo gdje je sada samo golo tlo i oskudica. Utjecaj onih koji idu Gospodnjim putem bit će isto tako dalekosežan kao i vječnost. Oni će sa sobom nositi vedrinu nebeskog mira kao trajnu, osvježavajuću i prosvjetljujuću silu.

To isto tako treba biti vidljivi utjecaj. Krist kaže: “Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog.”

Svjetlo koje zrači od onih koji su primili Isusa Krista nije nastalo u njima. Ono u cjelini dolazi s Izvora svjetla i života svijetu. ... Krist je svjetlo, život, svetost, posvećenje svih koji vjeruju, i Njegovo svjetlo treba primiti i davati preko svih dobrih djela. Na mnogo različitih načina Njegova milost djeluje kao sol Zemlji; i gdje god se ta sol probije, u domove ili u društvene zajednice, ona postaje sila koja održava sve što je dobro, a uništava sve što je zlo. Prava religija je svjetlo svijetu, sol Zemlji. ...

Zdenac milosti i znanja uvijek nam stoji na raspolaganju. On je neiscrpiv. Upravo iz tog obilnog izvora i mi se opskrbljujemo. (RH, 22. kolovoza 1899.)

Da bude svjetlo koje blista

“Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista Slava Jahvina.” (Izaija 60,1)

Društvenim vezama kršćanstvo dolazi u dodir sa svijetom. Tko god je primio božansku svjetlost treba osvijetljavati put onima koji ne poznaju Svjetlost života. ... Moć društvenosti, posvećene Kristovom milošću, mora se korisno upotrijebiti u zadobivanju ljudi za Spasitelja. Dopuslimo svijetu da vidi kako nismo sebično obuzeti svojim osobnim interesima, već kako želimo da i drugi dijele naše blagoslove i prednosti. Neka vide da nas naša vjera ne čini nesuosjećajnim ili strogim. Svi koji ispovijedaju da su našli Krista, neka služe kao što je i On služio — na dobrobit ljudima.

Svijetu nikada ne trebamo pružiti lažan dojam da su kršćani turobni, nesretni ljudi. Ako su naše oči usmjerene na Isusa, vidjet ćemo suosjećajnog Otkupitelja, i obasjat će nas svjetlost Njegove pojave. Gdje god vlada Njegov Duh, tu prebiva mir. Tu će biti i radost, jer postoji blago, sveto povjerenje u Boga.

Krist je zadovoljan sa svojim sljedbenicima kad pokazuju, premda su samo ljudska bića, da sudjeluju u božanskoj prirodi. Oni nisu kipovi, nego živi muškarci i žene. Njihova srca, osvježena rosom božanske milosti, otvaraju se i šire k Suncu pravde. Svjetlost koja ih obasjava, zrcali se od njih drugima u djelima koja blistaju Kristovom ljubavlju. (*Isusov život*, str. 112)

Priznanje vjere svetaca i mučenika zapisano je da koristi kasnijim naraštajima. Ovi živi primjeri svetosti i nepokolebljive čestitosti sačuvani su do naših dana kako bi nadahnuli hrabrošću one koji su danas pozvani da ustanu kao svjedoci za Boga. Oni su primili milost i istinu ne samo za sebe nego da preko njih i zemlja bude rasvijetljena Božjom spoznajom. Je li Bog u ovome naraštaju dao svjetlost svojim slugama? Neka onda puste da svijetli svijetu. (*Velika borba*, str. 363)

Mi trebamo biti kanali preko kojih će Gospodin moći slati svjetlo i milost svijetu. ... Cijela Crkva, djelujući kao cjelina, spojena vezama savršenog jedinstva, treba postati živa, aktivna misionska snaga koju pokreće i kojom upravlja Sveti Duh. (8T 46,47)

Božji suradnici

“Mi smo Božji suradnici.” (1. Korinćanima 3,9)

Bog će cijeniti i sačuvati svaku iskrenu, ozbiljnu dušu koja nastoji hoditi pred Njim u savršenstvu Kristove milosti. On nikada neće ostaviti niti odbaciti nijednu smjernu, uzdrhtalu dušu, već će, ako Mu dopustimo, učiniti da postanemo čisti i sveti, i svojom bogatom milošću osposobiti da budemo Njegovi suradnici. Možemo li s jasnim, posvećenim razumijevanjem cijeniti veličinu Njegovih obećanja i prihvatiti ih, ne stoga što smo dostojni, već stoga što se živom vjerom držimo Kristove pravednosti? (SD 192)

Kad je Bog u staro vrijeme davao svjetlost svome narodu, On to nije činio isključivo kroz neku određenu klasu. Daniel je bio princ iz Judina plemena. Izaija je također bio iz kraljevske loze. David je bio pastir, Amos isto tako, Zaharija rob iz Babilona, Elizej — poljodjelac. Kao svoje predstavnike, Bog je podizao proroke i prinčeve, one plemenita podrijetla jednako kao i skromne, i učio ih istinama koje trebaju odnijeti svijetu. Svakome tko postane dionikom Njegove milosti, Gospodin povjerava rad za druge. ...

Neka svi njeguju svoje tjelesne i umne snage do krajnjih granica sposobnosti, da bi mogli raditi za Boga tamo gdje ih pozove Njegova providnost. Isti darovi što ih je Krist dao Pavlu i Apolu, koji su ih istaknuli svojim duhovnim odlikama, i danas će se pokloniti posvećenim kršćanskim misionarima. Bog želi da Njegova djeca posjeduju oštroumnost i znanje, da bi se Njegova slava mogla otkriti nepogrešivom jasnoćom i silom u našem svijetu. ...

Ljudi s nepotpunim školskim obrazovanjem, skromna položaja u društvu, imali su katkad zadivljujuće uspjehe u pridobivanju duša za Krista. Tajna njihova uspjeha ležala je u pouzdanju u Boga. Svakodnevno su proučavali istine o Onome koji je “savjetom divan, mudrošću velik”. (Izaija 28,29) (*Put u bolji život*, str. 82—85)

Svatko u čijem srcu nastava Krist, svatko tko Njegovu ljubav prikazuje svijetu, suradnik je Božji na blagoslov ljudskom rodu. Dok od Spasitelja prima milost koju prenosi drugima, iz cijelog njegovog bića teku vode duhovnog života. (*Djela apostolska*, str. 9)

Za dobro ljudi

**“Pa im reče: ‘Podite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!’”
(Matej 4,19)**

Božanska milost u novoobraćenoj duši je progresivna. Primljena milost se uvećava, ne zato da bi bila stavljena pod posudu, već prenesena bližnjima tako da i oni dobiju blagoslov. Istinski obraćeni vjernik će raditi na spašavanju bližnjih koji se još nalaze u tami. (*Evangelism*, str. 355)

Kad u životu duše nastupi kriza pa joj pokušate pomoći savjetom ili opomenom, vaše će riječi utjecati samo onoliko koliko ste vi sami stekli svojim primjerom i duhom. Morate biti dobri da biste mogli činiti dobro. Ne možete širiti utjecaj koji će mijenjati druge, dok vaše vlastito srce Kristova milost ne učini poniznim, plemenitim i nježnim. Kad se ta promjena dogodi u vama, bit će vam prirodno živjeti na blagoslov drugima, kao što je prirodno da na grmu ruže cvjetaju mirisni cvjetovi ili da vinova loza rađa ljubičaste grozdove. (*Isusov govor na Gori*, str. 170)

Onaj čije je srce ispunjeno Božjom milošću i ljubavlju prema bližnjima koji propadaju, naći će priliku, bez obzira na to gdje se zatekao, da umornima uputi riječ u pravo vrijeme. Kršćani trebaju raditi za svojeg Učitelja krotko i ponizno, čvrsto se držeći svoje čestitosti usred sve buke i žurbe ovoga života. (1SM 89,90)

Moramo se truditi da shvatimo slabost drugih. Malo poznajemo kušnje srca onih koji su bili okovani lancima tame i kojima nedostaju odlučnost i moralna snaga. ...

Mi se prebrzo razočaramo kod duša koje se odmah ne odazovu na naša nastojanja. Nikada ne trebamo popustiti u radu za neku dušu ako još postoji ijedan plamičak nade. Za ove je dragocjene duše samopožrtvovni Otkupitelj platio previsoku cijenu da bismo ih mi olako prepustili moći kušača. ... Bez ruke spremne na pomoć mnogi se nikada ne bi oporavili, dok se strpljivim, ustrajnim trudom mogu kod njih postići divni rezultati. Njima su potrebne nježne riječi, blago razumijevanje, dirljiva pomoć. Njima treba takav savjet koji neće ugasiti onaj slabašni plamičak hrabrosti u duši. ... Krist može podignuti onoga koji je najgrešniji i postaviti ga tamo gdje će biti priznat za Božje dijete, i s Kristom, za nasljednika besmrtno baštine. (*Put u bolji život*, str. 97,98)

Dovršit djelo

“Što si ti, goro velika? Pred Zreubabelom postaješ ravnic! On će izvući krunišni kamen uz poklike: ‘Hvala! Hvala za njega!’” (Zaharija 4,7)

Ljudska snaga nije uspostavila Božje djelo, ljudska snaga ga ne može ni uništiti. Onima koji unapređuju Njegovo djelo, iako su suočeni s teškoćama i protivljenjem, Bog će neprestano pokazivati put i čuvati ih svojim svetim anđelima. Njegovo djelo na Zemlji nikada neće stati. Gradnja Njegovog duhovnog Hrama stalno će napredovati dok god ne bude dovršen, a stavljanje zaglavnog kamena bit će propraćeno usklikima: “Hvala! Hvala za njega!” (7T 170)

Krist je Crkvi dao sveti nalog. Svaki vjernik treba biti sredstvo preko kojeg će Bog svijetu slati blago svoje milosti, neiskazano Kristovo bogatstvo. Nema ničega što bi Spasitelj toliko želio kao imati predstavnike koji će svijetu predstaviti Njegovog Duha i Njegov karakter. Ništa svijetu nije toliko potrebno kao ljudi preko kojih će se očitovati Spasiteljeva ljubav. ...

Crkva je Božje sredstvo za vršenje posebnog djela. Ako bude vjerna Njemu, poslušna svim Njegovim zapovijedima, u njoj će nastaviti bogatstvo božanske milosti. Ako bude odana, ako bude poštovala Gospodina Boga Izraelova, nema sile koja joj se može oduprijeti. (*Djela apostolska*, str. 377)

Krist želi obiljem svoje snage tako ojačati svoj narod da preko njegovih pripadnika cijeli svijet bude obuhvaćen ozračjem Njegove milosti. Kada se Njegov narod cijelim svojim srcem preda Bogu, ta namjera bit će ostvarena. ... Krist će prebivati u ljudskom rodu, a ljudski rod će prebivati u Kristu. U cjelokupnom djelu pokazivat će se ne karakter ograničenog čovjeka, već karakter neograničenog Boga. ...

Bogougodan karakter izatkan božanskom silom dobit će svjetlo i slavu s Neba i stajat će pred svijetom kao svjedok, ukazujući na prijestolje živoga Boga. I tada će djelo krenuti naprijed, čvrsto utemeljeno s udvostručenom snagom. (7T 148,149)

Prije stvaranja

“Koji nas je spasio i pozvao svetim zvanjem ne po našim djelima, već po vlastitoj odluci i milosti koja nam je od vječnosti dana u Kristu Isusu.” (2. Timoteju 1,9)

Svrha i plan o milosti postojali su od vječnosti. Prije nego što su položeni temelji svijeta, na Božjem vijeću odlučeno je da treba stvoriti čovjeka obdarenog sposobnošću da izvršava Božju volju. Doduše, čovjekova izdaja, sa svim svojim posljedicama, nije bila sakrivena od Svemogućega, ali Ga nije odvratila od ostvarenja Njegove vječne namjere; jer Gospodin će utvrditi prijestolje svoje na pravdi. Bog zna kraj još od samog početka. ... Zato ni otkupljenje nije bilo neka naknadna zamisao ... već vječna namjera koja će se ostvariti na blagoslov ne samo ovog beskrajno sićušnog svijeta, već i na dobro svih svjetova koje je Bog stvorio.

Stvaranje svjetova, tajna Evandjelja, sve ima istu svrhu — da objavi svim stvorenim razumnim bićima, preko prirode i preko Krista, slavne osobine Božjeg karaktera. Veličanstvenim prikazom Njegove ljubavi u davanju “svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”, Božja slava otkrivena je palom ljudskom rodu, ali i razumnim bićima drugih svjetova. (*Signs of the Times*, 25. travnja 1892.)

Isus je obuhvatio ljudski rod svojom ljudskom rukom, dok se Njegova božanska ruka čvrsto držala Beskrajnoga. On je “Posrednik” (Job 9,33) koji stoji između svetog Boga i našega grešnog ljudskog roda — Onaj koji je mogao staviti svoju ruku između nas i Boga.

Uvjeti tog jedinstva između Boga i čovjeka u velikom savezu otkupljenja bili su dogovoreni s Kristom od vječnosti. Savez milosti bio je otkriven patrijarsima. Savez sklopljen s Abrahamom ... Bog je potvrdio u Kristu, ono isto Evandjelje koje se nama propovijeda. ... Pavao govori o Evandelju, o propovijedanju Isusa Krista kao o “objavi Tajne sakrivene od vječnosti, ali sada očitovane i po zapovijedi vječnoga Boga, a pomoću proročkih spisa saopćene svim narodima da dođu k poslušnosti vjere” (Rimljanima 16,25.26). (Isto, 24. kolovoza 1891.)

Vječni

“Priklonite uho i k meni dodite, poslušajte, i duša će vam živjeti. Sklopit ću s vama Savez vječan, Savez milosti Davidu obećan.” (Izaija 55,3)

Spasenje ljudskog roda oduvijek je bilo cilj nebeskog Vijeća. Savez milosti bio je načinjen prije nego što je svijet utemeljen. On je postojao od vječnosti, zato je i nazvan vječni savez. Kao što je Bog oduvijek postojao, tako je i vječni um oduvijek uživao u tome da pokazuje svoju milost čovječanstvu. (7BC 934)

Od početka velike borbe Sotonina je namjera bila da pogrešno prikaže Božji karakter i izazove pobunu protiv Njegovog Zakona. Ali usred djelovanja zla, Božje se namjere neprekidno ispunjavaju. On svim stvorenjima obznanjuje svoju pravednost i dobrotu. Sotoninim kušanjem cijelo je čovječanstvo prestupilo Božji zakon, ali žrtvom Njegovog Sina otvoren je put kojim se ono može vratiti Bogu. Kristovom milošću ljudi mogu biti osposobljeni za poslušnost Očevom Zakonu. Tako Bog u svako doba, usred pobune i otpada, okuplja narod koji Mu je vjeran, narod “kom je moj Zakon u srcu” (Izaija 57,7). (*Patrijarsi i proroci*, str. 275,276)

Božje djelo je u svima isto, premda postoje različiti stupnjevi razvitka i različiti prikazi Njegove sile da bi udovoljio potrebama ljudi u različitim vremenima. Počevši s prvim obećanjem Evanđelja, od doba patrijaraha do izraelskog razdoblja, čak i do današnjih dana, u planu otkupljenja se postupno otkriva Božja namjera. ... On koji je objavio Zakon sa Sinaja i Mojsiju dao uredbu obrednog zakona isti je onaj Isus koji je izgovorio propovijed na Gori. ... U oba razdoblja učitelj je isti. Božji su zahtjevi isti. Načela njegove vladavine su ista. (Isto, str. 306)

U završnici Božjega djela na Zemlji zastava Njegova Zakona ponovno će biti uzdignuta. ... Bog neće prekršiti svoj Savez niti će mijenjati ono što je izašlo iz Njegovih usta. Njegova će Riječ ostati zauvijek, isto onako nepromjenjiva kao i Njegovo prijestolje. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 119,120)

U Edenu

“Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.” (Postanak 3,15)

Savez milosti je prvo sklopljen s čovjekom u Edenu kada je nakon pada u grijeh primio božansko obećanje da će ženin Potomak satirati zmijinu glavu. Ovaj Savez je svim ljudima nudio oprost i pomoć milosti Božje da u budućnosti budu poslušni vjerom u Krista. On im je također obećavao vječni život uz uvjet vjernosti Božjem zakonu. Tako su patrijarsi primili nadu u spasenje. (*Patrijarsi i proroci*, str. 303)

Adam i Eva prilikom stvaranja bili su upoznati s Božjim zakonom. On je bio napisan na njihovom srcu, i oni su razumjeli zahtjeve koje im je Zakon postavljao. (1BC 1104)

Božji zakon postojao je još prije stvaranja čovjeka. On je bio prilagođen potrebama svetih bića; čak su se i anđeli upravljali prema njemu. Nakon pada u grijeh, načela pravednosti ostala su nepromijenjena. Ništa nije uklonjeno iz Zakona; nijedno od njegovih svetih načela nije moglo biti još više usavršeno. I kao što je postojao od početka, Zakon će postojati i tijekom svih beskrajnih vjekova vječnosti. (ISM 220)

Nakon Adamovog prijestupa, načela Zakona su ... bila jasno izražena i tako oblikovana da odgovaraju potrebama čovjeka u njegovom grešnom stanju. Krist je, u dogovoru sa svojim Ocem, uspostavio sustav prinošenja žrtava da bi se smrt, umjesto da odmah pohodi prekršitelja, prenosila na žrtvu koja će simbolički prikazivati veliku i savršenu žrtvu Božjega Sina. ... Preko krvi te žrtve, čovjek će vjerom gledati unaprijed na krv Isusa Krista koja će izvršiti pomirenje za grijeha svijeta. (Isto, 230)

Svojom poslušnošću Zakonu Krist je potvrdio njegovu nepromjenjivost i dokazao da svaki Adamov sin i svaka Adamova kći mogu Njegovom milošću biti savršeno poslušni Zakonu. ... Zato je Isus i došao kao naš Otkupitelj da bi, učinivši ih sudiionicima u božanskoj naravi, doveo ljude u sklad s načelima zakona Neba. (*Isusov govor na Gori*, str. 72—74)

Sklopljen s Noom

“Još reče Bog Noi: ‘A ja, evo, sklapam svoj Savez s vama i s vašim potomstvom poslije vas.’” (Postanak 9,8.9)

Bezakonje se toliko proširilo da je Bog rekao: “Ljude koje sam stvorio izbrisat ću s lica zemlje.’ ... Ali je Noa našao milost u očima Jahvinim. ... Noa je bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu. S Bogom je Noa hodio.” (Postanak 6,7-9) (ISM 90)

Noa je bio određen da propovijeda narodu i da po Božjim uputama načini korablju u kojoj će se spasiti on i njegova obitelj. Nije trebao samo propovijedati, već i svojim primjerom gradnje korablje uvjeriti sve ljude da vjeruje u ono što propovijeda. (3SG 65)

Noa nije zaboravio Boga koji ih je tako milostivo sačuvao, već je neposredno nakon izlaska iz korablje podigao oltar i ... prinio na njemu žrtvu paljenicu, pokazujući tako svoju vjeru u Krista kao veliku žrtvu, pokazujući svoju zahvalnost Bogu za prekrasno izbavljenje. Noina žrtva doprla je do Boga kao ugodni miris. Prihvatio je žrtvu i blagoslovio Nou i njegovu obitelj. ...

I da se čovjek ne bi plašio nagomilavanja oblaka i padanja kiše ... Bog je milostivo ohrabrio Noinu obitelj obećanjem: “Držat ću se ja svog Saveza s vama te nikada više vode potopne neće uništiti živa bića.’ ... I reče Bog: ‘A ovo znamen je Saveza koji stavljam između sebe i vas i svih živih bića što su s vama, za naraštaje buduće: Dugu svoju u oblak stavljam, da zalogom bude Savezu između mene i zemlje.’” (Postanak 9,11-16) (Isto, 73,74)

Bog je s jamstvom danim Noi u vezi s potopom povezoao jedno od najdragocjenijih obećanja svoje milosti: “Bit će mi kao za Noinih dana, kad se zakleh da vode Noine neće više preplaviti zemlju; tako se zaklinjem da se više neću na tebe srditi nit ću ti prijetiti. Nek se pokrenu planine i potresu brijezi, al se ljubav moja neće odmać od tebe, nit će se pokolebati moj Savez mira, kaže Jahve koji ti se smilovao.” (Izaija 54,9.10) (*Patrijarsi i proroci*, str. 80)

Obnovljen s Abrahamom

“Savez svoj sklapam između sebe i tebe i tvoga potomstva poslije tebe — Savez svoj za vjekove: ja ću biti Bogom tvojim i tvoga potomstva poslije tebe.” (Postanak 17,7)

Nakon potopa ljudi su se ponovno namnožili na Zemlji, a umnožilo se i bezakonje. ... Gospodin je konačno ostavio otvrdnule prijestupnike da idu svojim zlim putovima, ali je izabrao Abrahama iz Šemovog potomstva i proglasio ga čuvarem svojega Zakona za buduće naraštaje. (1BC 1092)

Isti Savez je obnovljen s Abrahamom u obećanju: “Svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.” (Postanak 22,18) Ovo obećanje je upućivalo na Krista. Tako ga je razumio Abraham (vidi Galaćanima 3,8.16), i vjerovao da će Krist oprostiti grijeh. Ovo je bila vjera koja mu je uračunata kao pravednost. Ovaj zavjet s Abrahamom je podupirao autoritet Božjeg Zakona. Gospodin se ukazao Abrahamu i rekao: “Ja sam El Šadaj — Bog Svesilni, mojim hodi putem i neporočan budi.” (Postanak 17,1) Božje svjedočanstvo o njegovom vjernom sluzi bilo je: “Abraham je slušao moj glas i pokoravao se mojim zapovijedima, mojim zakonima i odredbama!” (Postanak 25,6) ...

Premda je ovaj Savez sklopljen s Adamom i obnovljen s Abrahamom, on nije mogao biti potvrđenim sve do Kristove smrti. On je postojao na temelju Božjeg obećanja od prvog nagovještaja otkupljenja, a prihvaćan je vjerom. Ipak, kad ga je Krist potvrdio, nazvan je novim Savezom. Božji zakon je bio temelj Saveza koji je jednostavno bio dogovor za vraćanje ljudi u sklad s božanskom voljom, stavljajući ih u položaj u kojem mogu slušati Božji Zakon. (*Patrijarsi i proroci*, str. 303,304)

Kad ljudskim bićima pod Abrahamovim savezom ne bi bilo moguće držati Božje zapovijedi, svaka duša među nama bila bi izgubljena. Savez s Abrahamom je savez milosti! “Milošću ste spašeni!” (Efežanima 2,8) Da li i neposlušna djeca? Ne, samo ona koja su poslušna svim Njegovim zapovijedima! (1BC 1092)

Abrahamova bespogovorna poslušnost jedan je od najistaknutijih primjera vjere i oslanjanja na Boga koji se mogu naći u svetim zapisima. ... Upravo takva vjera i takvo povjerenje, koje je pokazao Abraham, potrebni su danas Božjim vjesnicima. (4T 524)

Uvjeti Saveza

“Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode — ta moj je sav svijet!” (Izlazak 19,5)

Bog je u početku ljudima dao svoj Zakon da bi im omogućio postizanje sreće i vječnoga života. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 115)

Deset zapovijedi, “Ne čini!” i “Čini!”, iznose deset obećanja koja se odnose na nas ako budemo poslušni Zakonu koji vlada u svemiru. “Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi.” (Ivan 14,15) To je srž i bit Božjeg zakona. Tu su objavljeni uvjeti spasenja svakom Adamovom sinu i kćeri. ...

Ovaj Zakon od deset načela, prožetih najvećom ljubavlju koja je mogla biti ukazana čovjeku, predstavlja glas Boga koji se s Neba obraća duši i obećava: “Ovo čini i nećeš pasti pod Sotoninu vlast i upravu!” Nema negacija u ovom Zakonu! On zapravo glasi: “To ČINI i bit ćeš ŽIV!” (1BC 1105)

Uvjet za vječni život i danas je upravo onakav kakav je uvijek bio, upravo onakav kakav je bio u Raju prije pada naših praroditelja: savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost. Kad bi se vječni život mogao dobiti pod bilo kojim drugim uvjetom, sreća cijelog svemira bila bi dovedena u opasnost. Stvorila bi se mogućnost da grijeh, sa svim posljedicama nesreće i bijede, postane besmrtnan. (*Put Kristu*, str. 52,53)

Krist nije umanjio zahtjeve Zakona. Nedvosmisleno jasnim riječima ukazao je na poslušnost kao uvjet za vječni život — bio je to isti uvjet koji je postavljen Adamu prije pada u grijeh. ... Zahtjev u Savezu milosti isto je toliko širok kao i zahtjev postavljen u Edenu — usklađivanje s Božjim zakonom koji je svet, pravedan i dobar. (*Isusove usporedbe*, str. 268,269)

Isti ideal karaktera prikazan je u Starom i u Novom zavjetu. Taj ideal nije takav da ga ne bismo mogli postići. U svakoj zapovijedi ili nalogu koji Bog daje, postoji i obećanje, najpouzdanije obećanje koje se krije u zapovijedi. Bog se pobrinuo da Mu možemo postati slični. To će i postići sa svima koji svojom izopačenom voljom ne ometu djelovanje Njegove milosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 105)

Ljudska obećanja

“A sav narod uzvratí jednoglasno: ‘Vršít ćemo sve što je Jahve naredio.’ Onda Mojsije prenese odgovor naroda Jahvi.” (Izlazak 19,8)

Prvi sporazum, koji Sveto pismo naziva stari Savez, sklopljen je između Boga i Izraela na Sinaju, a potvrđen je krvlju žrtava. Abrahamov savez je potvrđen Kristovom krvlju i naziva se drugi ili novi Savez, jer je krv kojom je zapečaćen prolivena nakon krvi prvog Saveza. (*Patrijarsi i proroci*, str. 304)

Ubrzo nakon što su se utaborili kod Sinaja, Mojsije je bio pozvan na planinu da se susretne s Bogom. ... Izrael je sada trebao stupiti u blizak, poseban odnos sa Svevišnjim, da se sjedine kao crkva i narod pod Božjom upravom. Poruka je Mojsiju za narod bila: “Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo. Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode — ta moj je sav svijet! — vi ćete mi biti kraljevstvo svećenika, narod svet.”

Mojsije se vratio u tabor, i nakon što je sazvao izraelske starješine, ponovio im je božansku poruku. Njihov je odgovor glasio: “Vršít ćemo sve što je Jahve naredio.” Tako su oni uspostavili svečan Savez s Bogom i obvezali se da će ga prihvatiti kao svog Vladara, čime su oni u posebnom smislu postali podložni Njegovoj vlasti. (Isto, str. 245)

Narod je u ropstvu u velikoj mjeri zaboravio Boga i načela Abrahamova Saveza. ... Živeći usred idolopoklonstva i pokvarenosti oni nisu imali istinsku predodžbu o Božjoj svetosti, o veličini grijeha u vlastitim srcima, njihovoj potpunoj nesposobnosti da sami poslušaju Božji zakon i potrebi za Spasiteljem. Oni su sve ovo tek trebali naučiti. Bog ih je doveo do Sinaja, pokazao im svoju slavu, dao im svoj Zakon s obećanjem o velikim blagoslovima uz uvjet poslušnosti. ... Narod nije shvatio ... da je bez Krista nemoguće držati Božji Zakon. Uvjereni da sami mogu postići pravednost, oni su izjavili: “Sve što je Jahve rekao, izvršít ćemo i poslušat ćemo.” (Izlazak 24,7) (Isto, str. 304,305)

Bolja obećanja

“Naš veliki svećenik dobio je toliko uzvišeniju službu koliko je posrednik boljega Saveza, boljega jer je uzakonjen na boljim obećanjima.” (Hebrejima 8,6)

Izraelcima je posebno naglašeno da ne smiju gubiti iz vida Božje zapovijedi, i da će im poslušnost zapovijedima donijeti snagu i blagoslov. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 187)

Oni su bili svjedoci objavljivanja Zakona u zapanjujućem veličanstvu, da su drhtali od straha u podnožju gore, a ipak samo nekoliko tjedana kasnije oni su raskinuli Savez s Bogom i klanjali se ljevanim kipovima. Nisu se mogli nadati primanju Božje naklonosti kroz Savez koji su prekršili, i sada uviđajući svoju grešnost i potrebu za oprostom, oni su osjetili potrebu za Spasiteljem koji se otkrio u Abrahamovom Savezu i kojeg je žrtveni sustav nagovještavao. Oni su se sada vjerom i ljubavlju bili vezali s Bogom kao svojim Izbaviteljem iz ropstva grijeha. Sada su bili spremni cijiniti blagoslove novog Saveza.

Uvjeti starog Saveza su bili: poslušaj i živi: “Tko ih vrši, u njima će naći život.” (Ezekiel 20,11; Levitski zakonik 18,5) Ali, “Proklet bio koji ne bude držao riječi ovoga Zakona i vršio ih.” (Ponovljeni zakon 27,26) Novi Savez je bio utemeljen na “boljim obećanjima”, na obećanju o oprostima grijeha i milosti Božjoj koja obnavlja srce i dovodi ga u sklad s načelima Božjeg zakona. (*Patrijarsi i proroci*, str. 305)

Blagoslovi novoga Saveza zasnovani su isključivo na milosti kojom se opraštaju nepravde i grijesi. ... Svi koji ponize svoje srce, priznaju svoje grijeha, naći će milost, milosrđe i sigurnost. Je li Bog, ukazavši milost grešniku, prestao biti pravedan? Je li prestao poštovati svoj sveti Zakon i hoće li odsad olako prelaziti preko njegovog kršenja? Bog je istinit. On se nikada ne mijenja. Uvjeti spasenja uvijek su isti. Život, vječni život, obećan je svima koji se pokoravaju Božjem zakonu. ...

U novom Savezu uvjeti pod kojima se može steći vječni život isti su kao i u starom — savršena poslušnost. ... U novom i boljem Savezu Krist je izvršio Zakon za prekršitelje Zakona, za one koji su Ga vjerom prihvatili kao svojeg osobnog Spasitelja. ... Pod boljim Savezom mi smo se očistili od grijeha Kristovom krvlju. (7BC 931)

Napisan u srcu

“Nego, ovo je Savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana — riječ je Jahvina: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. ... Jer ću oprostiti bezakonje njihovo i grijeha se njihovih neću više spominjati.” (Jeremija 31,33.34)

Isti Zakon koji je bio napisan na kamenim pločama Sveti Duh je napisao na pločama srca. Umjesto da pokušavamo postići svoju vlastitu pravednost, mi prihvaćamo Kristovu pravednost. Njegova krv čisti naše grijeha. Njegova se poslušnost pripisuje nama. Tada će srce obnovljeno Svetim Duhom donijeti plodove Duha. Mi ćemo Kristovom milošću živjeti životom poslušnosti Božjem Zakonu koji je napisan na našim srcima. Budući da imamo Kristov Duh, mi ćemo hodati kao što je On hodio. (*Patrijarsi i proroci*, str. 305)

Postoje dvije zablude kojih se Božja djeca — osobito ona koja su se tek počela oslanjati na Njegovu milost — posebno moraju čuvati. Prva ... jest gledanje na svoja djela, oslanjanje na ono što djela mogu učiniti da bi nas dovela u sklad s Bogom. Onaj tko pokušava postati svet svojim djelima, vršenjem Zakona — pokušava nemoguće. ...

Druga, ništa bezopasnija krajnost, jest zabluda da vjerovanje u Krista oslobađa čovjeka vršenja Zakona i da naša djela nemaju nikakva utjecaja na naše spasenje budući da samo vjerom dobivamo Kristovu milost. ... A ako je Zakon upisan u srce, neće li on oblikovati život? ... Umjesto da nas oslobodi poslušnosti, upravo nas vjera — i samo vjera — čini sudionicima Kristove milosti, što nas osposobljava da budemo poslušni. ...

Tamo gdje se ne radi samo o vjerovanju u Božju riječ, već i o pokoravanju volje Njemu, gdje se srce podredilo Njemu, osjećaji usmjerili prema Njemu — tamo je vjera, vjera koja kroz ljubav radi i očišćava dušu. Tom vjerom srce se obnavlja u Božje obličje. A srce, koje se u svojem nepreporođenom stanju nije pokoravalo Božjem zakonu, a nije ni moglo, sada uživa u njegovim svetim propisima i uzvikuje zajedno s psalmistom: “O, kako ljubim Zakon tvoj, po cio dan o njemu razmišljam.” (Psalam 119,97) I pravednost Zakona se ispunila u “... onima, koji su u Kristu Isusu” i ne hode po tijelu. (Rimljanima 8,1 — Šarić) (*Put Kristu*, str. 50—55)

Dar pokajanja

“Njega je Bog desnicom svojom uzvisio za Vodu i Spasitelja, da dadne Izraelu obraćenje i oprostjenje grijeha.” (Djela 5,31)

Pokajanje je jedan od prvih rodova spasonosne milosti. Naš veliki Učitelj u svojim poukama zalutalom, palom čovjeku, objavljuje životodavnu silu svoje milosti, govoreći da tom milošću muškarci i žene mogu živjeti novim životom svetosti i neporočnosti. Onaj tko živi takvim životom, primjenjuje načela nebeskog kraljevstva. Poučen od Boga, on i druge vodi pravim putem. On nikada neće zavesti hromoga na nesiguran put. Djelovanje Svetoga Duha u njegovom životu pokazuje da je postao dionik božanske naravi. Svaka duša na koju djeluje Kristov Duh dobiva tako obilnu mjeru bogate Kristove milosti da, gledajući njezina dobra djela, nevjernik mora priznati da njome upravlja i da je održava božanska sila, pa i sam biva pokrenut na slavljenje Boga. ...

Čitajte i proučavajte 34. poglavlje Knjige proroka Ezekijela! U njemu nam je dano dragocjeno ohrabrenje. Gospodin izjavljuje: “Ja ću izbaviti ovce svoje da više ne budu plijenom i suditi ću između ovce i ovce.” “I sklopit ću s njima Savez mira.” (Ezekiel 34,22.25)

Najizrazitije obilježje tog saveza mira jest obilno bogatstvo milosti opraštanja koje je ponuđeno grešniku ako se pokaje i ostavi svoj grijeh. Sveti Duh opisuje Evanđelje kao spasenje nježnom milošću našega Boga. “Jer ću biti milostiv prestupcima njihovim, grijeha se njihovih više neću nikako sjećati!” (Hebrejima 8,12) Je li Bog zanemario pravednost kada je pokazao milost prema grešniku? Ne; Bog nikada ne bi mogao nanijeti sramotu svojem Zakonu dopuštajući da ga ljudi namjerno i drsko krše. Pod novim Savezom savršena poslušnost je uvjet za život! Ako se grešnik pokaje i prizna svoje grijeha, dobit će pomilovanje. Žrtvom koju je Krist prinio za njega, oprost mu je osiguran. Krist je umjesto svakog pokajanog grešnika koji vjeruje zadovoljio zahtjeve Zakona. ...

Pomirenje koje je Krist obavio za nas potpuno zadovoljava Oca. Bog je i dalje pravedan i opravdava svakoga koji vjeruje. (MS 28, 1905.)

Dar pomilovanja

“Ali ti si Bog praštanja, milosrdan i blag, na gnjev si spor, a u milosrđu velik: i nisi ih ostavio!” (Nehemija 9,17)

Pravednost kaže da grijeh nije moguće jednostavno oprostiti, već da se smrtna kazna mora izvršiti. Bog je, darovavši svojega jedinorođenoga Sina, ispunio oba zahtjeva. Umrijevši umjesto čovjeka, Krist je pretrpio kaznu i osigurao oprost. (1SM 340)

Bog traži da priznamo svoje grijehе i ponizimo svoje srce pred Njim, ali i da istodobno imamo povjerenje u Njega kao svojeg nježnog Oca koji neće odbaciti onoga koji se osloni na Njega. ... Bog ne odustaje od nas zbog naših grijehа. Mi ćemo činiti grijehе i žalostiti Njegovo srce, ali kada se pokajemo i kada dođemo k Njemu skrušena srca, On nas neće odbaciti. Ipak, ima i prepreka koje moramo ukloniti. Njegovali smo pogrešne osjećaje; bilo je oholosti, samodovoljnosti, nestrpljivosti i prigovaranja. Sve nas to odvaja od Boga. Grijesi se moraju priznati; mora se obaviti dublje djelo milosti u srcu. ...

Mi moramo učiti u Kristovoj školi. Ništa osim Njegove pravednosti ne može nam dati pravo na blagoslove saveza milosti. ... Mi se obraćamo sebi kao da imamo snagu da sami sebe spasimo; međutim, Isus je umro za nas upravo zato što smo sami bespomoćni. U Njemu je naša nada, naše opravdanje, naša pravednost. ...

Isus je naš jedini Spasitelj i mada će milijuni onih kojima je potrebno iscjeljenje odbaciti ponudu Njegove milosti, nijedan koji se osloni na Njegove zasluge neće biti ostavljen da propadne. ...

Vi možda uvidate da ste grešni i izgubljeni; ali upravo zbog toga vam je i potreban Spasitelj. Ako ima grijehа koje trebate priznati, nemojte oklijevati. To su zlatni trenuci. “Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravdnosti.” (1. Ivanova 1,9) Oni koji su gladni i žedni pravednosti bit će nahranjeni i napojeni; jer sam Isus je to obećao. Dragocjeni Spasitelj! Njegove ruke su raširene da nas prime, a Njegovo veliko srce, puno ljubavi, čeka da nas blagoslovi! (Isto, 350—353)

Prihvaćen vjerom

“Dakako svi ste po vjeri sinovi Božji u Kristu Isusu.” (Galaćanima 3,26)

Govoriti površno o vjeri, moliti se bez duševne gladi i žive vjere, nema nikakvu vrijednost. Formalna vjera u Krista, koja Ga prihvaća samo kao Spasitelja svijeta, ne može nikada donijeti izlječenje duši. Vjera koja spašava nije samo pristajanje razumom uz istinu. Onaj tko čeka da stekne cjelovito znanje prije nego što će pokazati vjeru, ne može primiti blagoslov od Boga. Nije dovoljno samo vjerovati o Kristu; mi moramo vjerovati u Njega. Jedina vjera koja će nam koristiti jest ona koja Ga prihvaća kao osobnog Spasitelja, koja usvaja Njegove zasluge. Mnogi drže da je vjera određeno mišljenje. Spasonosna vjera jest sporazum po kojem se oni koji prime Krista sami pridružuju zavjetnom odnosu s Bogom. Prava vjera je život. Živa vjera znači povećanje životne sile, potpuno povjerenje uz pomoć kojega duša postaje pobjedonosna sila. (*Isusov život*, str. 277)

Prava vjera je ona koja prihvaća Krista kao osobnog Spasitelja. Bog je dao svog Sina Jedinorođenca, da ja, vjerujući u Njega, “ne poginem, nego da imam život vječni”. (Ivan 3,16) Kada dođem Kristu, trebam po Njegovoj riječi vjerovati da primam Njegovu milost koja spašava. Život kojim sad živim trebam “provoditi u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao”. (Galaćanima 2,20) (*Put u bolji život*, str. 62)

Apostol Pavao jasno pokazuje odnos između vjere i Zakona u novom Savezu. On kaže: “Dakle: opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu. ... Ukidamo li tako vjerom Zakon? Daleko od toga! Naprotiv, tim Zakon utvrđujemo. ... Doista, ono što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tijela bio nemoćan”, on nije mogao opravdati čovjeka jer čovjek zbog svoje grešne naravi nije mogao držati Zakon, “ostvario je Bog: poslao je, radi grijeha, svoga vlastitog Sina u obličju grešnog tijela i osudio grijeh u tijelu, da bi se u nama, koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu, ispunio pravedni zahtjev Zakona.” (Rimljanima 5,1; 3,31; 8,3.4) (*Patrijarsi i proroci*, str. 373)

Božji zakon je Njegovo mjerilo

“Čujmo svemu završnu riječ: ‘Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer — to je sav čovjek.’” (Propovjednik 12,13)

Prije nego što su položeni temelji Zemlji, bio je učinjen savez da će svi koji budu poslušni, svi koji uz pomoć obilne milosti koja im je stavljena na raspolaganje postanu sveti po karakteru, koji prihvaćajući tu milost budu bez mane pred Bogom, postati Božja djeca. Taj savez, načinjen od vječnosti, bio je dan Abrahamu stotinama godina prije Kristovog dolaska. S kakvim je samo zanimanjem i s kakvim udubljanjem Krist, dok je bio u ljudskom tijelu, proučavao ljudski rod da vidi hoće li njegovi pripadnici iskoristiti prednosti koje im savez nudi! (FE 403)

U svojem nauku Krist je prikazao dalekosežnost načela Zakona koji je objavljen na Sinaju. On sam je u svojem životu primjenjivao taj Zakon čija načela zauvijek ostaju veliko mjerilo pravednosti — mjerilo po kojem će svi biti suđeni u onaj veliki dan kada sud sjedne i knjige se otvore. On je došao ispuniti svaku pravdu i, kao glava ljudskog roda, pokazati čovjeku da i on može učiniti to isto, ispuniti svaku pojedinost Božjih zahtjeva. Zahvaljujući mjeri Njegove milosti koja je dodijeljena svakom čovjeku, nitko ne mora izgubiti Nebo. Svatko tko želi, može doći savršenstvo karaktera. Ta činjenica tvori sam temelj novog evanđeoskog saveza. Gospodnji zakon je stablo; Evanđelje je mirisni cvijet i plod koji ono donosi. (ISM 211,212)

Božji zakon je izraz Božjeg karaktera. On utjelovljuje načela Njegovog kraljevstva. Onaj tko odbija prihvatiti ta načela, stavlja sebe izvan dohvata Božjih blagoslova.

Slavne mogućnosti koje su stajale pred Izraelom mogle su se ostvariti jedino poslušnošću Božjim zapovijedima. Isto savršenstvo karaktera, ista punina blagoslova — blagoslova uma, duše i tijela, blagoslova domovima i poljima, blagoslova u ovom životu i u životu koji će doći — moguća nam je jedino ako živimo u poslušnosti. (*Isusove usporedbe*, str. 207)

Nemojmo spuštati zastavu, već je držimo visoko uzdignutu gledajući Onoga koji je Začetnik i Završitelj naše vjere. (SD 215)

Obećanje poslušnosti

“Prihvati zatim Knjigu Saveza pa je narodu glasno pročita, a narod uzvratí: ‘Sve što je Jahve rekao, izvršit ćemo i poslušat ćemo.’” (Izlazak 24,7)

Savez koji je Bog načinio sa svojim narodom na Sinaju treba biti naše utočište i naša obrana. ... Taj savez je i danas isto toliko na snazi koliko je bio onda kada ga je Gospodin sklopio sa starim Izraelom. ...

To je obećanje koje Božji narod treba dati u ove posljednje dane. Njihovo prihvaćanje pred Bogom ovisi o vjernom ispunjavanju uvjeta njihovog sporazuma s Njim. Bog je svojim savezom obuhvatio sve koji su Mu poslušni. Svima koji žele činiti pravdu i sud, čuvajući svoju ruku da ne čine zla, upućeno je obećanje: “Podići ću u kući svojoj i među svojim zidovima spomenik i ime, bolje nego sinovima i kćerima, dat ću im vječno ime koje neće biti iskorijenjeno.” (Izaija 56,5) (1BC 1103)

Otac izljevava svoju ljubav na svoj izabrani narod koji živi usred sinova čovječjih. To su oni koje je Krist otkupio svojom krvlju; i budući da su se odazvali Njegovim pozivima, posredovanjem Božje suverene milosti, izabrani su da budu spašeni kao Njegova poslušna djeca. Na njima se pokazala obilna Božja milost, ljubav kojom ih je On ljubio. Svaki koji se ponizi kao malo dijete, svaki koji primi i poslušá Božju riječ s jednostavnošću maloga djeteta, naći će se među Božjim izabranicima. (6BC 1114)

Da bismo dobili Božju milost, moramo obaviti svoj dio posla. Gospodin nije ponudio da umjesto nas hoće ili učini! Njegova nam je milost dana da učini u nama da hoćemo i učinimo, ali nikada da zamijeni naše napore. (4BC 1167)

Neka ljudsko oruđe usporedi svoj život s Kristovim životom. ... Neka slijedi primjer Onoga koji je ispunio Gospodnji zakon i rekao: “Ja sam čuvao zapovijedi Oca svoga!” Oni koji slijede Krista neprestano će gledati na savršeni Zakon slobode, i milošću koju im je Krist dao oblikovati svoj karakter u skladu s božanskim zahtjevima. (SD 137)

Uloga krštenja

“Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.” (Rimljanima 6,4)

Krist je krštenje proglasio ulazom u svoje duhovno kraljevstvo. On ga je postavio kao jasan uvjet koji moraju ispuniti svi koji žele biti priznati kao podanici Oca i Sina i Svetoga Duha. Oni koji prođu obred krštenja, javno izjavljuju da su odbacili svijet, da su postali članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. ...

Krist traži od onih koji su primili ovaj obred da ne zaborave da su vezani svečanim zavjetom da će živjeti Gospodinu. Oni trebaju upotrijebiti za Njega sve sposobnosti koje su im povjerenе i nikada ne smiju izgubiti iz vida da nose Božji znak poslušnosti — subotu iz četvrte zapovijedi, da su podanici Kristovog kraljevstva, dionici božanske naravi. Oni trebaju pokoriti Bogu sve što imaju i što jesu, svim svojim darovima služiti Bogu na slavu.

Oni koji su kršteni trostrukim imenom Oca, Sina i Svetoga Duha, na samom ulazu u svoj kršćanski život time objavljuju da su prihvatili poziv: “Zato izidite između njih i odvojite se’ — veli Gospodin! ‘Ne dotičite se ničega nečista, i ja ću vas primiti! Ja ću vam biti Otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri’, veli Gospodin Svemogući.” (2. Korinćanima 6,17.18) “Budući da imamo ova obećanja, očistimo se, ljubljени od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu!” (2. Korinćanima 7,1)

Neka oni koji su krštenjem primili Božji pečat poslušaju ove riječi, neka imaju na umu da je Bog stavio na njih svoj potpis objavljujući na taj način da su postali Njegovi sinovi i kćeri. Otac, Sin i Sveti Duh, beskrajne i sveznajuće sile, primaju one koji istinski ulaze u zavjetni odnos s Bogom. Oni su prisutni prigodom svakog krštenja i prihvaćaju kandidate koji su odbacili svijet i primili Krista u hram svoje duše. Ti kandidati su ušli u Božju obitelj i njihova imena su unesena u Janjetovu knjigu života. (6BC 1075)

Nema zamjene za Zakon

“Pa što? Da grijeshimo, kad nismo pod Zakonom, već pod milošću? Daleko od toga!” (Rimljanima 6,15)

Sotonina je izmišljotina da je Krist svojom smrću Zakon zamijenio milošću. Isusova smrt nije promijenila niti ukinula, ili u najmanjoj mjeri oslabila zakon Deset zapovijedi. Ta dragocjena milost, ponuđena ljudima Spasiteljevom smrću, potvrdila je Božji zakon. Još od čovjekovog pada u grijeh, Kristova moralna vladavina i Njegova milost nerazdruživo su povezane. One su išle ruku pod ruku u svim povijesnim razdobljima. (FL 89)

Evangelje Novoga zavjeta nije starozavjetno mjerilo, oslabljeno da bi se približilo grešniku i spasilo ga u njegovim grijesima. Bog od svih svojih podanika zahtijeva poslušnost, potpunu poslušnost svim svojim zapovijedima. (6BC 1072)

Isus je u svemu bio kušan kao i mi da bi mogao pomoći onima koji su u kušnji. Njegov život je naš primjer. On je svojom dragovoljnom poslušnošću pokazao da i čovjek može držati Božji zakon i da ga kršenje Zakona, a ne poslušnost Zakonu, stavlja u lance ropstva. ...

Čovjek koji je svojim iskvarenim životom izbrisao Božje obličje iz svoje duše, ne može samo svojim ljudskim naporom proizvesti korjenitu promjenu u sebi. On mora prihvatiti odredbe Evandjelja; mora se pomiriti s Bogom poslušnošću Njegovom Zakonu i vjerom u Isusa Krista. Njegov život od tog trenutka mora stajati pod upravom novog načela. ... On se mora suočiti s ogledalom, Božjim zakonom, mora prepoznati mane svojega moralnog karaktera, mora odbaciti svoje grijeha i oprati haljine svojeg karaktera u krvi Janjetovoj. ...

Utjecaj evandeoske nade neće navesti grešnika da spasenje koje Krist nudi promatra kao pitanje neograničene milosti, koja bi mu dopuštala da i dalje živi u prestupanju Božjeg zakona. Kada svjetlo istine obasja njegov um i kada potpuno shvati Božje zahtjeve, kada shvati veličinu svojih prijestupa, on će promijeniti svoje putove, postat će vjeran Bogu snagom koju je stekao od svojega Spasitelja i živjeti novim i čistijim životom. (4T 294,295)

Zadaća Evandjelja nije da oslabi zahtjeve Božjega svetog zakona, već da uzdigne ljude tako da mogu držati njegove propise. (6BC 1073)

Ljubav prema Bogu i čovjeku

“On mu odgovori: ‘Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom! ... Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!’” (Matej 22,37-39)

Cjelokupno djelo milosti je stalna služba ljubavi, samoodricanja i samopožrtvovnosti. U svakom trenutku Kristova boravka na Zemlji od Njega se kao nezadrživa rijeka izljujevala Božja ljubav. Svi koji su ispunjeni Njegovim Duhom, voljet će onako kako je On volio. Istim načelom koje je pokretalo Krista, bit će i oni nadahnuti u svim svojim međusobnim odnosima.

Ova ljubav je dokaz njihovog učenja. ... Kad su ljudi međusobno povezani, ne silom ili osobnim interesima, nego ljubavlju, pokazuju djelovanje osobitog utjecaja koji je uzvišeniji od svakog ljudskog utjecaja. Tamo gdje postoji to jedinstvo, dokaz je da je Božji lik obnovljen u ljudskom rodu i da im je usađeno novo životno načelo. To pokazuje da u božanskoj prirodi postoji sila koja se može suprotstaviti nadnaravnim silama zla i da Božja milost pokorava sebičnost svojstvenu naravi ljudskog srca. (*Isusov život*, str. 563)

Kad se naše ja stopi s Kristom, ljubav će se spontano pojaviti. Savršenost kršćanskog karaktera dostići ćemo kad se u našem srcu bude neprestano javljala želja da pomognemo bližnjima i da im donesemo blagoslov — kad nebesko sunčevo svjetlo ispunni naše srce i pokaže se na našem licu.

Srce u kojemu živi Krist ne može biti lišeno Njegove ljubavi. Ako budemo ljubili Boga zato što je On prvi ljubio nas, mi ćemo voljeti i sve one za koje je Krist umro. Mi se ne možemo povezati s Božanstvom ukoliko se istodobno ne povežemo s čovječanstvom jer se u Onome koji sjedi na prijestolju svemira sjedinilo ljudsko s božanskim. Povezani s Kristom, bit ćemo povezani i sa svojim bližnjima zlatnim karikama lanca ljubavi. Tada će se i sućut i sažaljenje koje je Krist pokazivao pokazati i u našem životu. ... Bit će nam isto tako prirodno da priskočimo u pomoć siromašnima i napaćenima kao što je Kristu bilo prirodno da ide i čini dobro. (*Isusove usporedbe*, str. 262,263)

Božji zakon zahtijeva da čovjek voli Boga iznad svega, a svojega bližnjega kao sebe samoga. Kada se milošću našega Gospodina Isusa Krista to potpuno ostvari, mi ćemo biti savršeni u Kristu. (5BC 1097)

Uključuje i izgradnju karaktera

“Vi ste, naprotiv, izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu, da razglasite slavna djela onoga koji vas pozva iz tame u svoje čudno svjetlo.” (1. Petrova 2,9)

Poslušnost Božjem zakonu razvija u čovjeku karakter koji je u skladu sa svim onim što je neporočno, sveto i neokaljano. U životu takvog čovjeka jasno je objavljena poruka Kristovog Evanđelja. Prihvaćajući Kristovu milost i izlječenje od sile grijeha, takav čovjek uspostavlja pravilan odnos s Bogom. Njegov život, oslobođen taštine i sebičnosti, ispunjen je Božjom ljubavlju. Njegova svakidašnja poslušnost Božjem zakonu tako oblikuje njegov karakter da mu osigurava vječni život u Božjem kraljevstvu. (SD 42)

Međutim, Krist nije nikad uvjeravao da se savršenstvo karaktera može lako postići. Plemenit, svestran karakter ne može se naslijediti. On se ne pojavljuje slučajno. Plemenit karakter izgrađuje se osobnim naporima, zaslugom i milošću Isusa Krista. Bog daje talente i snagu uma; mi oblikujemo karakter. On se oblikuje u oštrim, žestokim borbama sa samim sobom. Bitka za bitkom mora se voditi protiv naslijeđenih sklonosti. Mi moramo sami sebe strogo ispitivati i ne dopuštati da ijedna nepovoljna karakterna osobina ostane nepopravljena. (*Isusove usporedbe*, str. 222)

Nema istine u čovjeku koji ne pokazuje, oplemenjen duhovnim karakterom, silu koja nadmašuje onu koju nam svijet može dati, niti takav čovjek širi utjecaj koji po svojoj svetoj, posebnoj naravi odgovara samoj istini. Onaj, pak, koji je posvećen istinom širit će spasonosni, životni utjecaj na sve koji s njim dolaze u dodir. To je biblijska vjera. (TM 378)

Nama stalno treba novo otkrivenje Krista, svakodnevno iskustvo koje će biti u skladu s Njegovim naukom. Nama su nadohvat ruke uzvišene stečevine. Po Božjem planu za nas, mi trebamo stalno napredovati u znanju i vrlinama. Božji je Zakon odjek Njegova glasa koji poziva sve ljude: “Popni se na višu stepenicu; budi svet, još svetiji.” Svakoga dana mi imamo priliku napredovati u savršenstvu kršćanskog karaktera. (*Put u bolji život*, str. 323)

Zahtijeva neporočnost

“Bog nas, uistinu, nije pozvao k nečistoći, nego k posvećenju.” (1. Solunjanima 4,7)

Život je dar od Boga. Tijelo smo dobili da bismo ga upotrijebili u službi Bogu i On želi da se brinemo o njemu i da ga cijeni-mo. Svi imamo tjelesne i umne sposobnosti. Naše sklonosti i osjećaji imaju svoje sjedište u tijelu i mi zato ne smijemo činiti ništa čime bismo pokvarili blago koje nam je povjereno. Tijelo moramo održavati u najboljem mogućem stanju i pod najduhov-nijim utjecajima kako bismo na najbolji način mogli iskoristiti svoje sposobnosti (1. Korinćanima 6,13). (CH 41)

Naše tijelo pripada Bogu. On je platio cijenu otkupljenja za tijelo baš kao i za dušu. ... Bog je veliki nadglednik ljudskog organizma. Dok se brinemo o svojem tijelu, mi moramo surađi-vati s Njim. Ljubav prema Bogu prijeko je potrebna za život i zdravlje. Da bismo imali savršeno zdravlje, naše srce mora biti ispunjeno nadom, ljubavlju, i radošću.

Moramo se strogo čuvati popuštanja strastima. Kada stra-stima dopustimo da se otmu nadzoru, naše sposobnosti opažanja i primanja dojmova bivaju zloupotrijebljene, užasno zloupotri-jebljene. Kada popuštamo strastima, krv, umjesto da kruži svim dijelovima tijela i na taj način rastereti srce i razbistri misli, počinje se u neodgovarajućim količinama skupljati u unutarnjim organima, pa se kao posljedica pojavljuju bolesti. Čovjek ne može biti zdrav sve dok ne prepozna i ne ukloni zlo.

“A tko se združuje s Gospodinom”, tko se savezom milosti povezao s Kristom, “s njim je jedan duh. Bježite od bludnosti!” (1. Korinćanima 6,17.18) Nemojte se ni za jedan trenutak predomišljati! Sotona bi se radovao kada bi vidio da su vas nadvladale kušnje. Nemojte zastajati da biste se prepirali sa svojom oslabljenom savješću. Nemojte sebi dopustiti ni prvi korak na putu prijestupa!

O, kada bi svi koji sebe smatraju mudrima, koji misle da su sposobni vlastitom snagom obavljati sve životne dužnosti, slije-dili Josipov primjer! Mudrim čovjekom nikada neće vladati, niti će njime upravljati njegovi prohtjevi i njegove strasti, nego će on upravljati i prohtjevima i strastima. Nastojeći pripremiti um i tijelo za pravilno obavljanje životnih dužnosti, on će se približiti Bogu. ... Sotona uništava, Krist obnavlja! (Isto, 586—588)

Poziva na sličnost Kristu

“Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6)

Evangelje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, već kao živu silu koja mijenja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svjedoci njezine moći. ... On želi da Njegove sluge pruže svjedočanstvo o činjenici da Božjom milošću ljudi mogu posjedovati karakter sličan Kristovom i radovati se čvrstom obećanju Njegove velike ljubavi. On želi da svjedočimo o tome kako On ne može biti zadovoljan sve dok ljudskom rodu ne budu vraćene svete prednosti Njegovih sinova i kćeri. (*Isusov život*, str. 683,684)

Božji narod treba biti poznat kao narod koji potpuno služi Bogu, koji Mu služi cijelim srcem ne odajući čast sebi, imajući na umu da se najsvečanijim zavjetom obvezao da će služiti Gospodinu i samo Gospodinu. (9T 17)

Bog od svoje djece zahtijeva savršenstvo. Njegov Zakon je izraz Njegovog karaktera i mjerilo svih karaktera. To beskrajno mjerilo pokazano je svima tako da nitko ne može biti u zabludi kakve ljude Bog želi imati u svojem kraljevstvu. Kristov život na Zemlji bio je savršeni izraz Božjeg zakona, pa kad oni koji tvrde da su Božja djeca svojim karakterom postanu slični Kristu, bit će poslušni Božjim zapovijedima. Tada će ih Bog moći proglasiti pripadnicima nebeske obitelji. Odjeveni u bijelu odjeću Kristove pravednosti, oni će dobiti mjesto na kraljevoj svadbenoj gozbi. Imat će se pravo pridružiti mnoštvu koje je oprano Spasiteljevom prolivenom krvlju. (*Isusove usporedbe*, str. 214)

Sve treba promatrati u svjetlu Kristovog primjera. On je Istina. On je istinsko Svjetlo koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet. Slušajte Njegove riječi, slijedite Njegov primjer samoodricanja i samožrtvovanja, oslonite se na Njegove zasluge da bi slava karaktera koju je On imao bila dana i vama. Oni koji slijede Krista, ne ugađaju sebi. Ljudska mjerila su kao savitljiva trska. Gospodnje mjerilo je savršenstvo karaktera. (TM 419,420)

Iz cijeloga srca

“Jahve, Bog tvoj, naređuje ti danas da vršiš ove zakone i uredbe. Drži ih, dakle, i vrši svim srcem svojim i svom dušom svojom.” (Ponovljeni zakon 26,16)

U savezu koji je Bog u davna vremena sklopio sa svojim narodom izrečene su upute kako će Mu vjerno odati priznanje za milostiva i čudesna djela koja je učinio za njih. Bog je izbavio svoj narod iz egipatskog ropstva, doveo ga je u Obećanu Zemlju i dao mu divnu baštinu i sigurno boravište. Od naroda je tražio da prizna ta Njegova čudesna djela. Prvine od plodova zemlje trebale su biti posvećene Bogu, vraćene u obliku zahvalnih prinosa, u obliku priznanja za Njegovu dobrotu prema narodu. ...

Te upute, koja je Gospodin dao svojem narodu, izražavaju načela Zakona Božjeg kraljevstva i izložena su jasno i određeno tako da narod ne ostane u neznanju ili nedoumici. Ti tekstovi iznose trajnu obvezu za sve koje je Bog blagoslovio životom, zdravljem i prednostima na ovozemaljskom i duhovnom području. Božja poruka nije oslabljena tijekom vremena. Božji su zahtjevi i danas isto tako obvezatni, isto tako punovažni baš kao što su Božji darovi uvijek aktualni i trajni.

Da nitko ne bi zaboravio te važne upute, Krist ih je ponovio i vlastitim glasom. Pozvao je svoje sljedbenike na život posvećenja i samoodricanja. On kaže: “Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi!” (Matej 16,24) To valja shvatiti onako kako piše! Jedino samoodricanjem i samopožrtvovnošću možemo pokazati da smo istinski učenici Isusa Krista.

Krist je smatrao vrlo važnim podsjetiti svoj narod na istinu da je poslušnost Božjim zapovijedima bitna za njihovo i sadašnje i buduće dobro. Poslušnost donosi blagoslov, neposlušnost prokletstvo. Osim toga, kada već na poseban način pokazuje naklonost prema svojem narodu, Gospodin traži da narod javno oda priznanje za Njegovu dobrotu. Na taj će način biti proslavljeno Njegovo ime; jer takvo je priznanje svjedočanstvo da su Njegove riječi vjerne i istinite. “Uživaj sva dobra kojima je Jahve, Bog tvoj, obasuo tebe i dom tvoj.” (Ponovljeni zakon 26,11) (MS 67, 1907.)

Uzvišeni sporazum

“Danas si ugovorio s Jahvom da će ti on biti Bog, a ti da ćeš ići njegovim putovima, držati njegove zakone, njegove zapovijedi i njegove uredbe i slušati njegov glas. Danas je Jahve ugovorio s tobom da ćeš ti biti njegov narod, njegova predraga svojina, kako ti je obećao, i da ćeš držati sve njegove zapovijedi.” (Ponovljeni zakon 26,17.18)

Ako želimo održati svoj zavjet s Bogom, ne smijemo Mu uskratiti svoju službu i svoja sredstva. ... Svrha je svih Božjih zapovijedi da pokažu čovjekovu dužnost ne samo prema Bogu, već i prema bližnjima. U ovom završnom vremenu svjetske povijesti, ne smijemo, zbog urođene sebičnosti svojeg srca, sumnjati ili dovođiti u pitanje Božje pravo da postavlja te zahtjeve, jer ćemo inače prevariti sebe i uskratiti svojoj duši najveće blagoslove Njegove milosti. Srce, um i duša trebaju se stopiti s Božjom voljom. Tada će savez, načinjen po savjetu Beskrajne mudrosti, proglašen kao važeći silom i autoritetom Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima, djelovati na naše zadovoljstvo. ... Bit će nam dovoljno što je On rekao da će poslušnost Njegovim pravilima i zakonima donijeti život i blagostanje Njegovom narodu.

Blagoslovi Božjeg saveza obostrani su. ... Bog će prihvatiti one koji žele raditi na proslavljanju Njegovog imena. ... Njegov narod koji drži Njegove zapovijedi, uzdizat će Boga da bi i On njega uzdigao “čašću, imenom i slavom nad sve narode koje je stvorio; i ti ćeš biti narod posvećen Jahvi, Bogu svome, kako ti je rekao” (Ponovljeni zakon 26,19).

Svojim kršćeničkim zavjetom mi smo se obećali Bogu i svečano priznali Gospodina Boga kao svojeg Vladara. Mi smo zapravo dali svečanu prisegu u ime Oca, Sina i Svetoga Duha da će od tog trenutka naš život biti sjedinjen sa životom te tri velike sile, da će život kojim ćemo živjeti u tijelu proteći u iskrenoj poslušnosti Božjem svetom zakonu. Mi smo proglasili da smo mrtvi, da je naš život sakriven s Kristom u Bogu, da ćemo odsad hoditi s Njim u novini života, kao muškarci i žene koji su stekli iskustvo novorođenja. Mi smo priznali Božji savez koji je učinio s nama i obezali se da ćemo tražiti ono što je gore, gdje Krist sjedi s desne strane Bogu. Svojim ispovijedanjem vjere priznali smo Gospodina kao svojeg Boga i zavjetovali se da ćemo poštovati Njegove zapovijedi. (MS 67, 1907.)

Blagoslovi saveza

“Dajte, pa će vam se davati: dobra, zbijena, stresena i preobilna mjera iskrenut će vam se u skut, jer će vam se mjeriti mjerom kojom mjerite.” (Luka 6,38)

Bog blagoslivlja djelo ljudskih ruku da bi Mu oni mogli vratiti Njegov dio. On im daje sunčano svjetlo i kišu; On čini da zelenilo buja; On daje zdravlje i sposobnost stjecanja sredstava. Svaki blagoslov dolazi iz Njegove ruke pune obilja i On želi da muškarci i žene pokažu zahvalnost vraćajući Mu dio u obliku desetine i prinosa — prinosa zahvalnosti, dragovoljnih darova, prinosa za prijestup. ... Trebaju pokazati nesebično zanimanje za izgradnju Njegova djela u svim dijelovima svijeta. (*Izraelski proroci i krajevci*, str. 452)

U velikom djelu objavljivanja opomene svijetu, oni kojima istina leži na srcu, koji su posvećeni istinom, obaviti će zadaću koja im je dodijeljena. Oni će biti vjerni u davanju desetine i prinosa. Svaki vjernik Crkve obvezao se svojim zavjetnim odnosom s Bogom da će napustiti svako prekomjerno trošenje sredstava. Nemojmo dopustiti da nas nedostatak smisla za ekonomičnost u našem domu onesposobi da obavimo svoju dužnost u pomaganju djelu koje je već ukorijenjeno i djelu propovijedanja na novim područjima. ...

Pozivam braću i sestre širom svijeta da postanu svjesni odgovornosti koja počiva na njima da vjerno donose desetinu. ... Budite vjerni u svođenju računa sa svojim Stvoriteljem. ...

Onaj koji je dao svojega jedinorođenog Sina da umre za nas, učinio je savez s nama. On nam daje svoje blagoslove, a zauzvrat zahtijeva da donosimo svoje desetine i prinose. ... Bog poziva svojeg predstavnika na Zemlji da bude vjeran ugovoru koji je sklopio s Njime. On kaže: “Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane.” (Malahija 3,10) (CS 74,75)

Kako je veliki dar koji je Bog dao čovjeku i kako je priličilo našem Bogu da ga daruje! Velikodušnoću koja nikada neće biti nadmašena, On ga je dao da bi mogao spasiti buntovne sinove ljudske, da bi ih naveo da uvide Njegovu namjeru i shvate Njegovu ljubav. Hoćeš li i ti svojim darovima i prilozima pokazati da ti ništa nije preteško za Onoga koji je “dao svoga jedinorođenog Sina”? (Isto, 19)

Potvrđen Kristovom krvlju

“Uistinu, svaki put kad jedete ovaj kruh i pijete ovaj kalež navješćujete smrt Gospodnju dok on ne dođe.” (1. Korinćanima 11,26)

Uspostavljajući obrednu službu koja će zamijeniti Pashu, Krist je svojoj Crkvi ostavio uspomenu na svoju veliku žrtvu prinesenu za čovjeka. Rekao je: “Ovo činite na moju uspomenu!” Tim činom je označio prekretnicu između dva sustava i njihova dva velika blagdana. Jedan je zauvijek prestao postojati; a drugi, tek uspostavljen, trebao je zauzeti njegovo mjesto i nastaviti se kroz sve vjekove kao uspomena na Njegovu smrt. ...

U tom posljednjem činu, kad je s učenicima podijelio kruh i vino, Krist se novim zavjetom obvezao postati njihov Spasitelj; novim zavjetom u kojemu je bilo napisano i zapečaćeno da će se na sve koji vjerom prihvate Krista izliti svi blagoslovi što ih Nebo može dati, u ovom i budućem besmrtnom životu. Taj zavjetni dokument trebao je biti potvrđen Kristovom krvlju, na koju su sve starozavjetne žrtve podsjećale Božji izabrani narod. Krist je odredio da se ta Večera često svetkuje da bi nas podsjetila na Njegovu žrtvu, na žrtvu kojom je dao svoj život da bi se izbrisali grijesi svih koji Ga vjeruju i primaju. (*Evangelism*, str. 273—276)

Sile tame kao da su nadvladale prilikom Spasiteljeve smrti i klicale su od radosti zbog svoje pobjede. Međutim, iz unajmljena Josipova groba Isus je izišao kao pobjednik. (*Isusov život*, str. 121)

Isus je odbio primiti poštovanje svog naroda dok ne dobije jamstvo da je Otac prihvatio Njegovu žrtvu. On se uznio u nebeske dvorove i od samoga Boga dobio uvjerenje da je Njegova žrtva pomirenja za grijehe ljudi dovoljna, da kroz Njegovu krv svi mogu dobiti vječni život. Otac je potvrdio zavjet što ga je učinio s Kristom, da će prihvatiti ljude koji se kaju i koji su poslušni, i da će ih voljeti onako kao što voli svoga Sina. Krist je trebao završiti svoje djelo i ispuniti svoje obećanje: “Rjedi će biti čovjek neg’ žeženo zlato, rjedi samrtnik od zlata ofirskog”. (Izaija 13,12) (Isto, str. 654)

Zapečaćen Kristovom žrtvom pomirnicom

“U kome imamo otkupljenje njegovom krvlju, oproštenje grijeha, prema bogatstvu njegove milosti.” (Efežanima 1,7)

Krist na križu ne samo da je pozvao ljude da se pokaju pred Bogom zbog kršenja Njegovog Zakona — onoga komu oprašta, Bog prvo vodi na pokajanje — već je zadovoljio i pravdu; On je sebe prinio kao žrtvu pomirnicu. Njegova prolivena krv, Njegovo lomljeno tijelo, sve je to zadovoljilo zahtjeve prekršenog Zakona i tako je On premostio provaliju koju je načinio grijeh. On je stradao u tijelu da bi svojim ranjenim i slomljenim tijelom mogao pokriti bespomoćnog grešnika. Pobjeda, postignuta Njegovom smrću na Golgoti, zauvijek je pred svemirom skršila moć Sotoni-
nih optužbi i utišala njegove lažne priče da Bog nije sposoban za samoodricanje i da zato ono nije bitno ni u ljudskoj obitelji. (ISM 341)

Krist je bio bez grijeha, jer u protivnom Njegov život u ljudskom tijelu i Njegova smrt na križu s namjerom zadobivanja milosti za grešnika ne bi imali veću vrijednost od smrti bilo kojeg drugog čovjeka. Iako je na sebe uzeo ljudsku narav, proveo je život u jedinstvu s Božanstvom. On je svoj život mogao položiti kao svećenik, ali i kao žrtva. ... On je sebe ponudio Bogu kao žrtvu bez mane.

Kristova žrtva pomirnica zauvijek je zapečatala vječni savez milosti. Ona je ispunila sve uvjete zbog kojih bi Bog privremeno obustavio slobodan protok milosti prema pripadnicima ljudskog roda. Ona je srušila svaku prepreku koja bi zaustavljala obilno izlivanje milosrđa, milosti, mira i ljubavi i na najgrešnijeg pripadnika Adamovog potomstva. (7BC 933)

U nebeskim dvorovima Krist moli za svoju Crkvu — moli za one za koje je svojom krvlju platio cijenu otkupa. Djelotvornost Njegove žrtve ne mogu umanjiti nikakva razdoblja ni stoljeća. Niti nas život ili smrt, visina ili dubina mogu odvojiti od ljubavi Božje u Kristu Isusu; ne zato što se mi tako čvrsto držimo Njega, već zato što On nas drži tako čvrsto. Kad bi spasenje ovisilo o našim vlastitim naporima, ne bismo se mogli spasiti; ali ono ovisi o Onome koji stoji iza svih obećanja. Možda se čini da Ga se držimo nedovoljno čvrsto, ali On nas voli ljubavljvu starijeg brata; dokle god čuvamo zajednicu s Njim, nitko nas ne može iščupati iz Njegovih ruku. (*Djela apostolska*, str. 348)

Krist kao Posrednik

“Krist, naime, nije ušao u Svetinju nad svetinjama napravljenu rukom, koja je samo slika prave, nego u samo nebo, da posreduje za nas pred licem Božjim.” (Hebrejima 9,24)

Grieh Adama i Eve prouzročio je strašno razdvajanje Boga i čovjeka. Krist je stupio između grešnog čovjeka i Boga i rekao čovjeku: “Sada možeš izići pred Oca; stvoren je plan po kojem se Bog može pomiriti s čovjekom i čovjek s Bogom; preko posrednika ti se možeš približiti Bogu!” I sada On stoji i posreduje za tebe! On je Veliki svećenik koji se moli za tebe; a ti trebaš doći i iznijeti svoj slučaj Ocu preko Isusa Krista. Na taj način možeš dobiti pristup Bogu. (2T 591)

Isus Krist je prikazan kako stalno stoji pred žrtvenikom, u svakom trenutku nudeći žrtvu za grijeha svijeta. On je sluga pravog Svetišta koje je podigao Bog, a ne čovjek. Simboličke sjene hebrejskog Svetišta nemaju više nikakve vrijednosti. Dnevno i godišnje simboličko posredovanje više se ne mora obavljati, ali je žrtva pomirnice preko Posrednika bitna zbog stalnog ponavljanja grijeha. Isus služi u Božjoj prisutnosti prinoseći svoju prolivenu krv, kao krv zaklanog jaganjca. ...

Bogoslužja, molitve, hvale, pokajničko priznanje grijeha, sve se to podiže kao ugodni miris od istinskih vjernika prema nebeskom Svetištu, ali prolazeći kroz pokvarene kanale ljudske naravi, postaje tako zaprljano da ako ne bude očišćeno krvlju, nikada ne može imati vrijednost pred Bogom. ... Cjelokupni miris kâda koji se podiže iz zemaljskih svetišta mora biti pomiješan s kapljama Kristove krvi očišćenja. On pred Ocem podiže kadionicu svojih zasluga u kojoj nema nikakve mrlje zemaljske pokvarenosti. On stavlja u svoju kadionicu molitve, hvale i priznanja svojeg naroda kojima dodaje svoju neokaljanu pravednost. I onda, s mirisom zasluga Kristovih molitava, kâd dolazi pred Boga kao savršen i potpuno prihvatljiv. ...

O, kada bi svi mogli uvidjeti da sve što je povezano s poslušnošću, hvalom i zahvaljivanjem mora biti stavljeno na razbuktalu vatru Kristove pravednosti. (6BC 1077,1078)

Krv Saveza

“A Bog, izvor mira, koji izvede od mrtvih našega Gospodina Isusa, velikog pastira ovaca zbog krvi vječnoga Saveza, neka vas osposobi za svaku vrstu dobra djela, da možete izvršiti njegovu volju! Neka ostvari u vama ono što je pred njim ugodno po Isusu Kristu, komu slava u vijekove vjekova! Amen.” (Hebrejima 13,20.21)

Mnogima je bilo nerazumljivo zašto je u vrijeme starog Saveza traženo toliko žrtava, zašto je toliko krvavih žrtava bilo stavljano na žrtvenik. Međutim, velika istina koja je lebdjela pred očima ljudi, koja je bila upisana u njihove misli i srce, glasila je: “I bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.” (Hebrejima 9,22) Svaka okrvavljena žrtva simbolički je predstavljala “Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta” (Ivan 1,29).

Sam Krist bio je začetnik hebrejskog bogoslužnog sustava u kojem su, putem sjena i simbola, bile prikazane duhovne i nebeske činjenice. Mnogi zaboravljaju pravo značenje tih žrtava; velika istina da samo preko Krista dobivamo oprost grijeha ostala im je nepoznata. Samo umnožavanje broja žrtvovanih životinja, krvi bikova i jaraca, nije moglo ukloniti grijeh. ...

Pouka je bila sadržana u svakoj žrtvi, utisnuta u svaki obred, svečano propovijedana od strane svećenika dok su obavljali svoju svetu službu, a objavljivao ju je i sam Bog — da samo Kristova krv može donijeti oprost grijeha. (7BC 932,933)

U stara vremena vjernici su se spašavali preko istog Spasitelja kao i sada, samo je to bio prikriveni Bog. Oni su Božju milost gledali u simbolima. ... Kristova žrtva je slavno ispunjenje cjelokupnog hebrejskog sustava. ... Kada je kao bezgrešna Žrtva, Isus, pognula glavu i umrla, kada je nevidljivom rukom Svemogućega zavjesa u Hramu bila rasporena nadvoje, otvoren je novi i živi put. Svi su se sada mogli približiti Bogu Kristovim zaslugama. Upravo zato što je veo bio uklonjen, ljudi su mogli izići pred Boga. Više nisu ovisili o svećenicima ili obrednim žrtvama. Sada su svi mogli slobodno i neposredno izlaziti pred Boga zaslugom svojega osobnog Spasitelja. (Isto, 932)

Cijeli um, cijela duša, cijelo srce i sva snaga, sve to bilo je otkupljeno krvlju Božjega Sina. (TM 130)

Savez i subota

“Stoga neka Izraelci drže subotu — svetkujući je od naraštaja do naraštaja — kao vječni savez. Neka je ona znak, zauvijek, između mene i Izraelaca. Ta Jahve je za šest dana sazdao nebo i zemlju, a sedmoga je dana prestao raditi i odahnuo.” (Izlazak 31,16.17)

Kada je Gospodin izbavio izraelski narod iz Egipta i povjerio mu svoj Zakon, poučio ga je da će se svetkovanjem subote razlikovati od idolopoklonika. ...

Kao što je nekada bila znak koji je obilježavao Izraelce kada su izišli iz Egipta i ušli u zemaljski Kanaan, subota je isto tako znak kojim je obilježen Božji narod dok izlazi iz svijeta i ulazi u nebeski počinak. Subota je znak odnosa koji postoji između Boga i Njegovog naroda, znak da Njegov narod poštuje Njegov Zakon. Po njemu se Njegovi odani podanici razlikuju od prijestupnika. ... Subota koja je objavljena svijetu kao znak Boga Stvoritelja, također je i znak Boga koji posvećuje. Sila koja je stvorila sve što je nastalo, ista je sila koja obnavlja dušu po Božjem obličju. Za one koji svetkuju subotu, ona je i znak posvećenja. Pravo posvećenje je sklad s Bogom, sjedinjavanje s Njim u karakteru. Ono se prima poslušnošću onim načelima koja su prijepis Njegovog karaktera. Subota je i znak poslušnosti. Onaj tko od srca poštuje četvrtu zapovijed, poštovat će i cijeli Zakon. On se posvećuje poslušnošću.

Nama, kao i Izraelu, subota je dana kao “vječni savez”. Za one koji poštuju Božji sveti dan, subota je znak da ih Bog prepoznaje kao svoj izabrani narod. To je dokaz da će On ispuniti savez koji je s njima sklopio. Svaka duša koja prihvaća taj znak Božje vladavine stavlja se pod zaštitu božanskog, vječnog saveza. Ona se vezuje za zlatni lanac poslušnosti, u kojem je svaka karika po jedno obećanje.

Jedino četvrta zapovijed od deset sadrži pečat velikog Zakonodavca, Stvoritelja neba i zemlje. Oni koji poštuju ovu zapovijed uzimaju na sebe Njegovo ime i pripadaju im svi blagoslovi koje ona nudi. (6T 349,350)

Subota nije izgubila ništa od svojeg značenja. Ona je i sada znak između Boga i Njegovog naroda, i ona će to zauvijek ostati. (9T 18)

Božji vječni залог

“On se uvijek sjeća svojega Saveza, riječi koju daje tisući naraštaja.” (Psalam 105,8)

Bog stoji iza svakog obećanja koje je dao. S Biblijom u ruci kaže: “Učinio sam kako si rekao. Ponavljam Tvoje obećanje: ‘Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se!’” (Matej 7,7)

Duga oko prijestolja jamstvo je da je Bog istinit, da u Njemu nema promjene, da nema mijene svjetla i tame. Mi smo grijeshili protiv Njega i ne zaslužujemo Njegovu naklonost; ipak, On stavlja na naše usne najčudesniju molitvu: “Ne odbaci nas, rad’ imena svoga, ne sramoti prijesto Slave svoje, spomeni se i nemoj razvrći Saveza svog s nama!” (Jeremija 14,21) On se obvezao da će čuti naš vapaj kada iziđemo pred Njega priznajući Mu svoju nedostojnost i svoj grijeh. Čast Njegovog prijestolja stoji kao залог da će ispuniti riječ koju nam je dao. (8T 23)

Svaki od nas koji nudi sebe Gospodinu u službu ne uskraćujući Mu ništa, dobiva snagu za postizanje nemjerljivih rezultata. Gospodin Bog obvezao se vječnim savezom da će udijeliti snagu i milost svakome tko se posvećuje poslušnošću Istini. (7T 30,31)

Tijekom te kratke molitve Nehemija je stupio u blizinu Kralja nad kraljevima i privukao na svoju stranu silu koja može obratiti srca kao što se skreću riječni tokovi (vidi Nehemija 1 i 2).

Molitva kakvom se Nehemija molio u času svoje potrebe sredstvo je koje kršćaninu stoji na raspolaganju u okolnostima kad ostali oblici molitve nisu mogući. Opterećeni radnici na užurbanim stazama života, natovareni i skoro svladani teškoćama, mogu poslati molbu Bogu i zatražiti Njegovu vodstvo. ... U času iznenadne teškoće ili opasnosti duša se može obratiti Onomu koji je obećao da će priskočiti u pomoć svojim vjernim i odanim sljedbenicima kad god zavape k Njemu. U svim okolnostima, u svim prilikama, duša opterećena žalošću i brigama, ili pod udarom surovih kušnji, može naći sigurnost, potporu i pomoć u nepresušnoj ljubavi i snazi Boga koji drži svoje obećanje. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 402)

Trajan i nepromjenjiv

**“Hodite, prionimo uz Jahvu Savezom vječnim, nezaboravnim!”
(Jeremija 50,5)**

Savez je sporazum kojim se ugovorne strane obvezuju da će ispuniti određene uvjete. Na taj način i ljudsko oruđe sklapa sporazum s Bogom i obvezuje se da će ispuniti uvjete koji su navedeni u Božjoj riječi. Njegovo ponašanje pokazuje poštuje li svoje obveze, ispunjava li uvjete.

Čovjek dobiva sve kada postane poslušan Bogu koji drži savez. Božje osobine usađuju se u čovjeka osposobljavajući ga da pokaže milosrđe i sućut. Božji savez uvjerava nas u Njegov nepromjenjivi karakter. ... Mi sami moramo znati kakvi su Njegovi zahtjevi i kakve su naše obveze. Uvjeti Božjeg saveza jesu: “Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga!” Krist je rekao: “To čini i živjet ćeš.” (Luka 10,27.28) (7BC 932)

Bog je svojim prstom napisao svoj Zakon na dvije kamene ploče, pokazujući tako da se on ne može mijenjati niti ukinuti. On treba biti sačuvan kroz bezbrojne vjekove, nepromjenjiv kao i sama načela Božje vladavine. ... Krist je dao svoj život kako bi omogućio čovjeku da u sebi obnovi Božje obličje. Upravo sila Božje milosti zblizava ljude i čini da budu poslušni Istini. (CT 248,249)

Braćo moja, povežite se s Gospodinom Bogom nad vojskama! Njega se bojmo i Njega se plašimo! ... Pred nama su teška vremena, ali ako ostanemo zajedno, spojeni vezama kršćanskog zajedništva, ako se nitko ne bude borio za prvenstvo i vlast, Bog će moćno raditi za nas. ...

On zna svaku našu potrebu. On ima svu moć. On svojim slugama može omogućiti takvu mjeru uspješnosti kakvu njihove potrebe zahtijevaju. Njegova beskrajna ljubav i Njegovo suosjećanje nikada se ne umaraju. S veličanstvenom svemoći On objedinjuje nježnost i skrb brižnoga pastira. Ne trebamo se plašiti da On neće ispuniti svoja obećanja. On je vječna Istina. On nikada neće promijeniti savez koji je sklopio s onima koji Ga ljube. Njegova obećanja Crkvi stoje čvrsto zauvijek. On će je učiniti vječno savršenom, na radost mnogih naraštaja. (8T 38,39)

Znamen Saveza

"I reče Bog: 'A ovo znamen je Saveza koji stavljam između sebe i vas i svih živih bića što su s vama, za naraštaje buduće: Dugu svoju u oblak stavljam, da zalogom bude Savezu između mene i zemlje.'" (Postanak 9,12.13)

Koliko je samo suosjećanja prema grešnom čovjeku pokazao veliki Bog kada je u oblake stavio prekrasnu, višebojnu dugu kao znak svojeg saveza s ljudima! ... Po Njegovom planu trebali su sinovima i kćerima kasnijih naraštaja, kada vide dugu u oblacima ... roditelji objasniti da je stari svijet bio uništen potopom zato što su se ljudi odali svakovrsnoj pokvarenosti, pa su onda ruke Najvišega isplele dugu i stavile je u oblake kao znak da Bog nikada više neće pustiti na Zemlju potop silne vode. Taj simbol u oblacima trebao je utvrditi vjeru svih, ojačati povjerenje u Boga, jer je bio zalog božanske milosti i dobrote prema čovjeku. ...

Duga na Nebu oko prijestolja, što znači iznad Kristove glave, simbol je Božje milosti koja obuhvaća Zemlju. Kada čovjek svojom velikom pokvarenošću izazove Božji gnjev, Krist, čovjekov Posrednik, zalaže se za njega i pokazuje dugu u oblacima kao dokaz Božje velike milosti i sažaljenja prema zabludjelom čovjeku. (3SG 74,75)

Anđeli radosno kliču dok gledaju taj dragocjeni dokaz Božje ljubavi prema čovjeku. I Otkupitelj svijeta gleda dugu, jer se Njegovim doprinosom taj raznobojni luk pojavio na nebu kao dokaz ili kao zalog zavjetnog obećanja čovjeku. I sam Otac promatra dugu u oblacima i prisjeća se vječnog saveza između sebe i čovjeka. ... Dok gledamo taj prekrasni luk, možemo biti radosni u Gospodinu, sigurni da i On sam promatra ovaj znak svojega saveza, i da se pritom sjeća svojih sinova i kćeri na Zemlji kojima je znak bio dan. Njihove nevolje, opasnosti i stradanja nisu skriveni od Njegovih očiju. Mi se možemo radovati u nadi jer je duga Božjega saveza iznad nas. On nikada neće zaboraviti djecu o kojoj se brine. (1BC 1091)

Udaljavanje od nebeskog prijestolja

“On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima. ... Ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,6-8)

Da bismo mogli potpuno razumjeti vrijednost spasenja, moramo saznati kojom je cijenom bilo plaćeno. Upravo zato što imaju samo ograničene predodžbe o patnjama koje je Krist podnio, mnogi nedovoljno cijene veliko djelo pomirenja. Slavni plan čovjekovog spasenja izveden je zahvaljujući beskrajnoj ljubavi Boga Oca. Taj božanski plan najčudesniji je izraz Božje ljubavi prema palom ljudskom rodu. Ljubav koja se pokazala darovanjem Božjeg ljubljenog Sina zadivila je i svete anđele. “Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16) Naš Spasitelj je bio sjajnost slave svojega nebeskog Oca i obličje Njegova bića. On je imao božansko veličanstvo, besprijekornost i savršenstvo. Bio je jednak Bogu. “Jer Bog odlučio je u njemu nastaniti svu Puninu.” (Kološanima 1,19) ...

Krist je pristao umrijeti umjesto grešnika da bi čovjek, živeći životom poslušnosti, mogao izbjeći kaznu koju propisuje Božji zakon. (2T 200,201)

Isus je bio veličanstvo Neba, voljeni Zapovjednik anđela koji su Mu s radošću ugađali. Bio je jedno s Bogom, “u krilu Očevu” (Ivan 1,18), a ipak je smatrao da nije u redu uživati u jednakosti s Bogom dok je čovjek u grijehu i bijedi. Sišao je sa svojeg prijestolja, skinuo krunu, ostavio kraljevsko žezlo, i svoju božansku narav odjenio ljudskom. Ponizio je samoga sebe do smrti na križu, da bi čovjek mogao biti uzdignut i sjesti s Njim na Njegovo prijestolje. U Njemu imamo savršeni dar, beskrajnu žrtvu, moćnog Spasitelja koji može savršeno spasiti sve koji dolaze k Bogu preko Njega. On je došao kako bi u ljubavi otkrio Oca, pomirio čovjeka s Bogom, načinio od njega novo stvorenje obnovljeno prema obličju Onoga koji ga je stvorio. (ISM 321)

Naš nebeski Otac primio je beskrajnu žrtvu kada je dao svojega Sina da umre za palog čovjeka. Ta cijena, plaćena za naše otkupljenje, treba nam pomoći da steknemo uzvišenije razumijevanje o tome što možemo postati uz Kristovu pomoć. (4T 563)

Neponovljivi silazak do čovjeka

“Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sam postade sudionik u tome da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla.” (Hebrejima 2,14)

Sotona je uspio srušiti čovjeka i otada nastoji u čovjeku izbrisati Božju sliku i u ljudsko srce urezati svoj lik. ... On presreće svaku zraku svjetla koje od Boga pada na čovjeka i prisvaja službu koja pripada Bogu. ...

Međutim, jedinorođeni Božji Sin promotrio je taj prizor, vidio ljudske patnje i ljudsku bijedu. ... Sagledao je sustave pomoću kojih je Sotona pokušavao iz ljudske duše izbrisati i posljednji trag sličnosti s Bogom; vidio je kako navodi ljude na neumjerenost da bi tako uništio moralne snage koje je Bog dao čovjeku kao najdragocjenije, neprocjenjivo blago. Vidio je kako se popuštanjem prohtjevima potkopavaju umne snage i kako Božji hram leži u ruševinama. ... Gledao je kako osjećaji, živci, prohtjevi, udovi pod utjecajem natprirodnih sila popuštaju najodvratnijim, opakim požudama, kako se pravi demonski pečat utiskuje na lica mnogih ljudi i kako odražavaju raspoloženje legija zlih demona kojima su opsjednuti. Takvo je bilo stanje koje se ukazalo pred Otkupiteljem svijeta. Kakvog li užasnog prizora za oči savršene čistoće! ...

Neshvatljivi silazak Boga do čovjeka tajna je koju nikada nećemo dokučiti. Veličina toga plana nikada se neće potpuno razumjeti, niti bi beskrajna mudrost mogla zamisliti neki drugi koji bi ga nadmašio. Plan je mogao biti ostvaren jedino ... ako Krist postane čovjek i pretrpi gnjev koji je grijeh izazvao prijestupom Božjeg zakona. Putem toga plana veliki Bog mogao je ostati pravedan, a da ipak opravda one koji nezvjeruju u Isusa i koji Ga prime kao svojeg Spasitelja. To je ta nebeska doktrina o otkupljenju, o spašavanju čovjeka od vječne propasti. ...

Bog je toliko ljubio svijet da je sebe u osobi Isusa Krista dao svijetu da pretrpi kaznu za ljudske prijestupe. Bog je patio zajedno sa Sinom, kao što samo božansko Biće može patiti, da bi svijet mogao pomiriti sa sobom. (RH, 22. listopada 1895.)

Neusporedive kušnje

“Neću više mnogo s vama govoriti, jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” (Ivan 14,30)

Od trenutka kada je Krist došao na ovaj svijet, cijeli savez sotonskih sila činio je sve da Ga prevari i sruši kao što je nekada prevario i srušio Adama. ...

Kada je Krist bio rođen u Betlehemu, Božji anđeli su se pokazali pastirima koji su te noći čuvali svoja stada i dali im božansku potvrdu autoriteta novorođenog Djeteta. Sotona je znao da je Dijete došlo na Zemlju s božanskim nalogom da uputi izazov njegovoj vlasti. Čuo je anđele kako objavljuju: “... jer vam, evo, donosim radosnu vijest o velikom veselju za sav narod: Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj — Krist, Gospodin.” (Luka 2,10.11)

Nebeski glasnici razbuktali su sveukupni gnjev Sotonine zbornice. On je u stopu slijedio one koji su se brinuli o malom Isusu. Slušao je Šimunovo proročanstvo u predvorju Hrama ... “Sađ možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da, prema riječi tvojoj, ide u miru, jer mi oči vidješe spasenje tvoje ...” (Luka 2,29-31). Sotona se prepustio gnjevu kada je shvatio da je ostarjeli Šimun prepoznao Kristovo božanstvo.

Zapovjednik Neba morao je trpjeti napade kušača. ... Od vremena dok je još bio bespomoćno novorođenče u Betlehemu kada su Ga paklene sile pokušavale uništiti koristeći se Herodovom ljubomorom, pa sve dok nije došao do križa na Golgoti, stalno je trpio napade nečastivoga. Na sotonskim vijećima bilo je zaključeno da Isus mora biti svladan. Nijedno ljudsko biće koje je došlo na svijet nije uspjelo izbjeći djelovanje kušačeve sile. Sve snage saveza zla bile su stavljene u pokret, krenule su Njegovim tragom. ... Sotona je znao da mora pobijediti ili će biti pobijeden. Uspjeh ili poraz toliko su mu značili da svoje djelo nije mogao prepustiti nijednom od svojih zlih predstavnika. Knez zla osobno je morao voditi ovaj rat. ...

Kristov život bio je stalna bitka sa sotonskim silama. Sotona je u borbu protiv Božjega Sina ubacivao svekolike snage otpada. (RH, 29. listopada 1895.)

Nijednom prilikom nije bilo odgovora na Sotonine mnogostruke kušnje. Ni jedan jedini put Krist nije stupio na Sotonino tlo, nije mu pružio ni najmanju prednost. (5BC 1129)

Neopisiva osamljenost

“U kaci sam sâm gazio, od naroda nikog ne bijaše.” (Izaija 63,3)

Ipak je Isus kroz djetinjstvo, mladost i zrelu dob prolazio sâm. U svojoj čistoći i vjernosti sam je gazio u kaci, nikoga od ljudi nije bilo da Mu pomogne. Nosio je strašan teret odgovornosti za spasenje ljudi. Znao je da će, ako ne dođe do odlučne izmjene načela i ciljeva ljudskog roda, sve biti izgubljeno. To je bilo breme na Njegovoj duši i nitko nije mogao procijeniti teret koji Ga je pritiskivao. (*Isusov život*, str. 61)

Tijekom cijelog Njegovog života Njegova majka i braća nisu shvaćali Njegovu misiju. Čak Ga ni Njegovi učenici nisu razumijevali. On je prebivao u vječnoj svjetlosti, kao jedan s Bogom, ali svoj život na Zemlji morao je provesti u osamljenosti.

Kao jedan od nas, morao je nositi teret naše krivnje i nesreće. Bezgrešni je morao osjetiti sramotu grijeha. Onaj koji je volio mir, morao je prebivati s nemiro, istina je morala boraviti s neistinom, čistoća s nečistoćom. Svaki grijeh, svaka nesuglasica, svaka ponižavajuća požuda koju je prijestup donio bila je mučnije za Njegov duh.

Sam je morao utrti stazu, sam je morao nositi teret. Na Njemu, koji je ostavio svoju slavu i prihvatio slabosti ljudskog roda, mora počivati otkupljenje svijeta. On je sve to vidio i osjećao, ali je Njegov cilj ostao nepoljuljan. O Njegovoj mišici ovisilo je spasenje palog roda i On je ispružio svoju ruku da bi uhvatio ruku Svemoćne ljubavi. (*Isto*, str. 74,75)

Kristovu osamljenost, Njegovu odvojenost od nebeskih dvo-rova, to što je živio životom ljudi, učenici nisu nikada shvaćali ili cijenili kao što bi trebalo. ... Kad Isus više nije bio s njima ... počeli su uviđati kako su Mu mogli pokazati pažnju koja bi donijela radost Njegovom srcu.

Ista potreba vidi se danas i u našem svijetu. Samo malo ljudi pravilno cijeni što je sve Krist za njih. Kad bi to činili, izrazili bi veliku ljubav poput Marijine i bilo bi obilje mirisnih pomazanja. ... Ništa se ne bi smatralo previše dragocjenim da se pokloni Kristu, nikakvo samoodricanje i samopožrtvovnost previše velikima da se podnesu zbog Njega. (*Isto*, str. 461)

Kušnja i pobjeda

“Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio.” (Hebrejima 4,15)

Nakon svojeg krštenja, Božji Sin je otišao u pustinju u kojoj Ga je davao trebao kušati. ... Četrdeset dana nije ni jeo ni pio. ... On je shvatio kolika je moć apetita nad čovjekom, i umjesto grešnog čovjeka podnio je najtežu moguću kušnju na tom području. I ovdje je postignuta pobjeda koju samo poneki dovoljno cijene. Vladajuća snaga izopačenog apetita i teški grijeh popuštanja takvom apetitu, mogu se shvatiti tek na temelju dužine posta koji je naš Spasitelj izdržao da bi mogao slomiti njegovu moć. ... On je došao na Zemlju kako bi svoju božansku snagu sjedinio s našim ljudskim naporima, da bismo snagom i moralnom silom koju nam On daje mogli pobijediti za vlastito dobro.

Oh koliko se duboko morao poniziti Kralj slave da dođe na ovaj svijet, da izdrži muke gladi i okrutne kušnje lukavog neprijatelja, i to samo zato da bi postigao beskrajnu pobjedu za čovjeka! To je ljubav kojoj nema ravne. ...

Nisu samo patnje i muke od gladi učinile da stradanje našeg Spasitelja bude tako neizrecivo okrutno. Bila je to i svijest o krivnji koja je došla kao posljedica čovjekovog popuštanja apetitu, popuštanja koje je donijelo tako strašne nevolje na svijet, i koja je teško pritiskala Njegovu božansku dušu. ...

U ljudskoj naravi, užasno opterećen teretom grijeha koji su Ga pritiskali, naš Otkupitelj suprotstavio se toj najtežoj kušnji koja napada čovjekovu dušu. Kada bi čovjek uspio svladati ovu kušnju, mogao bi pobijediti i svaku drugu.

Neumjerenost je temelj svih moralnih zala poznatih čovjeku. Krist je započeo djelo otkupljenja upravo na mjestu na kojem je počela naša propast. Pad naših praroditelja bio je izazvan popuštanjem apetitu. A prigodom otkupljenja, pobjeda nad apetitom bila je prvo Kristovo djelo. Kako je samo zadivljujuću ljubav Krist pokazao kada je došao na svijet i ponio naše grijeha i nedostatke, i prošao stazom patnji da bi nam svojim životom neokaljanih zasluga mogao pokazati kako i mi možemo hoditi i pobijediti kao što je On pobijedio. (*Sufferings of Christ*, 10—12)

Pobjedonosne patnje

“Budući da je sam trpio i bio kušan, može pomoći onima koji stoje u kušnji.” (Hebrejima 2,18)

O kada bismo mogli shvatiti značenje riječi da je Krist “sam trpio i bio kušan”! Iako je bio potpuno slobodan od svake mrlje grijeha, produhovljena osjetljivost Njegove svete naravi učinila je da Mu svaki dodir sa zlom bude neizrecivo bolan. Ipak, odjeven u svoju ljudsku narav, suočio se licem u lice s praotpadnikom, i sam se odupro neprijatelju svojega prijestolja. Krist ni u mislima nije mogao biti naveden da se pokori sili kušnje. (7BC 927)

Kakav je to prizor bio za nebeske promatrače! Krist, koji nije poznavao ni najmanju mrlju grijeha ili prljavštine, uzeo je našu narav u njezinom izopačenom stanju! Bilo je to poniženje veće nego što ograničeni čovjek može shvatiti. Bog se pokazao u tijelu i ponizio se. Kakve li teme za razmišljanje, za duboko, ozbiljno razmatranje! Bio je tako beskrajno velik da je poštovan kao Veličanstvo Neba, a ponizio se toliko duboko; međutim, pritom nije izgubio nijedan atom svojeg dostojanstva i svoje slave! On se spustio do krajnjeg siromaštva, do najdubljeg ljudskog poniženja. Nas radi postao je siromašan, da se mi Njegovim siromaštvom obogatimo. (1SM 253)

Svijet je izgubio svoju iskonsku sliku dobrote i potonuo u sveopći otpad i moralnu pokvarenost; Isusov život bio je ispunjen teškim, požrtvovnim naporom da čovjeka vrati natrag u prvotno stanje time što će ga nadahnuti duhom božanske velikodušnosti i nesebične ljubavi. Iako je bio na svijetu, On nije bio od svijeta. Za Njega je bila trajna bol da bude u dodiru s neprijateljstvom, izopačenošću i nečistoćom, stanjem koje je Sotona izazvao u svijetu; međutim, morao je obaviti svoje djelo, dovesti čovjeka u sklad s božanskim planom, a Zemlju u vezu s Nebom, pa nijednu žrtvu nije smatrao prevelikom ako bi doprinijela ostvarenju Njegovog cilja. On je bio “u svemu iskusan kao i mi” (Hebrejima 4,15). Sotona Ga je bio spreman napasti na svakom koraku, navaljujući na Njega svojim najžešćim kušnjama; ali On ipak “ne učini grijeha i u njegovim se ustima ne nađe prijevara” (1. Petrova 2,22). “On je trpio i bio kušan”, stradao je u skladu sa savršenstvom svoje svetosti. Ali knez tame ništa nije našao u Njemu; ni jedna jedina misao, ni jedan jedini osjećaj nisu se odazvali kušnji. (5T 421,422)

Molitva

“On, pošto u vrijeme svog zemaljskog života prikaza molitve i prošnje s jakim vapajima i sa suzama onomu koji ga je mogao spasiti od smrti, bješe uslišan zbog strahopoštovanja.” (Hebrejima 5,7)

Dok se molite, dragi mladići i djevojke, da ne padnete u kušnju, imajte na umu da vaš posao nikako ne završava s molitvom. Vi morate sami doprinijeti uslišenju svoje molitve koliko god je to moguće time što ćete se oduprijeti kušnji, i tek onda prepustiti Isusu da za vas učini ono što vi niste mogli. ...

Željela bih podsjetiti mlade koji se ukrašavaju ... da je zbog njihovih grijeha Spasiteljeva glava nosila na sebi sramotnu krunu od trnja. Kada trošite dragocjeno vrijeme na ukrašavanje svoje odjeće, sjetite se da je Kralj slave nosio jednostavnu, neobrublvenu dolamu. Vi koji se umarate ukrašavajući sebe, molim vas, pomislite da je Isus često bio umoran od neprekidnog teškog rada, samoodricanja i samopožrtvovnosti da bi pomogao siromašnima i napaćenima. On je provodio cijele noći u molitvi na usamljenim mjestima u planinama ne zbog svojih slabosti ili svojih potreba, već zato što je vidio, što je osjećao slabost vaše naravi da se odupre kušnjama neprijatelja upravo u onim točkama u kojima vi bivate svladani. On je znao da ćete biti nemarni prema opasnostima koje vam prijete i da nećete osjećati potrebu za molitvom. Upravo je radi vas slao svoje molitve Ocu prateći ih uzdasima i suzama. On je to činio da bi nas oslobodio one oholosti i ljubavi prema taštini i uživanjima kojima sada podliježemo i koje u nama guše ljubav prema Isusu. ...

Hoćete li ... ustati i osloboditi se te strašne ravnodušnosti i mrtvila koji su vas izjednačili sa svijetom? Hoćete li poslušati glas opomene koji vam govori da propast vrebata na putu onih koji su neoprezni u ovom času opasnosti? (3T 378—380)

Mnogi naši mladi svojim bezbrižnim odbacivanjem opomena i ukora koji su im upućeni, široko otvaraju vrata Sotoni da slobodno uđe. Dok imamo Božju riječ kao vodiča i Isusa kao svojeg nebeskog Učitelja, ne trebamo ostati u neznanju u odnosu na ono što traži od nas, ili kakve nam zamke postavlja Sotona. ... Ako se potpuno predamo vodstvu Njegovog Duha, neće nam biti nimalo neugodan zadatak da budemo poslušni Božjoj volji. (Isto, 378)

Molitva u tišini noći

“U to vrijeme ode Isus na goru da moli. Tu provede cijelu noć moleći Boga.” (Luka 6,12)

Dok je Krist, Veličanstvo Neba, obavljao svoje zemaljsko poslanje, često se molio svojem nebeskom Ocu. Mnogo se puta događalo da cijelu noć provede na molitvi. ... Maslinska gora bila je omiljeno utočište Božjega Sina, Njegovo mjesto molitve. Često, kada bi se mnoštvo razišlo preko noći, On nije počivao iako je bio umoran od dnevnog rada. ... Dok je grad tiho spavao, a učenici se vraćali svojim domovima da se osvježe snom, Isus nije odlazio na počinak. S Maslinske gore uzdizale su se Ocu Njegove božanske molitve da Njegovi učenici budu sačuvani od zlih utjecaja s kojima se svakodnevno susreću u svijetu, da Njegova duša bude ojačana i pripremljena za dužnosti i svladavanje teškoća sljedećeg dana. Dok su Njegovi sljedbenici spavali, njihov božanski Učitelj molio se cijele noći. Noćna rosa padala je na Njegovu glavu pognutu u molitvi. Njegov primjer trebaju slijediti i svi Njegovi sljedbenici. ...

On je birao tišinu noći, kada Ga nitko neće prekidati u molitvi. Isus je imao moć da liječi bolesne i podiže mrtve. On sam bio je Izvor blagoslova i snage. Zapovijedao je čak i oluji i ona Ga je slušala. Pokvarenost Ga se nije doticala, grijeh Mu je bio stran; a ipak se molio, i to često s teškim uzdasima i suzama. Molio se za svoje učenike i za sebe izjednačavajući tako sebe s našim potrebama, našim slabostima, našim porazima, sa svim što se tako često događa nama ljudima. On je bio silan kao Molitelj. Iako nije imao strasti naše pale ljudske naravi, bio je mučen istim nemoćima, kušan u svemu kao i mi. Isus je prošao agoniju koja je iziskivala Očevu pomoć i potporu.

Krist je naš primjer. Da li Sotona kuša i okrutno udara i Kristove slugu? Da, ali isto je tako kušao i udarao Onoga koji nije poznavao grijeh! Zato se Krist obraćao svojem Ocu u trenucima nevolje. On je došao na Zemlju da bi prokrčio put kojim možemo poći da nađemo milost, snagu i pomoć u svakom trenutku potrebe, ali uz uvjet da slijedimo Njegov primjer čistih, iskrenih molitava. (2T 508,509)

Agonija u Getsemaniju

“Zatim ode malo dalje, pade ničice te se pomoli: ‘Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!’” (Matej 26,39)

Isus je u Getsemaniju trpio umjesto čovjeka, i ljudska narav Božjega Sina klecala je pod strašnim teretom užasne svijesti o krivnji zbog grijeha, sve dok se s Njegovih blijedih i uzdrhtalih usana nije oteo bolni krik: “Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež.” Ljudska bi narav tu i tada umrla od užasne svijesti o grijehu da Ga nebeski anđeo nije ojačao da podnese agoniju. ... Krist je morao pretrpjeti smrt presuđenu onima koji su prekršili Božji zakon.

Zastrašujuća je mogućnost da nepokajani grešnici padnu u ruke živoga Boga. To se pokazalo u povijesti o uništenju staroga svijeta potopom, u izvještaju o ognju koji je pao s neba i uništio stanovnike Sodome. Međutim, nikada se to nije pokazalo tako jasno kao u slučaju Kristove agonije, agonije Sina beskrajnoga Boga, kada je morao podnijeti Božji gnjev namijenjen grešnom svijetu. Upravo je kao posljedica grijeha, prijestupa Božjeg zakona, getsemanski vrt postao istaknuto mjesto patnji za sav grešni svijet. Nikakva tuga, nikakva samrtnička borba ne može se mjeriti s onom koju je podnio Božji Sin.

Čovjek nije postao nositelj tuđih grijeha i zato nikada neće upoznati užas prokletstva grijeha koje je Spasitelj nosio. Nikakva tuga ne može se usporediti s tugom Onoga na koga je pao Božji gnjev sa zastrašujućom snagom. Ljudska narav može podnijeti kušnje i nevolje samo do određene mjere. Ograničeni može izdržati samo ograničenu mjeru, i ljudska narav se slama; međutim, Kristova narav imala je veći kapacitet trpljenja. ... Agonija koju je Krist podnio širi, produbljuje, pruža mnogo obuhvatnije razumijevanje karaktera grijeha, ali i karaktera odmazde koju će Bog pustiti na one koji nastave živjeti u grijehu. Plaća grijeha je smrt, a dar je Božji vječni život u Isusu Kristu za svakog grešnika koji se kaje i vjeruje. (5BC 1103)

Mač pravde nije bio izvučen iz korica, a Božji gnjev zbog bezakonja pao je na čovjekovog zamjenika, Isusa Krista, jedino-rođenog od Oca. (Isto)

Očev odbojni pogled

“Ali ovo je vaš čas i vlast tame.” (Luka 22,53)

Dok se Božji Sin povijao na molitvi u Getsemaniju, agonija Njegovog duha činila je da iz Njegovih pora znoj izbija u obliku krupnih kapi krvi. Njegovu dušu obuzimao je užas pred velikom tamom. Pritiskali su Ga grijesi cijeloga svijeta. Patio je umjesto čovjeka kao prijestupnik Očevog Zakona. Bio je to i trenutak kušnje. Svjetlo Božje prisutnosti polako se gubilo iz Njegovog vidokruga i On je prelazio u ruke sila tame. U mucu svoje duše ležao je na hladnoj zemlji. Bio je svjestan Očevog namrštenog lica i odbojnog pogleda. Uzeo je čašu patnji s usana grešnog čovjeka i odlučio je sam popiti, pružajući čovjeku umjesto nje čašu blagoslova. Gnjev koji je trebao pasti na čovjeka padao je sada na Njega. I upravo tada je tajanstvena čaša zadrhtala u Njegovoj ruci.

Isus je često, zajedno s učenicima, nalazio utočište u getsemanskom vrtu; tu je razmišljao i tu se molio. ... Nikada prije toga Spasiteljevo srce nije bilo ispunjeno takvom žalošću. Božji Sin nije se plašio tjelesnih patnji. ... Grijesi izgubljenog svijeta bili su na Njemu i teško Ga pritiskali. Svijest o namrštenom licu Njegovog Oca pri pogledu na grijeh, razdirala je Njegovo srce i nanosila Mu prodornu bol, činila je da se s Njegovog čela slijevaju krupne kapi krvi. ...

Mi možemo imati samo maglovitu predodžbu o neizrecivoj strepnji Božjega dragog Sina u Getsemaniju u trenutku kada je shvatio da je odvojen od Oca zato što nosi čovjekove grijehe. On sam postao je grijehom zbog palog ljudskog roda. Svijest o povlačenju ljubavi Njegovog Oca učinila je da se iz Njegove izmučene duše otmu ove tužne riječi: “Žalosna je duša moja do smrti.” (Matej 26,38) ...

Božanski Sin nebeskog Oca polako je gubio svijest i umirao. Otac je od svojeg prijestolja poslao glasnika da ojača božanskog Patnika i ohrabri Ga da nastavi svojom krvlju poprskanim putem. Da su smrtnici mogli gledati čudenje i tugu andeoskih četa, kada su u tihoj boli promatrale kako Otac povlači zrake svoje svjetlosti, ljubavi i slave sa svojeg ljubljenoga Sina koji je ležao na Njegovim grudima, mogli bi mnogo bolje shvatiti koliko je grijeh strašan u Božjim očima. (2T 203—207)

Ostavljen od Oca

“Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46)

Isus je uz poljubac bio predan u ruke svojim neprijateljima i žurno odveden u sudnicu jednog zemaljskog suda. ... Andeoske čete su s čuđenjem i boli promatrale Veličanstvo Neba, Onoga koji je nosio krunu slave, kako sada nosi trnovu krunu, kako kao okrvavljena žrtva postaje plijen razjarene gomile koju je Sotona u svojem gnjevu doveo do ruba ludila. Promatrajte tog strpljivog Patnika! Na Njegovoj glavi je trnova kruna. Krv, simbol života, teče iz svih njegovih razderanih vena. ...

Promatrajte tlačitelje i Potlačenoga! Beskrajna gomila okružila je Spasitelja svijeta. Ruganje i ismijavanje miješali su se s grubim i bogohulnim psovkama. ... Krist, dragocjeni Božji Sin, izveden je naprijed i križ je bio stavljen na Njegova pleća. ... Pritiskan nepreglednom gomilom svojih ogorčenih neprijatelja i neosjetljivih promatrača, poveden je prema mjestu raspeća. ... Prikovan na križ, visio je između neba i zemlje. ... Slavni Otkupitelj paloga svijeta trpio je kaznu zbog čovjekovog prestupanja Očevog zakona. Upravo se spremao otkupiti svoj narod vlastitom krvlju. ...

O, je li ikada bilo patnji i tuge sličnih onima koje je podnio naš Spasitelj na samrti? Upravo je svijest o negodovanju Oca učinila Njegovu čašu tako gorkom. Tjelesne patnje nisu doprinijele da se Isusov život na križu tako brzo završi. Bio je to strahoviti teret grijeha svijeta, svijest o Očevom gnjevu. ... Okrutna kušnja navela Ga je na pomisao da Ga je Njegov Otac zauvijek ostavio i izmamila onaj prodorni krik s križa: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” ...

U svojoj predsmrtnoj agoniji, dok je završavao svoj dragocjeni život, morao se samo vjerom osloniti na Onoga kojega je uvijek radosno slušao. ... Lišen čak i svijetle nade i uvjerenja u pobjedu koju će postići u budućnosti, povikao je jakim glasom: “Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!” (Luka 23,46) On je dobro poznavao karakter svojega Oca, Njegovu pravednost, Njegovu milost, Njegovu veliku ljubav i pokorno se predao u Njegove ruke. (2T 207—211)

Grijesi cijeloga svijeta

“Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna — radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.” (Izaija 53,5)

Neki imaju ograničeno razumijevanje o djelu pomirenja. Oni misle da je Krist pretrpio samo mali dio kazne koju propisuje Božji zakon; smatraju da je Isus, iako je kao Božji dragi Sin iskusio Božji gnjev, ipak u vrijeme svih svojih bolnih stradanja imao dokaze da Ga Otac ljubi i prihvaća, da su vrata groba pred Njim ipak bila rasvijetljena blistavom nadom i da je imao jasne dokaze o svojoj budućoj slavi. To je velika zabluda! Kristova najteža patnja bila je prouzročena negodovanjem Njegovog nebeskog Oca. Otuda je agonija Njegove duše bila tako snažna da čovjek o njoj može imati samo nejasan pojam.

Za mnoge izvještaj o silaženju Boga do čovjeka, o Njegovom poniženju, o žrtvi koju je prinio naš božanski Gospodin nije ništa zanimljiviji ... od izvještaja o smrti mučenika koji su umrli za Isusa. Mnogi su iskusili smrt sporim mučenjem; drugi su bili razapeti na križ. I onda, po čemu se smrt Božjega dragoga Sina razlikuje od njihove? ... Kada bi se Kristove patnje sastojale jedino od tjelesnih muka, onda Njegova smrt doista nije bila bolnija od smrti tih mučenika. Međutim, tjelesni bolovi bili su samo mali dio agonije Božjega dragog Sina. Grijesi cijeloga svijeta počivali su na Njemu; osim toga, tu je bila i svijest o Božjem gnjevu koja Ga je pratila dok je podnosio kaznu umjesto onih koji su prestupili Zakon. I upravo je to slomilo Njegovo božansko srce. ... Nevini, napaćeni Čovjek s Golgote savršeno je shvatio i na sebi iskusio duboku provaliju koju je grijeh načinio između Boga i čovjeka. Njega su mučile sile tame. Nije imao na raspolaganju ni jednu jedinu zraku svjetlosti da obasja Njegovu budućnost. ... I upravo u tom strašnom, mračnom trenutku, kada je lice Njegovog Oca bilo sakriveno od Njegovog pogleda, kada su se legije zlih anđela gomilale oko Njega, kada Ga je pritiskao teški teret grijeha cijeloga svijeta, s Njegovih usana otele su se riječi: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” ...

Kada se usporedi s pothvatom zadobivanja vječnog života, svaki drugi pothvat postaje potpuno beznačajan. (2T 213—215)

Neusporediva cijena

“Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom — od svoga bezvrijednog ... života, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta.” (1. Petrova 1,18.19)

Petar kaže: “Vi znate da se nismo otkupili raspadljivim stvarima, kao što su srebro i zlato!” O, kada bi to bilo dovoljno da se kupi spasenje ljudi, kako bi to djelo lako mogao obaviti Onaj koji je rekao: “Moje je zlato, moje je srebro!” (Hagaj 2,8) Međutim, prijestupnici Božjega svetog zakona mogli su biti otkupljeni jedino dragocjenom krvlju Božjega Sina. (4T 458)

Svojom beskrajnom žrtvom i neizrecivim patnjama naš Otkupitelj stavio nam je otkupljenje nadohvat ruke. U ovom svijetu On je ostao neslavljen i nepoznat, da bi svojim predivnim spuštanjem do čovjeka i svojim poniženjem mogao uzdići čovjeka i omogućiti mu da primi vječnu čast i besmrtnu radost u nebeskim dvorima. Tijekom trideset godina svojega života na Zemlji, Njegovu srce bilo je mučeno neshvatljivom strepnjom. Njegov put od štalice do Golgote bio je obilježen tugom i žalošću. Bio je čovjek boli, poznao je jad, podnio je takve duševne muke kakve nijedan ljudski jezik ne bi mogao opisati. On je doista mogao reći: “Pogledajte i vidite ima li boli kakva je bol kojom sam ja pogođen!” (Tužaljke 1,12) Iako je mrzio grijeh potpunom mržnjom, ipak je na svoju dušu natovario grijehe cijeloga svijeta. Bez krivnje, podnio je kaznu umjesto krivaca. Nevin, ponudio je sebe kao Zamjenu za prijestupnika. Krivnja svih grijeha pritiskala je svom težinom božansku dušu Otkupitelja svijeta. Zle misli, zle riječi, zla djela svakog Adamovog sina i kćeri pozivali su na odmazdu protiv Njega, jer je On postao čovjekov Zamjenik. Iako krivnja za grijeh nije bila Njegova, Njegov duh bio je rastrzan i mučen prijestupima ljudi; Onaj koji nije poznao grijeha postao je grijehom radi nas, da bismo mi mogli biti pravedni pred Bogom preko Njega. (ISM 322)

Kakva je cijena bila plaćena za nas! Gledajte križ i Žrtvu podignutu na njemu! Pogledajte te ruke probodene oštrim klinovima! Pogledajte Njegove noge pričvršćene klinovima za drvo! Krist je ponio naše grijehe na svojem tijelu. Ta patnja, ta agonija, to je bila cijena našeg otkupljenja! (6T 479)

Vrijednost jedne duše

“Ne znate li da ne pripadate sami sebi jer ste kupljeni?” (1. Korinćanima 6,19.20)

Svi su ljudi otkupljeni tom beskrajnom cijenom. Istresajući cjelokupnu riznicu Neba na ovaj svijet, dajući nam u Kristu cijelo Nebo, Bog je otkupio volju, osjećaje, um i dušu svakog pojedinog ljudskog bića. Bilo da su vjernici ili nevjernici, svi ljudi su po ovoj osnovi Gospodnja imovina. (*Isusove usporedbe*, str. 326)

Mi smo Njegovi po stvaranju i po otkupljenju. Ni samo naše tijelo nije naše, prema njemu se ne možemo ponašati kako nama odgovara, ne smijemo ga onesposobljavati navikama koje vode propadanju, koje onemogućuju da savršeno služimo Bogu. Naš život i sve naše sposobnosti pripadaju Njemu. On se brine o nama svakog trenutka; On održava kretanje živog stroja; kada bi nama bilo prepušteno da njime upravljamo samo jedan trenutak, sigurno bismo pomrli. Mi potpuno ovisimo o Bogu.

Naučit ćemo važnu pouku kada shvatimo svoj odnos prema Bogu i Njegov odnos prema nama. Riječi: “Ne pripadate sami sebi jer ste kupljeni”, trebaju biti sačuvane u odajama našeg sjećanja kako bismo uvijek priznali Božje pravo na naše talente, našu imovinu, naš utjecaj, našu posebnost i osobnost. Mi se trebamo naučiti ponašati prema tom Božjem daru, daru uma, duše i tijela, kako bismo kao Kristovo otkupljeno vlasništvo mogli za Njega vršiti ispravnu, ugodnu službu. (TM 423)

Zemaljska blaga postaju beznačajna u usporedbi s vrijednošću jedne jedine duše za koju je umro naš Učitelj i Gospodin. Onaj koji mjeri bregove na tezulji i planine na vagi pripisuje ljudskoj duši beskrajnu vrijednost. (4T 261)

Usadimo u srca mladih spoznaju da oni ne pripadaju sami sebi. Oni su Kristovi. Oni su otkupljeni Njegovom krvlju, Njegova ljubav polaže pravo na njih. Oni žive jer ih On održava svojom silom. Njemu pripada njihovo vrijeme, njihova snaga, njihove sposobnosti. Sve ovo oni trebaju razviti, pripremiti i upotrijebiti Njemu u službu. (*Put u bolji život*, str. 248)

Krist vas je otkupio po velikoj cijeni i zato vam nudi svoju milost i slavu ako ih želite primiti! (2T 280)

Ljubav i žrtva

“I živite u ljubavi kao što je i Krist vas ljubio i predao samoga sebe za nas kao prinos i žrtvu — Bogu na ugodan miris.” (Efežanima 5,2)

Ovo je bilo žrtvovanje života za nas da bismo mogli postati sve ono što On želi da postanemo — Njegovi predstavnici koji šire miomiris Njegovog karaktera, Njegovih čistih misli, Njegovih božanskih osobina koje je pokazao u svojem zemaljskom životu, da bi Ga i drugi mogli sagledati u Njegovom ljudskom obličju i ... bili pokrenuti da požele postati slični Kristu — čisti, neokaljani, dostojni pred Bogom, bez mane, nedostatka ili bilo čega takvoga. (6BC 1118)

Kako je ozbiljno Isus obavljao djelo našega spasenja! Kakvu je odanost otkrivao Njegov život dok je uzdizao vrijednost palog čovjeka time što će svakoj pokajničkoj, vjernoj duši pripisati zasluge svoje neokaljane pravednosti! Kako je samo neumorno radio! U Hramu i u sinagogi, na gradskim ulicama, na tržnicama, u radionicama, na obali jezera, u brdima On je propovijedao Evanđelje i liječio bolesne. On je dao cijeloga sebe da bi mogao ostvariti plan spasonosne milosti. (HP 43)

Krist je ponudio svoje slomljeno tijelo da bi otkupio Božje nasljedstvo, da bi ljudima osigurao još jednu priliku. “Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.” (Hebrejima 7,25) Svojim besprijelekovnim životom, svojom poslušnošću, svojom smrću na križu na Golgoti Krist je posredovao za izgubljeni rod. A sada, ne samo kao obični molitelj, već kao Osvajač koji zahtijeva plodove svoje pobjede, Zapovjednik našeg spasenja posreduje za nas. Njegova žrtva je potpuna, i kao naš Posrednik On obavlja djelo koje je sam preuzeo podižući pred Bogom kadionicu koja sadrži Njegove prečiste zasluge i molitve, priznanja i zahvaljivanja Njegovog naroda. Namirisane mirisom Njegove pravednosti, one se uzdižu Bogu kao slatki miris. Žrtva je potpuno prihvatljiva, a pomilovanje pokriva sve prijestupe. (Isusove usporedbe, str. 101)

Ugroženo Nebo

“Učinit ću da će čovjek više vrijediti nego zlato čisto, više nego zlato ofirsko.” (Izaija 13,12 — DK)

Tko može procijeniti vrijednost jedne duše? Ako želite saznati njezinu vrijednost, idite u Getsemani i tamo bdijte zajedno s Kristom tijekom tih sati Njegove agonije, kad su krupne kapi znoja kao krv tekle s Njegova čela. Gledajte Spasitelja visoko na križu. Slušajte Njegov očajnički uzvik: “Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!” (Marko 15,34) Gledajte Njegovu ranjenu glavu, probodeni bok, iznakažene noge. Sjetite se da je Krist sve stavio na kocku. Radi našeg otkupljenja, cijelo Nebo je dovedeno u opasnost. Kada se u podnožju križa sjetiš da bi Krist položio svoj život i za jednog jedinog grešnika, tek tada ćeš moći cijeliti vrijednost jedne duše!

Ako ste u zajedništvu s Kristom, vi ćete po Njegovom mjerilu ocjenjivati svako ljudsko biće. Vi ćete osjećati prema drugima istu duboku ljubav koju Krist osjeća prema vama. I tada ćete moći zadobiti, a ne natjerati, privući, a ne odbiti one za koje je On umro. ... Što je veći njihov grijeh i dublja njihova bijeda, to će ozbiljniji i nježniji biti vaši napori da ih zadobijete. Vi ćete prepoznati potrebe onih koji pate, koji su grijeshili protiv Boga i koji su natovareni teretom krivnje. Vaše srce ispunit će se suosjećanjem prema njima, i vi ćete im pružiti ruku pomoćnicu. (*Isusove usporedbe*, str. 128,129)

Krist i to razapeti treba postati predmet naših misli, probuditi najdublje emocije naše duše. ... Jedino uz pomoć križa možemo procijeniti vrijednost ljudske duše. Vrijednost čovjeka za kojega je Krist umro tako je velika da je Otac zadovoljan nemjerljivom cijenom kojom je platio njegovo spasenje, zadovoljan što je dao svojega jedinorođenoga Sina da umre za njegovo otkupljenje. Kolika se mudrost, milost i ljubav ovdje pokazuju u svojoj svojoj punini! Vrijednost čovjeka moguće je spoznati jedino kada pođemo na Golgotu. U tajni Kristovog križa sadržana je i procjena vrijednosti čovjeka. (2T 634,635)

Kakve se slavne mogućnosti pružaju pred palim ljudskim rodnom! Preko svojega Sina, Bog je otkrio savršenstvo do kojeg se čovjek sposoban uzdići. Zahvaljujući Kristovim zaslugama, čovjek se uzdigao iz svojeg poniženog stanja, očistio se i postao dragocjeniji od zlatne šipke ofirske! (KH 134)

Očeva neizmjerena žrtva

“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijeha.” (1. Ivanova 4,10)

Ljubav je temeljno načelo Božje vladavine na Nebu i na Zemlji i mora postati i temelj kršćanskog karaktera. ... Ljubav će se pokazati žrtvovanjem. Plan otkupljenja bio je utemeljen na žrtvi — na žrtvi tako širokoj, dubokoj i visokoj da je postala nemjerljiva. Krist je sve dao za nas i oni koji Ga prihvaćaju bit će spremni da za svojeg Otkupitelja sve žrtvuju. (*Isusove usporedbe*, str. 25)

Kada je Adamov grijeh gurnuo ljudski rod u beznadnu bijedu, Bog se mogao osloboditi palih bića. On je prema njima mogao postupiti onako kako grešnici zaslužuju. Mogao je zapovjediti svojim anđelima da na svijet izliju sudove Njegovog gnjeva. Mogao je ukloniti tu tamnu mrlju iz svojeg svemira. Međutim, to nije učinio! Umjesto da protjera ljude iz svoje blizine, On se još više približio palom ljudskom rodu. Dao je svojega Sina da postane kost naše kosti i meso našega mesa. ...

Dar koji je Bog dao čovjeku izmiče svakoj ocjeni. Ništa nije bilo uskraćeno. Bog nije dopustio da netko može reći kako je mogao učiniti više ili pokazati veću mjeru ljubavi prema čovječanstvu. Darovavši Krista, darovao je i cijelo Nebo. (SD 11)

Oni koji su govorili da vole Krista nisu shvatili odnos koji vlada između njih i Boga, i On i sada vrlo maglovito postoji u njihovom razumijevanju. Oni imaju nejasnu spoznaju o neshvatljivoj Božjoj milosti pokazanoj u trenutku kada je dao svojega jedinorođenog Sina za spasenje svijeta. (ISM 134)

Da bi privukao čovjeka k sebi i da bi osigurao njegovo vječno spasenje, Krist je napustio kraljevske dvorove na Nebu i došao na Zemlju, pretrpio agoniju grijeha i sramote umjesto čovjeka i umro da bi mu donio slobodu. Suočeni s beskrajnom cijenom plaćenom za čovjekovo otkupljenje, kako se bilo tko od onih koji se nazivaju Njegovim imenom, usuđuje ravnodušno postupati prema nekome od Njegovih “malih”? ... Kako bi strpljivo, ljubazno i s puno osjećaja trebali postupati prema onima koji su otkupljeni Kristovom krvlju! (5T 614)

Jedina prihvatljiva otkupnina

“Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, koji daje samog sebe kao otkup mjesto sviju.” (1. Timoteju 2,5.6)

U Kristu je čovjeku osigurano obnovljenje i pomirenje. Provaliju koju je iskopao grijeh premostio je križ na Golgoti. Isus je platio punu, potpunu otkupninu kojom je grešnik stekao pomilovanje a da pravednost Zakona time nije dovedena u pitanje. Svi koji vjeruju da je Krist prava Žrtva pomirnice, mogu doći i primiti oprost za svoje grijehe jer je Kristovim zaslugama uspostavljena veza između Boga i čovjeka. Bog me može primiti kao svoje dijete, a ja Ga mogu nazvati svojim ljubljenim Ocem i radovati se u Njemu. Jedino se zahvaljujući Kristu možemo nadati Nebu jer je On naš Zamjenik i naš Zalag. ...

Najbolji napori koje čovjek u svojoj snazi može uložiti bezvrijedni su kada treba zadovoljiti sveti i pravedni Zakon koji je prekršio; ali vjerom u Krista može se pozvati na pravednost Božjega Sina jer je ona dovoljna za sve. Krist je u svojoj ljudskoj naravi zadovoljio sve zahtjeve Zakona. On je ponio prokletstvo Zakona umjesto grešnika, obavio djelo pomirenja za njega da nijedan koji vjeruje u Njega neće propasti. ... Istinska vjera poziva se na Kristovu pravednost i grešnik postaje pobjednik s Kristom, jer je postao dionik božanske naravi; tako se u njemu sjedinjuje božansko i ljudsko.

Onaj tko pokušava dosegnuti Nebo svojim djelima držanja Zakona, pokušava nemoguće. Čovjek se ne može spasiti bez poslušnosti, ali njegova djela ne mogu biti samo njegova; Krist treba djelovati u njemu da hoće i učini ono što je po Božjoj volji. ... Sve što čovjek čini bez Krista zagađeno je sebičnošću i grijehom; ali ono što učini vjerom, prihvatljivo je Bogu. Kada pokušavam steći Nebo Kristovim zaslugama, duša napreduje. Gledajući na Isusa, Začetnika i Završitelja naše vjere, mi stječemo sve veću snagu, idemo iz pobjede u pobjedu; jer preko Krista Božja milost omogućila je naše potpuno spasenje. (1SM 363,364)

Mi ne možemo procijeniti dragocjenu otkupninu koja je plaćena za otkup palog čovjeka. Najboljim i najsvetijim osjećajima srca treba odgovoriti na tako čudesnu ljubav. (4T 119)

Božji neizrecivi Dar

“A hvala Bogu na njegovu neizrecivome daru!” (2. Korinćanima 9,15)

Otkrivenje Božje ljubavi prema čovjeku ima svoje središte u križu. Njegovo puno značenje jezik nije sposoban izgovoriti, pero ne može opisati, čovjekov um nije u stanju shvatiti. ... Krist koji je razapet za naše grijehе, Krist koji je uskrsnuo, Krist koji se uznio na Nebo, to je nauk o spasenju koji trebamo naučiti i propovijedati.

“On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzевši narav sluge i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušан do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,6-8) “Tko će ih osудiti? Isus Krist koji je umro — još bolje: koji je uskrsnuo — koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas?” (Rimljanima 8,34) “Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.” (Hebrejima 7,25)

Ovdje je beskrajna mudrost, beskrajna ljubav, beskrajna pravednost, beskrajna milost, “dubina bogatstva, mudrosti i znanja Božjega” (Rimljanima 11,33).

Upravo preko tog dara, Isusa Krista, mi primamo i ostale blagoslove. Preko toga dara na nas se iz dana u dan izljevaju neprestani tokovi Gospodnje dobrote. Svaki cvijet sa svojim nježnim bojama i slatkim mirisom, dan nam je za uživanje preko toga jednoga Dara. On je načinio Sunce i Mjesec; nema zvijezde koja ukrašava nebesa koju On nije stvorio. Nema nijedne namirnice na našem stolu koju On nije osigurao da bi nas održao u životu. Kristov potpis nalazi se na svemu tome. Sve je čovjeku darovano u tom jednom jedinom neizrecivom Daru, u jedinorođenom Božjem Sinu. On je bio prikovan na križ da bi sve to obilje moglo poteći prema Božjim stvorenjima. (8T 287,288)

“Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripravio onima koji ga ljube.” (1. Korinćanima 2,9) Sigurno nema takvoga koji, promatrajući bogatstva Njegove milosti, ne bi uskliknuo zajedno s apostolom: “Hvala Bogu na njegovu neizrecivome daru!” (5T 730)

Tako dragocjeno — a opet besplatno

“Tako izvršenjem zapovijedi od jednoga dolazi na sve ljude opravdanje koje se sastoji u životu.” (Rimljanima 5,18)

Novcem se ne može kupiti, razumom ne može shvatiti, silom ne može osvojiti; ali svima koji je prihvate, Božja slavna milost daje se besplatno. Međutim, ljudi mogu shvatiti svoju potrebu i odbijajući se osloniti na sebe, prihvatiti spasenje kao dar. Oni koji dođu na Nebo neće tamo stići svojom pravednošću niti će im se njegova vrata otvoriti zbog bogatih darova u zlatu i srebru, nego će dobiti pristup u mnoge stanove u kući Oca svojega zaslugom Kristovog križa.

Za grešne ljude, najuzvišenija utjeha, najveći razlog za radosno klicanje bit će u tome što je Nebo dalo Isusa kao Spasitelja grešnika. ... On je prešao preko tla na kojem se Adam spotaknuo i pao, suočio se s kušačem na bojnom polju i pobijedio ga umjesto čovjeka. Pogledajte Ga u pustinji kušnje! Postio je četrdeset dana i četrdeset noći, izdržao je najžešće napade sila tame. Sam je gazio “u kaci, od naroda nikog ne bijaše” s Njim (Izaija 63,3). Sve to nije činio radi sebe, već da bi raskinuo lanac kojim je Sotona držao u ropstvu ljudski rod. (RH, 15. ožujka 1887.)

Kao što je Krist u svojoj ljudskoj naravi tražio snagu od Oca da bi se osposobio da izdrži nevolje i kušnje, tako i mi moramo činiti. Mi trebamo slijediti primjer Božjeg bezgrešnog Sina. Svakoga dana nama je potrebna pomoć, milost i sila s Izvora svake snage. Mi trebamo osloniti svoju bespomoćnu dušu na Onoga koji nam je spreman pomoći u svakom trenutku potrebe. Često zaboravljamo Gospodina, dajemo maha svojim sklonostima i tako gubimo bitke koje smo morali dobiti.

Ako budemo pobijedeni, bez oklijevanja se pokajmo i prihvatimo oprost koji će nas dovesti u povoljan položaj. Ako se pokajemo i uzvjerujemo, dobit ćemo silu očišćenja od Boga. Njegova spasonosna milost obilno nam je ponuđena. Njegov oprost dan je svima koji ga žele prihvatiti. ... Zbog svakog grešnika koji se pokaje Božji anđeli se raduju pjevanjem radosnih pjesama. Nijedan grešnik ne mora biti izgubljen. Potpun i besplatan je dar spasonosne milosti. (HP 50)

Kupujte bez novca

“Neprestano zahvaljujem svome Bogu za vas na milosti Božjoj koja vam je dana u Kristu Isusu.” (1. Korinćanima 1,4)

Kao on, mnogi se nadaju da će svojim djelima zaslužiti Božju naklonost. Oni ne shvaćaju svoju bespomoćnost. Oni ne prihvaćaju Božju milost kao Božji dragovoljni dar, već pokušavaju razviti neku svoju pravednost. (*Isusove usporedbe*, str. 162)

Blagoslove otkupiteljske ljubavi naš Spasitelj je uspedio s dragocjenim zrnom bisera. (Matej 13,45. 46). ... U ovoj usporedbi zrno bisera nije prikazano kao dar. Trgovac ga je kupio dajući za njega sve što je imao. Mnogi traže značenje ove zagonetke budući da je Krist u Bibliji prikazan kao dar. On i jest dar, ali samo onima koji Mu daju sebe, dušu, tijelo i duh, bez ograničenja. Mi moramo sebe predati Kristu, živjeti životom dragovoljne poslušnosti svim Njegovim zahtjevima. Sve što jesmo, sve sposobnosti i svi talenti koje imamo, sve pripada Gospodinu i treba biti posvećeno Njegovoj službi. Kada tako sebe potpuno predamo Njemu, Krist se sa svim blagom Neba daje nama. Mi dobivamo zrno bisera neprocjenjive vrijednosti.

Spasenje je dar, a ipak se mora kupovati i prodavati. Na tržištu kojim upravlja božanska milost dragocjeno zrno bisera je prikazano kao vrijednost koja se kupuje bez novca i bez cijene (Izaija 55,1). ... Kristovo Evanđelje je blagoslov koji svi mogu imati. Najsiromašniji su kao i najbogatiji sposobni da kupe spasenje; jer nikakva količina zemaljskih dobara ne može ga platiti. Ono se stječe dragovoljnom poslušnošću, predajući sebe Kristu, postajući Njegovo otkupljeno vlasništvo. ... Moramo tražiti zrno bisera velike vrijednosti, ali ne na svjetovnom tržištu ili na svjetovan način. Cijena koju moramo platiti nije izražena zlatom i srebrom, jer biser pripada Bogu. Odbacimo pomisao da nam svjetovne ili duhovne prednosti mogu priskrbiti spasenje. Bog traži našu dragovoljnu poslušnost. (Isto, str. 73—75)

Svi Njegovi darovi obećani su pod uvjetom poslušnosti. Bog ima Nebo puno blagoslova za one koji će surađivati s Njim. (Isto, str. 92,93)

Milost je dovoljna za sve

“Jer ako je dakle prekršajem jednoga i posredovanjem jednoga zavladala smrt, mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati snagom života po jednome — Isusu Kristu.” (Rimljanima 5,17)

Bog ima obilje milosti i sile i čeka da ih zatražimo. Međutim, razlog zašto nismo svjesni te svoje velike potrebe jest u tome što gledamo sebe, a ne Isusa. Mi ne uzdižemo Isusa niti se potpuno oslanjamo na Njegove zasluge. (5T 167)

Sve što je trebalo osigurati u potpunosti je osigurano, i vječna Kristova pravednost stavljena je na raspolaganje svakoj vjernoj duši. Skupocjena, neokaljana odjeća, satkana na nebeskom razboju, pripremljena je za svakog grešnika pokajnika koji vjeruje, i zato može reći: “Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu plaštem pravednosti.” (Izaija 61,10)

Osigurana nam je obilna milost tako da se svaka vjerna duša može sačuvati od grijeha jer nam je cijelo Nebo, sa svim svojim neograničenim riznicama, stavljeno na raspolaganje. Mi trebamo crpiti s izvora spasenja. ... Sami po sebi mi smo grešnici, ali u Kristu postajemo pravednici. Pošto nas je opravdao pripisujući nam Kristovu pravednost, Bog nas je proglasio pravednima i postupi prema nama kao prema pravednima. On nas promatra kao svoju dragu djecu. Krist djeluje protiv sile grijeha, i tamo gdje je obilovao grijeh, milost još više obiluje. (1SM 394)

Iako možda svakoga dana napredujemo na putu svetosti, ipak ćemo stalno sagledavati još veće visine do kojih moramo dospjeti; međutim, svako naprezanje duhovnih mišića, svako opterećenje srca i mozga pokazuje da nam na raspolaganju stoji neograničena milost koja nam je potrebna za napredovanje.

I što više budemo razmišljali o tim bogatstvima, to ćemo ih više dobivati i sve ćemo više otkrivati zasluge Kristove žrtve, zaštitničku ulogu Njegove pravednosti, Njegovu neizrecivu ljubav, puninu Njegove mudrosti i Njegove sile da nas predstavi Ocu bez mane i nedostatka. (HP 34)

Mi živimo u danima pripreme. Zato moramo dobiti punu mjeru milosti iz božanskih riznica. Gospodin je pribavio zalihe za sve naše svakidašnje potrebe. (Isto, 50)

Nezaslužena naklonost

“Sjeti me se, Jahve, po dobroti prema svome puku, pohodi me spasenjem svojim.” (Psalam 106,4)

Milost je nezaslužena naklonost i vjernik se opravdava bez ikakve svoje zasluge, bez ikakve naknade koju bi mogao ponuditi Bogu. On se opravdava otkupljenjem u Isusu Kristu, koji stoji u nebeskim dvorovima kao grešnikov Zamjenik i Jamac. Međutim, iako je opravdan Kristovom zaslugom, grešnik nema pravo i dalje činiti nepravdu. Vjera djeluje preko ljubavi i čisti dušu. Vjera raste i cvjeta i donosi plod u obliku dragocjenog roda. Tamo gdje ima vjere, ima i dobrih djela. Bolesni bivaju posječeni, siromašni zbrinuti, siročad i udovice osigurani, goli odjeveni, gladni nahranjeni.

Krist je prolazio čineći dobro i kada se ljudi sjedine s Njim, oni počinju voljeti Božju djecu, a krotkost i istina usmjeravaju njihove korake. Izraz njihovog lica otkriva njihovo iskustvo i ljudi postaju svjesni da su bili s Isusom i da su se naučili od Njega. Krist i vjernik postaju jedno, i ljepota Njegovog karaktera pokazuje se u onima koji su životno povezani s Izvorom sile i ljubavi. Krist je velika riznica pravednosti kojom se opravdavamo i milosti kojom se posvećujemo.

Svi mogu doći k Njemu i dobiti dio Njegovog obilja. On kaže: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28) ... Jeste li svoj pogled usmjerili na Isusa, Začetnika i Završitelja naše vjere? Gledate li Onoga koji je pun istine i milosti? Jeste li prihvatili mir koji vam jedino Isus može dati? Ako još niste, pokorite se Njemu i Njegovom milošću potrudite se da steknete plemenitost i uzvišenost karaktera. Nastojte steći nepokolebljiv, odlučan i radostan duh. Hranite se od Krista koji je Kruh života i pokazivat ćete ljupkost Njegovog karaktera i duha. (ISM 398)

Ni ono najbolje što možete učiniti ne može vam osigurati Božju naklonost. Samo će vas Kristova dostojnost spasiti, Njegova krv očistiti. (1T 167)

24. lipnja

Krist naša pravednost

“Njega je Bog izložio da svojom krvi bude Pomirilište po vjeri, da učini očitom svoju pravednost.” (Rimljanima 3,25 — DK)

Krist je nazvan “Gospodin, naša pravednost” i vjerom svi bismo morali uskliknuti: “Gospodin, moja pravednost”! Kada se vjerom oslonimo na taj Božji dar, hvala upućena Bogu bit će na našim usnama i mi ćemo moći objaviti drugima: “Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29) Tada ćemo moći govoriti izgubljenima o planu spasenja, da je još u vrijeme dok je svijet ležao pod prokletstvom grijeha, palom i beznadnom grešniku, Gospodin objavio uvjete milosti i otkrio vrijednost i značenje svoje milosti. Milost je nezaslužena naklonost. ... Upravo je milost poslala našeg Spasitelja da potraži nas zalutale i vrati nas natrag u tor. ...

Nitko ne može, nakon što se sagleda, u sebi pronaći nešto što bi ga preporučilo Bogu ili mu osiguralo prihvaćanje pred Bogom. Grešnik može naći pristup Bogu jedino preko Isusa, koga je sam Otac dao za život svijeta. Samo je Isus naš Otkupitelj, naš Zagovornik i Posrednik; u Njemu je naša jedina nada u oprost, mir i pravednost. Jedino zaslugom Kristove krvi, grijehom opterećena duša može ponovno postati zdrava. ...

Bez Krista nemamo nikakvih zasluga, nikakve pravednosti. Naša grešnost, naše slabosti, naša ljudska nesavršenost onemogućuju nam da stupimo pred Boga sve dok ne obučemo neokaljanu haljinu Kristove pravednosti. ...

Kada se odazovemo Kristovom pozivu, kada Mu se pridružimo, pokazujemo spasonosnu vjeru. ... Vjera upoznaje dušu s Božjim postojanjem i Njegovom prisutnošću i gledajući jedino Božju slavu, sve više prepoznajemo ljepotu Njegovog karaktera i savršenstvo Njegove milosti. Naša duša biva osnažena duhovnom silom jer već udišemo nebesko ozračje. ... Mi se uzdižemo iznad svijeta i gledamo samo Zapovjednika nad deset tisuća koji je sav ljubak, a gledajući Njega, preobražavamo se u Njegovo obličje. (1SM 331—335)

Svijetla strana vjere

“Ali ja ću se radovati u Jahvi i kliktat ću u Bogu, svojem Spasitelju.” (Habakuk 3,18)

Svi koji ljube Boga trebaju svjedočiti o tome koliko je dragocjena Njegova milost i Njegova istina. Oni koji su prihvatili svjetlo istine, trebaju dobivati pouku za poukom da bi konačno shvatili da ne smiju ostati nijemi, već da trebaju često razgovarati jedni s drugima. Trebaju imati na umu subotnje sastanke na kojima oni koji ljube Boga, koji Ga se boje i razmišljaju o Njegovom imenu, mogu dobiti priliku da izraze svoje misli razgovarajući jedni s drugima. ...

Veličanstvo Neba izjednačuje svoje interese s interesima vjernika, bez obzira na skromne okolnosti u kojima oni žive. I kada god oni imaju prednost da se sastanu, prikladno je da se često obraćaju jedni drugima, da daju izraza svojoj zahvalnosti i ljubavi koja je posljedica razmišljanja o Gospodnjem imenu. Tako će se Bog proslaviti dok sluša i uslišava, i tada će se bogoslužje namijenjeno iznošenju iskustava smatrati najvažnijim od svih bogoslužja, jer se riječi izgovorene tom prigodom zapisuju u knjigu za spomen. ...

Nemojte ugađati neprijatelju baveći se mračnom stranom svojeg iskustva; oslonite se potpunije na Isusa da vam pomogne oduprijeti se kušnji. Kad bismo više mislili i razgovarali o Isusu, a manje o sebi, doživljavali bismo više Njegove prisutnosti. Ako budemo prebivali u Njemu, bit ćemo ispunjeni mirom, vjerom i hrabrošću i moći ćemo ispričati svoje pobjedonosno iskustvo kada se nađemo na bogoslužju, kako bi i drugi bili osvježeni našim jasnim, snažnim svjedočenjem za Boga. Ta dragocjena priznanja i hvale upućene Njegovoj milosti, ako još budu potkrijepljene kršćanskim životom, imat će neodoljivu snagu koja djeluje na spasenje duša. Svijetlu i radosnu stranu vjere opisivat će svi oni koji se svakoga dana iznova posvećuju Bogu. Mi ne smijemo sramotiti našega Gospodina svojim turobnim iznošenjem nevolja koje nam izgledaju strašne. Sve nevolje koje prihvatimo kao odgojno sredstvo budit će u nama radost. Naš cjelokupni vjerski život širit će tada okrepljujući, oduševljavajući, oplemenjujući utjecaj i odisati ugodnim mirisom dobrih riječi i dobrih djela. (4BC 1183)

Dostojno je Janje

“Dostojno je Janje koje je zaklano da primi moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, slavu i hvalu!” (Otkrivenje 5,12)

Mi nismo dostojni Božje ljubavi, ali je dostojan Krist, naš Jamac. On može savršeno spasiti sve koji dolaze k Njemu. (*Misli s Gore blagoslova*, 20)

Krist s radošću uzima naizgled beznadni materijal, one koje je Sotona iskvario i preko kojih je djelovao, kako bi ih učinio primateljima svoje milosti. On se raduje kad ih izbavlja od patnji i od gnjeva koji će zadesiti neposlušne. (6T 308,309)

Ako neprijatelj uspije navesti potištene da odvrate oči od Isusa pa, umjesto da razmišljaju o Isusovoj dostojnosti, Njegovoj ljubavi, zaslugama i velikoj milosti, gledaju na sebe i bave se svojom nedostojnošću, on će im oduzeti štít vjere i postići svoj cilj; oni će biti izloženi njegovim ognjenim kušnjama. Zbog toga slabi trebaju gledati u Isusa i vjerovati Mu; tada pokazuju vjeru. (*Rani spisi*, str. 77)

Božji Sin dao je sve — život, ljubav i muke. Možemo li mi, iako nedostojni tako velike ljubavi, uskratiti Njemu svoje srce? Cijelog života, u svakom trenutku, mi smo uživali blagoslove Njegove milosti, i upravo je to razlog što ne možemo potpuno shvatiti dubinu neznanja i bijede iz koje nas je izbavio. (*Put Kristu*, str. 37)

Mnogi čine ozbiljnu pogrešku u svojem vjerskom životu posvećujući stalnu pozornost svojim osjećajima i ocjenjujući na osnovi njih svoje napredovanje ili nazadovanje. Osjećaji nisu sigurno mjerilo. Mi ne smijemo tražiti u sebi dokaze da nas je Bog prihvatio. Tu nećemo naći ništa drugo osim onoga što će nas obeshrabriti. Naša je jedina nada da “upremo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa” (Hebrejima 12,2). U Njemu je sve što nas može nadahnuti nadom, vjerom i hrabrošću. ...

Svijest o našoj slabosti i nedostojnosti treba nas pokrenuti da se u poniznosti svojega srca oslonimo na Kristovu žrtvu pomirnicu. Kada se oslonimo na Njegove zasluge, naći ćemo odmor, mir i radost. On može savršeno spasiti one koji dolaze k Bogu preko Njega. (5T 199,200)

Tajna nad tajnama

“Bez sumnje, uzvišena je tajna prave vjere: Onaj koji je tijelom očitovan Duhom je opravdan, anđelima pokazan, poganim propovijedan, u svijetu vjerovan, u slavu uznesen.” (1. Timoteju 3,16)

Kakve li tajne nad tajnama! Razumu je teško shvatiti Kristovo veličanstvo, tajnu otkupljenja. Sramni križ bio je podignut, klinovi su probili Njegove ruke i noge, okrutno koplje probolo je Njegove grudi sve do srca, i cijena otkupljenja za ljudski rod bila je plaćena. ...

Otkupljenje je nepresušna tema, dostojna našeg najdubljeg razmišljanja. Ona nadmašuje moć shvaćanja najoštrijeg uma, napore najbujnije mašte. ...

Da je Isus danas s nama, rekao bi nam isto što i svojim učenicima: “Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi.” (Ivan 16,12) Isus je želio svojim učenicima otkriti duboke i žive istine, ali je njihova tjelesnost, njihova zamagljena, ograničena moć razumijevanja to onemogućila. ... Izostajanje duhovnog rasta zatvara vrata bogatim zrakama svjetla koje dopire od Isusa Krista. ...

Oni koji su marljivo kopali u rudnicima Božje riječi, koji su otkrili dragocjenu rudu u bogatim naslagama istine, u božanskim tajnama koje su stoljećima bile sakrivene, uzdizat će Gospodina Isusa, Izvor svake istine, prikazujući svojim karakterom posvećujuću moć onoga u što vjeruju. Isus i Njegova milost moraju ući u unutarnje svetište srca. I tada će se On otkrivati u riječima, u molitvi, u savjetima, u iznošenju svete Istine. (1SM 403-405)

Tajna križa objašnjava sve druge tajne. U svjetlosti koja zrači s Golgote, Božje osobine koje su nas ispunjavale tjeskobom i strahopoštovanjem sada se pojavljuju prekrasne i privlačne. Vidi se da se milosrđe, nježnost i očinska ljubav stapaju sa svetošću, pravdom i silom. Dok promatramo veličanstvo Njegova prijestolja, visoka i uzvišena, vidimo najmilostivije očitovanje Njegova karaktera i shvaćamo kao nikada ranije značenje onog predragog naziva: “Naš Otac.” (*Velika borba*, str. 512,513)

Neistraživo bogatstvo

“Meni najmanjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo.” (Efežanima 3,8)

Ako se obilje Božje milosti ne izlijeva na čovjeka, onda se to ne može pripisati nekom ograničenju koje je postavio Bog. Kad bi svi željeli primiti silu Svetoga Duha, svi bi njome bili ispunjeni.

Prednost je svake duše da postane živi kanal preko kojega će Bog izlijevati na svijet blago svoje milosti, nedokučivo bogatstvo Kristovo. Ništa Krist ne želi toliko koliko ljudska oruđa kojima će svijetu objaviti svoj karakter i svoj Duh. Ništa svijetu nije potrebnije od Spasiteljeve ljubavi koja će se pokazati preko ljudi. Cijelo Nebo čeka na žive kanale preko kojih će sveto ulje donositi radost i blagoslov ljudskom srcu. (*Isusove usporedbe*, str. 288)

“Ali Bog koji je bogat miolsrdem — iz svoje velike ljubavi kojom nas je ljubio — nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, s Kristim oživi ... s njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima, u Kristu Isusu, da u vjekovima koji nadolaze pokaže izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu.” (Efežanima 2,4-7)

To su bile riječi kojima je ostarjeli Pavao, “sužanj Isusa Krista”, pišući iz svoje tamničke ćelije u Rimu, pokušavao svojoj braći prikazati ono što je smatrao da jezik nije u stanju potpuno izraziti, “neistraživo Kristovo bogatstvo”, riznice milosti besplatno ponuđene palim sinovima čovječjim. (5T 730)

Kad vam duša bude čeznula za Bogom, naći ćete sve više i više neistraživih blaga Njegove milosti. Kad budete razmišljali o ovom blagu, ono će postati vaše pa ćete otkriti zasluge Spasiteljeve žrtve, zaštitu Njegove pravednosti, puninu Njegove mudrosti i Njegovu moć da vas izvede pred Oca “bez ljage i mane” (2. Petrova 3,14). (*Djela apostolska*, str. 357)

Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao!

“Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja. A to i jesmo!” (1. Ivanova 3,1)

Iz Očeva srca potekle su rijeke božanske sućuti, koje su se očitovale u Kristu, i izlile se na ljudski rod. ... Bog je svojemu ljubljenu Sinu punom milosti i istine dopustio da iz svijeta neopisive slave side na grijehom uprljani i uništeni svijet, na svijet zamračen sjenkom smrti i prokletstva. Dopustio Mu je da napusti naručje Njegove ljubavi i odrekne se obožavanja anđela — da bi trpio sramotu, pogrde, poniženja, mržnju i smrt. ... Teret grijeha i svijest o njegovoj strahovitoj veličini koja dušu odvaja od Boga — slomili su srce Božjeg Sina.

Bog je trpio sa svojim Sinom. Smrtna borba u Getsemaniju i smrt na Golgoti bili su cijena koju je Srce Beskrajne Ljubavi platilo za naš otkup. ... Nije nas mogao otkupiti nitko osim Božjeg Sina; Oca je mogao objaviti samo Onaj koji se nalazio u Njegovu naručju. ...

Cijena plaćena za naš otkup i beskrajna žrtva koju je prinio naš nebeski Otac davši svojega Sina da umre za nas trebali bi nas nadahnuti uzvišenim mislima o onome što možemo postati kroz Krista. Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema rodu koji umire, nadahnuti apostol Ivan ispunio se obožavanjem i dubokim štovanjem. Ne nalazeći prikladnih riječi da izrazi veličinu i nježnost te ljubavi, pozvao je svijet da je promatra. ... Kakvu to vrijednost daje čovjeku! Prijestup je ljudske sinove učinio Sotoninim podanicima. Vjerom u Kristovu Žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mogu postati Božja djeca. Uzimajući ljudsku narav, Krist je uzdigao čovječanstvo. Grešni ljudi dobili su prigodu da, povezani s Kristom, postanu dostojni imena Božjih sinova.

Takva ljubav je neusporediva. Djeca nebeskog Kralja! Dragocjenog li obećanja, predmeta najdubljeg divljenja! Nenadmašne li Božje ljubavi prema svijetu koji Ga nije ljubio! (*Put Kristu*, str. 8—11)

Koliko dugo Nebo mora patiti?

“Ja i Otac jedno smo.” (Ivan 10,30)

Sâm Bog bio je razapet s Kristom, jer je Krist bio jedno s Ocem! (5BC 1108)

Rijetki misle o patnjama koje je grijeh nanio našem Stvoritelju. Cijelo Nebo je sudjelovalo u Kristovoj samrtničkoj borbi; ali te patnje nisu ni počele niti se završile Njegovim pojavljivanjem u ljudskom obliku. Križ našim otupjelim osjetilima otkriva bol koji je grijeh od samog svog začetka nanosio Božjem srcu. Svako udaljavanje od onoga što je pravo, svako okrutno djelo, svaki čovjekov neuspjeh da dosegne božanski ideal, nanose Bogu bol. Kada su u stara vremena na Izrael dolazile nevolje kao neizbježna posljedica odvajanja od Boga — potpadanje pod vlast neprijatelja, okrutnost i smrt — bilo je rečeno da “Jahve više ne mogaše trpjeti da Izraelci pate”. “U svojoj ljubavi i samilosti sâm ih je otkupio, podigao ih i nosio u sve dane od davnine.” (Suci 10,16; Izaija 63,9)

Njegov Duh “posreduje za nas neizrecivim uzdisajima”. Dok “sva tvar uzdiše i tuži s nama” (Rimljanima 8,26.22), srce beskonačnog Oca suosjeća s nama u našoj boli. Naš svijet je velika bolnica, prizor takve bijede da se ne usuđujemo niti u svojim mislima baviti njome. Kad bismo shvatili svu njezinu veličinu, teret bi nam bio previše strašan. A Bog sve to duboko osjeća. (*Odgoj*, str. 234,235)

Nijedan uzdah ne može se oteti iz grudi, nijedna bol osjetiti, nijedna žalost probosti dušu, a da ne zadrhti Očevo srce. (*Isusov život*, str. 356)

Onaj tko poznaje dubinu bijede i očajanja u svijetu, zna kojim sredstvima se može donijeti olakšanje. ... Iako su ljudska bića zloupotrijebila Njegovu milost, uludo utrošila svoje sposobnosti i izgubila dostojanstvo ljudske naravi slične Božjoj, Stvoritelj treba biti proslavljen njihovim otkupljenjem. (*Odgoj*, str. 240)

Da bi uništio grijeh i njegove posljedice, On je dao svoga Najdražega, a nama pružio mogućnost da u saradnji s Njim učinimo kraj tom prizoru bijede. ... S takvom vojskom pravilno izvježbanih radnika, kakva bi mogla postati naša mladež, kako bi se brzo vijest o raspetom i uskrslom Spasitelju, koji će uskoro doći, mogla odnijeti cijelome svijetu! Kako bi brzo mogao doći kraj — kraj patnji, žalosti i grijehu! (Isto, str. 235,241)

Od samog početka

“Jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.” (2. Petrova 1,21)

Kristovo je djelo utemeljeno na načelu da se obnavljanje božanskog obličja u grešnom ljudskom rodu može postići trajnim pokazivanjem čovjekoljublja, i u tome je njegova veličina. To djelo započelo je u nebeskim dvorovima. ... Božanstvo je bilo pokrenuto sažaljenjem prema ljudskom rodu pa su se Otac, Sin i Sveti Duh svesrdno posvetili ostvarenju plana spasenja. (CH 222)

Prije no što se na svijetu pojavio grijeh, Adam je uživao u osobnoj zajednici sa svojim Stvoriteljem. Ali od trenutka kad se čovjek prijestupom odvojio od Boga, ta mu je uzvišena prednost uskraćena. Međutim, planom spasenja otvoren je put kojim stanovnici Zemlje još uvijek mogu biti povezani s Nebom. Bog je svojim Duhom komunicirao s ljudima, i preko objava što ih je dao svojim izabranim slugama slao božansku svjetlost svijetu. (*Velika borba*, str. 7)

Bog svojim Svetim Duhom od početka djeluje preko ljudskih oruđa da ostvari svoju nakanu za pali ljudski rod. To se očitovalo u životu patrijarhâ. Tako je Bog i Crkvi u pustinji, u Mojsijevo doba, dao “svoga Duha dobrog” (Nehemija 9,20). A u dane apostola On je po Svetome Duhu silno djelovao u prilog svojoj Crkvi. Ista sila koja je kriječila patrijarhe, ... i koja je učinila djelotvornom službu apostolske Crkve, kriječila je Božju vjernu djecu u sva vremena. Zahvaljujući snazi Svetog Duha, kršćani valdenzi tijekom mračnog srednjeg vijeka pripremili su put reformaciji. Bila je to ona ista sila koja je okrunila uspjehom napore plemenitih muškaraca i žena koji su kao pioniri otvorili put za osnivanje suvremenog misionarskog rada. ...

Danas vjesnici križa idu od grada do grada i od zemlje do zemlje pripremajući put za Kristov drugi dolazak. ... I što dulje svijetle, kao što su svijetlili oni koji su na Pedeseticu bili kršteni Svetim Duhom, primaju sve više sile Duha. Tako Zemlja treba biti rasvijetljena Božjom slavom. (*Djela apostolska*, str. 33,34)

Kristovo obećanje o Svetom Duhu

“Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine.” (Ivan 14,16.17)

Prije nego što je sebe prinio kao žrtvu, Krist je želio svojim sljedbenicima podariti najvažniji i najpotpuniji dar, dar koji će im približiti neiscrpne izvore milosti. “Ja ću moliti Oca”, rekao je On, “i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek. Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama. Neću vas ostaviti siročad. Vratit ću se k vama.” (Ivan 14,16-18)

Prije ovoga Duh je bio na svijetu; od samog početka djela otkupljenja djelovao je na ljudska srca. Ali, dok je Krist bio na Zemlji, učenici nisu željeli nikakvog drugog pomoćnika. Tek kad budu bez Njega, osjetit će potrebu za Duhom i tada će On doći.

Sveti Duh je Kristov predstavnik, ali ne u ljudskom obličju, pa je i od tog obličja neovisan. Budući da je nosio ljudsku narav, Krist nije mogao biti osobno na svakom mjestu. Stoga je za njih bilo bolje da ode k Ocu i pošalje Duha da bude Njegov nasljednik na Zemlji. Tada nitko neće imati nikakvu prednost koju mu donosi prebivalište ili osobni dodir s Kristom. Posredovanjem Duha svi će moći pristupiti Spasitelju. U ovom smislu On će im biti bliži nego da se nije uznio na Nebo. (*Isusov život*, str. 555)

Obećanje je upućeno nama danas koliko i učenicima. ... Neka zato svaki vjernik Crkve savije svoja koljena pred Bogom, i neka se ozbiljno moli za izlivanje Duha. Neka traži: “Gospodine, uvećaj moju vjeru! Pomozi mi da razumijem Tvoju Riječ, jer Tvoja Riječ donosi svjetlo. Osvježi me svojom prisutnošću. Ispuni moje srce svojim Duhom!” (RH, 10. lipnja 1902.)

U sva vremena i na svakom mjestu, u svim tugama i svim nevoljama, kad su izgledi mračni a budućnost neizvjesna, kad se osjećamo bespomoćni i osamljeni, Utješitelj će biti poslan kao odgovor na molitvu vjere. (*Isusov život*, str. 555,556)

Sila Svetog Duha

“Evo, ja ću poslati na vas ono što je Otac moj obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!” (Luka 24,49)

Krist se svojom vidljivom nazočnošću trebao povući od učenika, ali su zato oni trebali dobiti novi izvor snage. Trebali su dobiti Svetoga Duha u punini, da ih potvrdi za posao koji ih je očekivao. (*Djela apostolska*, str. 20)

Poslušni Kristovoj zapovijedi, čekali su u Jeruzalemu na Očovo obećanje — izlivanje Duha. Nisu čekali besposleni. Izvještaj kaže da su “sve vrijeme bili u hramu hvaleći Boga” (Luka 24,53). Također su se sastajali da svoje molbe iznesu Ocu u Isusovo ime. ... Sve više su pružali ruku vjere uz snažni dokaz: “Isus Krist koji je umro — još bolje: koji je uskrsnuo — koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas.” (Rimljanima 8,34) ...

Učenici su se s najvećom ozbiljnošću molili za sposobnost da se približe ljudima i da u svakidašnjim susretima izgovaraju riječi koje će grešnike dovesti Kristu. Ostavivši po strani sva neslaganja, sve želje za prvim mjestom, zblížili su se u kršćanskom zajedništvu. Prilazili su sve bliže Bogu. ...

Ovi dani pripreme bili su dani dubokog ispitivanja srca. Učenici su osjećali duhovnu potrebu pa su molili Gospodina za posvećenje koje bi ih osposobilo za djelo spašavanja duša. Nisu tražili blagoslov samo za sebe. Osjećali su teret spašavanja duša. Shvatili su da se Evanđelje treba objaviti svijetu i zazivali su silu koju je Krist obećao.

U doba patrijarhâ utjecaj Svetog Duha često se očitovao na neki osobit način, ali nikad u punini. Sada su učenici, poslušni Spasiteljevim riječima, iznosili molbe za ovaj dar, a Krist je na Nebu za njih posredovao. Tražio je dar Duha da bi ga mogao izliti na svoj narod. (Isto, str. 23,24)

Pedesetnica

“Kad napokon dođe Pedeseti dan, svi bijahu skupljeni na istom mjestu. Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili.” (Djela 2,1.2)

Na učenike koji su čekali i molili, Duh je sišao u punini koja je doprla do svakog srca. Beskonačni se u sili objavio svojoj Crkvi. Činilo se kao da je taj utjecaj bio vjekovima zadržavan i sada se Nebo raduje što na Crkvu može izliti bogatstvo milosti Duha. A pod utjecajem Duha, riječi pokajanja i priznanja miješale su se s pjesmama hvale za oprostene grijeha. Čule su se riječi zahvaljivanja i proricanja. Cijelo se Nebo priklonilo da promatra i obožava mudrost neusporediva, neshvatljive ljubavi. Opčinjeni divljenjem, apostoli su uskliknuli: “U ovome se sastoji ljubav!” Prihvatili su dani poklon. I što je slijedilo? Mač Duha, naoštren snagom i okupan nebeskim munjama, prosjekao je kroz nevjeru. Tisuće duša obratilo se u jedan dan. ...

Kristovo uzašašće na Nebo bilo je znak da će Njegovi sljedbenici primiti obećani blagoslov. Njega su trebali čekati prije nego što krenu na rad. Kad je Krist prošao kroz nebeska vrata, bio je ustoličen uz obožavanje anđela. Čim je ovaj obred bio završen, Sveti Duh je sišao na učenike kao snažna struja i Krist je bio proslavljen slavom koju je oduvijek imao kod Oca. Izlivanje Duha na Pedeseticu bilo je nebeska poruka da je Otkupiteljevo ustoličenje završeno. U skladu sa svojim obećanjem, poslao je s Neba Svetoga Duha na svoje sljedbenike kao jamstvo da je kao Svećenik i Kralj primio svaku vlast na Nebu i na Zemlji, i da je Pomazanik svojeg naroda. (*Djela apostolska*, str. 24,25)

Bog nam je spreman podariti isti blagoslov ako Ga podjednako ozbiljno budemo tražili. Gospodin nije zaključao riznice Neba pošto je izlio svojega Duha na prve učenike. I mi možemo primiti obilje Njegovog blagoslova. Nebo je prepuno blaga Njegove milosti i oni koji vjerom dolaze k Bogu mogu zatražiti sve što je On obećao. (6BC 1055)

Zadaća Svetog Duha

“On će, kad dode, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud.” (Ivan 16,8)

Sveti Duh treba im biti podaren kao sila koja preporada, jer bi bez nje Kristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vjekovima je jačala i ljudi su se začuđujućom pokornošću podčinjavali sotonskom ropstvu. Čovjek se može oduprijeti i pobijediti grijeh jedino moćnim djelovanjem treće Osobe Božanstva, koja će doći neizmijenjenom silom u punini božanske moći. Duh čini djelotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj svijeta. Sveti Duh čisti srce. Posredovanjem Duha vjernik postaje sudionikom u božanskoj naravi. Krist je podario svog Duha kao božansku silu u svladavanju svih naslijeđenih i stečenih sklonosti k zlu i stoga da Crkva primi pečat Njegova karaktera. (*Isusov život*, str. 557)

Dok budemo predavali sebe Svetome Duhu da nas upotrijebi kao svoja oruđa, Božja milost će djelovati u nama da odbacimo stare sklonosti, da svladamo snažne naslijeđene strasti i da usvojimo nove navike. (*Isusove usporedbe*, str. 240)

Božji Duh, kada obuzme dušu, oživljava sve njezine sposobnosti. Pod vodstvom Svetoga Duha, um koji je neograničeno odan Bogu razvija se skladno i dobiva snagu da shvati i ispunji Božje zahtjeve. Slabi, kolebljivi karakter mijenja se i postaje snažan i čvrst. ...

Upravo Sveti Duh postiže da zamagljeni um obasjaju svijetle zrake Sunca Pravednosti, koje čine da se ljudsko srce zapali novim razumijevanjem vječnih istina tako da čovjeku postaju jasna velika mjerila pravednosti i on shvaća svoju grešnost; one čine da čovjek povjeruje u Onoga koji jedini može izbaviti od grijeha, one preobražavaju karakter time što preusmjeravaju njegovu ljubav sa zemaljskog i prolaznog na njegovu vječnu baštinu. Sveti Duh nanovo stvara, oplemenjuje i posvećuje ljudska bića osposobljavajući ih da postanu članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. (GW 285—287)

Branitelj sličan Kristu

“Ipak vam istinu velim: vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama.” (Ivan 16,7)

Branitelj kojega će Isus, prema obećanju, poslati nakon svojeg odlaska na Nebo, to je Sveti Duh u svoj “punini Božanstva”. On će objaviti silu božanske milosti svima koji prime Krista i povjeruju u Njega kao u svojega osobnog Spasitelja. (*Evangelism*, str. 615)

U posvećenom radniku za Boga, gdje god se nalazio, nastava Sveti Duh. Riječi izgovorene učenicima, upućene su i nama. (*Djela apostolska*, str. 32)

Nema takvog Branitelja kao što je Krist, tako nježnog i tako iskrenog. Njega dotiče svijest o našim slabostima. Njegov Duh obraća se našem srcu. Okolnosti nas mogu rastaviti od naših prijatelja; široki, nemirni ocean može se ispriječiti između nas i njih. Iako i dalje uživamo njihovo duboko prijateljstvo, oni nam ga nisu u stanju pokazati. ... Međutim, nikakva okolnost, nikakva udaljenost ne može nas rastaviti od nebeskog Branitelja. Gdje god se našli, kamo god pošli, On je uvijek s nama; Branitelj nam je poslan da bude umjesto Krista, da nam pomaže umjesto Njega. On je uvijek s naše desne strane i upućuje nam utješne, nježne riječi, podupire nas, krijepi, podiže i razvedrava. Utjecaj Svetoga Duha, to je isto što i Kristov život u našoj duši. Sveti Duh djeluje u svakome i preko svakoga tko primi Krista. Onima koji Ga poznaju, taj isti Duh svojim boravkom u srcu donosi plodove — ljubav, radost, mir, strpljivost, nježnost, dobrotu, vjeru. (KH 171)

Sveti Duh uvijek prebiva u onome tko teži za savršenstvom kršćanskog karaktera. On mu daje prave pobude, živo i aktivno načelo kojim dušu koja se trudi, bori i vjeruje podupire u svakoj nevolji i svakoj kušnji. Sveti Duh krijepi vjernika kada je izložen mržnji svijeta i neprijateljstvu rodaka, dok se bori s razočaranjima, sa sviješću o svojem nesavršenstvu, s pogreškama koje je učinio u životu. Zahvaljujući neusporedivoj čistoći i savršenstvu Isusa Krista, pobjeda je osigurana svima koji gledaju na Začetnika i Završitelja naše vjere. ... On je ponio naše grijehe da bismo preko Njega stekli moralnu ljepotu i dostigli savršenstvo kršćanskog karaktera. (RH, 30. studenoga 1897.)

Kristov predstavnik

“Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,20)

Kad se uznio svome Ocu, Krist nije ostavio svoje sljedbenike bez pomoći. Sveti Duh kao Njegov predstavnik, i nebeski anđeli kao službeni duhovi, bili su poslani u pomoć onima koji se, usprkos velikoj nadmoći protivnika, bore u dobroj borbi vjere. Imajte uvijek na umu da je Krist vaš pomoćnik. Nitko bolje od Njega ne razumije posebnosti vašega karaktera. On bdije nad vama i ako želite da vas vodi, okružiti će vas dobrim utjecajima tako da ćete biti osposobljeni učiniti sve što od vas traži. (MYP, str. 17)

Kršćanski život je ratovanje. Ali, “naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima”. (Efežanima 6,12) U tom sukobu pravednosti i nepravednosti možemo uspjeti samo uz božansku pomoć. Naša grešna volja mora biti dovedena u pokornost volji Svemogućega; ljudska volja mora se stopiti s božanskom. To će nam osigurati pomoć Svetoga Duha. ...

Gospodin Isus radi preko Svetoga Duha, jer je Duh Njegov predstavnik. Preko Njega udahnuje duhovni život u dušu, pokreće njezine snage na dobro, čisti je od moralne pokvarenosti i osposobljava za svoje kraljevstvo. Isus ima velike blagoslove koje želi darovati, bogate darove koje želi podijeliti ljudima. On je Divni Savjetnik beskrajne mudrosti i snage; ako budemo priznali silu Njegovog Duha, ako budemo dopustili da nas ona oblikuje, bit ćemo savršeni u Njemu. Kakve li misli! U Kristu “stanuje stvarno sva punina božanstva, po njemu ste i vi ispunjeni” (Kološanima 2,9.10). Ljudsko srce nikada neće osjetiti pravu sreću sve dok ne dopusti da ga Božji Duh oblikuje. Sveti Duh usuglašava obnovljenu dušu s Uzorom, s Isusom Kristom. Pod utjecajem Svetoga Duha neprijateljstvo protiv Boga mijenja se u vjeru i ljubav, a oholost u poniznost. Duša prepoznaje ljepotu istine, i Krist se slavi vrsnoćom i savršenstvom karaktera. Kad se dogode te promjene, anđeli započinju ushićenu pesmu, a Bog i Krist se raduju dušama oblikovanim po božanskom uzoru. (*Poruka mladima*, str. 26,27)

Kao rosa, kao kiša i kao sunčano svjetlo

“Bit ću kao rosa Izraelu; kao ljiljan on će cvasti, pustit će korijen poput jablana.” (Hošea 14,6)

Od skoro bezbrojnih pouka kojima nas uče različiti procesi rasta, neke od najdragocjenijih su iznesene u Spasiteljevoj kratkoj priči o sjemenu koje raste...

Sjeme ima u sebi moć klijanja, moć koju mu je sâm Bog usadio; ipak, prepušteno samo sebi ne bi moglo niknuti. Čovjek treba odigrati svoju ulogu u poticanju rasta zrna, ali postoji i granica preko koje ne može ništa postići. On se mora osloniti na Onoga koji je žetvu i sijanje povezao divnim sponama svoje sve-moćne sile.

U sjemenu je život, u zemlji je sila; ako beskrajna sila ne djeluje danju i noću, sjeme neće donijeti nikakav rod. Pljuskovi kiše moraju osvježiti žedna polja; Sunce mora dati toplinu; energija mora stići do zakopanog sjemena. Život koji je Stvoritelj usadio, samo On može i probuditi. Svako sjeme raste i svaka biljka se razvija Božjom silom...

Klijanje sjemena predstavlja početak duhovnog života, a razvijanje biljke je slika razvitka karaktera. Nema života bez rasta.

Biljka mora rasti, ili će umrijeti. Kao što je njezin rast tih i neprimjetan, ali stalan, tako je i s razvojem karaktera. Na svakom stupnju razvitka naš život može biti savršen; ako se Božja namjera s nama ispuni, stalno napredovanje postat će vidljivo.

Biljka raste primajući ono što joj je Bog pripremio za održanje života. Tako se duhovni rast odvija uz saradnju s božanskim oruđima. Kao što biljka pušta svoj korijen u zemlju, tako se i mi trebamo ukorijeniti u Kristu. Kao što biljka prima svjetlo Sunca, rosu i kišu, tako i mi moramo primati Svetoga Duha. Ako se naše srce oslanja na Isusa Krista, On će nam doći “poput dažda jesenskog ... što natapa zemlju” (Hošea 6,3). Kao Sunce pravednosti, On će se podići iznad nas “sa zdravljem u zrakama” (Malahija 4,2). Mi ćemo “kao ljiljan cvasti”, “radati kao žito i cvjetati kao vinova loza” (Hošea 14,6.7). (*Odgoj*, str. 93—95)

Rasvjetljava Pismo

“A nama je to Bog objavio po Duhu. Jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje.” (1. Korinćanima 2,10)

Bog je svoju istinu htio priopćiti svijetu preko ljudskih oruđa i On ih je sâm, svojim Svetim Duhom, opremio i pripremio da izvrše to djelo. On je upravljao umom u izboru onoga što trebaju reći i onoga što će napisati. To je blago povjereno “zemljanim posudama”, ali je ipak nebeskog podrijetla. Svjedočanstvo je preneseno nesavršenim izrazom ljudskog jezika, pa ipak je to Božje svjedočanstvo, a ponizno Božje dijete ispunjeno vjerom vidi u njemu slavu božanske snage, punu milosti i istine.

Bog je u svojoj Riječi predao ljudima znanje potrebno za spasenje. Sveta pisma treba primiti kao pouzdanu i nepogrešivu objavu Njegove volje. Ona su mjerilo karaktera, objava nauka i sredstvo za ispitivanje iskustva. ... Ali činjenica da je Bog čovjeku otkrio svoju volju u pisanoj Riječi ne isključuje potrebu za stalnom prisutnošću i vodstvom Svetoga Duha. Naprotiv, naš je Spasitelj obećao svojim učenicima Svetoga Duha, koji će Njegovu riječ otkriti svojim slugama te rasvijetliti i primijeniti njezino učenje. (*Velika borba*, str. 8)

Oni koji kopaju ispod površine, otkrivaju skrivene dragulje istine. Sveti Duh pomaže iskrenom istraživaču. On rasvjetljava Riječ, upisuje Istinu u misli dajući joj novo, svježije značenje. Srce istraživača ispunjava se mirom i radošću koje nikada dotada nije osjećao. On kao nikada prije shvaća koliko je istina dragocjena. Novo, nebesko svjetlo obasjava Riječ i ona blista kao da je svako njezino slovo presvučeno zlatom. Sam Bog progovara srcu i umu, udahnujući Riječi duh i život. (2SM 39)

Sveti Duh usađuje Kristovu milost u srca mnogih plemenitih tražilaca istine, budeći u njima sklonosti koje su protivne njihovoj naravi, protivne njihovoj ranijoj naobrazbi. “Svjetlo istinito, koje rasvjetljuje svakoga čovjeka” (Ivan 1,9), obasjava i njihovu dušu; i to Svjetlo, ako mu se budu pokorili, povest će njihove korake prema Božjem kraljevstvu. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 239)

Učitelj istine

“A kada dođe On, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavit će vam buduće.” (Ivan 16,13)

Utješitelj je nazvan “Duhom istine”. Njegova zadaća je definirati i održati istinu. On se najprije nastanjuje u srcu kao Duh istine i tako postaje Utješiteljem. Utjeha i mir nalaze se u istini, jer se pravi mir i utjeha ne mogu naći u zabludi. Lažnim teorijama i predajama Sotona porobljava um. Usmjeravajući ljude lažnim mjerilima, on kvari karakter. Sveti Duh govori umu preko Svetoga pisma i urezuje istinu u srce. Tako On otkriva zabludu i izgoni je iz duše. Duhom istine koji djeluje preko Božje riječi, Krist zadobiva svoj izabrani narod. (*Isusov život*, str. 557)

Bog želi da se Njegov narod već u ovom životu stalno sve više upozna s istinama Njegove Riječi. Postoji samo jedan način da se stekne to znanje. Božju riječ možemo razumjeti jedino kad nas prosvijetli isti Duh preko kojega je Riječ bila dana. “Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha... jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje.” (1. Korinćanima 2,11.10) (*Put Kristu*, str. 96)

Od Boga, Izvora mudrosti, dolazi svako znanje koje koristi čovjeku, sve što razum može shvatiti i zadržati. Plod s drveta koje prikazuje dobro i zlo ne treba tako željno brati samo zato što ga preporučuje onaj koji je nekada bio blistavi anđeo slave. On je rekao da će ljudi, ako budu jeli s njega, znati što je dobro i što je zlo; ali zaboravite na njega! Istinsko znanje ne dolazi od nevjernika ili pokvarenih ljudi. Božja riječ je svjetlo i istina. Istinsko svjetlo potječe od Isusa Krista, svjetlo koje “rasvjetljuje svakoga čovjeka” (Ivan 1,9). Od Svetoga Duha dolazi božansko znanje. On zna što je potrebno čovječanstvu da bi unaprijedilo mir, sreću i spokoj ovdje na ovom svijetu, i da bi osiguralo vječni odmor u Božjem kraljevstvu. (CT 360,361)

Bibliju nikada ne smijemo proučavati bez molitve. Prije nego što otvorimo njezine stranice, trebamo tražiti prosvjetljenje Svetoga Duha, i ono će nam biti darovano. ... Duh istine je jedini uspješni učitelj božanske istine. (*Put Kristu*, str. 79)

Vjerni Vodič

“Takav je Bog, Bog naš zasnagda i dovijeka! On neka nas vodi!” (Psalam 48,15)

Nema u Bibliji jasnije objašnjene istine od ove da Bog svojim Svetim Duhom na osobit način usmjerava svoje sluge na Zemlji u velikim pokretima da bi nastavili djelo spašavanja. Ljudi su oruđa u Božjim rukama, kojima se On služi da ostvari svoje namjere milosti i milosrda. (*Velika borba*, str. 271)

Bila sam ohrabrena i pod utjecajem blagoslova kada sam shvatila da Gospodin Bog Izraelov i sada vodi svoj narod i da će i dalje biti s njim sve do kraja. ...

Ako nas je ikada Sveti Duh trebao posebno usmjeravati, onda je to danas. Nama je potrebno duboko posvećenje. Došlo je vrijeme da svijetu pružimo sliku Božje sile u svojem životu i svojoj službi.

Gospodin želi da se djelo objavljivanja trostruke andeoske vijesti obavlja sa sve većim uspjehom. I kao što je u sva vremena svojem narodu omogućivao postizanje pobjede, tako i u naše vrijeme želi pobjedonosno ostvarenje namjera koje ima sa svojom Crkvom. On poziva svoje svete da jednodušno krenu naprijed, da idu iz snage u još veću snagu, iz vjere u još veću sigurnost i povjerenje u istinitost i pravednost Njegovog djela.

Mi trebamo stajati čvrsto kao stijena uz načela Božje riječi, imajući na umu da je Bog s nama i da će nam dati snagu da se suočimo sa svakim novim iskustvom. ... Mi trebamo smatrati vrlo svetom vjeru koju je Božji Duh potkrepljivao savjetima i svojim odobravanjem od naših prvih dana pa sve dosad. Nama treba biti vrlo dragocjeno ono djelo koje Gospodin obavlja preko svojeg poslušnog naroda koji drži zapovijedi i koji će uz pomoć Njegove milosti postajati sve jači i sve uspješniji kako vrijeme bude prolazilo. Neprijatelj nastoji pomračiti sposobnost prosuđivanja Božjeg naroda, oslabiti njegovu uspješnost; ali ako njegovi pripadnici budu radili onako kako ih bude upućivao Božji Duh, On će otvarati vrata pred njima. ... Oni će stjecati iskustvo stalnog rasta, sve dok se Gospodin ne spusti s Neba s velikom slavom i silom da svoj pečat konačne pobjede stavi na čelo svojih vjernih. (2SM 406,407)

Naš osobni Vodič

“I uši će tvoje čuti riječ gdje iza tebe govori: ‘To je put, njime idite’, bilo da vam je krenuti nadesno ili nalijevo.” (Izaija 30,21)

Nemam uzvišenije želje nego da vidim naše mlade kako nadahnuti duhom čiste vjere prihvaćaju križ i slijede Isusa. Idite naprijed, mladi učenici Isusa Krista, usmjeravani načelima, odjeveni u haljine neporočnosti i pravednosti. Vaš Spasitelj dovest će vas u položaj u kojemu ćete najuspješnije koristiti svoje sposobnosti i biti najkorisniji. (5T 87)

“Ako komu od vas nedostaje mudrosti neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je!” (Jakov 1,5) Ovo obećanje dragocjenije je od zlata i srebra. Ako ponizna srca budeš tražio božansko usmjerenje u svakoj nevolji i nedoumici, Njegova riječ ti je zalog da ćeš dobiti milostivi odgovor. Njegova Riječ nikada neće iznevjeriti. (Isto, 427)

Kako se budemo približavali vremenu svršetka, laž će se sve više miješati s istinom, tako da će samo oni koje vodi Sveti Duh biti u stanju razlikovati istinu od zablude. Mi moramo ulagati sve moguće napore da se održimo na Božjem putu. Ne smijemo ni u kojem slučaju odbaciti Njegovo vodstvo i oslanjati se na čovjeka. Gospodnji anđeli strogo bdiju nad onima koji se u vjeri oslanjaju na Gospodina i pružaju im posebnu pomoć u teškim trenucima. Svakoga dana trebamo dolaziti pred Gospodina u punoj sigurnosti vjere i od Njega tražiti mudrost. ... Oni koje vodi Gospodnja riječ sa sigurnošću će raspoznati razliku između zablude i istine, između grijeha i pravednosti. (7BC 907)

“Emanuel, s nama Bog.” To ime nam znači više od svega. To postavlja širok temelj našoj vjeri! Kakvu nadu u besmrtnost stavlja pred vjernu dušu! Bog s nama u Kristu Isusu treba nas pratiti na svakom koraku našeg putovanja prema Nebu! Sveti Duh s nama kao naš Utješitelj, kao Vodič u našim nedoumicama, treba ublažiti naše tuge, zaštititi nas od kušnji! (SD 295)

Onaj koji čini Božju volju, koji ide stazom koju je Bog označio, ne može se spotaknuti i pasti. Svjetlost Božjeg Duha koji ga vodi daje mu jasnu predodžbu o njegovoj dužnosti i vodi ga pravo do završetka njegova djela. (*Isusov život*, str. 432)

Smireni, tihi glas

“Danas kad čujete glas njegov, ne otvrdnite srca svoja!” (Hebrejima 3,7.8)

Savjest je Božji glas koji se čuje usred sukoba ljudskih strasti; kada mu se odupiremo, Božji Duh se žalosti. (5T 120)

Ljudi imaju mogućnost ušutkati Božjega Duha; prepušteno im je pravo izbora. Njima je dopuštena sloboda djelovanja. Oni mogu biti poslušni imenom i milošću našega Otkupitelja; ili mogu biti neposlušni i osjetiti posljedice. (GW 174)

Gospodin zahtijeva da poslušamo glas dužnosti iako se svuda oko nas čuju drugi glasovi pozivajući nas da krenemo suprotnim smjerom. Moramo biti vrlo pozorni da bismo mogli prepoznati glas koji dolazi od Boga. Mi se moramo oduprijeti svojim sklonostima i pobijediti ih da bismo mogli poslušati glas savjesti bez pogađanja ili nagodbi, da njezin glas ne bi ušutio, a naša volja i sklonosti prevladali. Gospodnja riječ dolazi svima nama ako se nismo oduprli Njegovom Duhu odlučivši da Ga ne čujemo i ne poslušamo. Taj glas se čuje u obliku opomena, savjeta i ukora. To je Gospodnja poruka svjetla svojem narodu. Ako budemo čekali na glasnije pozive ili na bolje prilike, svjetlo može biti povučeno i mi možemo ostati u tami. ...

Pozivi Duha, koje smo danas zanemarili zato što su nas uživanja ili sklonosti upućivali u suprotnom smjeru, možda sutra neće imati snage da nas osvjedoče ili čak samo pokrenu. Koristiti sadašnje prilike, odmah i dragovoljna srca, jedini je način da rastemo u milosti i spoznaji istine. Mi uvijek moramo njegovati misao da kao pojedinci stojimo pred Gospodinom nad vojskama i da ne smijemo dopustiti da ijednom riječju, djelom ili čak mišlju uvrijedimo oko Svemogućega. ... Ako budemo svjesni da smo na svakom mjestu sluge Najvišega, bit ćemo mnogo pažljiviji; naš cjelokupni život imat će značenje i svetost koju mu zemaljske časti nikada ne bi mogle dati.

Pomisli srca, riječi s naših usana, svako djelo u životu, učinit će naš karakter dostojnijim ako budemo neprekidno osjećali Božju prisutnost. Neka jezik našega srca bude: “Gle, Bog je ovdje!” Onda će život biti neporočan, karakter neokaljan, duša neprestano uzdignuta Gospodinu. (5T 69,70)

Sila koja oplemenjuje i posvećuje

“Ta ja, Jahve, njih posvećujem.” (Levitski zakonik 22,9)

Nitko osim Onoga koji je stvorio čovjeka ne može izazvati promjenu u ljudskom srcu. ... Čak i najiskusniji među ljudima pate od nesavršenosti i pogrešaka u svojim sudovima i idejama, i zato se to neotporno oruđe, podložno svojim naslijeđenim karakternim osobinama, ima potrebu svakoga dana pokoravati posvećujućem utjecaju Svetoga Duha, jer bi u protivnom njegovo “ja” uhvatilo uzde i poželjelo preuzeti vlast. (6T 167)

Um koji se navikao jedino na svjetovni sustav razmišljanja nije sposoban shvatiti ono što je Božje; ali isti taj um, obraćen i posvećen, vidjet će božansku silu u Riječi. Jedino um i srce očišćeni posvećujućim utjecajem Svetoga Duha, mogu razaznati ono što je nebesko. (8T 301)

Zemaljski roditelj ne može svojem djetetu dati posvećeni karakter. On ne može usaditi svojem djetetu ni svoj karakter. Samo nas Bog može preobraziti. Krist je puhnuo prema svojim učenicima i rekao: “Primate Duha Svetoga!” (Ivan 20,22) To je veliki dar Neba. Krist im je preko svoga Duha darovao svoje posvećenje. On ih je nadahnuo svojom snagom da mogu upoznavati duše s Evandeljem. Otada je Krist živio s njihovim sposobnostima, govorio preko njihovih riječi. ... Oni su morali njegovati Njegova načela, biti pod upravom Njegovog Duha. Otada više nisu hodali svojim putovima niti izgovarali svoje riječi. Riječi koje su izgovarali trebale su izlaziti iz posvećenog srca, padati s posvećenih usana. (SD 294)

Nama je potreban utjecaj Svetoga Duha koji će nas omekšati, pokoriti, oplemeniti, koji će oblikovati naš karakter, dovesti svaku misao u pokornost Kristu. Upravo će nas Sveti Duh osposobiti da pobijedimo, On će nas odvesti da sjednemo kraj Isusovih nogu kao što je učinila Marija, da se naučimo Njegovoj krotkosti i poniznosti srca. Mi moramo biti posvećivani Svetim Duhom svakog trenutka svakoga dana kako nas neprijatelj ne bi uhvatio u svoje zamke i izložio opasnosti našu dušu. (TM 223)

Svjetlo istine treba prodrijeti sve do kraja svijeta. Sve veće i veće svjetlo blista nebeskim sjajem s Otkupiteljevog lica i obasjava Njegove predstavnike da bi preko njih obasjala mrak potamnjenog svijeta. Kao Njegovi suradnici, molimo se za posvećenje Njegovim Duhom da bismo mogli blistati sve većim sjajem. (8T 40)

Oblikuje po božanskom uzoru

“I po tome, po Duhu što nam ga daje, spoznajemo da on ostaje u nama.” (1. Ivanova 3,24)

Obećanje Svetog Duha nije ograničeno ni na jednu dob ni rasu. Krist je objavio da će božanski utjecaj Njegovog Duha biti s Njegovim sljedbenicima do kraja. Branitelj od Pedesetnice do današnjeg dana pomaže svakome tko se potpuno pokori Gospodinu i posveti Njegovoj službi. Svima koji prihvate Krista kao svojeg osobnog Spasitelja Sveti Duh dolazi kao savjetnik, posvetitelj, vodič i svjedok. Što tješnje žive s Bogom, vjernici jasnije i snažnije svjedoče o ljubavi svojeg Otkupitelja i Njegovoj spasi- teljskoj milosti. Muškarci i žene, koji su tijekom dugih stoljeća progonstava i nevolja uživali veliku mjeru prisutnosti Duha u svojem životu, stajali su kao znaci i čudo pred svijetom. Pred anđelima i ljudima otkrili su preobražavajuću snagu otkupitelj- ske ljubavi.

Oni koji su na Pedeseticu bili obdareni silom odozgo, nisu time bili oslobođeni od daljnjih kušnji i nevolja. Dok su svjedočili za istinu i pravednost, neprijatelj istine često ih je napadao nastojeći im otetiti stečeno kršćansko iskustvo. Bili su poticani da svim svojim snagama dobivenim od Boga nastoje dostići mjeru rasta visine muškaraca i žena u Kristu Isusu. Svakodnevno su se molili za novu zalihu milosti da bi se mogli sve više uzdizati prema savršenstvu. Pod djelovanjem Svetog Duha čak su i najslabiji, oslanjajući se na vjeru u Boga, naučili kako poboljšati povjere- rene im snage i postati posvećeni, pročišćeni i oplemenjeni. Kad su se u poniznosti pokorili preobražavajućem djelovanju Svetog Duha, primili su puninu Božanstva i bili oblikovani u božansku sliku. ...

Sveti Duh uklanja ljubav prema ovozemaljskim stvarima i dušu ispunjava željom za svetošću. ... Ako ljudi žele biti obliko- vani, doći će do posvećenja cijelog bića. Duh će uzeti Božje stvari i utisnuti ih u dušu. (*Djela apostolska*, str. 31—33)

Donosi osvježenje

“Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi, tako da od Gospodnje prisutnosti mogu doći vremena utjehe.” (Djela 3,19)

Poruka trećeg anđela prerasla je u glasnu vik, i vi ne smijete misliti da imate pravo zanemariti svoju sadašnju dužnost i baviti se mislima da ćete u neko buduće vrijeme dobiti velike blagoslove, kada će bez nekog velikog truda s vaše strane doći do čudesnog buđenja. Danas se trebate predati Bogu da bi On od vas mogao načiniti sudove za čast i pripremiti ih za svoju službu. Danas trebate predati sebe Bogu da biste se mogli osloboditi sebičnosti, zavisti, ljubomore, sumnjičenja, sukoba, svega čime biste mogli osramotiti Boga. Danas trebate očistiti svoj sud da bi bio spreman primiti nebesku rosu, da bi bio spreman za pljusko-ve kasne kiše; kasna kiša bit će izlivena i Božji blagoslovi ispunit će svaku dušu koja se oslobodila svake prljavštine. Naša je zadaća da danas pokorimo svoju dušu Kristu da bismo mogli biti pripremljeni za vrijeme osvježenja od lica Gospodnjeg — pripremljeni za krštenje Svetim Duhom. ...

Bog nam nije otkrio vrijeme kada će se objavljivanje ove vijesti završiti ili kada će prestati vrijeme milosti. ... Naša je dužnost da bdijemo, radimo i čekamo, da se svakog trenutka trudimo oko duša ljudi koji su na rubu propasti. Mi moramo neprestano hodati Kristovim tragom, raditi kao što je On radio, dijeliti Njegove darove kao dobri upravitelji raznolike Božje milosti. ...

Gospodnja riječ otkriva činjenicu da je kraj svega pred vratima, i najodlučnije svjedoči da svaka duša mora istinu usaditi u svoje srce kako bi istina upravljala životom i posvećivala karakter. Gospodnji Duh nastoji istinu nadahnute Riječi utisnuti u dušu da bi oni koji se predstavljaju kao Kristovi sljedbenici imali svetu, posvećenu radost koju će moći podijeliti s drugima.

Naša jedina sigurnost je u tome da budemo spremni za nebesko osvježenje, da očistimo i pripremimo svoje svjetiljke. ... Iz dana u dan mi trebamo tražiti da nas Božji Duh prosvjetli, da obavi svoje djelo u našoj duši i našem karakteru. (ISM 190—192)

Sila koja čisti i oživljava

**“Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!”
(Psalam 51,12)**

Gospodin čisti srce skoro na isti način na koji mi prozračujemo sobu. Mi ne zatvaramo prozore i vrata niti bacamo u sobu neku tvar koja pročišćava, već široko otvaramo prozore i vrata i puštamo nebesko, osvježavajuće ozračje. ... Prozori strasti i osjećaja moraju se otvoriti prema Nebu, prašina sebičnosti i svjetovnosti mora se ukloniti. Božja milost mora pročistiti odaje uma, mašta mora razmatrati nebeske teme, svaki prirodni element treba biti pročišćen i oživljen Božjim Duhom. (SD 107)

Onome tko živi u skladu s biblijskom vjerom, neće nedostajati moralne snage. Pod oplemenjujućim utjecajem Svetoga Duha, ukusi i sklonosti postaju čisti i sveti. Ništa tako snažno ne djeluje na osjećaje, ništa ne prodire tako duboko do najdubljih pobuda svakog djela, ništa ne širi tako snažan utjecaj na život, ništa ne daje takvu čvrstinu i stabilnost karakteru kao Kristova religija. Ona vodi onoga tko je ima prema Nebu, nadahnjuje ga plemenitim namjerama, uči ga pristojnom ponašanju i daje odgovarajuće dostojanstvo svakom njegovom postupku. (GW 127)

Crkva je predmet Božje najnježnije ljubavi i brige. Ako Mu vjernici dopuste, On će svoj karakter prikazati preko njih. On im kaže: “Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori.” (Matej 5,14) Oni koji hode i razgovaraju s Bogom, usvajaju Kristovu blagost. U njihovom se životu trpeljivost, krotkost i vladanje sobom sjedinjuju sa svetom ozbiljnošću i marljivošću. Dok napreduju prema Nebu, uklanjaju se oštri, grubi rubovi karaktera i pobožnost dolazi do izražaja. Sveti Duh, pun milosti i istine, djeluje na um i srce. (HP 283)

Srce koje Krist učini svojim boravištem bit će oživljeno, očišćeno, preumjereno, stavljeno pod vlast Svetoga Duha, i čovjek će ulagati ozbiljne napore da svoj karakter dovede u sklad s Bogom. On će izbjegavati sve što se suprotstavlja otkrivenoj Božjoj volji i Božjemu umu. (SD 98)

Prima se samo vjerom

“Pravednik živi od svoje vjere.” (Habakuk 2,4)

Mnogi ne pokazuju onu vjeru koju imaju prednost i dužnost pokazati, često čekajući osjećaj koji samo vjera može izazvati. Osjećaji nisu vjera; to dvoje se razlikuje. Mi trebamo pokazati vjeru, ali osjećaj radosti i blagoslov daje Bog. Duša prima Božju milost preko protočnika žive vjere, a u našoj je moći da tu vjeru pokažemo.

Prava vjera prihvaća i usvaja obećane blagoslove prije nego što se ostvare ili osjete. Svoje molbe trebamo u vjeri slati iza drugog zastora i pustiti svojoj vjeri da se pozove na obećani blagoslov pa ga usvoji. Zatim trebamo vjerovati da smo blagoslov primili zato što ga je naša vjera usvojila i on nam pripada u skladu s Riječju. “Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam.” (Marko 11,24) To je prava vjera — vjerovati da smo primili blagoslov prije nego što se ostvari. ... Ali mnogi misle ... da ne mogu imati vjere dok ne osjete Njegovu silu. Takvi miješaju vjeru s blagoslovom koji je posljedica vjere. Pravi trenutak da pokažemo vjeru jest kad se osjećamo lišeni Duha. Kad se čini da gusti oblaci tame lebde nad umom, tada je vrijeme da živa vjera probije tamu i rasprši oblake. Prava vjera počiva na obećanjima u Božjoj riječi i samo oni koji se pokore toj Riječi mogu polagati pravo na njezina slavna obećanja. (Rani spisi, str. 76,77)

Kako se onda netko usudi pokazati nepoštovanje prema Bogu pretpostavljajući da On neće htjeti odgovoriti na pozive svoje djece? ... Sveti Duh, Kristov predstavnik, najveći je od svih darova. Svi dobri darovi sadržani su u Njemu. Sâm Stvoritelj nam ne može dati ništa veće ni bolje. Kad usrdno molimo da nam se smiluje u našoj tjeskobi i da nas vodi svojim Svetim Duhom, Gospodin nikad neće odbiti tu molbu. (*Misli s Gore blagoslova*, str. 176)

Mjera Svetoga Duha koju ćemo primiti odgovarat će mjeri naše želje i vjere koju smo pokazali. ... Mi možemo biti sigurni da ćemo primiti Svetoga Duha ako sami ispitamo i okušamo Božju riječ. (HP 336)

Za sve koji vjeruju

“Što je do nas, mi moramo uvijek zahvaljivati Bogu za vas, braćo, koje ljubi Gospodin jer vas je Bog od početka izabrao za spasenje koje se postizava posvećenjem Duha i vjerom u istinu.” (2. Solunjanima 2,13)

U ovom tekstu otkrivene su dvije sile koje rade na spasenju — božanski utjecaj i jaka, živa vjera onih koji slijede Krista. Mi postajemo Božji suradnici kada se posvetimo Duhom i kada povjerujemo u Istinu. Krist čeka da Njegova crkva počne surađivati s Njim. ... Krv Isusa Krista, Sveti Duh, božanska Riječ, sve je to naše! Cilj tih sveukupnih darova Neba je pred nama — spasenje duša za koje je Krist umro; i samo o nama ovisi hoćemo li se uhvatiti za obećanja koja nam je Bog dao i postati Njegovi suradnici. Božanske i ljudske snage moraju surađivati u ovom djelu. ...

Krist rasset za naše grijehе, Krist koji je ustao iz mrtvih, Krist koji se uznio na Nebo kao naš Posrednik — to je nauk o spasenju koji moramo naučiti i propovijedati. (CT 22,23)

Božja je namjera da Njegov narod bude posvećen, očišćen, svet, narod koji objavljuje svjetlo svima oko sebe. Njegova je namjera da on, prikazujući istinu svojim životom, postane Njegova slava na Zemlji. Kristova milost je dovoljna da se to ostvari. (8T 14)

Ne postoji granica upotrebljivosti onoga koji, ostavljajući svoje “ja”, omogućuje Svetome Duhu da djeluje na njegovo srce i koji živi životom u cijelosti posvećenom Bogu. Svi koji posvete tijelo, dušu i duh Njegovoj službi, stalno će primati nove darove u vidu tjelesne, umne i duhovne sile. Oni imaju na raspolaganju nepresušive riznice Neba. Krist im daje dah od svoga Duha, život od svoga života. Sveti Duh izljuje svoje najdjelotvornije sile koje djeluju na um i srce. Danom milošću mi možemo izboriti pobjede koje su, uslijed naših nerazumnih i nezrelih mišljenja, zbog nedostataka u našem karakteru i uskoće naše vjere, izgledale nemoguće.

Svakome tko sebe bez ostatka preda Gospodinu u službu, daje se sila kojom može postići nepojmljive rezultate. (*Put u bolji život*, str. 91)

Više od snage smrtnika

“Jer će neprijatelj navaliti kao rijeka, a duh će Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu.” (Izaija 59,19 — DK)

Bog je osigurao božansku pomoć za sve hitne slučajeve u kojima su ljudske mogućnosti nedovoljne. On daje Svetoga Duha da nam pomogne u svakom tjesnacu; da ojača našu nadu i sigurnost; da prosvjetli naš um i očisti naše srce. (6T 415)

Vaš je zadatak da svoju volju stavite na Kristovu stranu. Kada svoju volju pokorite Njegovoj, On vas smjesta prihvaća kao svoje vlasništvo i djeluje u vama da hoćete i da činite što je Njemu ugodno. Vaša narav dolazi pod utjecaj Njegovog Duha. Čak su i vaše misli dovedene u pokornost Kristu. Ako niste u stanju vladati svojim pobudama i svojim osjećajima kao što biste željeli, ipak ste u stanju gospodariti svojom voljom i tako ostvariti potpunu promjenu u svojem cjelokupnom životu. Kada svoju volju pokorite Kristovoj, vaš život je sakriven s Kristom u Bogu. On se povezuje sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Tada dobivate snagu od Boga koja vas ujedinjuje s Njegovom snagom i novi život, život vjere, postaje stvaran u vašem životu.

Nikada se nećete uspjeti uzdići ako vaša volja nije stala na Kristovu stranu, ako ne surađuje s Božjim Duhom. Nemojte misliti da to ne možete, već recite: “Mogu i hoću!” A Bog je odredio svoga Svetoga Duha da vam pomogne u svakom odlučnom naporu. (CTBH 147,148)

Životno djelo koje nam je povjereno djelo je pripreme za vječni život. Ako obavimo to djelo onako kako Bog želi, svaka kušnja može nam poslužiti kao sredstvo za napredovanje; jer odupirući se njegovoj zavodljivosti, napredujemo u životu po Božjoj volji. U vatri sukoba, nevidljive sile bit će na našoj strani, sile koje je Nebo odredilo da nam pomognu u našoj borbi; a u trenutku krize dobit ćemo snagu, čvrstinu i energiju — silu puno veću od sile smrtnog čovjeka. ...

Oni koji žele biti pobjednici, moraju se upustiti u borbu s nevidljivim silama. ... Sveti Duh je uvijek na djelu, on čisti, oplemenjuje i disciplinira ljudske duše da bi se mogle pripremiti za društvo svetih i anđela. (CT 237,238)

Donosi sklad

“Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me, da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao!” (Ivan 17,20.21)

Nakon izlijevanja Svetoga Duha učenici su pošli objavljivati uskrslog Spasitelja; spasenje duša bilo je njihova jedina želja. Radovali su se ljepoti druženja sa svetima. Bili su nježni, promišljeni, puni samoodricanja, spremni da prinesu svaku žrtvu na oltar istine. Po Kristovoj izričitoj naredbi, u svakidašnjem međusobnom druženju pokazivali su ljubav. ...

Sklad i jedinstvo među ljudima različitih naravi najsnažnije je moguće svjedočanstvo da je Bog poslao svojega Sina na svijet da spasi grešnike. Mi imamo prednost pružati takvo svjedočanstvo. Međutim, da bismo to učinili, moramo se staviti pod Božje zapovjedništvo. Naš karakter mora se oblikovati po ugledu na Njegov karakter, naša volja mora biti pokorena Njegovoj volji. (8T 241—243)

Mi imamo istu vjeru, članovi smo iste obitelji, djeca istog nebeskog Oca, s istom blaženom nadom u besmrtnost. Kako bi uska i nježna trebala biti veza koja nas spaja! Ljudi u svijetu promatraju nas u želji da vide ima li naša vjera posvećujući utjecaj na naše srce. Oni vrlo brzo prepoznaju svaku manju u našem životu, svaku nedosljednost u našem ponašanju. Nemojmo im pružiti bilo kakvu mogućnost da prigovaraju našoj vjeri. ...

Mala neslaganja, ako ih naglašavamo, mogu navesti na djela koja razaraju kršćansko zajedništvo. Nemojmo dopustiti neprijatelju da na taj način stekne prednost nad nama. Nastavimo se približavati Bogu i jedni drugima. ... Srce našega Spasitelja želi da Njegovi sljedbenici ostvare Božju namjeru u svoj njezinoj visini i dubini. Oni trebaju biti jedno u Njemu, iako su rasijani po cijelom svijetu. ... Kada bismo stvarno vjerovali u Kristovu molitvu ... jedinstvo djelovanja zapažalo bi se u našim redovima. Brat bi se povezoao s bratom zlatnim sponama Kristove ljubavi. Samo Božji Duh može dovesti do takvog jedinstva. Onaj koji je posvetio sebe, može posvetiti i svoje učenike. Sjedinjeni s Njim, bit će najsvetijom vezom sjedinjeni i jedni s drugima. (Isto, 242,243)

Jedinstvo u raznolikosti

“Zato vas molim, ... da živite dostojno poziva kojim ste pozvani: sa svakom vrstom poniznosti i krotkosti, sa strpljenjem podnosite jedni druge s ljubavlju! Nastojte sačuvati jedinstvo Duha, povezani mirom.” (Efežanima 4,1-3)

Pavao poziva vjernike iz Efeza da sačuvaju jedinstvo i ljubav. ... Podjele u Crkvi sramote Kristovu vjeru pred svijetom i daju priliku neprijateljima istine da pravdaju svoje ponašanje. (5T 239)

Jedinstvo vjernika s Kristom sasvim će prirodno dovesti i do međusobnog jedinstva, i ta veza u zajedništvu bit će najtrajnija na Zemlji. Mi smo jedno u Kristu, kao što je Krist jedno s Ocem. ... Jedino u osobnoj zajednici s Kristom, ako razgovaramo s Njim iz sata u sat, iz dana u dan, mi možemo donositi rodove Svetoga Duha. ... Naš rast u milosti, naša radost, naša korisnost, sve to ovisi o našoj vezi s Kristom i o veličini vjere koju imamo u Njega. (Isto, 47,48)

Riječ i Duh istine, kada se nastane u našem srcu, odvojiti će nas od svijeta. Nepromjenjiva načela istine i ljubavi povezat će srce sa srcem, i snaga našeg zajedništva odgovarat će mjeri milosti i istine koje uživamo. (Isto, 537)

Na trsu rastu mnoge loze, i mada je svaka različita, ne sukobljavaju se. U raznolikosti je jedinstvo. Sve loze dobivaju hranu iz istog izvora. To je slika jedinstva koje treba vladati među Kristovim sljedbenicima. U različitim granama djela oni stoje pod istom Glavom. Isti Duh na različite načine djeluje preko njih. Iako se darovi razlikuju, vlada jedinstvo djelovanja. ... Bog poziva svakoga ... da obavi dodijeljeni zadatak u skladu sa sposobnostima koje je dobio. (6BC 1090)

Mi trebamo njegovati karakter, ali to treba biti Kristov karakter. A kada budemo imali Njegov karakter, moći ćemo zajednički unaprijediti Božje djelo. Krist u nama srest će se s Kristom u našoj braći, i Sveti Duh oblikovat će zajednicu srca i djelovanja koja će svjedočiti svijetu da smo Božja djeca. ...

Svijet mora vidjeti ostvarenje čuda koje kršćanskom ljubavlju povezuje srca Božje djece. (9T 187,188)

Darovan pod uvjetom

“Oni koji žive po tijelu teže za tjelesnim stvarima, dok oni koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno.” (Rimljanima 8,5)

Krist je svojoj Crkvi obećao dar Svetoga Duha, i to se obećanje odnosi na nas isto onoliko koliko i na prve učenike. Međutim, kao i sva ostala obećanja, i ono je dano pod uvjetom. Ima mnogo takvih koji tvrde da vjeruju u Gospodnja obećanja i da se hvataju za njih; oni govore o Kristu i o Svetome Duhu, ali od toga nemaju nikakve koristi jer ne pokoravaju svoju dušu vodstvu i vlasti božanskih sila.

Mi ne možemo koristiti Svetog Duha; Sveti Duh treba koristiti nas. Preko svoga Duha, Bog proizvodi u svojem narodu “i htijenje i djelovanje da mu se možete svidjeti” (Filipljanima 2,13). Međutim, mnogi se ne žele pokoriti niti biti vođeni. Oni žele sami upravljati sobom. I upravo zato ne dobivaju nebeski dar. Duh dobivaju samo oni koji ponizno čekaju na Gospodina, koji traže Njegovo vodstvo i Njegovu milost. Obećani blagoslov koji se traži vjerom, donosi sa sobom i sve druge blagoslove. On se daje prema bogatstvu Kristove milosti, i Krist ga je spreman udijeliti svakoj duši u skladu s njezinom sposobnošću da ga primi.

Izlijevanje Svetoga Duha je i izlijevanje Kristovog života. Samo oni koji su se na taj način naučili od Boga, oni na čiju je dušu djelovao Sveti Duh, u čijem se životu pokazao Kristov život, mogu opstati kao istinski Spasiteljevi predstavnici. ...

Krist je obećao da će Sveti Duh prebivati u onima koji se bore da postignu pobjedu nad grijehom, da će pokazati silu božanske moći time što će ljudsko oruđe obdariti nadnaravnom snagom i neznalice naučiti tajnama Božjeg kraljevstva. ...

Kada se netko potpuno oslobodi sebe, kada iz svoje duše izbaci sve lažne bogove, praznina će biti popunjena ulaskom Kristovog Duha. Takav će imati vjeru koja čisti dušu od svake prljavštine tijela i duha. On će se uskladiti sa Svetim Duhom i misliti o onome što je duhovno. Neće imati nikakvo povjerenje u sebe. Krist će mu biti sve i u svemu. (GW 284—287)

Davanje i primanje

“Badava ste primili, badava i dajte!” (Matej 10,8)

Isus je rekao: “A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjati. Štoviše, voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.” (Ivan 4,14) Dok vam Sveti Duh bude otkrivao istinu, skupljat ćete najdragocjenija iskustva i čeznuti da i drugima govorite o utješnim spoznajama koje su vam otkrivene. Kad se budete našli s njima, prenosit ćete im neke nove misli o Kristovu karakteru i radu. I onima koji Ga ljube i onima koji Ga ne ljube iznosit ćete nove objave o Njegovoj ljubavi punoj suosjećanja.

Srce koje je jednom okusilo Kristovu ljubav stalno čezne da je okusi još više. Dok je dijelite, primat ćete je sve bogatije i obilnije. Svaka objava Boga povećava sposobnost duše da spozna je i voli. Srce neprestano vapi: “Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvlju”, a Duh uvijek odgovara: “Jer ako smo izmireni s Bogom smrću njegova Sina dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se sigurnije, već izmireni, spasiti njegovim životom” (Rimljanima 5,9.10) ... Kad se odrekao sebe da bi spasio izgubljeno čovječanstvo, Isusu je Sveti Duh bio dan u potpunosti. Tako će biti darovan i svakom Kristovom sljedbeniku kad Mu potpuno preda srce da bude Njegovo prebivalište. Sâm Gospodin nam nalaže: “... već se napunite Duhom” (Efežanima 5,18), a ta zapovijed istodobno je i obećanje o ispunjenju. Ocu je bilo ugodno u Kristu “nastaniti svu puninu” i “po njemu ste i vi ispunjeni”. (Kološanima 1,19; 2,10) (*Misli s Gore blagoslova*, str. 35,36)

Što više Božjega Duha, što više Njegove milosti bude uneseno u naše svakidašnje iskustvo, to ćemo osjećati manje napetosti, imati više sreće, i više pružati bližnjima. (HP 307)

Krist je veliko središte, izvor svake sile. ... Najumniji, najduhovniji mogu podariti samo ono što su primili. Sami od sebe ne mogu dati ništa što bi ispunilo potrebe duše. Mi možemo dati samo ono što primamo od Krista; i mi možemo primiti samo kad dajemo drugima. Koliko dajemo, toliko ćemo primiti; i ukoliko više dijelimo, utoliko ćemo više i primiti. Tako možemo stalno vjerovati, imati povjerenja, primiti i davati. (*Isusov život*, str. 300)

Ulje za naše svjetiljke

“Mudre, naprotiv, uzeše ulje u posudama skupa sa svojim svjetiljkama.” (Matej 25,4)

Dvije skupine djevica prikazuju dvije vrste ljudi koji sebe smatraju čekaocima svojega Gospodina. Biblija ih naziva djevicama zato što ispovijedaju čistu vjeru. Njihovim svjetiljkama prikazana je Božja riječ. ... Ulje je simbol Svetoga Duha. ...

Svih deset djevica izišlo je da dočeka zaručnika. Sve su imale svjetiljke i posudice za ulje. Neko vrijeme nije se vidjela nikakva razlika među njima. Tako će biti i s Crkvom koja će djelovati neposredno prije Kristovog drugog dolaska. Svi će u njoj dobro poznavati Pismo. Svi će čuti poruku o Kristovom skorom drugom dolasku i s povjerenjem očekivati Njegovu pojavu. Ali kao što je bilo u ovoj usporedbi, tako će biti i tada. Vrijeme čekanja će se odužiti, vjera će biti stavljena na kušnju, i kad se začuje uzvik: “Zaručnik dolazi! Izidite mu u susret!” mnogi će biti nesprenni. ... Bez Božjega Duha poznavanje Njegove Riječi je beskorisno. Teorija istine, ako nije praćena Svetim Duhom, ne može oživiti dušu niti posvetiti srce. ... Bez prosvjetljenja Svetim Duhom ljudi neće biti sposobni razlikovati istinu od zablude i past će kao žrtva Sotoninih lukavo zamišljenih kušnji. ...

Božja milost bila je obilno ponuđena svakoj duši. ... Ali karakter se ne može prenijeti na drugoga! ... Nitko ne može drugome dati karakter koji je plod djelovanja Svetoga Duha. ...

Mi se ne možemo pripremiti za susret s Gospodinom tako što ćemo se probuditi kad se začuje uzvik: “Zaručnik dolazi!” pokupiti svoje prazne svjetiljke i požuriti da ih napunimo. ... U ovoj usporedbi mudre su djevice imale dovoljno ulja u posudicama uz svoje svjetiljke. Njihovo svjetlo blistalo je nepotamnjenim sjajem tijekom noći čekanja. Tako i Kristovi sljedbenici trebaju bacati svjetlo u tamu ovoga svijeta. Silom Svetoga Duha Božja riječ postaje svjetlo kada kao preobražavajuća sila djeluje u životu obraćenika. Usadujući u njihova srca načela Božje riječi, Sveti Duh u ljudima razvija božanske osobine. Svjetlo Njegove slave — Njegov karakter — treba blistati u životu Njegovih sljedbenika. (*Isusove usporedbe*, str. 282—285)

Zatražite od Boga da vam daruje obilnu mjeru ulja svoje milosti.” (TM 104)

Grieh koji Bog ne može oprostiti

“Zato će se, kažem vam, svaki grijeh i hula oprostiti ljudima, ali hula protiv Duha Svetoga neće se oprostiti nikada.” (Matej 12,31)

Ma kakav bio grijeh, ako se duša pokaje i povjeruje, krivnja je oprana Kristovom krvlju; ali onaj koji odbaci djelovanje Svetoga Duha, postavlja se tamo gdje ga pokajanje i vjera ne mogu dosegnuti. Svojim Duhom Bog radi na srcu; kad ljudi namjerno odbace Duha i izjave da je On od Sotone, presijecaju dovod kojim Bog može održavati vezu s njima. Kad se Duh zauvijek odbaci, onda ne postoji ništa više što bi Bog mogao učiniti za čovjeka. ...

Bog nije taj koji zasljepljuje ljudima oči ili otvrdnjava njihova srca. On im šalje svjetlost da bi ispravio njihove zablude i poveo ih sigurnim stazama; tek odbacivanjem ove svjetlosti oči osljepljuju, a srce otvrdnjava. Često je ovaj tijek postupan i gotovo neprimjetan. Svjetlost dopire do duše preko Božje riječi, preko Njegovih slugu ili neposrednim djelovanjem Njegovog Duha; ali kad se ijedan zračak svjetlosti prezre, nastaje djelomična umrtvljenost duhovnih osjetila, pa se sljedeće otkrivanje svjetlosti mnogo nejasnije raspoznaje. Tako se tama povećava, sve dok ne nastane noć u duši. ...

Ne moramo svojevrijedno izabrati službu carstva tame da bismo pali pod njegovu vlast. Dovoljno je samo da zanemarimo povezati se s kraljevstvom svetosti. ... Najuočljiviji izraz grijeha protiv Svetoga Duha je uporno omalovažavanje nebeskog poziva na pokajanje. Svaki korak u odbacivanju Krista jedan je korak prema odbacivanju spasenja i prema grijehu protiv Svetoga Duha. (*Isusov život*, str. 256—258)

Kad se duša preda Kristu, nova sila zagospodari novim srcem. Nastaje promjena koju čovjek nikada ne može sâm za sebe izvršiti. To je nadnaravno djelo, koje uvodi nadnaravni sastojak u čovjekovu narav. Duša koja se podčini Kristu postaje Njegova tvrđava, koju On drži u svijetu pobune i nastoji da nijedan drugi autoritet, osim Njegovog, ne bude u njoj priznat. Duša koju tako drže nebeske sile neosvojiva je za Sotonine napade. (Isto, str. 258)

Žaloste Ga naše sumnje

“Ne žalostite Duha Svetoga Božjega, kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja!” (Efežanima 4,30)

Kad ostavljamo dojam da sumnjamo u Božju ljubav i da nemamo povjerenja u Njegova obećanja, sramotimo Boga i žalostimo Njegovog Svetoga Duha. ... Kako bi se osjećao bilo koji roditelj kad bi djeca tako postupala prema njemu? A što naš nebeski Otac može misliti o nama ako nemamo povjerenja u Njegovu ljubav koja Ga je navela da žrtvuje svojega jedinorođenog Sina da bismo mi imali život? Apostol piše: “On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?” (Rimljanima 8,32) A ipak, koliko njih govori svojim djelima, iako ne i riječima: “Bog time nije mislio na mene. Možda On voli druge, ali mene ne voli!” (*Put Kristu*, str. 103)

Vjera hvata Boga za riječ i ne traži da razumije značenje teških iskustava s kojima se suočava. Međutim, mnogo je onih koji imaju samo malo vjere. ... Teškoće s kojima se suočavaju, umjesto da ih približe Bogu, odvajaju ih od Njega budući da u njima izazivaju nemir i nezadovoljstvo. Je li u redu što su tako nezadovoljni? Isus je njihov prijatelj. Cijelo Nebo zainteresirano je za njihovo dobro, i njihov strah i njihovo nezadovoljstvo ožalošćuju Svetoga Duha. Mi trebamo vjerovati ne samo zato što vidimo ili osjećamo da nas Bog čuje. Moramo se osloniti na Njegova obećanja. ... Kada zatražimo Njegov blagoslov, trebamo vjerovati da ćemo ga primiti i zahvaliti Mu što smo ga dobili. A onda trebamo obavljati svoje dužnosti, sigurni da će nam blagoslov biti poslan u vrijeme kada nam bude najpotrebniji. (GW 261)

Vrlo je ozbiljan prijestup ožalošćivati Svetoga Duha, a On se žalosti kada ljudsko oruđe pokušava raditi samo, kada odbija stupiti u Gospodnju službu jer mu križ izgleda pretežak ili samoodricanje preveliko. Sveti Duh želi prebivati u svakoj duši. Ako Ga pozdrave dobrodošlicom kao uvaženoga gosta, oni koji Ga prime, postat će savršeni u Kristu. (CH 561)

Trudimo li se svom svojom snagom dostići mjeru rasta ljudi u Isusu Kristu? Težimo li za Njegovim savršenstvom, uvijek hitajući prema cilju koji nam je postavljen — prema savršenstvu Njegovog karaktera? Kada Gospodnji narod dostigne taj cilj, bit će zapečaćen na svojim čelima. Ispunjen Duhom, bit će savršen u Kristu i anđeo zapisničar objavit će: “Svrši se!” (6BC 1118)

Za one koji traže

“Ta ja — Jahve — Bog sam vaš! Posvećujte se, dakle, da sveti budete, jer svet sam ja!” (Levitski zakonik 11,44)

Božjoj djeci Njegova slava daje krepost. On želi da muškarci i žene dostignu najvišu mjeru; i kad se vjerom uhvate Kristove snage, kad se pozovu na Njegova čvrsta obećanja i primijene ih na sebe, kad upornošću koja se ne može odbiti traže silu Svetog Duha, usavršit će se u Njemu. ...

Vjerniku se nudi predivna mogućnost da postane sličan Kristu, poslušan svim načelima Zakona. Ali čovjek sam po sebi uopće ne može ostvariti ovaj uvjet. Svetost koju prema Božjoj riječi čovjek mora imati da bi se mogao spasiti, posljedica je djelovanja božanske milosti kad se pokori stezi i utjecaju Duha istine. Čovjekova poslušnost može postati savršenom samo zahvaljujući tamjanu Kristove pravednosti koja božanskim mirisom ispunja svaki čin poslušnosti. Sa svoje strane kršćanin treba ustrajati u svladavanju svakog nedostatka. Stalno se treba moliti Spasitelju da izliječi njegovu grijehom oboljelu dušu. On nema ni mudrosti ni snage za pobjedu; i jedno i drugo pripada Gospodinu i On ih daje onima koji Ga ponizno i skrušeno mole za pomoć. (*Djela apostolska*, str. 334,335)

Sveti Duh bit će izliven na one koji traže Njegovu silu i milost i On će nam pomoći u našim nedostacima kada poželimo stupiti pred Boga. Nebo je otvoreno za naše molbe, i mi smo pozvani da “pristupamo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nademo milost za pravodobnu pomoć” (Hebrejima 4,16). Trebamo doći s vjerom, vjerujući da ćemo primiti upravo ono što smo zatražili od Njega. (HP 80)

Ako ste svjesni potrebe svoje duše, ako ste gladni i žedni pravednosti, to je dokaz da je Krist u vašemu srcu probudio želju da Ga pozovete kako bi izlivanjem Svetoga Duha učinio za vas ono što sami ne možete učiniti. (*Misli s Gore blagoslova*, str. 34)

Ako svoju dušu oslobodimo sebičnosti, On će zadovoljiti sve naše potrebe. (7T 213)

Sila Pedesetnice

“Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa, i velika je milost bila nad njima svima.” (Djela 4,33)

Koja je bila posljedica izlivanja Duha na Pedesetnicu? Radostna vijest o uskrsnom Spasitelju odnesena je u najudaljenije krajeve nastanjenog svijeta. Kad su učenici objavili vijest o otkupiteljskoj milosti, srca su se pokorila snazi te vijesti. Crkva je vidjela kako joj obraćenici prilaze sa svih strana. Zabludjeli su se ponovo obraćali. Grešnici su se sjedinili s vjernicima u traženju dragocjenog bisera. Neki od najgorčenijih protivnika Evandjelja postali su njegovi zagovornici. Ispunilo se proročanstvo: “Naj-sustaliji među njima bit će u onaj dan kao David, a dom Davidov bit će kao... Andeo Jahvin pred njima.” (Zaharija 12,8) Svaki je kršćanin u svojem bratu vidio objavu božanske ljubavi i dobrote. Prevladao je zajednički interes; postojao je samo jedan Uzor. Vjernici su težili da otkriju sličnost s Kristovim karakterom i da rade na širenju Njegova kraljevstva.

“Apostoli su vrlo odvažno svjedočili...” Zahvaljujući njihovom radu, Crkvi su prilazili izabrani ljudi koji su, primajući riječ istine, svoj život posvetili nošenju nade drugima, što je njihova srca punilo mirom i radošću. Prijetnje ih nisu mogle zaustaviti ni zastrašiti. Gospodin je govorio preko njih i, dok su išli od mjesta do mjesta, propovijedali su Evandjelje siromašnima i vršili čuda božanske milosti.

Bog može raditi tako silno kad se ljudi prepuste nadzoru Svetog Duha. (*Djela apostolska*, str. 30,31)

I nama danas, kao i prvim učenicima, pripada obećanje o izlivanju Svetoga Duha. I danas će Bog muškarcima i ženama davati silu s visine, kao što je davao onima koji su na dan Pedesetnice čuli riječ spasenja. U ovom trenutku Njegov Duh i Njegova milost stoje na raspolaganju svima koji osjećaju potrebu za njima i koji Ga drže za riječ. ...

Revnost za Boga pokrenula je učenike da s velikom silom svjedoče za istinu. Zar ta ista revnost ne bi trebala zapaliti i naša srca i nadahnuti ih odlučnošću da objavimo vijest o otkupiteljskoj ljubavi, o Kristu i to raspetome? Zar se i danas ne bi trebao izliti Božji Duh kao odgovor na iskrenu, ustrajnu molitvu i ispuiniti ljude silom za službu? (8T 20—22)

Tražite Ga!

“Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!” (Luka 11,13)

Naš Gospodin je bogat milošću, moćan silom; On će obilno izliti svoje darove na one koji k Njemu dolaze u vjeri. ... Mi bismo se morali moliti za izlivanje Svetoga Duha isto tako iskreno kao što su se učenici molili na Pedeseticu. Ako je njima toga dana bio potreban, danas je nama još potrebniji. Moralna tama, slična pogrebnom pokrovu, pokriva Zemlju. Sve vrste lažnih nauka, krivovjerja, sotonskih prijevara zbunjuju misli ljudi. Bez Svetoga Duha i Božje sile uzalud bismo se trudili objaviti istinu. (5T 157,158)

Kristovom milošću apostoli su postali ono što su postali. Upravo su ih iskrena odanost i ponizna, ozbiljna molitva doveli u usku vezu s Njime. Oni su sjedili zajedno s Njim i bili u doticaju s onim što je nebesko. Shvaćali su veličinu svojega duga prema Njemu. Ozbiljnim, ustrajnim molitvama izmolili su dar Svetoga Duha i onda krenuli, opterećeni odgovornošću za spašavanje duša. ... Zar bismo smjeli biti manje ozbiljni i iskreni od apostola? (7T 32)

Budući da je to način na koji primamo snagu, zašto ne gladojemo i ne žedamo za darom Duha? Zašto ne govorimo o njemu, molimo za nj i propovijedamo o njemu? ... Svaki bi radnik trebao Bogu upućivati molbe za svakidašnje krštenje Duhom. Skupine kršćanskih radnika trebaju moliti za osobitu pomoć, za nebesku mudrost da bi znali mudro planirati i ostvariti planove. (*Djela apostolska*, str. 32)

Dan za danom prelazi u vječnost dovodeći nas sve bliže svršetku vremena milosti. Kao nikada prije moramo se moliti da Sveti Duh bude obilnije izliven na nas, da se Njegov posvećujući utjecaj osjeti među radnicima. ...

Oni koji se nalaze pod utjecajem Božjega Duha neće biti fanatici, već smireni i čvrsti, slobodni od zastranjivanja u mislima, riječima i djelima. Usred prave zbrke prijevornih doktrina, Božji Duh će biti Vodič i Štit onima koji se nisu odupirali dokazima istine; On će utišati svaki glas osim glasa koji dolazi iz usta Onoga koji je Istina. (GW 288,289)

Kasna kiša

**“Molite Gospodina za kišu u vrijeme kasnoga dažda! Gospodin tvori oblake i daje im dažd za svaku travu na polju.”
(Zaharija 10,1 — Ša)**

Slikom rane i kasne kiše, koja u istočnim zemljama pada u vrijeme sjetve i žetve, hebrejski su proroci prorekli izlivanje duhovne milosti u posebnoj mjeri na Božju crkvu. Izlivanje Duha na apostole bio je početak te rane kiše, a rezultati su bili slavni. ... Ali pri svršetku zemaljske žetve obećano je posebno izlivanje duhovne milosti da pripravi Crkvu za dolazak Sina Čovječjega. Ovo je izlivanje Duha uspoređeno s kasnom kišom, i kršćani trebaju moliti Gospodara od žetve za ovu dodatnu silu “u vrijeme kasnoga dažda”. (*Djela apostolska*, str. 34)

Kao što je bio proslavljen na Pedeseticu, Krist će ponovno biti proslavljen u vrijeme završnog navješćivanja Evandelja, kada će osposobiti svoj narod da izdrži posljednju kušnju u završnom sukobu velike borbe. (7BC 983)

Pokretani Božjim Duhom, mnogi će hitati na sve strane da odnesu svjetlo bližnjima. Istina, Božja riječ, gori kao oganj u njihovim kostima, ispunjavajući ih žarkom željom da prosvijetle one koji su u tami. Mnogi, čak i među neobrazovanima, objavljuju Gospodnju Riječ. Sveti Duh pokreće djecu da idu i objavljuju nebesku poruku. Sveti Duh se izliva na sve koji se pokoravaju Njegovim porukama i... oni će objaviti istinu u sili i moći Svetoga Duha. (*Evangelism*, str. 700)

No ako vjernici Božje crkve danas nemaju živu vezu s Izvorom svakog duhovnog rasta, oni neće biti spremni za vrijeme žetve. Ako svoje svjetiljke ne drže opremljene i upaljene, neće primiti dodatnu milost u vrijeme posebne potrebe. (*Djela apostolska*, str. 34,35)

Božanska milost nam je potrebna u početku, božanska milost nam je potrebna na svakom koraku i samo božanska milost može dovršiti djelo. Mi nemamo vremena ni prilike da počivamo i budemo nemarni. ... Molitvom i vjerom trebamo stalno tražiti što više Svetoga Duha. (TM 508)

Čudo

“Dok je Bog istovremeno zajamčio čudesnim znakovima, raznim silnim djelima i darovima Duha Svetoga koji dijeli po svojoj volji.” (Hebrejima 2,4)

On nije učinio nijedno čudo u pustinji kao odgovor na Sotonino podmetanje. On nam ne daje silu da se obranimo ili da zadovoljimo zahtjevima nevjerstva i oholosti. Međutim, evanđelje ne ostaje bez znaka svog božanskog podrijetla. Zar nije čudo što se možemo otrgnuti iz Sotonina ropstva? Neprijateljstvo prema Sotoni nije prirodno ljudskom srcu; ono je usađeno Božjom milošću. Kad se onaj koji je bio podvlašćen upornoj, kolebljivoj volji, oslobodi i cijelim srcem podčini Božjoj privlačnoj sili, ostvareno je čudo; isto je tako i kad čovjek koji je bio u velikoj zabludi shvati moralnu istinu. Svaki put kad se neka duša obrati i nauči ljubiti Boga i držati Njegove zapovijedi, ispunjava se Božje obećanje: “I dat ću vam novo srce, i nov duh udahnut ću u vas.” (Ezekiel 36,26) Promjena ljudskog srca, preobražaj ljudskog karaktera čudo je što otkriva Spasitelja koji uvijek živi i radi na spašavanju duša. Dosljedan je život u Kristu veliko čudo. U propovijedanju Božje riječi, znak koji će se pokazati sada i uvijek jest prisutnost Svetoga Duha, koji pretvara Riječ u obnavljajuću silu za one koji je slušaju. To je Božji svjedok pred svijetom o božanskom poslanju Njegova Sina. (*Isusov život*, str. 331,332)

Mnogi su potpuno obeshrabreni. ... Smatramo ih nesposobnima da shvate ili da prihvate Kristovo Evanđelje. Ipak, čudom božanske milosti oni se mogu promijeniti. Pod djelovanjem Svetoga Duha, otupjelost koja je doprinosila da je njihovo uzdizanje izgledalo tako beznadno, može nestati. ... Poroci će se izgubiti, neznane svladati. (7T 229)

Lanac koji je spušten s Božjeg prijestolja dovoljno je dugačak da dopre i do najvećih dubina. Krist je sposoban i najgrešnjega uzdići iz ponora izopačenosti i postaviti ga na mjesto na kojem će biti priznat kao Božje dijete, koje će zajedno s Kristom naslijediti besmrtnu baštinu. (Isto)

Čudesna promjena

“Postali smo prizorom svijetu, anđelima i ljudima.” (1. Korinćanima 4,9)

Pokazivanjem svojeg milosrđa i obilne milosti, Gospodin Isus stavlja na ispit ljudska srca. On postiže tako neshvatljive promjene na njima da Sotona, usprkos svojem pobjedničkom hvalisanju, s cjelokupnim svojim savezom zla koji se ujedinio protiv Boga i zakona Njegove vladavine stoji bespomoćan, gledajući u njima tvrđave neprobojne za njegovu mudrost i obmane. Oni su za njega neshvatljiva tajna. I sami Božji anđeli, serafini i kerubini, sile koje su zadužene da surađuju s ljudskim oruđima, promatraju zadivljeno i radosno kako pali ljudi, nekada djeca gnjeva, u Kristovoj školi razvijaju karakter po božanskom uzoru, postaju sinovi i kćeri Božje i dobivaju važnu ulogu u poslovima i radostima Neba.

Krist je svojoj Crkvi dao brojne sposobnosti da bi od svojeg izbavljenog, otkupljenog vlasništva mogao primiti obilan dohodak u slavi. Crkva, budući da je opremljena Kristovom pravednošću, djeluje kao Njegova riznica u kojoj se treba prikazati u punom i konačnom sjaju bogatstvo Njegove milosti, Njegove ljubavi i milosrđa. Izjava u Njegovoj posredničkoj molitvi da je Očeva ljubav prema nama isto tako velika kao i prema Njemu, jedinorođenome Sinu, i da i mi trebamo biti s Njim tamo gdje je i On, vječno sjedinjeni s Njim i Ocem, izaziva čuđenje i divljenje nebeskih četa i izvor je njihove velike radosti. Dar Svetoga Duha, bogat, potpun i obilan, treba okruživati i štiti Njegovu crkvu kao ognjeni zid tako da je ni paklene sile ne mogu nadvladati. Krist gleda na svoj narod, na njegovu neokaljanu čistoću i njegovo besprijekorno savršenstvo kao nagradu za sve svoje patnje, poniženja i ljubav i kao dodatak svojoj slavi — Krist, veliko središte iz kojeg zrači sva slava. (TM 18,19)

Cijelo Nebo promatra ona oruđa koja služe poput ruku koje će ostvariti Božje namjere na Zemlji čineći tako volju Boga na nebesima. Takva suradnja završava djelo koje donosi čast, slavu i veličanstvo Bogu. O, kada bi svima stalo onako kao što je Kristu stalo da ljudi koji propadaju budu spašeni od propasti, do kakve bi promjene došlo u našem svijetu! (6T 457)

Obnova srca

“Te da se iz dana u dan obnavljate duhom u kojem mislite i da se obučete u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravednosti i svetosti.” (Efežanima 4,23.24)

Krist je savjesno ukoravao. ... Već je i sama Njegova prisutnost bila ukor svemu što je neistinito i nisko. U svjetlu Njegove neporočnosti ljudi su uviđali koliko su sami poročni, kako su niski i iskvareni njihovi životni ciljevi. Ipak, On ih je privlačio. Onaj koji je stvorio čovjeka, razumio je njegovu vrijednost. ...

U svakom ljudskom biću vidio je beskrajne mogućnosti. Gledao je ljude kakvi bi mogli biti preobraženi Njegovom milošću. (*Odgoj*, str. 70,71)

Svi nedostaci karaktera imaju svoj izvor u srcu. Oholost, taština, neugodan temperament i lakomost izlaze iz tjelesnog srca koje nije obnovljeno Kristovom milošću. (RH, 1. rujna 1885.)

Obnovljenjem srca Božja milost preobražava život. Vanjska promjena nije dovoljna da nas dovede u sklad s Bogom. Ima mnogo onih koji se pokušavaju reformirati popravljajući ovu ili onu zlu naviku, koji se nadaju da će na taj način postati kršćani, ali takvi započinju na pogrešnom mjestu. Naš prvi posao je na srcu. ...

Sveto pismo je veliko oruđe u djelu preobražavanja karaktera. Krist se molio: “Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.” (Ivan 17,17) Kada se proučava i sluša, Božja riječ djeluje na srce suzbijajući svaku nesvetu osobinu. Sveti Duh dolazi nas osvjedočiti da smo grešni, a vjera koja nastaje u srcu djeluje ljubavlju prema Kristu pokoravajući tijelo, dušu i duh Njegovoj volji. ...

Nemojmo štedjeti sebe, već ozbiljno unaprijedimo djelo obnove koja se mora dogoditi u našem životu. Razapnimo sebe! Nesvete navike borit će se za prevlast, ali mi možemo pobijediti u ime Isusa Krista i Njegovom silom. Onima koji svakoga dana s velikom revnošću nastoje sačuvati svoje srce, upućeno je obećanje: “Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 8,38.39) (RH, 7. srpnja 1904.)

Potrebno je vrijeme

“Ja, Jahve, njega čuvam, svaki čas ga zalijevam, i da ga tko ne ošteti, danju i noću stražim.” (Izaija 27,3)

Um muškarca i žene ne može se u jednom trenutku promijeniti i iz neporočnosti i svetosti pasti u poročnost, pokvarenost i zločin. Potrebno je vrijeme da se ljudsko preobrazu u božansko, ali i da se pokvare oni koji su stvoreni po Božjem obličju i postanu okrutni i slični đavlu. Mi se mijenjamo gledanjem. Iako stvoren po Stvoriteljevom obličju, čovjek može tako oblikovati svoj um da mu grijeh koji je nekada mrzio, sada postane ugodan. Kada prestane bdjeti i moliti se, on prestaje čuvati svoju tvrđavu, svoje srce. ... Mi moramo voditi stalni rat protiv tjelesnih misli, a u tome nam mora pomagati oplemenjujući utjecaj Božje milosti koja će usmjeriti misli prema Nebu i naviknuti um da razmišlja o onome što je čisto i sveto. (2T 478,479)

Karakter se ne oblikuje slučajno. On nije određen jednom provalom temperamenta, jednim korakom u pogrešnom smjeru. Ponavljanje djela izaziva stvaranje navika, oblikuje karakter na dobro ili na zlo. Plemeniti karakter može se stvoriti jedino ustrajnim, neumornim naporima, usavršavanjem svakog povjerenog talenta i sposobnosti na slavu Bogu. (CG 164)

Bog očekuje od nas da izgrađujemo karakter u skladu s uzorom koji nam je dan. Mi trebamo polagati opeku za opek, dodavati milost na milost, pronalaziti svoje slabe točke i popravljati ih u skladu s danim uputama. (Isto 165)

Bog nam daje snagu, sposobnost razmišljanja i vrijeme da bismo izgradili karakter na koji će On moći staviti svoj pečat odobravanja. On želi da svako Njegovo dijete izgradi plemeniti karakter čineći neporočna, plemenita djela tako da na kraju može postati skladna građevina, prekrasan hram ugodan Bogu i ljudima. ...

Onaj koji želi izrasti u prekrasnu građevinu za Gospodina, mora oplemenjivati svaku sposobnost svojega bića. Jedino pravilnom upotrebom talenata karakter se može skladno razviti. I tako donosimo i ugrađujemo u temelj ono što je u Božjoj riječi prikazano kao zlato, srebro i drago kamenje — materijal koji će izdržati ispit božanskog ognja očišćenja. (Isto, 165,166)

Odlučnost je ključ

“Jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga.” (1. Korinćanima 2,2)

Mnogi su privučeni Kristovom ljepotom i nebeskom slavom, ali ustuknu kad doznaju uvjete pod kojima sve to može postati njihovo. ... Odreći se svoje volje, predmetâ ljubavi što su ih sami izabrali ili za kojima teže, zahtijeva žrtvu pred kojom oklijevaju, zastaju i vraćaju se natrag. ... Oni žele dobro, ulažu i određen napor da ga steknu, ali ga nisu izabrali. Nisu ga čvrsto nakanili steći po svaku cijenu.

Želimo li pobijediti, jedina nada nam je sjediniti svoju volju s Božjom voljom i raditi u suradnji s Bogom, iz trenutka u trenutak i iz dana u dan. Ne možemo ostati onakvi kakvi jesmo, a ipak ući u Božje kraljevstvo. Ako ikad postignemo svetost, to će biti kad se odrekneмо себе i prihvatimo Kristov um. Oholost i samodostatnost moraju biti razapete. Jesmo li voljni platiti cijenu koja se od nas traži? Jesmo li spremni svoju volju potpuno uskladiti s Božjom voljom? Sve dok to ne budemo htjeli, preobražavajuća Božja milost neće se pokazati u nama. (*Isusov govor na Gori*, str. 189,190)

Spoznajom o nama samima i kombinacijom Božje milosti i naše čvrste odlučnosti, možemo postati pobjednici i dostići savršenstvo u svemu, ne oskudijevajući ni u čemu. (HS, str. 134)

Nepovoljne okolnosti trebaju vas potaknuti na čvrstu odlučnost da svladate svaku prepreku. Kad svladate prvu prepreku, osjetit ćete veću sposobnost i hrabrost da krenete dalje. Podite odlučno u pravom smjeru i okolnosti će se naći na vašoj strani umjesto da budu protiv vas. (*Isusove usporedbe*, str. 223)

Pravi kršćanski karakter obilježen je dosljednošću namjere, nesavladivom odlučnošću koja se neće pokoriti svjetovnim utjecajima, koja ne prihvaća ništa niže od biblijskog mjerila. ... Posvećenje Kristovog sljedbenika mora biti potpuno. ... On mora biti spreman podnositi strpljivo, radosno i vedro sve što po Božjoj providnosti bude morao pretrpjeti. Njegova je konačna nagrada da zajedno s Kristom sjedne na prijestolje besmrtnе slave. (2BC 1003)

Da se osjeti u domu

“Vjeruj u Gospodina Isusa — rekoše mu — pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.” (Djela 16,31)

U domu treba biti obavljeno misionarsko djelo. Oni koji su primili Krista ovdje trebaju pokazati što je milost učinila za njih. Božanski utjecaj upravlja istinskim Kristovim vjericima i taj utjecaj se osjeća u cijelom domu i povoljno utječe na usavršavanje karaktera svih njegovih članova. ...

Crkvi je potrebna sva podučena duhovna radna snaga koja se može naći tako da svi, a posebno mlađi pripadnici Gospodnje obitelji, mogu biti pažljivo zbrinuti. Istina koja se nauči u domu, širi svoj utjecaj preko nesebičnog djelovanja članova obitelji izvan doma. Onaj tko živi kršćanski u domu, bit će blistav i sjajan svjetionik na svim mjestima. (*Signs of the Times*, 1. rujna 1898.)

Bog želi da se djeca i mlađi pridruže Gospodnjoj vojsci. ... Oni moraju naučiti oduprijeti se kušnji i boriti se u dobroj borbi vjere. Usmjerite njihove misli prema Isusu čim budu mogli shvatiti vaše pouke izrečene jednostavnim, lako razumljivim riječima. Naučite ih samosvladavanju. Naučite ih da djelo pobjede započnu dok su još mlađi i tako će primiti dragocjenu pomoć koju im Isus može i želi dati, uz napore roditelja i njihove molitve. Potaknite ih ohrabrujućim riječima za bitke koje će voditi odupirući se kušnjama, bitke iz kojih će izlaziti kao pobjednici milošću dobi-venom od Isusa Krista. (KH 42)

Sklad obiteljskog kruga često je narušen nepromišljenom riječju ili uvredljivim jezikom. Koliko bi bilo bolje da takve riječi nikada nismo izgovorili! Jedan zadovoljni smiješak, odobravajuća riječ izgovorena u duhu krotkosti, bit će sila koja smiruje, tješi i donosi blagoslov. ... Mnogi se izgovaraju zbog nepromišljenih riječi i provala naglosti govoreći: “Vrlo sam osjetljiv; imam naglu narav!” Takvi izgovori nikada neće izliječiti rane nanese naglim, grubim riječima. ... Nepreporođeni čovjek mora umrijeti, a novi čovjek, Isus Krist, preuzeti upravljanje dušom. ... Mi trebamo pokazati svojim životom što Božja sila i milost mogu učiniti na preobražavanju nepreporođenog čovjeka u duhovnog čovjeka u Kristu Isusu. (4T 348,349)

Da i svijet sazna

“Vi ste mi svjedoci, riječ je Jahvina, a ja sam Bog.” (Izaija 43,12)

Živi kršćanin davat će živo svjedočanstvo. Ako ste u stopu pratili Isusa, moći ćete nešto bitno reći o načinu na koji vas je vodio. Možete govoriti kako ste okušali Njegova obećanja i ustanovili da su vjerodostojna. Možete ukazati na određene činjenice u svojem iskustvu ne vraćajući se previše u prošlost. Kako bi bilo dobro da češće slušamo jednostavna, iskrena svjedočanstva o sukobima i pobjedama kroz koje prolazimo. ...

Svaki istinski kršćanin morat će se boriti da bi živio po načelima istine, ali i da bi se složio s njima. ... Zapovjednik našeg spasenja traži svjedoke koji su se tek vratili s bojnog polja. Oni koji su pretrpjeli okrutne napade neprijatelja istine i protivnika duše, koji su se držali onako kako se Isus držao u času svojih kušnji, moći će iznijeti svjedočanstvo koje će ganuti srca slušatelja. Oni će doista biti Kristovi svjedoci. (RH, 20. prosinca 1881.)

Mi ne možemo uvijek shvatiti moć primjera. Dolazimo u dodir s drugima. Susrećemo osobe koje su zalutale, koje čine zlo na razne načine; one nam možda izgledaju neprihvatljive, raspaljive, strastvene, diktatorski raspoložene. Kada se bavimo ovakvim ljudima, moramo biti strpljivi, suzdržljivi, ljubazni i blagi. Sotona djeluje preko njih da izazove i salijeće kako ne bismo zadržali ugodno i dobro raspoloženje. Svi se mi moramo suočavati s nevoljama i mukama jer se nalazimo u svijetu punom briga, strahovanja i razočaranja. Ali te stalne smetnje moramo susretati u Kristovom duhu. Zahvaljujući milosti, možemo se uzdići iznad okolnosti, sačuvati smirenost i staloženost duha usred razdraženosti i briga svakidašnjeg života. I na taj ćemo način Krista predstavljati pred svijetom. ... (*Signs of the Times*, 1. siječnja 1885.)

Krist je želio spasiti svijet, ali ne tako što će se prilagoditi svijetu, već što će mu otkriti preobražavajuću snagu Božje milosti koja oblikuje i preobražava ljudski karakter po ugledu na Kristov. (SD 123)

Kristova milost treba dovesti do prekrasne preobrazbe života i karaktera onih koji su je primili; i ako smo istinski Kristovi učenici, svijet će vidjeti da je božanska sila učinila nešto za nas jer ćemo biti u svijetu, ali nećemo biti od svijeta. (RH, 2. srpnja 1889.)

Održava duhovni život

“Odgovori im Isus: ‘Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjati. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikada ožednjati.’” (Ivan 6,35)

Bog nam govori u svojoj Riječi. U njoj se najjasnije otkriva Njegov karakter, Njegovo postupanje prema ljudima i veliko djelo otkupljenja. U njoj nam je izložena povijest patrijarhâ, proroka i drugih svetih ljudi iz davnine. Bili su to ljudi koji su “patili kao i mi”. (Jakov 5,17) Mi ih gledamo kako se bore s obeshrabrenjem koje i nas obuzima, kako poput nas padaju u kušnjama i kako ipak hrabro ustaju i pobjeđuju Božjom milošću. Tako gledajući stječemo hrabrost u svojoj težnji za pravedom. I dok čitamo o dragocjenim iskustvima koja su stekli, o svjetlosti, ljubavi i blagoslovima u kojima su uživali, o djelu koje su obavili milošću što im je bila udijeljena, duh koji je njih nadahnjivao rasplamsava i u našem srcu plamen svetog natjecanja, želje da im budemo slični po karakteru te da poput njih hodimo s Bogom.

Isus je rekao za starozavjetne spise, a koliko se više to odnosi na novozavjetne: “I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39) ... Ako se želite upoznati sa Spasiteljem — proučavajte Sveto pismo! ... Napunite svoje srce Božjim riječima. One su živa voda što gasi vašu goruću žeđ. One su živi kruh s Neba. ... Naše tijelo izgrađeno je od onoga što jedemo i pijemo; i kako je to u tjelesnom životu, tako je i u duhovnom: ono o čemu razmišljamo udahnuje raspoloženje i snagu našoj duhovnoj naravi. (*Put Kristu*, str. 75,76)

Duhovni život mora se održavati vezom s Kristom preko Njegove Riječi. Um se mora njome baviti, srce mora biti njome ispunjeno. Božja riječ usadena u srce, kao svetinja njegovana i poštovana u srcu, silom Kristove milosti može učiniti da čovjek postane i ostane prav. (2SM 125)

Kada primimo Njegove riječi pouke, kada one preuzmu vlast nad nama, Isus postaje trajno prisutan u nama, upravlja našim mislima, idejama i postupcima. ... Isus Krist nam postaje sve — Prvi, Posljednji i Najbolji u svemu. (TM 389)

Otkriva Božji karakter

“Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću.” (Izlazak 34,6)

Sve svjetlo iz prošlosti, sve svjetlo koja svijetli u sadašnjosti i koje obasjava budućnost, otkriveno u Božjoj riječi, namijenjeno je svakoj duši koja je primi. Slava tog svjetla, a to je zapravo slava Kristovog karaktera, treba se pokazati u životu kršćanina pojedinca, u obitelji, u Crkvi, u službi Riječi, u svakoj ustanovi koju osnuje Božji narod. Gospodin želi da sva ta područja djelovanja simbolički prikažu ono što se može učiniti za svijet. Sve treba biti slika spasonosne sile evanđeoskih istina. ...

Promatrajući Božju dobrotu, milost, pravednost i ljubav, otkrivene u Crkvi, svijet treba dobiti sliku Božjeg karaktera. ...

Da bismo prikazali Božji karakter ... moramo se osobno upoznati s Bogom. Ako imamo zajedništvo s Bogom, postajemo Njegovi propovjednici iako nikada ne propovijedamo pred crkvom. Mi smo Božji suradnici u prikazivanju savršenstva Njegovog karaktera u čovjeku. (6T 11—13)

Bog je svojim ljudskim oruđima dao dužnost da otkrivaju Njegov karakter svjedočeći o Njegovoj milosti, mudrosti i velikuđušnosti, pokazujući Njegovu plemenitu, nježnu, milosrdnu ljubav. ...

Naša je zadaća da u čovjeku obnovimo moralnu sliku Boga uz pomoć obilne milosti koju smo dobili od Njega preko Isusa Krista. ... O, koliko dobro moramo upoznati Isusa i našeg nebeskog Oca da bismo Ga mogli predstavljati svojim karakterom. (KH 45)

Duša koja je preobražena Kristovom milošću divit će se Njegovom božanskom karakteru. ... Što manje budemo cijenili sebe, to ćemo više cijeniti beskrajnu čistoću i krasotu našega Spasitelja. Pogled na našu grešnost vodi nas k Onome koji nam može oprostiti; i kad se duša, shvativši svoju bespomoćnost, prikloni Kristu, On će se otkriti u sili. Što nas svijest o vlastitoj nemoći bude više gonila k Njemu i Božjoj riječi, to ćemo imati uzvišenije gledište o Njegovu karakteru i potpunije odražavati Njegov lik. (*Put Kristu*, str. 55,56)

Savršeni već sada?

**“Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!”
(Matej 5,48)**

Kada je Bog dao svojega Sina za svijet, omogućio je muškarcima i ženama da postanu savršeni ako sve sposobnosti svojeg bića upotrijebe Njemu na slavu. U Kristu im je dao bogatstvo svoje milosti i spoznaju svoje volje. I kada se oslobode sebe i nauče hoditi u poniznosti oslanjajući se na Božje vodstvo, ljudi će biti osposobljeni da ispune uzvišenu namjeru koju Bog ima s njima. (RH, 22. travnja 1909.)

Savršenstvo karaktera utemeljeno je na onome što Krist čini za nas. Ako se budemo neprestano oslanjali na zasluge svojega Spasitelja, ako budemo hodili Njegovim stopama, bit ćemo kao i On, neporočni i neokaljani.

Naš Spasitelj ni od jedne duše ne zahtijeva nemoguće. On od svojih učenika očekuje samo ono radi čega im je spreman podariti milost i snagu da to postignu. On ih nikada ne bi pozivao da budu savršeni kad u svojoj vlasti ne bi imao svako savršenstvo milosti koju će izliti na one kojima želi dodijeliti tako visoku i svetu prednost. ...

Naša je zadaća da na području svojega djelovanja nastojimo dostići savršenstvo koje je Krist tijekom svojeg života na Zemlji postigao na svakom stupnju razvoja karaktera. On je naš primjer. U svemu moramo nastojati proslaviti Boga svojim karakterom. ... Moramo postati potpuno ovisni o snazi koju nam je On obećao. (KH 130)

Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao silu koju ljudi ne bi mogli dosegnuti vjerom u Njega. Svi Njegovi sljedbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku narav ako se pokore Bogu kao što je to On učinio. (*Isusov život*, str. 552)

Naš Spasitelj usavršava cijelog čovjeka. On nije Bog samo jednog dijela naše osobnosti. Kristova milost može ukrotiti cijelo ljudsko biće. On je sve stvorio. On je sve i otkupio. On je učinio da um, snaga, tijelo, ali i duša, dobiju dio u božanskoj naravi; sve je to Njegovo otkupljeno vlasništvo. Njemu moramo služiti cijelim umom, srcem, dušom i snagom. Onda će Gospodin biti proslavljen u svojim svetima, čak i u običnim, prolaznim stvarima s kojima su povezani. “Svetinja Gospodinu”, bit će ispisano na njima. (KH 331)

Sve bolji utjecaj

“Sam sebe pokaži uzorom dobra vladanja! U nauci pokaži cjelovitost, dostojanstvo, zdravu i besprijeekornu riječ, da se posrami svaki protivnik jer ne može o nama što zlo reći.” (Titu 2,7.8)

Za vrijeme svojeg života na Zemlji Krist je oko sebe širio snažan i obuhvatan utjecaj koji Ga je povezivao s Bogom i s cijelim ljudskim rodом. Preko Krista je Bog ljude obdario utjecajem koji im onemogućava da žive sami za sebe. Mi smo pojedinačno povezani sa svojim bližnjima, dio smo velike Božje cjeline i obvezatni smo jedni prema drugima. Nitko ne može ostati odvojen od svojih bližnjih jer od dobrobiti jednoga zavisi dobrobit drugih. Božja je namjera da se svatko od nas osjeća potrebnim za sreću drugoga i da se svatko od nas trudi unaprijediti je. ...

Ozračjem koje nas okružuje mi svjesno ili nesvjesno utječemo na svaku osobu s kojom dolazimo u dodir. ... Naše riječi, naša djela, naša odjeća, naše držanje, pa čak i izraz našeg lica, sve to ima svoj utjecaj. ... Ukoliko svojim primjerom pomognemo bližnjima da razviju dobra načela, mi im ulijevamo snagu da čine dobro. Oni, sa svoje strane, šire isti utjecaj na druge, a ovi ga prenose dalje. I tako našim nesvjesnim utjecajem tisuće mogu dobiti blagoslov. ...

Karakter je sila. Tiho svjedočenje vjernog, nesebičnog, pobožnog života širi skoro neodoljivi utjecaj. Objavljujući svojim životom karakter Isusa Krista, mi surađujemo s Njim u djelu spašavanja duša. Jedino ako svojim životom pokazujemo Njegov karakter, možemo surađivati s Njim. I što je šire područje našeg utjecaja, to više dobra možemo učiniti. Kad oni koji tvrde da služe Bogu slijede Kristov primjer, primjenjujući načela Zakona u svojem svakidašnjem životu, kada svako njihovo djelo svjedoči da ljube Boga više od svega i svoje bližnje kao same sebe, tada će i Crkva imati snagu da pokrene svijet.

Međutim, nikad se ne smije smetnuti s uma da utjecaj može biti isto toliko sila na zlo. Izgubiti svoju dušu je užasno; ali izazvati gubitak drugih duša još je mnogo užasnije. ... Jedino nam Božja milost može pomoći da se pravilno poslužimo ovim darom. (*Isusove usporedbe*, str. 229—230)

Srce postaje čisto

“Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.” (1. Ivanova 3,3)

Evo posla koji čovjek treba obaviti! On mora stati pred ogleдалo Božjeg zakona, prepoznati nedostatke svojeg moralnog karaktera, odbaciti svoje grijehе, oprati haljine svojega karaktera u Janjetovoj krvi. Zavist, oholost, zloba, prijevara, sukobi i zločini bit će odstranjeni iz srca u koje se uselila Kristova ljubav, srce koje njeguje nadu da će postati kao i On kada Ga budemo vidjeli kao što jest. Kristova vjera oplemenjuje i daje dostojanstvo svojem nositelju, bez obzira na njegov društveni sloj ili položaj u životu. Ljudi koji postanu prosvijetljeni kršćani, uzdižu se iznad razine svojega nekadašnjeg karaktera i dobivaju veću mentalnu i moralnu snagu. Oni koje su grijeh i zločini porazili i ponizili, mogu se zaslugama svojega Spasitelja uzdići na položaj koji je tek nešto niži od položaja anđela.

Međutim, utjecaj evanđeoske nade neće navesti grešnika da Kristovo spasenje proglasi pitanjem besplatne milosti koja mu dopušta da i dalje živi u prestupanju Božjeg zakona. Kada svjetlo istine rasvijetli njegov um, kada potpuno shvati Božje zahtjeve, kada shvati veličinu svojih prijestupa, on će promijeniti svoje putove, postati vjeran Bogu snagom koju je dobio od Spasitelja i živjeti novim i čistijim životom. (4T 294,295)

Mi moramo obaviti djelo oblikovanja karaktera po ugledu na božanski Uzor. Moramo odbaciti sve zle navike. Pobude srca moraju biti čiste; sebičan um mora se osloboditi svoje sebičnosti, ohol čovjek odbaciti svoju oholost; samodovoljan svladati svoju samouvjerenost i shvatiti da bez Krista ne znači ništa. ... Mi moramo uspostaviti živu vezu s Bogom. (RH, 17. studenoga 1885.)

Tvrđovrato i buntovno srce može zatvoriti vrata za sve povoljne utjecaje Božje milosti i za svaku radost u Svetome Duhu; ali putovi mudrosti uvijek su putovi vedrine, i svi su njezini putovi mirni. Što se tješnje povežemo s Kristom, to će naše riječi i postupci jasnije pokazivati da se nalazimo pod obuzdavajućim, preobražavajućim utjecajem Njegove milosti. (4T 626)

Promijenjeni gledanjem

**“A mi svi, koji otkrivena lica odrazujemo kao ogledalo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slav-
niju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.” (2. Korinćanima
3,18)**

Djelo preobrazbe iz nesvetosti u svetost jest trajno. Bog iz dana u dan radi na čovjekovom posvećenju, a čovjek treba surađivati s Njim i ulagati ustrajne napore da njeguje ispravne navike. On treba milosti dodavati milost, i dok tako radi po načelu zbrajanja, Bog za njega djeluje prema načelu množenja. Naš je Spasitelj uvijek spreman čuti i odgovoriti na molitvu skrušenog srca i On svojim vjernima umnožava milost i mir. Rado im jamči blagoslove koji su im potrebni u borbi protiv zla koje ih opsjeda. (*Djela apostolska*, str. 335)

Ivan i Juda prikazuju one koji tvrde da slijede Krista. Oba su učenika imala iste prilike da proučavaju i slijede božanski Uzor. Obojica su bila tijesno povezana s Isusom i imala prednost da slušaju Njegov nauk. Svaki od njih imao je ozbiljne nedostatke u karakteru i svaki je imao pristup božanskoj milosti koja preobražava karakter. No dok je jedan u poniznosti učio od Isusa, drugi je pokazao da nije tvorac riječi, već samo slušatelj. Jedan je, svakodnevno umirući sebi i nadvladavajući grijeh, bio posvećen istinom, dok je drugi, odbijajući preobražavajuću snagu milosti i popuštajući sebičnim željama, pao u Sotonino ropstvo.

Preobrazba karaktera koja se vidi u Ivanovu životu uvijek je posljedica zajedništva s Kristom. U karakteru pojedinca mogu postojati značajni nedostaci, ali kad postane pravi Kristov učenik, sila božanske milosti vrši preobraženje i posvećenje. Gledajući kao kroz staklo Gospodnju slavu, on se mijenja iz slave u slavu dok ne postane sličan Onomu koga obožava. ...

Oni koji tvrde da vjeruju u Boga, poštuju Ga samo ako su usklađeni s Njegovom slikom i pod nadzorom Njegovog Duha. Tada mogu kao svjedoci za Spasitelja objaviti što je božanska milost učinila za njih. (Isto, str. 352)

Za one najbeznađnije

“Na kraju, svi budite jednodušni, puni suosjećanja, bratske ljubavi, milosrđa i poniznosti!” (1. Petrova 3,8)

Krist je došao da spasenje stavi nadohvat ruke svima. Na golgotskom križu platio je beskrajnu cijenu otkupljenja za izgubljeni svijet. ... Njegovo poslanje odnosilo se na grešnike svih vrsta, od svakog jezika i naroda. ... Ni oni koji su najviše zalutali, ni oni najgrešniji nisu bili zaobidjeni; Njegov trud bio je usmjeren posebno na one kojima je spasenje koje je donosio bilo najpotrebnije. Što je veća bila njihova potreba za obnovom, to je dublje bilo Njegovo zanimanje, veće Njegovo suosjećanje, usrdniji Njegov napor. Njegovo veliko srce, puno ljubavi, bilo je ganuto sućuti prema onima čije je stanje bilo najbeznađnije i kojima je Njegova preobražavajuća milost bila najpotrebnija. ...

Mi moramo njegovati isti duh s kakvim je Krist radio na spasenju zalutalih. Oni su Njegovom srcu isto tako dragi kao i mi. I oni mogu postati trofej Njegove milosti i baštinici Njegovog kraljevstva. Međutim, oni su izloženi zamkama pokvarenog neprijatelja, opasnostima i prljavštini, i bez spasonosne Kristove milosti sigurnoj propasti. Da smo problem promatrali u pravome svjetlu, zar ne bi naša revnost bila pokrenuta, zar se ne bi umnožili naši ozbiljni, požrtvovalni naponi da se približimo onima kojima su potrebni naša pomoć, naše molitve, naše suosjećanje i naša ljubav! ... Kada bi naša srca bila omekšana i ukroćena Kristovom milošću, kada bi blistala sviješću o Božjoj dobroti i ljubavi, zar ne bi došlo do sasvim prirodnog pokazivanja ljubavi, sućuti i nježnog postupanja prema bližnjima? (5T 603—606)

Približimo se velikom srcu punom ljubavi i sućuti, i neka potoci te božanske milosti poteku u naše srce, a iz našeg srca u srca bližnjih! Neka nježnost i milost koje je Isus pokazivao u svojem dragocjenom životu budu primjer nama u načinu na koji ćemo pristupati svojim bližnjima, a posebno onima koji su naša braća i sestre u Kristu. ... Nikada, nikada nemojte biti bez srca, hladni, nemilostivi, kritički raspoloženi. Nikada nemojte propustiti priliku ... ohrabriti nekoga ili probuditi u njemu nadu. Mi nikada ne možemo znati koliko će dalekosežan biti utjecaj naših blagih i ljubaznih riječi, naših kršćanskih napora da nekome olakšamo teret. Zalutali se ne mogu vratiti ni na koji drugi način osim duhom krotkosti, ljubaznosti i nježne skrbi. (Isto, 612,613)

Dionici Kristove naravi

“Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi.” (2. Petrova 1,4)

Kakva se samo ljepota karaktera blistavo pokazuje u svakidašnjem životu Isusa Krista! On treba biti i naš Primjer. Pred nama je velika zadaća da svoj karakter oblikujemo po ugledu na božanski. Kristova milost mora oblikovati cijelo biće, jer njezina pobjeda neće biti potpuna sve dok nebeski svemir ne bude vidio stalnu nježnost osjećaja, ljubav sličnu Kristovoj i sveta djela u ponašanju Božje djece. (KH 200)

Svatko od nas mora steći svoje osobno iskustvo. Nitko se za spasenje ne može osloniti na iskustvo ili ponašanje bilo kojeg drugog čovjeka. Svatko od nas mora se upoznati s Kristom da bi Ga mogao pravilno predstaviti svijetu. “Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.” (2. Petrova 1,3) Nitko se od nas ne treba izgovarati na svoju naglu narav, svoj nesavršeni karakter, svoju sebičnost, zavist, ljubomoru ili bilo kakvu nečistoću duše, tijela ili duha. ...

Mi moramo učiti od Krista. Moramo znati što je On onima koje je otkupio. Moramo shvatiti da smo vjerujući u Njega stekli prednost da postanemo dionici božanske naravi i na taj način uteknemo od tjelesnih želja ovoga svijeta. I tako ćemo se očistiti od svakoga grijeha, svih nedostataka u karakteru. Mi ne moramo zadržati nijednu grešnu sklonost. ...

Dok stječemo dioništvo božanske naravi, naslijeđene i stečene sklonosti prema zlu nestaju iz našeg karaktera i mi postajemo živa sila na dobro. Stalno učeći od svojeg božanskog Učitelja, svakoga dana dobivajući dio u Njegovoj naravi, surađujemo s Bogom u nadvladavanju sotonskih kušnji. Bog čini, i čovjek čini, da bi čovjek mogao postati jedno s Kristom kao što je Krist jedno s Ocem. I tada ćemo boraviti s Kristom u onome što je nebesko. Um će počivati u miru i sigurnosti s Isusom. ... U Njemu se krije svaka punina. ...

Bog nam je dao svaku sposobnost i svaku milost. On nam je stavio na raspolaganje bogatstva nebeske riznice i naša je prednost da stalno crpimo iz tog obilja. (RH, 24. travnja 1900.)

Oblikuje karakter

“Budući da ste poslušna djeca, ne oblikujte se prema negdašnjim strastima — strastima iz vremena vašega neznanja, već kao što je svet onaj koji vas je pozvao, postanite i sami sveti u svemu življenju.” (1. Petrova 1,14.15)

Preobražavajuća sila Kristove milosti oblikuje svakoga tko se odazove u službu Bogu. Nadahnut Otkupiteljevim Duhom, takav je spreman odreći se sebe, spreman je uzeti svoj križ, spreman prinijeti svaku žrtvu za svojeg Učitelja. Više ne može biti ravnodušan prema dušama koje propadaju oko njega. On se uzdigao iznad služenja sebi. Ponovno je stvoren u Kristu i služenje sebi nema mjesta u njegovom životu. On je shvatio da svaki dio njegovog bića pripada Kristu koji ga je otkupio iz ropstva grijehu; da je svaki trenutak njegove budućnosti plaćen dragocjenom krvlju Božjega jedinorođenog Sina. (7T 9,10)

Krist je naš Uzor i oni koji Ga slijede neće hoditi u tami, jer neće ugađati sebi. Trajni cilj njihovog života bit će proslavljanje Boga. Krist je Božji karakter prikazao svijetu. Gospodin Isus vodio je takav život da su ljudi bili prisiljeni priznati da je sve što je činio dobro. Otkupitelj svijeta bio je svjetlo svijetu jer je Njegov karakter bio bez mane. Iako je bio Božji jedinorođeni Sin i Nasljednik svega na nebesima i na Zemlji, nije nam ostavio primjer lijenosti ili popuštanja sebi. ...

Krist nikada nikome nije laskao. Nikada nije prevario niti pronevjerio, nikada nije mijenjao svoje pošteno i iskreno ponašanje da bi zadobio nečiju naklonost ili priznanje. Uvijek je govorio istinu. Zakon ljubaznosti bio je na Njegovim ustima, i nikakva prijevara nije se našla u Njegovim ustima. Neka zato ljudska oruđa usporede svoj život s Kristovim životom, i neka milošću koju Krist daje onima koji Ga prihvaćaju za svojeg Spasitelja dostignu mjerila pravednosti. ... Oni koji slijede Krista stalno će gledati na savršeni Zakon slobode i milošću koju su primili od Njega oblikovati će svoj karakter u skladu s božanskim zahtjevima. (KH 156)

Otkriva se ljubavlju

“Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga. Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” (Ivan 13,34.35)

Zlatni lanac ljubavi, spajajući srca vjernika bratskim vezama, vezama zajedništva i ljubavi, jedinstva s Kristom i Ocem, čini da ta povezanost postane savršena i da svijetu pruži svjedočanstvo o snazi kršćanstva kojoj se nitko ne može usprotiviti. ...

Sotona dobro shvaća snagu takvog svjedočanstva koje služi kao dokaz svijetu što milost može učiniti preobražavanjem karaktera. ... On će se poslužiti svakim zamislivim sredstvom da raskine taj zlatni lanac koji povezuje srca onih koji vjeruju u istinu i dovodi ih u usku vezu s Ocem i Sinom. (KH 173)

Oni koji nikad nisu iskusili Kristovu nježnu, privlačnu ljubav, ne mogu voditi druge k izvoru života. Njegova ljubav u srcu pokretačka je snaga koja navodi ljude da svojim razgovorom, nježnim, sažaljivim duhom i uzdizanjem života onih s kojima se družbe objave Njega. ...

U srcu obnovljenom božanskom milošću ljubav je temeljno načelo djelovanja. Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, nadzire strasti i oplemenjuje osjećaje. Ova ljubav, njegovana u duši, sladi život i širi profinjen utjecaj na sve oko sebe. (*Djela apostolska*, str. 347)

Onaj koji ljubi Boga iznad svega i bližnjega kao samoga sebe, bit će uvijek svjestan da je gledanje svijetu, anđelima i ljudima. Prihvaćajući Božju volju kao svoju, pokazat će u svojem životu preobražavajuću silu Kristove milosti. U svim životnim okolnostima uzimat će Kristov primjer za svoj uzor.

Svaki iskreni, požrtvovni radnik za Boga bit će uvijek spreman potrošiti i biti potrošen za dobro bližnjih. ... Iskrenim, promišljenim naporima da pomogne tamo gdje je pomoć potrebna, pravi kršćanin pokazuje svoju ljubav prema Bogu i prema svojim bližnjima. On može i život izgubiti u toj službi, ali kada Krist dođe po svoje dragulje, On će ga ponovno naći. (ISM 86)

Životodavno ozračje

“Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom slavlju i koji po nama širi na svakome mjestu miris svoje spoznaje! Mi smo Bogu ugodan Kristov miris među onima koji se spasavaju i među onima koji propadaju.” (2. Korinćanima 2,14.15)

Nenadmašnim darom svojega Sina Bog je okružio cijeli svijet ozračjem milosti koja je stvarna jednako kao i zrak koji se giba oko Zemljine kugle. Svi koji odluče udisati to životodavno ozračje živjet će i uzrasti do visine rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu. (*Put Kristu*, str. 58)

I najljepša umjetnička djela blijede kad se usporede s ljepotom temperamenta i karaktera koji se trebaju otkriti u Kristovim predstavnicima. Upravo ozračje milosti kojom je okružena duša vjernika i Sveti Duh koji djeluje na njegov um i njegovo srce, pridone da on postane miris života na život i omogućuje Bogu da blagoslovi njegov rad. (*Isusove usporedbe*, str. 201)

Preobrazba karaktera treba posvjedočiti svijetu da u nama stanuje Kristova ljubav. Gospodin očekuje od svojeg naroda da pokaže kako otkupiteljska sila milosti može djelovati na nesavršeni karakter i učiniti da se skladno razvija i donese obilan rod.

...

Kada u nama vlada Božja milost, duša će biti okružena ozračjem vjere, hrabrosti i ljubavi nalik Kristovoj, ozračjem koje će oživiti duhovni život svih koji ga udišu. ... Gospodin će se poslužiti onima koji su skrušena srca da dopre do duša kojima rukopoloženi propovjednici ne mogu pristupiti. Takvi će biti pokrenuti da izgovore riječi koje će otkrivati spasonosnu Kristovu milost.

Blagoslivljajući druge, i sami će biti blagoslovljeni. Bog nam daje prilike da dijelimo milost da bi nas mogao ispuniti novim veličinama te milosti. Nada i vjera jačat će dok se čovjek kao Božje oruđe bude koristio sposobnostima i darovima koje je dobio od Boga. Takav čovjek osjetit će da božanska sila radi zajedno s njim i da mu pomaže. (6T 43,44)

Oni koji su posvećeni istinom trebaju širiti svoj sveti utjecaj u svijetu. Zemlja treba biti okružena ozračjem milosti. Sveti Duh treba djelovati na ljudska srca da uzimaju ono što je Božje i da to prenose ljudima. (9T 40)

Čeka naš zahtjev

“Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna!” (Ivan 16,24)

Molitva je od Neba određeno sredstvo za uspjeh u sukobu s grijehom i u razvitku kršćanskog karaktera. Božanski utjecaj, koji dolazi kao odgovor na molitvu vjere, ostvarit će u duši molitelja sve ono za što moli. Možemo moliti za oprost grijeha, za Svetog Duha, za karakter sličan Kristovom, za mudrost i snagu da vršimo Njegovo djelo, za svaki dar što ga je obećao. (*Djela apostolska*, str. 355)

Isus je naš pomoćnik; u Njemu i preko Njega mi moramo pobijediti. ... Kristova milost čeka da je zatražimo. On će nam dati milosti i snage koliko god nam treba samo ako zatražimo od Njega. ... Kristova religija će vezati i ograničiti svaku nesvetu strast, ojačati našu snagu, samosvladavanje i marljivost čak i u pitanjima svakidašnjeg, uobičajenog života navodeći nas da se naučimo ekonomičnosti, taktičnosti i samoodricanju i izdržimo oskudicu bez gundanja. Kristov Duh u srcu otkrivat će se u karakteru, razviti u nama plemenite osobine i snage. “Dosta ti je moja milost!” — kaže Krist (2. Korinćanima 12,9). (Letter 25,1882.)

Uložite svaki napor da održite vezu između Isusa i svoje duše. ... Trebamo se moliti u obiteljskom krugu, ali iznad svega ne smijemo zanemariti osobnu molitvu, jer je to život duše. Duša ne može napredovati ako se zanemaruje molitva. Obiteljska ili javna molitva sama po sebi nije dovoljna. Neka se duša u samoći otvori pred ispitivačkim Božjim okom. Tajnu molitvu treba čuti samo Bog koji sluša molitve. Nijedno znatiželjno uho ne treba čuti sadržaj takvih molitava. Pri tajnoj molitvi duša je slobodna od utjecaja okoline, slobodna od uznemiravanja. ... Smirenom, jednostavnom vjerom duša održava vezu s Bogom i prikuplja zrake božanske svjetlosti da bi se ojačala i održala u sukobu sa Sotonom. ...

Molite se “u svojoj sobi” (Matej 6,6). Dok se bavite svojim svakodnevnim poslom, neka se vaše srce često obraća Bogu. Tako je Henok hodio s Bogom. Te tajne molitve podižu se kao skupocjeni miris prema prijestolju milosti. Sotona ne može svladati onoga tko je tako utvrđen u Bogu. (*Put Kristu*, str. 85,86)

Umiruje i oplemenjuje

“Da, blago čovjeku koga Bog odbaci! Stoga ti ne prezri kaznje Svesilnog!” (Job 5,17)

Kušnje i prepreke su Božje iskušane metode odgoja, oni su uvjeti što ih je Bog odredio za postizanje uspjeha. ... On vidi da neki posjeduju potencijalne, još neizražene sposobnosti i vrline, koje se, ako se pravilno usmjere, mogu upotrijebiti za napredak Njegova djela na Zemlji. Stoga, svojom providnošću, stavlja takve osobe u različite okolnosti u kojima će oni otkriti nedostatke u svom karakteru, koji su im dotad bili nepoznati. On im pruža priliku da te nedostatke isprave i da se pripreme za Njegovo djelo.

...

To što se od nas traži da poneseo kušnje i nevolje pokazuje nam da Gospodin u nama vidi nešto dragocjeno, što želi u nama razviti. Da u nama nije vidio ništa od onoga čime bi Njegovo ime moglo biti proslavljeno, On ne bi trošio vrijeme da nas načini boljima. U svoju peć On ne baca bezvrijedno kamenje. U svojoj peći on oplemenjuje dragocjenu rudu. Kovač stavlja u vatru željezo i čelik, da bi utvrdio s kakvom vrstom metala radi. Gospod dopušta da Njegovi izabrani budu stavljeni u peć patnji i nevolja, da bi ispitao njihov karakter, njihovu narav, i da bi utvrdio jesu li prikladni za rad u njegovom djelu. (*Put u bolji život*, str. 298)

Može izgledati da trebamo proučavati svoje srce i prilagođavati svoje postupke nekim svojim mjerilima; ali nije tako. Takvo što prije bi dovelo do izopačenja nego do obnove. Djelo mora otpočeti u srcu i onda će duh, riječi, izraz lica i postupci u životu pokazati da je nastupila promjena. Kada upoznamo Krista uz pomoć milosti koju je obilno izlio na naše putove, mi ćemo se mijenjati. ... Ponizno ćemo ispravljati svaku manu i nedostatak karaktera; budući da Krist prebiva u našem srcu, bit ćemo osposobljeni pristupiti nebeskoj gornjoj obitelji. (SD 117)

Kršćanin ne smije zadržati svoje grešne navike i njegovati nedostatke u svojem karakteru. ... Bez obzira na narav vaših nedostataka, Gospodnji Duh osposobit će vas da ih prepoznate i dat će vam milost kojom ćete ih svladati. (Isto, 349)

Uvijek naprijed i prema Nebu

“Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u njemu živjeti.” (Kološanima 2,6)

To znači da trebate proučavati Kristov život, i to s toliko više ozbiljnosti nego kada je riječ o proučavanju svjetovnih područja znanja, jer su vječni probici važniji od zemaljskih, prolaznih probitaka. Ako doista budete cijenili vrijednost i svetost onoga što je vječno, onda ćete svoje najoštroumnije misli, svoje najbolje snage ulagati u rješavanje problema koji se odnose na vaše vječno blagostanje; jer svaki drugi interes postaje beznačajan kada se usporedi s tim.

Vi imate Uzor, Isusa Krista, idite Njegovim stopama. (FE 303)

“Spojite sa svojom vjerom poštenje!” Nikakvo obećanje nije upućeno onima koji nazaduju. Apostol u svojem svjedočenju želi pokrenuti vjernike da napreduju u milosti i svetosti. Oni već kažu da žive u istini, da imaju spoznaju dragocjene vjere, da su postali dionici božanske naravi. Ali ako se tu zaustave, izgubit će i milost koju su već primili. ...

Istina je aktivno, radno načelo, koje oblikuje srce i život tako da se nalazi u stalnom usponu. ... Na svakom koraku ovog uspona volja dobiva novi poticaj za djelovanje. Moralno stanje postaje sve sličnije umu i karakteru Isusa Krista. Kršćanin koji napreduje stječe “važniju od znanja” milost i ljubav, jer božanski uvid u Kristov karakter dobiva istinsku vlast nad njegovim sklonostima. Samo onaj koji se ustrajno penje ljestvama može cijeliti Božju slavu koja se pokazuje iznad ljestava; samo on može biti privučen sve višim, sve plemenitijim ciljevima koje mu Krist otkriva. (*Manuscript 13, 1884.*)

Nema preskakanja prečki na ljestvama kojima se penjemo prema Nebu, njih moramo prelaziti jednu po jednu; svaki korak na putu prema Nebu daje nam snagu da učinimo sljedeći. Preobražavajuće djelovanje Božje milosti na ljudsko srce razumiju samo rijetki, jer su ljudi uglavnom odviše lijeni da bi uložili potrebni napor. ...

Čovjek nema snage zamisliti ni shvatiti kakva se visoka i plemenita dostignuća nalaze u njegovom domašaju ako svoj ljudski napor sjedini s milošću Boga, Izvora svake mudrosti i sile, jer ga nakon toga čeka neizmjerina vječna slava. (4T 444—446)

Dostatna milost

“A on mi je odgovorio: ‘Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.’” (2. Korinćanima 12,9)

“Koliko god si malen sam u svojim očima, ipak si postao glavar Izraelovih plemena.” (1. Samuelova 15,17) Ovdje Samuel otkriva razlog zašto je Šaul bio postavljen na Izraelovo prijestolje. Imao je skromno mišljenje o svojim sposobnostima i bio je spreman primiti pouku. Kada je božanski izbor pao na njega, nije imao dovoljno znanja ni iskustva, a imao je, uz mnoge dobre osobine, ozbiljne karakterne nedostatke ... ali ako ostane skroman, ako se bude neprestano pokoravao vodstvu božanske mudrosti ... bit će osposobljen za uspješno i časno obavljanje dužnosti svojega visokog zvanja. Pod utjecajem božanske milosti, svaka njegova pozitivna osobina dobivat će novu snagu, dok će negativne osobine iz dana u dan postajati sve slabije.

To je djelo koje Gospodin želi obaviti za svakoga tko Mu se posveti. ... Svakome tko želi primiti pouku, On će dati milosti i mudrosti. ... Otkrivat će mu nedostatke njegovog karaktera i kada zatraži Njegovu pomoć, dat će mu snage da popravi svoje pogreške. Bez obzira na to kakvi grijesi opterećuju čovjeka, bez obzira na to kakve se gorke i kobne strasti bore da ovladaju njime, on može pobijediti ako bude bdio i borio se protiv njih u ime i u snazi Pomoćnika Izraelovog. Božja djeca trebaju postati vrlo osjetljiva na grijeh. ... Jedna od Sotoninih najuspješnijih metoda ogleđa se u navođenju čovjeka da čini male grijehe, u zasljepljivanju uma da ne vidi opasnost od malih popuštanja, malih skretanja u odnosu na jasno izražene Božje zahtjeve. Mnogi koji bi užasnuto ustuknuli pred nekim velikim prijestupima, smatraju da su posljedice sitnih grijeha beznačajne. Međutim, upravo ti mali grijesi izjedaju duhovnost i pobožnost duše. Noge koje stupaju na stazu koja se razlikuje od pravog puta, kreću prema širokom putu koji vodi u smrt. (2BC 1016,1017)

Kakav god bio položaj u koji nas je Bog stavio, kakva god bila odgovornost ili opasnost, uvijek moramo imati na umu da je obćao dati potrebnu milost svakome tko je iskreno zatraži. Oni koji sebe smatraju nesposobnima za svoj položaj a ipak ga prihvaćaju zato što Bog to traži od njih, koji se oslanjaju na Njegovu snagu i mudrost, postajat će sve snažniji. (Isto, 1017)

Dok traje vrijeme milosti

“Neka nepravednik i dalje bude nepravedan; neka se nečisti i dalje onečišćuje; neka pravednik i dalje živi pravedno; neka se sveti i dalje posvećuje!” (Otkrivenje 22,11)

Sva dobra u kojima čovjek uživa dolaze mu zaslugom Božje milosti. Bog je veliki i velikodušni Darodavac. Njegova ljubav prema svima pokazuje se u obilnim zalihama koje je čovjeku stavio na raspolaganje. On nam je dao i vrijeme milosti da oblikujemo karakter dostojan nebeskih stanova. (6T 385)

Mi, izvan svake sumnje, vjerujemo u Kristov skori dolazak. To za nas nije bajka, već stvarnost. ... Kada dođe, neće nas doći očistiti od naših grijeha, ukloniti nedostatke iz našeg karaktera ili nas izliječiti od slabosti naše naravi ili raspoloženja. Ako to djelo u nama uopće ikada bude obavljeno, ono će biti obavljeno prije toga! Kada Gospodin dođe, oni koji su sveti bit će i dalje sveti. Oni koji su svoje tijelo i svoj duh sačuvali u svetosti, u posvećenju i časti, primit će tada završni dar u obliku stjecanja besmrtnosti. Ali oni koji su nepravedni, neposvećeni i prljavi, ostat će takvi zauvijek. Nikakvo djelo tada neće biti učinjeno za njih da se uklone njihovi nedostaci ili da steknu posvećeni karakter. Gospodin koji nas oplemenjuje neće tada nastaviti svoj proces oplemenjivanja, neće nastaviti uklanjati njihove grijeha i prljavštinu. Sve je to trebalo obaviti tijekom ovog vremena milosti. To djelo u nama treba obaviti sada! (2T 355)

Tijekom ovog vremena kušnje Božja milost ponuđena je svakoj duši. Međutim, ako ljudi propuste prilike koje im se pružaju i umjesto toga ugađaju svojim prohtjevima, sami sebi uskraćuju vječni život. Nikakvo novo vrijeme milosti neće im biti pruženo. Svojom odlukom sami su stvorili nepremostivu provaliju između sebe i svojega Boga. (*Isusove usporedbe*, str. 172)

Mnogi se varaju misleći da će se karakter preobraziti o Kristovu dolasku; ali kad se On pojavi, nijedno srce se neće obratiti. Ovdje moramo ispraviti nedostatke svojega karaktera, i dok traje vrijeme kušnje, moramo ih svladati Kristovom milošću. Ovdje je mjesto na kojemu se osposobljavamo za nebesku obitelj! (*Temelji sretnog doma*, str. 294,295)

Vrijeme milosti je skoro pri kraju. ... Budite spremni! Budite spremni! Radite dok još traje dan, jer dolazi noć kad nitko neće moći raditi! (2T 401)

Nagrada

“Pazi! Dolazim uskoro i sa sobom nosim plaću da svakome platim prema njegovu djelu!” (Otkrivenje 22,12)

Po svojem božanskom planu, zahvaljujući naklonosti koju nismo zaslužili, Gospodin je odredio da naša dobra djela moraju biti nagrađena. Mi smo prihvaćeni zahvaljujući jedino Kristovim zaslugama i djela milosrđa, djela ljubavi koja obavljamo, samo su plod vjere i postaju nam blagoslov, jer će ljudi biti nagrađeni prema svojim djelima. Upravo miris Kristovih zasluga čini da naša dobra djela postaju ugodna Bogu, a milost je sila koja nas osposobljava da činimo djela za koja bivamo nagrađeni. Svojim djelima ne stječemo nikakve zasluge. ... Ne zaslužujemo nikakvu hvalu od Boga. Mi smo samo činili ono što nam je bila dužnost, a svoja djela ne bismo ni mogli činiti snagom svoje vlastite grešne naravi. (RH, 29. siječnja 1895.)

Mi moramo ... unijeti Kristovo svjetlo i milost u sve svoje postupke. Trebamo se uhvatiti za Krista, čvrsto se držati za Njega, sve dok se ne uvjerimo da se sila Njegove milosti koja preobražava pokazala u nama. Moramo imati vjeru u Krista ako želimo odražavati božanski karakter. ... Vjera u Božju riječ i u Kristovu silu da preobrazu naš život osposobit će vjernika da čini Kristova djela. (9T 279)

Svojim slugama Krist je povjerio “svoju imovinu” — ono što valja upotrijebiti za Njega. On je dao svakom čovjeku njegov posao. ... Isto je tako sigurno da nam je pripremljeno mjesto u nebeskim stanovima kao što je sigurno da nam je ovdje na Zemlji određeno posebno mjesto da radimo za Boga.

Krist nam je unaprijed dao plaću, svojom krvlju i svojim patnjama, da Mu možemo dragovoljno služiti. On je došao na naš svijet da bi nam pružio primjer kako treba raditi i kakav se duh mora unositi u rad. On želi da razmišljamo kako bismo najbolje unaprijedili Njegovo djelo i proslavili Njegovo ime u svijetu. (*Isusove usporedbe*, str. 219—222)

Posvećenje duše djelovanjem Svetoga Duha zapravo je usadivanje Kristove naravi u ljudsku narav. Evangeoska Kristova vjera je život — živo, aktivno načelo. To je Kristova milost objavljena u karakteru i izražena dobrim djelima. (Isto, str. 262)

Obuhvaća cijelu osobu

“A sam Bog, izvor mira, neka vas potpuno posveti! I neka se cijelo vaše biće — duh, duša i tijelo — sačuva besprijeckorno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista!” (1. Solunjanima 5,23)

Posvećenje isticano u Svetom pismu obuhvaća cijelo biće — duh, dušu i tijelo. Pavao je molio za Solunjane da se cijelo njihovo biće, “duh, duša i tijelo — sačuva besprijeckorno za dolazak Gospoda našega Isusa Krista”. (1. Solunjanima 5,23) ... Da bi to ostvarili, moraju sve svoje snage sačuvati u najboljem mogućem stanju. Svaki postupak koji slabi čovjekovu tjelesnu ili umnu snagu onesposobljuje ga za službu njegovom Stvoritelju. ... Krist je rekao: “Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim.” Oni koji ljube Boga svim srcem željet će Mu posvetiti najbolju službu svog života. Oni će stalno nastojati sve sile svog bića uskladiti sa zakonima koji će jačati njihovu spremnost da čine Njegovu volju. Oni neće popuštanjem apetitu ili strasti oslabiti ili okaljati žrtvu koju prikazuju svom nebeskom Ocu. (*Velika borba*, str. 374,375)

Bog želi da shvatimo da On ima pravo na um, dušu, tijelo i duh — na sve što imamo! Mi smo Njegovi po stvaranju i po otkupljenju. Kao naš Stvoritelj, On traži našu cjelokupnu službu. Kao naš Otkupitelj, On ima pravo na našu ljubav, ljubav na osnovi Zakona — pravo na neusporedivu ljubav. ... Naše tijelo, naša duša, naš život, sve je to Njegovo ne samo zato što smo sve besplatno dobili od Njega, već i zato što nam neprestano daje svoje blagoslove, daje nam snagu da se služimo svojim sposobnostima. ...

Zar nećemo, onda, dati Kristu ono što je otkupio svojom smrću? Ako to želite učiniti, On će oživiti vašu savjest, obnoviti vaše srce, posvetiti vaše osjećaje, očistiti vaše misli, staviti sve vaše sposobnosti u svoju službu. Svaka pobuda i svaka misao bit će dovedene u pokornost Kristu.

Oni koji su sinovi Božji predstavljat će Krista svojim karakterom. Njihova djela odisat će beskrajnom nježnošću, sućuti, ljubavlju i neporočnošću Božjega Sina. I što se um i srce budu potpunije pokoravali Svetome Duhu, to će snažniji biti miris naših žrtava koje prinosimo Njemu. (7BC 909)

Na Božju sliku

“Jer ste svukli staroga čovjeka s njegovim djelima, a obukli novoga koji se uvijek obnavlja za stanje prave spoznaje prema slici svoga Stvoritelja.” (Kološanima 3,10)

Kad je Adam izašao iz Stvoriteljevih ruku, bio je po svojoj tjelesnoj, umnoj i duhovnoj naravi sličan svojem Stvoritelju...

Grieh je u čovjeku pokvario Božju sliku i gotovo je izbrisao. Čovjekove tjelesne snage su oslabile, njegova umna sposobnost se smanjila, a njegov duhovni vid se zamaglio. Postao je podložan smrti. Ipak, ljudski rod nije ostavljen bez nade. Beskrajna ljubav i milost stvorila je plan spasenja, i čovjeku je poklonjen život kao vrijeme probe. Obnoviti u čovjeku sliku njegovog Stvoritelja, vratiti ga u stanje prvobitnog savršenstva, potaknuti razvoj njegovog tijela, uma i duše kako bi bio ostvaren božanski cilj stvaranja — to je djelo otkupljenja. (*Odgoj*, str. 12,13)

Iako je Božja moralna slika bila skoro izbrisana Adamovim grijehom, ona se može obnoviti zaslugama i silom Isusa Krista. Čovjek može imati moralnu sliku Boga u svojem karakteru jer će mu je dati Isus. (6BC 1078)

Za Boga je bilo izvanredno iskustvo da stvori čovjeka, da stvori čovjekov um. Božja slava trebala se otkriti u stvaranju čovjeka po Božjem obličju i u njegovom otkupljenju. Jedna duša ima mnogo veću vrijednost od cijelog svijeta. ... Gospodin Isus Krist Začetnik je našeg bića, On je Začetnik i našeg otkupljenja i svi koji uđu u Božje kraljevstvo, oblikovat će karakter koji će biti slika Božjeg karaktera. (Isto, 1105)

Svojim posebnim i usmjerenim istinama za ove posljednje dane, Gospodin prikuplja sebi narod iz svijeta i čisti ga za sebe. Oholost i nezdrava moda, sklonost prema razmetanju, ljubav prema pohvalama — sve to mora ostati u svijetu ako želimo biti obnovljeni znanjem prema obličju Onoga koji nas je stvorio. (3T 52)

Preobražavajućom silom Njegove milosti u učeniku se ponovno stvara Božji lik; i on postaje novo stvorenje. (*Isusov život*, str. 315)

Upravo Sveti Duh, Utješitelj — a Isus je rekao da će Ga poslati na svijet — mijenja naš karakter po ugledu na Krista; i kada se to ostvari, odražavat ćemo, kao u ogledalu, Gospodnju slavu. (6BC 1097)

Kristovi predstavnici

“Jer vi ste mi svjedoci, riječ je Jahvina, i moje sluge koje sam izabrao.” (Izaija 43,10)

Muškarci i žene mogu živjeti životom kojim je Isus živio na ovome svijetu Njegovom snagom i po Njegovim uputama. U svojim sukobima sa Sotonom, mogu dobiti svu pomoć koju je i On dobio. ...

Takozvani kršćani koji ne žive kao što je Krist živio samo oponašaju religiju. Svi oni čija su imena zapisana u crkvenim knjigama imaju obvezu predstavljati Krista prikazujući unutarnji ukras krotkoga i tihoga duha. Oni trebaju biti Njegovi svjedoci objavljujući prednosti života i rada po uzoru koji nam je Krist ostavio. Istina za naše vrijeme treba se pojaviti u svojoj sili u životu onih koji je vjeruju, i treba biti objavljena svijetu. U životu vjernici trebaju prikazati njezinu moć da posveti i oplemeni. ... Oni trebaju prikazati silu milosti koju je Krist svojom smrću dao ljudima. ... Trebaju biti ljudi vjere, ljudi hrabrosti, duboko osjećajni ljudi koji se bez razmišljanja oslanjaju na Boga i Njegova obećanja. ...

Ne smije biti nikakvog pretvaranja u životu onih koji su, poput nas, pozvani da objavljuju tako svete i ozbiljne poruke. Svijet promatra adventističke kršćane zato što zna ponešto o njihovoj vjeri i o njihovim visokim mjerilima, i kada vidi nekoga tko ne živi onako kao što tvrdi da vjeruje, pokazuje na njega s prijezirom.

Oni koji ljube Isusa, dovest će sve u svojem životu u sklad s Njegovom voljom. ... Zahvaljujući Božjoj milosti, oni će biti osposobljeni da održe neokaljanom čistoću svojih načela. Sveti anđeli bit će uz njih i Krist će se otkrivati njihovim nepokolebljivim pristajanjem uz Istinu. Oni će biti Kristovi stražari koji, kao vjerni svjedoci, objavljuju jasno svjedočanstvo u korist Istine. Oni će pokazivati da postoji duhovna sila koja može osposobiti muškarce i žene da se ni za dlaku ne udaljavaju od istine i pravde bez obzira na darove koje bi im ljudi mogli ponuditi. Takvi će, gdje god se našli, dobiti pohvalu Neba jer su svoj život pokorili Božjoj volji bez obzira na žrtve koje su od njih zahtijevane. (9T 22—24)

Svakog dana, na svakom mjestu

“Misli na nj na svim svojim putovima i on će ispraviti tvoje staze.” (Izreke 3,6)

Biblijska vjera nije haljina koja se može po volji skidati i oblačiti. To je sveobuhvatni utjecaj koji nas navodi da budemo strpljivi Kristovi sljedbenici, spremni na samoodricanje, koji hoće kao što je On hodio, čine kao što je On činio. ...

Da se nikada niste sreli ni s kim tko bi imao potrebe za vašom sućuti, vašim riječima suosjećanja i sažaljenja, onda biste bili bez krivnje pred Bogom što niste pokazali te dragocjene osobine; međutim, svaki Kristov sljedbenik ima priliku pokazati kršćansku ljubaznost i ljubav; postupajući tako, pokazat će da je pripadnik vjere Isusa Krista.

Ta vjera nas uči da покаžemo strpljenje i trpeljivost kada ljudi prema nama postupaju okrutno i nepravedno. ... “Ne vraćajte zlo za zlo, ni uvredu za uvredu, već naprotiv blagoslivljajte, jer ste na to pozvani da baštinite blagoslov.” (1. Petrova 3,9) ... Kada su Krista zlostavljali, On nije vraćao istom mjerom. ... Njegova vjera donosi sa sobom krotki i tihi duh. ...

Postoji stalna potreba za strpljivošću, nježnošću, samoodricanjem i samopožrtvovnošću ako ispovijedamo biblijsku vjeru. Ali ako Božja riječ postane trajno načelo našeg života, sve s čime se susrećemo, svaka riječ, svako djelo ma kako nezatno, sve će pokazivati da smo podanici Isusa Krista. ... Kada Božju riječ primimo u srce, ona će osloboditi dušu od samodovoljnosti i samouvjerenosti. Naš život postat će sila na dobro jer će Sveti Duh ispuniti naše misli onim što je Božje. ...

Sami od sebe ne bismo nikada prihvatili ni provodili u život Kristovu vjeru budući da su naša srca iznad svega prijevarena; ali Isus ... nam je pokazao kako se možemo očistiti od grijeha. On kaže: “Dosta ti je moja milost!” (2. Korinćanima 12,9) Gledajući na Isusa, Začetnika i Završitelja naše vjere, mi ćemo biti obasjani svjetlom s Njegovog lica, odražavat ćemo Njegov lik i uzrasti do punog rasta visine muškaraca i žena u Kristu Isusu. Naša će vjera postati privlačna jer će širiti miris Kristove pravednosti. Mi ćemo biti sretni jer će naše duhovno jelo i piće biti pravednost, mir i radost. (RH, 4. svibnja 1897.)

Djelo reforme

“Pripravite put Gospodnji; poravnajte mu staze! Neka se svaka dolina ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegne; neka krivudavi putovi postanu pravi, a neravni ravni.” (Luka 3,4.5)

Djelo obnove koje je ovdje objavio Ivan Krstitelj, čišćenje srca, uma i duše, potrebno je mnogima koji danas tvrde da imaju Kristovu vjeru. Loše navike kojima su popuštali, trebaju odbaciti; krivudavi putovi trebaju postati pravi; neravna mjesta trebaju se izravnati. Planine i brežuljci samosvijesti i oholosti trebaju se poravnati. Postoji potreba da se pojave “rodovi dostojni pokajanja” (Matej 3,8). Kada se to djelo obavi i postane dio iskustva Božjeg vjernog naroda, “svaki će čovjek vidjeti spasenje Božje” (Luka 3,6).

Činjenica da se naša imena nalaze u crkvenim knjigama neće nam osigurati ulazak u nebesko kraljevstvo. Bog nas pita: Jesi li iskoristio sve prilike za službu i razvoj svojega kršćanskog karaktera? Jesi li vjerno trgovao dobrima svojega Gospodina? Znajući što je Gospodnja volja za tebe, jesi li bio poslušan toj volji? Jesi li donio dobro i blagoslov onima kojima je bila potrebna pomoć, koji su čekali ohrabrenje? ...

Nema nijednog ljudskog bića na svijetu koje ne donosi neki rod, bilo dobar ili zao; a Krist je svakoj duši omogućio da donese najdragocjeniji rod. Poslušnost Božjim zahtjevima, pokornost Kristovoj volji donijet će u životu miran rod pravедnosti. Stanovnici ovoga svijeta mili su pripadnicima Božje obitelji. ... On je dao najbogatiji dar koji je Nebo moglo dati da ljudi prekinu pobunu protiv Njegovog Zakona i da u svoj život i u svoje srce unesu nebeska načela. Kada bi ljudi priznali Dar, kada bi prihvatili Njegovu žrtvu, njihovi prijestupi bili bi oprošteni a Božja milost bila bi im dana kao pomoć kako bi u svojem životu donosili dragocjeniji rod svetosti.

“Svako dobro stablo rađa dobrim plodovima.” Naša je zadaća da svijetu iznesemo čista načela, svete težnje, plemenite želje po kojima se razlikujemo od svih ostalih ljudi i koje nas čine posebnim narodom, izabranim rodом. (RH, 22. travnja 1909.)

Priprema za Nebo

“Tko god prizna mene pred ljudima, i njega će Sin Čovječji priznati pred anđelima Božjim.” (Luka 12,8)

Pomisao da Bog može uzeti jadno, grešno, žalosno ljudsko biće i tako ga preobraziti svojom milošću da može postati baštinik Božji i subaštinik Isusov, toliko je uzvišena da je ne možemo shvatiti. ... Krist uzima na sebe prijestupnikove grijeha i usaduje mu svoju pravednost, a svojom preobražavajućom milošću čini ga sposobnim za društvo anđela i razgovor s Bogom! (*Youth's Instructor*, 19. siječnja 1893.)

Utjecaj Božje milosti koja oplemenjuje, mijenja prirodne čovjekove sklonosti. Nebo ne može biti poželjno za tjelesnog čovjeka; njegovo prirodno, neposvećeno srce ne može osjećati privlačnost tog čistog i svetog mjesta, pa kad bi i mogao doći tamo, na njemu ne bi našao ništa srodno. Sklonosti koje vladaju tjelesnim srcem moraju se Kristovom milošću pokoriti da bi pali čovjek mogao ući u Nebo i uživati u društvu čistih, svetih anđela. Kad čovjek umre grijehu i oživi novim životom u Kristu, srce mu ispunja božanska ljubav; njegovo razumijevanje postaje posvećeno; on pije iz neiscrpnog izvora radosti i znanja, a put mu obasjava vječni dan jer je Svjetlo života stalno s njim. (*Djela apostolska*, str. 171,172)

Bog želi da se nebeski plan ostvari, da nebeski božanski red i sklad prevladaju u svakoj obitelji, u svakoj crkvi, u svakoj ustanovi. Da je ova ljubav prožimala društvo, mi bismo vidjeli ostvarenje plemenitih načela u kršćanskoj profinjnosti i uslužnosti, i u kršćanskom milosrđu prema onima koji su otkupljeni Kristovom krvlju. Duhovni preobražaj bio bi zapažen u svim našim obiteljima, u svim našim ustanovama, u našim crkvama. Kada se taj preobražaj doista dogodi, sve te sile postat će oruđa preko kojih će Bog prenositi nebesko svjetlo svijetu i na taj način, božanskom disciplinom i poukom, pripremati ljude za nebesko društvo.

Isus je otišao pripremati stanove za one koji se pripremaju stanovati u svjetlu zahvaljujući Njegovoj ljubavi i milosti. (8T 140)

Čežnja za Nebom i domom

“Duša mi gine i čezne za dvorima Jahvinim. Srce moje i moje tijelo kliču Bogu živomu.” (Psalam 84,3)

O kada bi se veliki interesi budućeg svijeta dovoljno cijenili! Kako to da su ljudi toliko nezainteresirani za spasenje svoje duše iako je Božji Sin platio za njih tako visoku cijenu?

O, neka bi ljudsko srce postalo boravište Svetoga Duha! Kristov mir koji nadilazi svaki razum neka počiva u vašoj duši, i preobražavajuća sila Njegove milosti neka djeluje u vašem životu i neka vas pripremi za stanove slave! Međutim, ako su mozak, živci i mišići zauzeti služenjem sebi, onda niste Boga nebeskoga i Nebo stavili na prvo mjesto u svojem životu. ...

Ako oko bude iskreno, ako bude usmjereno prema Nebu, onda će nebesko svjetlo ispuniti dušu i sve što je zemaljsko izgledat će nevažno i neprivačno. Namjere srca će se promijeniti i čovjek će slušati Kristove preporuke. ... Vaše misli bit će usredotočene na veliku vječnu nagradu. Svi vaši planovi uzimat će u obzir budućnost, besmrtni život. ... Biblijska vjera bit će utkana u vaš svakidašnji život. (RH, 24. siječnja 1888.)

Neki koji tvrde da imaju pravu vjeru žalosno zanemaruju vodiča kojeg nam je Bog dao da nam pokaže put prema Nebu. Oni možda čitaju Bibliju, ali samo čitanje Božje riječi, na isti način na koji netko prati redove pisane ljudskom rukom, dat će im samo površno znanje. ...

Ako ne steknemo Kristovu vjeru hraneći se Božjom riječju, nećemo dobiti pravo da uđemo u Božji grad. Hraneći se samo zemaljskom hranom, navikavajući svoj ukus da voli samo ono što je ovozemaljsko, nećemo se osposobiti za nebeske stanove; nećemo moći cijiniti nebesko ozračje koje vlada na Nebu. Glasovi anđela i glazba s njihovih harfi neće nas zadovoljavati. Nauk Neba bit će kao zagonetka našem umu. Mi moramo biti gladni i žedni Kristove pravедnosti; moramo biti preoblikovani i prilagođeni preobražavajućim utjecajem Njegove milosti da bismo se mogli osposobiti za druženje s nebeskim anđelima. (RH, 4. svibnja 1897.)

Da bismo se na Nebu osjećali kao u svojoj kući, već ovdje moramo imati Nebo u svojem srcu. (4T 442)

Što smo vidjeli i čuli

“Mi smo gledali i svjedočimo da je Otac poslao Sina kao Spasitelja svijeta.” (1. Ivanova 4,14)

Kao Kristov svjedok, Ivan nije ulazio u rasprave, u zamorne prepirke. Govorio je ono što je znao, što je vidio i čuo. Bio je tijesno povezan s Kristom, slušao Njegov nauk, bio očevidac Njegovih silnih čuda. Malo je njih moglo vidjeti ljepotu Kristova karaktera kao što ju je Ivan vidio. Za njega je nestalo tame; osvjetljavalo ga je istinito svjetlo. Njegovo svjedočanstvo o Spasiteljevom životu i smrti bilo je jasno i snažno. Govorio je iz srca prepunog ljubavi prema Spasitelju i nije bilo sile koja bi zaustavila njegove riječi. (*Djela apostolska*, str. 349,350)

Mogao je posvjedočiti: “Što bijaše od početka, što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale o Riječi života — da, Život se očitovao, mi smo ga vidjeli i svjedočimo za nj, i navješćujemo Život vječni, koji bijaše kod Oca i koji se nama očitovao — što smo vidjeli i čuli, to navješćujemo i vama, da i vi imate s nama zajedništvo. A naše je zajedništvo s Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom.” (1. Ivanova 1,1-3)

Prema tome, svatko bi mogao na temelju svojeg iskustva potvrditi “da je Bog istinit” (Ivan 3,33). Svatko bi mogao posvjedočiti o onome što je osobno vidio, čuo i osjetio od Kristove moći. Mogao bi reći: “Bila mi je potrebna pomoć i našao sam je kod Krista. Svaka moja potreba bila je namirena, glad moje duše zadovoljena; Biblija je za mene otkrivenje Isusa Krista. Vjerujem u Isusa jer je On postao moj božanski Spasitelj. Vjerujem u Bibliju jer sam ustanovio da je ona Božji glas koji se obraća mojoj duši!” (8T 321)

Kako možemo sami upoznati Božju dobrotu i ljubav? Psalmist nam ne kaže “slušaj i saznaj”, “čitaj i saznaj”, ili “vjeruj i saznaj”, već: “Kušajte i vidite kako dobar je Jahve.” (Psalam 34,9) Umjesto da se oslonimo na tuđe riječi, sami ispitajmo! Iskustvo je znanje koje se stječe na osnovi onoga što smo sami iskusili, doživjeli. Upravo je doživljena vjera ono što nam danas treba. “Ispitajte i vidite kako je dobar Gospodin!” (5T 221)

Snaga da poslušamo

“Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i htijenje i djelovanje da mu se možete svidjeti.” (Filipljanima 2,13)

Milost Božja u Kristu temelj je kršćanske vjere, a ta će se milost otkriti u poslušnosti. (*Velika borba*, str. 203)

Krist je Otkupitelj pun samilosti i sažaljenja. Njegovom snagom koja ih održava, ljudi postaju dovoljno snažni da se odupru kušnji. Kada osvjedočeni grešnik sagleda svoj grijeh, grijeh mu postaje beskrajno grešan. ... On uvida da mora svladati svoje mane, svoje prohtjeve i sklonosti pokoriti Božjoj volji. ... Pokajavši se zbog svojeg kršenja Božjeg zakona, on iskreno nastoji svladati grijeh. Nastoji pokazati silu Kristove milosti i dolazi u neposredni dodir sa Spasiteljem. Krist mu je stalno pred očima. Moleći se, vjerujući, primajući blagoslove koji su mu potrebni, sve se više približava mjerilima koja mu je Bog postavio.

Nove vrline pojavljuju se u njegovom karakteru dok se odriče sebe i podiže svoj križ idući za Kristom kamo god ga On vodi. On ljubi Gospodina Isusa svim svojim srcem, a Krist postaje njegova mudrost, njegova pravednost, njegovo posvećenje i njegovo otkupljenje. ...

Čudotvorna sila Kristove milosti otkriva se stvaranjem novog srca u čovjeku, uzvišenijeg života, svetijeg oduševljenja. Bog kaže: “Dat ću vam novo srce!” (Ezekiel 36,26) Zar to obnovljenje čovjeka nije najveće čudo koje se može učiniti? Što sve ljudsko oruđe ne može ostvariti kada se vjerom uhvati za božansku snagu? (9T 151,152)

Ljudski naponi ne vrijede ništa bez božanske snage; a bez ljudskog nastojanja ni božanski naponi kod mnogih ništa ne postižu. Da bismo dobili božansku milost, moramo obaviti svoj dio. Njegova je milost određena da u nama “proizvodi i htijenje i djelovanje”, ali nikada nije zamjena za naše napore. ... Oni koji hode putom poslušnosti, sretat će se s mnogim preprekama. Snažni, potajni utjecaji možda će ih vezivati uz svijet, ali Gospodin je sposoban da onemogući svaku silu koja pokušava pobijediti Njegove izabranike; u Njegovoj snazi oni mogu svladati svaku kušnju, pobijediti svaku teškoću. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 308)

Protivite se Sotoni

“Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete pobijediti.” (1. Korinćanima 10,13)

Hoće li se čovjek uhvatiti za božansku silu i odlučno i ustrajno se usprotiviti Sotoni, kao što mu je Krist pružio primjer kada se sukobio s neprijateljem u pustinji kušnje? Bog ne može izbaviti čovjeka protiv njegove volje, istrgnuti ga usprkos njegovoj volji iz zamki Sotoninih lukavstava. Čovjek mora djelovati svojom ljudskom snagom uz pomoć Kristove božanske sile da bi se odupro i pobijedio po svaku cijenu. Ukratko, čovjek mora pobijediti onako kako je Krist pobijedio. I tada, pobjedom koju je imao prednost postići u Isusovo svemoguće ime, može postati baštinič Božji i subaštinič s Isusom Kristom. To se ne bi moglo dogoditi kada bi Krist sam obavio cjelokupno djelo pobjede. Čovjek mora obaviti svoj dio; on mora i sam postati pobjednik snagom i milošću koju će dobiti od Krista. Čovjek mora postati Kristov suradnik u djelu pobjede! (4T 32,33)

Žrtve se zlih navika moraju potaknuti da shvate kako trebaju učiniti napor za sebe same. Drugi će se možda najozbiljnije založiti da ih podignu, Božja će im milost biti besplatno ponuđena, Krist će im uputiti svoj usrdni poziv, Njegovi će im anđeli služiti; ali sve će to biti uzalud sve dok oni sami ne ustanu da biju bitku za svoje osobno dobro. ...

Oni koji u Krista stave “nadanje svoje” neće postati robovi nijednoj nasljednoj ili stečenoj navici. Namjesto da budu okovani lancima niže prirode, oni će moći ovladati svakom željom i strasti. Bog nas nije ostavio da se borimo sa zlom u svojoj osobnoj ograničenoj sili. Ma koliko bili jaki naši nasljedni ili stečeni nagoni k zlu, mi možemo pobijediti silom koju nam je On spreman dati. (*Put u bolji život*, str. 101—176)

Najsnažnija iskušenja ne mogu biti izgovor za grijeh. Bez obzira kako je velik pritisak iskušenja na dušu, prijestup je uvijek naš vlastiti čin. Ni zemlja ni pakao nemaju vlast prisiliti nikoga da čini zlo. Sotona napada naše slabe točke, ali mi ne moramo biti pobijedeni. Bez obzira na to kako su oštri ili neočekivani napadi, Bog je osigurao pomoć i Njegovom silom mi možemo pobijediti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 349)

Čini nas pobjednicima

“Ovo vam rekoh, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet.” (Ivan 16,33)

Krist nije pretrpio neuspjeh niti je bio obeshrabren, pa Njegovi sljedbenici trebaju pokazati vjeru iste ustrajne naravi. Oni trebaju živjeti kao što je On živio i raditi kao što je i On radio, jer oni ovise o Njemu kao velikom Predstojniku. Moraju posjedovati hrabrost, snagu i ustrajnost. Premda očite nemogućnosti priječe njihov put, Njegovom milošću moraju ići naprijed. Umjesto da se žale na poteškoće, pozvani su ih savladati. Ne trebaju ni zbog čega očajavati, a nadati se svemu. Zlatnim lancem svoje neusporedive ljubavi Krist ih je povezao s Božjim prijestoljem. Njegova je namjera da imaju najviši utjecaj u svemiru koji proistječe iz izvora svake sile. Oni trebaju imati silu da se odupru zlu, silu koju neće savladati ni zemlja, ni smrt, ni pakao, silu koja će ih pripremiti da pobijede kao što je i Krist pobijedio. (*Isusov život*, str. 565)

Nadahnuće vjerno bilježi pogreške dobrih ljudi, onih kojima je darovana Božja milost. Doista, njihove greške su jasnije prikazane nego njihove vrline. ...

Ljude kojima je Bog dao milost, kojima je povjerio velike odgovornosti, ponekad su nadvladale kušnje i griješili su, kao što i mi danas ulažemo napore, kolebamo se i često griješimo. Njihovi životi, sa svim svojim greškama i glupostima, stoje otvoreni pred nama, za naše ohrabrenje i upozorenje. Da su oni prikazani bezgrešnim, mi, s našom grešnom naravi, mogli bismo očajavati zbog vlastitih grešaka i propusta. Ali kad vidimo da su i drugi prošli kroz slična obeshrabrenja, da su oni popustili pod kušnjama kao i mi, a ipak su se ohrabрили i pobijedili milošću Božjom, mi se hrabrimo dok težimo k pravednosti. Kao što su se oni, premda nekada pobijeđeni, podigli i Bog ih je blagoslovio, tako i mi Kristovom silom možemo postati pobjednici. (*Patrijarsi i proci*, str. 192,193)

Život Kristovih učenika treba biti sličan Njegovom, niz neprekidnih pobjeda, koje ovdje ne izgledaju kao pobjede, ali koje će u beskrajnoj vječnosti biti prepoznate kao pobjede. (6T 307)

Vladanje sobom

“Tko se teško srdi, bolji je od junaka, i tko nad sobom vlada, bolji je od osvojitelja grada.” (Izreke 16,32)

Najočitiji dokaz kršćanske plemenitosti je vladanje sobom. Onaj tko može ostati miran usred oluje pogrda, zaista spada u red Božjih junaka.

Vladati svojim duhom znači disciplinirati samoga sebe, to znači oduprijeti se zlu, to znači uskladiti s velikim Božjim mjerilom pravednosti svaku svoju riječ i svako svoje djelo. Onaj tko je uspio disciplinirati svoj duh, uzdignut će se iznad svih omalovažavanja, ponižavanja i neprilika kojima je izložen u svakodnevnom životu, i one će prestati navlačiti sjenku na njegov duh.

Božja je namjera da dostojanstvena sila posvećenog razuma kojim upravlja božanska milost, dobije prevlast u životu ljudskih bića. Onaj tko je svladao svoj duh ima tu silu na raspolaganju. (*Poruka mladima*, str. 78)

Tijelo je najvažniji posrednik preko kojega se um i duša pripremaju za izgradnju karaktera. Zato neprijatelj duše usmjerava svoje kušnje s ciljem da njima oslabi i umanji tjelesne snage. ... Tijelo se mora staviti pod vlast viših sila čovjekova bića. Volja mora zavladati strastima, a ona sama se mora pokoriti Bogu. ... Umna snaga, tjelesna izdržljivost i dužina života zavise od nepromjenjivih zakona. Tko poštuje te zakone, može pobijediti sebe, svoje sklonosti, “Poglavarstva, Vlasti, Vrhovnike ovoga mračnog svijeta”, suočiti se “s duhovima pakosti ispod neba” (Efežanima 6,12).

I današnji mladići mogu dobiti Duha koji je nadahnjivao Daniela; i oni mogu crpsti iz istog izvora snage, imati istu moć samokontrole, u svom životu očitovati iste vrline, čak i u okolnostima koje su isto tako nepovoljne. Iako su okruženi kušnjama da popuste svojim grešnim sklonostima, posebice u velikim gradovima u kojima je svaki oblik osjetilnog zadovoljavanja lako dostupan i primamljiv, uz božansku milost njihova namjera da proslave Boga može ostati čvrsta! Strogo odlučnošću i živom budnošću oni se mogu oduprijeti svim kušnjama koje napadaju dušu. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 309,310)

Andeoska pomoć

“Eto, dao sam vam vlast da bez pogibli gazite zmije i štipavce, i moć nad svakom neprijateljskom silom, te vam sigurno neće moći ništa nauditi.” (Luka 10,19)

Pali čovjek je Sotonin zakoniti zarobljenik. Krist je dobio zadatak da ga izbavi iz ruke njegovog velikog protivnika. Čovjek je po svojoj naravi sklon slijediti Sotonine nagovore i on se ne može uspješno odupirati tako strašnom neprijatelju ako se Krist, silni Pobjednik, ne nastani u njemu, ne upravlja njegovim željama i ne daje mu snagu. Samo Bog može ograničiti Sotoninu moć. ... Mnogo bolje od Božjeg naroda Sotona zna kakvu vlast Kristovi sljedbenici mogu steći nad njim ako se oslone na Kristovu snagu. Kada ponizno zatraži od velikog Pobjednika da mu pomogne, najslabiji sljedbenik Istine, koji se čvrsto osloni na Krista, može uspješno suzbiti Sotonu i sve njegove čete. ...

Sotona će pozvati u pomoć legije svojih anđela da zaustave napredovanje makar i jedne duše ne bi li je, ako mu to ikako bude moguće, istrgnuo iz Kristove ruke. ... Međutim, ako ugrožena duša ne odustane, već se u svojoj bespomoćnosti pozove na zasluge Kristove krvi, naš će Spasitelj čuti iskrenu molitvu vjere i poslat će joj u pomoć svoje moćne anđele da je izbave. Sotona se ne može suprotstaviti kada netko pozove njegovog velikog Suparnika, jer se plaši Njegove snage i veličanstva i drhti pred njim. Na zvuk usrdne molitve zadrhti cijela Sotonina vojska. (1T 341—346)

Ništa osim Kristove nježne sućuti, Njegove božanske milosti, Njegove svemoćne sile ne može nas osposobiti za borbu protiv nemilosrdnog neprijatelja i suzbijanje protivljenja svojega vlastitog srca. U čemu je naša snaga? U radosti Gospodnjoj! Neka Kristova ljubav ispuni naša srca, i onda ćemo biti osposobljeni da primimo silu koju je On pripremio za nas. ...

Gledajući Krista da bi postao sličan Njemu, tražitelj istine vidi savršenstvo načela Božjeg zakona i ne zadovoljava se ničim drugim osim savršenstvom. ... Mi se moramo boriti protiv svojih osobina koje Sotona želi ojačati da bi ih iskoristio u svoje svrhe. ... Međutim, Kristov sljedbenik zna da Otkupitelj ima spasonosnu snagu koja će mu donijeti pobjedu u sukobu. Spasitelj će ga ojačati i pomoći mu ako iziđe pred Njega tražeći milost i sposobnost da uspije. (RH, 31. ožujka 1904.)

Naš um

“Od tebe je bogatstvo i slava, ti vladaš nad svim, u tvojoj je ruci sila i moć, u tvojoj je vlasti da učiniš velikim i jakim sve.” (1. Ljetopisa 29,12)

Um je tako načinjen da mora biti u vlasti dobra ili zla. Ako se nisko spusti, obično je to zbog toga što mu je bilo dopušteno da se bavi prizemnim temama. ... Čovjek ima moć podešavati djelatnosti uma i njima upravljati, usmjeravati tokove svojih misli. Međutim, sve to iziskuje veći napor od onoga koji možemo uložiti svojom snagom. Mi moramo svoj um osloniti na Boga ako želimo imati prave misli i odgovarajuće teme za razmišljanje.

Nema mnogo onih koji razumiju da je naša dužnost vladati svojim mislima i maštom. Vrlo je teško natjerati nedisciplinirani um da se bavi korisnim predmetima. Međutim, ako misli nisu pravilno usmjerene, vjera ne može cvjetati u duši. Um mora biti zauzet svetim i vječnim temama, jer će se u suprotnom sigurno baviti površnim mislima. Intelektualne i moralne snage moraju biti disciplinirane i mogu se ojačati i popraviti vježbanjem.

Da bismo pravilno shvatili ovaj predmet, moramo se prisjetiti da je naše srce po svojoj naravi zlo i da mi sami nismo u stanju krenuti u pravom smjeru. Jedino kada se Božja milost sjedini s najozbiljnijim naporima s naše strane, možemo postići pobjedu.

...

Um, isto kao i srce, mora se posvetiti Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama. ...

Traženje zadovoljstva, lakoumnost i duševna i moralna razuzdanost preplavljaju svijet svojim utjecajem koji slabi moral. Svaki kršćanin treba se truditi da suzbije plimu zla, da izbavi naše mlade od utjecaja koji će ih povesti u propast. Neka nam Bog pomogne da prokčimo svoj put nasuprot općoj struji! (RH, 4. siječnja 1881.)

Bez sile Božje milosti i Njegovog Duha ne možemo dostići visoka mjerila koja je On stavio pred nas. Mi bismo trebali postići božansku ljepotu karaktera i ako budemo nastojali ispuniti nebeska mjerila, božanske pobude poticat će nas da idemo dalje, um će postati uravnotežen, a nemir duše nestat će kada steknemo mir u Kristu. (KH 85)

Naša snaga i naša sigurnost

**"Ubuduće budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći!"
(Efežanima 6,10)**

Mnogi su duhovno slabi jer gledaju na sebe umjesto na Krista. ... Krist je velika riznica iz koje u svakoj prigodi možemo dobivati snagu i sreću. Zašto, onda, odvrćamo svoje oči od Njegovog obilja da bismo gledali svoju slabost i žalili zbog nje? Zašto zaboravljamo da nam je On spreman pomoći u svakoj potrebi? Njega sramotimo kada govorimo o svojoj neuspješnosti. Umjesto da gledamo sebe, gledajmo stalno na Isusa postajući svakoga dana sve sličniji Njemu, sve sposobniji da govorimo o Njemu, sve spremniji da se poslužimo Njegovom ljubaznošću i gotovošću da nam pomogne, da primimo blagoslove koje nam je ponudio. I dok na taj način živimo u zajedništvu s Njim, jačamo u Njegovoj snazi služeći kao pomoć i blagoslov onima oko sebe.

Krist čini sve da postanemo jaki. Dao nam je svojega Svetoga Duha, koji nas treba podsjetiti na sva obećanja koja nam je dao da bismo mogli imati mir i ugodnu sigurnost da su nam grijesi oprošteni. Kada bismo usmjerili svoj pogled na Spasitelja, kada bismo se oslonili na Njegovu snagu, bili bismo prožeti osjećajem sigurnosti jer bi Kristova pravednost postala naša. ...

Kada vas napadnu kušnje, kao što će se sigurno i dogoditi, kada vas okruže brige i nepravilike i kada se zbunjeni i obeshrabreni skoro predate očaju, gledajte, o gledajte, prema mjestu gdje ste posljednji put očima vjere ugledali svjetlo pa će tama koja vas okružuje biti raspršena blistavim sjajem Njegove slave. Kada se grijeh bori za prevlast u vašoj duši i opterećuje vašu savjest, kada nevjerovanje zamračuje misli, pošite Spasitelju! Njegova milost dovoljna vam je da porazi grijeh. On će vas pomilovati i učiniti da budete radosni u Gospodinu. (RH, 1. listopada 1908.)

Bog želi da se naš um razvija. On nam želi pokloniti svoju milost. ... Trebamo postati jedno s Kristom kao što je On jedno sa svojim Ocem, i Otac će nas ljubiti kao što ljubio svojega Sina. Mi možemo dobivati istu pomoć koju je Krist dobivao, možemo primati snagu za svaku priliku jer će nam Gospodin biti prednja i zadnja straža. On će nas okružiti sa svih strana. (ISM 416)

Dovoljna za sve

“Ti se, dakle, sine moj, jačaj milošću Krista Isusa.” (2. Timoteju 2,1)

Pouke sadržane u riječima koje je Pavao uputio Timoteju od najvećeg su značenja i za nas danas. Pavao traži od njega “da bude jak” — u svojoj mudrosti? — ne! već “milošću Krista Isusa”. Onaj tko želi biti sljedbenik Isusa Krista ne smije se oslanjati na vlastite sposobnosti niti imati povjerenja u sebe. U oba slučaja zakržljao bi u svojim vjerskim naporima, izbjegavao bi odgovornosti i ostao nekoristan u Božjem djelu. ... Ako kršćanin bude svjestan svoje slabosti i svoje nesposobnosti, ako se osloni na Boga, ustanovit će da mu je Božja milost dovoljna za svaku potrebu.

Kristov vojnici mora se suočiti s mnogim kušnjama, oduprijeti im se i pobijediti ih. Što je sukob žešći, bit će veći i dotok milosti da zadovolji potrebe duše. ... Istinski kršćanin saznat će što znači prolaziti kroz okrutne sukobe i teška iskustva; međutim, on će stalno rasti u Kristovoj milosti i tako se osposobljavati za suočavanje s neprijateljem svoje duše. ... Ponekad će mrak pritiskati njegovu dušu, ali će ga obasjati istinsko svjetlo, svijetle zrake Sunca Pravednosti, i raspršiti tamu ... uz pomoć Kristove milosti on će biti osposobljen da vjerno svjedoči o onome što je čuo od nadahnutog Božjeg vjesnika. ... Prenoseći tako istinu drugima, Gospodnji radnik stjecat će jasniji uvid u obilne blagoslove pripremljene svima, u obilje Kristove milosti za svaki trenutak sukoba, tuge i nevolje. Preko tajanstvenog plana otkupljenja osigurana je Božja milost tako da će nesavršeno djelo ljudskog oruđa biti prihvaćeno u ime Isusa Krista, našeg Zagovornika.

Čovjek ima malo snage i u najboljem slučaju može obaviti samo neznatno djelo. ... Bog je svemoguć, i u svakom trenutku, kada nam božanska pomoć bude potrebna i kada je iskreno zatražimo, ona će nam biti pružena. Bog nam je dao svoju riječ da će nam Njegova milost biti dovoljna i u najvećim potrebama, u najvećoj nevolji. Krist će uvijek biti vaša pomoć ako prihvatite Njegovu milost. (RH, 16. lipnja 1896.)

Za današnje potrebe

“Tvoja snaga neka traje s tvojim danima!” (Ponovljeni zakon 33,25 — Šarić)

Obećanje ne glasi da ćemo danas imati snage za buduće nevolje, da će se On unaprijed pobrinuti za očekivane buduće teškoće prije nego što se pojave. Mi možemo, ukoliko hodimo u vjeri, očekivati snagu i pomoć čim ih okolnosti budu zahtijevale. Mi se krećemo u području vjere, a ne u području gledanja. Gospodin se pobrinuo za nas da možemo tražiti od Njega upravo ono što nam je potrebno. Milost za sutra neće nam biti dana danas. Čovjekova potreba je prilika za Boga. ... Božja milost se nikada ne daje da bi bila uzaludno potrošena, pogrešno primijenjena ili izopačena ili ostavljena da hrđa neuporabljena. ...

Dok nosite svakidašnje odgovornosti u ljubavi i u strahu Božjemu hodeći kao poslušna djeca u poniznosti svojega uma, bit će vam dana snaga i mudrost od Boga da svladate svaku tešku okolnost. ... Trebamo biti u blizini Izvora naše snage iz dana u dan. I kada neprijatelj navali kao rijeka, Duh Gospodnji će podignuti zastavu nasuprot njemu. Sigurno je Božje obećanje da ćemo imati snage u skladu s potrebama toga dana. Mi možemo s pouzdanjem gledati u budućnost jedino u snazi koja nam je dana za sadašnje potrebe. Iskustva s Bogom postajat će nam svakoga dana sve dragocjenija. ... Ne brinite se unaprijed. Danas je naša potreba. ... Gospodin je naš Pomoćnik, naš Bog i naša snaga u svako vrijeme potrebe. (*Manuscript 22, 1889.*)

Mnogi se opterećuju predviđanjem budućih nevolja. Stalno pokušavaju danas nositi sutrašnje terete. Otuda velik dio njihovih nevolja nije stvaran, već samo zamišljen. Takvima Isus ne nudi nikakve zalihe snage. On obećava svoju milost samo za danas! On nas poziva da se ne opterećujemo sutrašnjim brigama i nevoljama. ... Gospodin zahtijeva od nas da obavimo današnje dužnosti i izdržimo današnje nevolje. Danas se trebamo truditi da nikoga ne uvrijedimo ni riječju ni djelom. Danas trebamo slaviti i hvaliti Gospodina. Pokazujući živu vjeru, danas trebamo pobijediti neprijatelja. Danas trebamo tražiti Gospodina, odlučni da se nećemo smiriti dok ne osjetimo Njegovu prisutnost. Trebamo bdjeti, raditi i moliti se kao da nam je ovo posljednji poklonjeni dan. Koliko bi ozbiljniji postao naš život kad bismo tako činili! Kako bismo pažljivo slijedili Isusa u svim svojim riječima i djelima! (5T 200)

Daje neograničenu snagu

“Taj Bog me snagom opasuje, stere mi put besprijekoran.” (2. Samuelova 22,33)

Mi ne možemo niti zamisliti kakvom snagom raspolagali kad bismo se povezali s Izvorom svake snage. Mi stalno padamo u grijeh i smatramo da tako mora biti. Mi se držimo svojih slabosti kao da su one nešto čime bismo se mogli ponositi. Krist nam kaže da naše lice treba biti tvrdo kao kremen ako želimo biti pobjednici. On je naše grijehe na svom tijelu ponio na križ, i snagom koju nam On daje možemo se oduprijeti svijetu, tijelu i đavlu. Stoga prestanimo govoriti o svojoj slabosti i neuspješnosti; govorimo o Kristu i Njegovoj snazi. Kad razgovaramo o Sotoninoj moći, neprijatelj još snažnije navaljuje na nas. Kad govorimo o snazi Svemogućega, neprijatelj odstupa od nas. Što se više približavamo Bogu, to se i On više približava nama. (*Poruka mladima*, str. 58)

Riječ vječnoga Boga naš je vodič. Njegovom Riječju mi smo stekli mudrost za spasenje. Ta Riječ treba uvijek biti u našem srcu i na našim usnama. “Pisano je” treba biti naše sidro. Oni koji Božju riječ prihvaćaju kao svojeg savjetnika, shvaćaju slabost ljudskog srca i moć Božje milosti da suzbije svaku neposvećenu, nesvetu pobudu. Njihovo srce je uvijek na molitvi, a sveti anđeli ih štite. Kada neprijatelj navali kao rijeka, Božji Duh umjesto njih podiže zastavu nasuprot njemu. U srcu vlada sklad jer prevladava dragocjeni, snažni utjecaj istine. (6T 160,161)

Moramo se bolje upoznati s Biblijom. Mi bismo mogli zatvoriti vrata mnogim kušnjama kada bismo učili napamet biblijske tekstove. Prepriječimo put sotonskim kušnjama riječima: “Pisano je!” Mi ćemo se suočavati s problemima koji će stavlјati na kušnju našu vjeru i našu hrabrost, ali ćemo postajati snažniji ako ih budemo rješavali milošću koju nam Isus želi dati. Međutim, moramo vjerovati; moramo se hvatati za obećanja nimalo ne sumnjajući! (FL 8)

Pomozite onome koji je kušan da se ne obazire na okolnosti, na osobnu slabost, ili na moć kušnji, već na silu Božje riječi. Bog nam je dao svu njezinu silu. (*Put u bolji život*, str. 106)

Kršćani koji vole i koji su dostojni ljubavi

“Milost zajedno s nepropadljivošću bila sa svima koji ljube našega Gospodina Isusa Krista!” (Efežanima 6,24)

Mnogi primaju za gotovo da su kršćani, jednostavno zato što su prihvatili neka osnovna teologijska načela. Međutim, oni nisu unijeli istinu u svakodnevni život. Oni nisu povjerovali u nju i nisu je zavoljeli, pa stoga nisu primili silu i blagodat koja dolazi od posvećenja istinom. Ljudi mogu tvrditi da vjeruju u istinu; ali ako ih to ne čini iskrenima, ljubaznima, strpljivima, trpeljivima, umnima, onda je to prokletstvo za one koji je posjeduju, a preko njihovog utjecaja to je prokletstvo i za svijet. (*Isusov život*, str. 244)

Svijetu su potrebni dokazi o iskrenosti našeg kršćanstva. Kršćanstvo na riječima može se vidjeti na sve strane, ali kada se sila Božje milosti osjeti u našim crkvama, vjernici će činiti Kristova djela. Naslijeđene ili stečene karakterne osobine preobrazit će se. Sveti Duh koji stanuje u njima osposobit će ih da budu slični Kristu, a uspjeh njihovog rada bit će razmjernan čistoći njihove pobožnosti. (TM 416)

Budimo dostojni svojeg ispovijedanja vjere. Ukрасimo svoj život predivnim karakternim osobinama. Grube riječi i djela ne potječu od Krista, već od Sotone. Hoćemo li doprinijeti, čvrsto se držeći svoje nesavršenosti i svojih mana, da se Krist postidi zbog nas? On nam je obećao svoju milost. Ako je prihvatimo, ona će uljepšati naš život. ... Grešnost će biti zamijenjena dobrotom, savršenstvom. Naš život bit će ukrašen vrlinama koje su Kristov život činile tako uzvišenim. ...

Istinski kršćanin dostojan ljubavi, najsnažniji je dokaz u prilog biblijskoj istini. Takav čovjek je Kristov predstavnik. Njegov život je najuvjerljiviji dokaz u prilog moći božanske milosti. (RH, 14. siječnja 1904.)

Svaki dan u životu nameće nam odgovornosti koje moramo nositi. Svakoga dana svojim riječima i postupcima utječemo na one s kojima se družimo. ... Iskreni Kristov sljedbenik jača dobre namjere svih s kojima dolazi u dodir. Nevjerničkom svijetu, koji voli grijeh, on otkriva snagu Božje milosti i savršenstvo Njegova karaktera. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 221)

Pokazuje put

“Neka nam Jahve, Bog tvoj, objavi kuda da krenemo i što valja da činimo.” (Jeremija 42,3)

Razmišljanje o ljepoti, dobroti, milosti i ljubavi Isusa Krista jača naše umne i moralne snage, i dok se naš um privikava da čini Kristova djela, dok nastojimo biti Njegova poslušna djeca, prelazi nam u naviku da pitamo: Je li ovo put Gospodnji? Bi li Isusu bilo ugodno da ovo učinim? ...

Mnogi moraju unijeti odlučne promjene u način svojeg razmišljanja i ponašanja ako žele ugoditi Isusu. Vrlo rijetko mi možemo svoje grijehе sagledati u tako neugodnom svjetlu kao Bog. Mnogi su se privikli ići grešnim putovima i njihova srca su otvrdnula pod utjecajem Sotonine sile. ...

Ali kada se uz pomoć Božje sile i milosti odlučno usprotive Sotoninim kušnjama, misli im postaju jasne, a srce i savjest, izloženi utjecaju Božjega Duha, bude se iz stanja neosjetljivosti pa grijeh počinje izgledati onakav kakav je doista — neizmјerno grešan. (3BC 1150)

Svako djelo poslušnosti Kristu i samoodricanja zbog Njega, svaka hrabro podnesena nevolja i svaka pobjeda nad kušnjom koraci su na putu prema slavi i konačnoj pobjedi. Izaberemo li Ga za svojega Vodiča, Krist će nas pouzdano voditi. Ni najveći grešnik ne mora zalutati. Nijedna duša koja drščući traži ne mora promašiti put obasjan čistim i svetim svjetlom. Iako je put tako uzak i svet da se na njemu ne može trpjeti grijeh, pristup na nj omogućen je svima, da nitko tko sumnja i strepi ne treba reći: “Bog ne mari za mene.” ...

Uzdуж cijelog strmoga puta što vodi u vјečni život izvori su radosti za osvježavanje umornih. Oni što idu putovima mudrosti, neizmјerno su radosni i u nevolji, jer Onaj koga njihova duša ljubi, iako nevidljiv, ide pokraj njih. Pri svakom koraku naviše sve jasnije osjećaju dodir Njegove ruke, blistavije zrake slave Nevidljivoga padaju na njihov put pri svakom koraku, a njihove pjesme hvale dostižu sve više tonove da bi se sjedinile s pjesmama anđela pred prijestoljem. “A pravednička je staza kao svjetlost sva-nuća, koja je sve jasnija do potpunog dana.” (Izreke 4,18) (*Isusov govor na Gori*, str. 185—187)

Za onoga koji vjeruje

“Zato se postaje baštinikom na temelju vjere, da bude po milosti.” (Rimljanima 4,16)

Bez Kristove milosti grešnik bi se nalazio u beznadnom stanju; ništa se ne bi moglo učiniti za njega; ali zahvaljujući božanskoj milosti, dolazi nadnaravna snaga. ... Samo primanjem Kristove milosti grijeh je moguće prepoznati u svoj njegovoj odvratnoj ružnoći i konačno izagnati iz hrama duše. Milost nas dovodi u zajedništvo s Kristom, udružuje nas s Njim u djelu spasenja. Vjera je uvjet pod kojim je Bog našao za dobro da obeća pomilovanje grešnicima; ne zato što bi nam vjera osigurala neke zasluge kojima bismo stekli spasenje, već zato što se vjerom možemo uhvatiti za Kristove zasluge, koje su jedini lijek protiv grijeha. ...

“Vjerova Abraham Bogu i to mu se uračuna u pravednost. A onomu koji radi ne računa se plaća po milosti, već po dugu; dok se onomu koji ne radi, a vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vjera uračunava u pravednost.” (Rimljanima 4,3-5) Pravednost je poslušnost Zakonu. Zakon zahtijeva pravednost i grešnik je duguje Zakonu, ali ju je nesposoban pokazati u svojem životu. Jedini način da dostigne pravednost je vjera. Vjerom može ponuditi Bogu Kristove zasluge, i Bog poslušnost svojega Sina upisuje u dobro grešniku. Prihvaća se Kristova pravednost umjesto čovjekovih poraza; Bog prihvaća pokajničku dušu koja vjeruje, oprašta joj i opravdava je, postupa prema njoj kao da je pravedna, voli je kao što voli svojega Sina. To je način na koji je vjera prihvaćena kao pravednost, i pomilovana duša ide iz milosti u milost, iz svjetla u još veće svjetlo. (1SM 366,367)

Dodir vjere otvara nam božansku riznicu blaga sile i mudrosti i tako preko glinenih posuda Bog postiže svoja čuda milosti.

Potreba za ovakvom vjerom naša je velika potreba danas. Moramo znati da je Isus doista naš, da Njegov Duh pročišćava i oplemenjuje naša srca. Kada bi Kristovi sljedbenici imali pravu vjeru s poniznošću i ljubavlju, kakav bi posao mogli izvršiti! Kakav bi se plod vidio na slavu Bogu! (RH, 13. prosinca 1887.)

Snaga u obećanjima

“Da ne budete mlitavi, već da nasljedujete one koji vjerom i strpljivošću baštine obećanje.” (Hebrejima 6,12)

Moramo se čvrsto držati Božje riječi. Nama su potrebne njezine opomene i ohrabrenja, njezine prijetnje i obećanja. (5T 198)

Sveto pismo treba prihvatiti kao Božju riječ upućenu nama, koja nije samo pisana već i izgovorena. Kad su napaćeni dolazili ka Kristu, On nije vidio samo one koji su tražili pomoć, već i sve one koji će, tijekom stoljeća, doći sa sličnim potrebama i s istom vjerom. Kad je rekao oduzetom: “Ohrabri se, sinko! Oprošteni su ti grijesi” (Matej 9,2), On je govorio i drugima koji su napaćeni, opterećeni grijehom, koji će tražiti Njegovu pomoć. ... Tako je sa svim obećanjima iz Božje riječi. U njima nam se On obraća pojedinačno, govoreći tako neposredno kao da slušamo Njegov glas. Kroz ta nam obećanja Krist govori o svojoj milosti i moći. Oni su listovi s onog drveta koje “služi za lijek”. (Otkrivenje 22,2) Kad se ona prime i usvoje, onda trebaju postati snagom karaktera, nadahnuće i potpora života. Ništa drugo ne može imati takvu iscjeliteljsku moć. Ništa drugo ne može uliti hrabrost i vjeru, koji cijelom biću daju životnu snagu. (*Put u bolji život*, str. 65,66)

Bog voli svoja stvorenja ljubavljku koja je istodobno nježna i snažna. On je proglasio prirodne zakone, ali Njegovi zakoni nisu neka samovoljna ograničenja. Svako “ne čini”, bilo da se nalazi u moralnom ili u fizičkom zakonu, sadrži ili podrazumijeva obećanje. Ako ga poslušamo, blagoslov će pratiti naše korake; ako ga prekršimo, posljedica će biti opasnost ili nesreća. Božji zakoni trebaju dovesti Njegov narod bliže Njemu. On će svoj narod izbaviti od zla i voditi ga prema dobru ako želi biti vođen. (5T 445)

Mi smo doista previše malovjerni! O, kako bih željela potaknuti naše vjernike da pokažu vjeru u Boga! Ne moraju misliti da pokazati vjeru znači biti doveden u neko stanje velikog uzbuđenja. Sve što trebaju učiniti jest da vjeruju Božjoj riječi isto onako kao što vjeruju jedni drugima na riječ. On je rekao i On će ispuniti svoju Riječ! Spokojno se oslonite na Njegova obećanja, jer On misli ono što kaže! Recite: On mi se obratio preko svoje Riječi i On će ispuniti svako obećanje koje je dao! Nemojte biti nestrpljivi. Imajte povjerenja. Božja riječ je istinita. Ponašajte se tako da svojim postupcima pokazujete da se u Riječ našega nebeskog Oca može vjerovati! (ISM 83,84)

Ne u svjetovnom sjaju

“Da se vaša vjera ne oslanja na ljudsku mudrost, nego na Božju snagu.” (1. Korinćanima 2,5)

Ovako je Isus trebao vršiti svoje djelo, ... ne u raskoši i vanjskom razmetanju, već šapatom srcima ljudi kroz život milosti i samoodricanja. ...

Kristovi sljedbenici trebaju biti svjetlost svijetu; međutim Bog od njih ne traži da učine neki napor kako bi svijetlili. On ne trpi nikakav samozadovoljavajući trud kojim se želi prikazati superiornost u dobrim djelima. On želi da njihove duše budu prožete načelima Neba, jer će tada, kad dođu u dodir sa svijetom, otkriti svjetlost koja je u njima. Ta će svjetlost blistati kroz nepokolebljivu odanost u svakom postupku života. ...

Razmetanje ovoga svijeta, ma kako uvjerljivo, u Božjim očima nije ni od kakve vrijednosti. Više od onoga što je vidljivo i ograničeno, Bog cijeni ono nevidljivo i vječno. Ono prvo ima vrijednost samo onda ako služi kao izraz drugoga. Najodabranija umjetnička djela ne posjeduju ljepotu koja se može usporediti s ljepotom karaktera, nastaloj kao plod djelovanja Svetog Duha na dušu. ...

Ljudski će naponi u Božjem djelu biti uspješni upravo u srazmjeru s posvećenim predanjem onoga koji radi za Boga — otkrivanjem sile Kristove milosti koja mijenja život. Mi se trebamo razlikovati od svijeta jer je Bog na nas položio svoj pečat, zato što On kroz nas pokazuje svoj karakter ljubavi. Naš nas Otkupitelj štiti svojom pravdom.

Kada Bog odabira muškarce i žene za svoju službu, On ne pita imaju li oni bogatstvo ovoga svijeta, obrazovanje ili rječitost. Ono što On pita je: “Hode li oni u takvoj poniznosti da ih mogu učiti svome putu? Mogu li staviti svoje riječi u njihova usta? Hoće li me oni uistinu predstavljati?” (*Put u bolji život*, str. 16,17)

Isus je bio svjestan bezvrijednosti zemaljskog sjaja, i nije obraćao nikakvu pozornost na njegovo isticanje. Po dostojanstvu svoje duše, po uzvišenosti svojega karaktera, po plemenitosti svojih načela, On je bio daleko iznad tašte mode ovoga svijeta. (ISM 259,260)

Umnoženi blagoslovi

“Milost vam i mir u izobilju po pravoj spoznaji Boga i našega Gospodina Isusa! Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.” (2. Petrova 1,2.3)

U prvom poglavlju Druge Petrove poslanice naći ćete obećanje da će vam se milost i mir umnogostručiti ako “uložimo svu revnost da sa svojom vjerom spojimo poštenje, s poštenjem znanje, sa znanjem uzdržljivost, s uzdržljivošću postojanost, s postojanošću pobožnost, s pobožnošću bratsku ljubav, s bratskom ljubavi ljubav uopće” (2. Petrova 1,5-7). Te vrline prekrasno su blago. ...

Zar se ne bismo morali potruditi da na najbolji mogući način iskoristimo ono malo vremena koje nam je preostalo u ovom životu da milost dodajemo milosti, silu sili, objavljujući na taj način da nam na raspolaganju stoji nebeski izvor sile? Krist kaže: “Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.” (Matej 28,18) Zašto Mu je dana ta sila? Da bi je dao nama! On želi da shvatimo da se vratio na Nebo kao naš stariji Brat, i da je neograničena sila koju je dobio stavljena i nama na raspolaganje. ... Mi trebamo predstavljati Krista svim onim što kažemo i što činimo. Mi trebamo živjeti Njegovim životom. Načela kojima se On rukovodio trebaju određivati i naš smjer djelovanja prema onima s kojima dolazimo u dodir. Kada smo sigurno ukorijenjeni u Kristu, imamo snagu koju nam ne može oduzeti nijedno ljudsko biće. (9T 186,187)

Prirodan, nesvjestan utjecaj svetog života najuvjerljivija je propovijed koja se može iznijeti u prilog kršćanstvu. Argument, čak i kad ga se ne može pobiti, može izazvati samo protivljenje; ali pobožni primjer ima snagu kojoj se nije moguće potpuno oduprijeti. (*Djela apostolska*, str. 322)

Preko svojega Sina Bog je pokazao stupanj savršenstva koji je čovjek u stanju dostići. Pred svijetom Bog nas ističe kao žive svjedoke onoga što čovjek može postati pod utjecajem Božje milosti. ... Koliku nam samo čast Bog ukazuje pozivajući nas da budemo sveti u svojem djelovanju, kao što je Otac svet u svojem području. Njegovom snagom to možemo učiniti jer On izjavljuje: “Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.” (Matej 28,18) Moja i tvoja prednost jest da možemo zatražiti tu neograničenu snagu! (HC 108)

Mladima je potrebna pozornost

“Jer ti si, o Gospode, ufanje moje, Jahve, uzdanje od moje mladosti!” (Psalam 71,5)

Ima među nama mnogo mladih ljudi koji poznaju našu vjeru, ali čije srce nikada nije bilo ganuto silom božanske milosti. Kako mi, koji tvrdimo da služimo Bogu, možemo dopustiti da prolazi dan za danom, tjedan za tjednom, a da se ne zainteresiramo za njihovo stanje? Kada bi pomrli u svojim grijesima, neopomenuti, njihova krv bila bi zahtijevana iz ruke stražara koji im nisu uputili opomenu.

Zašto se rad za mlade u okviru naših granica ne bi smatrao misionarskim radom najviše vrste? On zahtijeva najdelikatniju taktičnost, najpažljiviju obzirnost, najiskrenije molitve za nebesku mudrost. Mladci su cilj Sotoninih posebnih napada; ali ljubaznošću, uslužnošću i suosjećanjem koji potječu iz srca ispunjenog ljubavlju prema Isusu, zadobit ćemo njihovo povjerenje i izbaviti ih iz mnogih neprijateljevih zamki.

Mladima je potrebna više nego slučajna pozornost, više nego samo povremena riječ ohrabrenja. Za njih se mora učiniti brižljiv, ozbiljan i temeljit napor. ... Često oni pokraj kojih ravnodušno prolazimo, zato što ih ocjenjujemo po vanjskom izgledu, najbolji su materijal za radnika pa će se isplatiti sav trud koji je u njih uložen. (GW 207,208)

Adventistički roditelji moraju biti potpunije svjesni svoje odgovornosti koju imaju kao graditelji karaktera. Bog im je dao prednost da osnaže Njegovo djelo time što će uporno raditi na posvećenju svoje djece koja trebaju raditi za Boga. On želi da se iz naših domova prikupi velika skupina mladih koji će, potaknuti pobožnim utjecajem svoga doma, predati svoje srce Bogu i za Njega obaviti najbolju službu u svojem životu. Usmjereni i naučeni dobrim poukama u domu, utjecajem jutarnjeg i večernjeg bogoslužja, dosljednim primjerom roditelja koji ljube Boga i koji Ga se boje, oni su se naučili pokoravati Bogu kao svojem Učitelju i spremni su Mu pružiti prihvatljivu službu kao Njegovi vjerni sinovi i kćeri. Takva je mladež spremna pokazati svijetu silu i milost Isusa Krista. (CT 131)

Za skromne i ponizne

“Ponizite se dakle pod moćnom rukom Božjom, da vas uzvisi u svoje vrijeme.” (1. Petrova 5,6)

Da bismo bili skromni ne znači da moramo biti patuljci po intelektu, bez želje za napredovanjem, da se moramo kukavički odnositi prema životu i izbjegavati terete i odgovornosti zbog straha da ih nećemo uspješno nositi. Istinska skromnost oslanja se na Božju snagu i rado ispunjava Njegove namjere.

Bog se služi oruđima koja sam izabere. Katkad se koristi najskromnijim oruđem da obavi najveći posao jer se Njegova snaga najbolje otkriva u ljudskoj slabosti. Mi imamo svoja mjerila i po njima nešto proglašavamo velikim, a nešto malim; ali Bog se ne upravlja po našim pravilima. Mi ne smijemo zamišljati da je ono što nama izgleda veliko istodobno veliko i za Boga; ili da je ono što smo mi proglasili malim, malo i za Njega. (*Isusove usporedbe*, str. 248)

Nema mjesta nikakvom hvalisanju svojim zaslugama. ... Nagrada se ne dobiva zbog djela da se nitko ne bi ponosio, već se može zahvaliti jedino Božjoj milosti. ...

Nema religije u uzdizanju sebe. Onaj kojemu je životni cilj da proslavi sebe uskoro će ustanoviti da mu nedostaju upravo one osobine koje jedino mogu pridonijeti da postane uspješan u Kristovoj službi. Kad god se popušta oholosti i samozadovoljstvu, djelo trpi. ...

Kršćanin koji slijedi Krista u svojem svakidašnjem životu, koji se svakog dana predaje Bogu, koji je iskren u svojim namjerama i neporočan u svojim mislima, koji je krotak kada je izložen izazovima, čvrst u vjeri i pobožnosti, koji je vjeran i u najmanjemu, koji u svojem domu predstavlja Krista svojim karakterom — takav u Božjim očima može biti cjenjeniji čak i od najpriznatijeg misionara ili mučenika u svijetu. ...

Ni u našoj naobrazbi, ni u našem položaju, ni u našem broju ili povjerenim talentima, ni u čovjekovoj volji ne krije se tajna našeg uspjeha. Svjesni svoje nemoći, mi se moramo ugledati na Krista i preko Njega, koji je snaga nad svim snagama, misao nad svim mislima, ukoliko budemo spremni i poslušni, postizat ćemo pobjedu za pobjedom. ... Blagoslovljena će biti nagrada milosti onima koji su radili za Gospodina u jednostavnosti svoje vjere i ljubavi. (Isto, str. 276—279)

Da se možemo pokazati

**“Pravednik vodi svojeg prijatelja, a opake zavodi njihov put.”
(Izreke 12,26)**

Gospodin očekuje od svojih slugu da nadmaše bližnje u životu i karakteru. On je sve sposobnosti stavio na raspolaganje onima koji Mu služe. Cijeli svemir smatra kršćanina čovjekom koji se bori za pobjedu, koji trči utrku koja mu je određena da bi stekao nagradu, neprolazni vijenac; međutim, ako onaj koji tvrdi da slijedi Krista jasno ne pokaže da su njegove pobude u tom velikom natjecanju, u kojem sve može dobiti ili sve izgubiti, uzvišenije od pobuda svijeta, on nikada neće biti pobjednik. On zato mora upotrijebiti svaku sposobnost koja mu je povjerena da bi mogao pobijediti svijet, tijelo i đavla snagom Svetoga Duha, milošću koja mu je obilno dana. ...

Oni koji žele pobijediti, trebaju razmotriti i izračunati cijenu spasenja. Snažne ljudske strasti moraju biti svladane; nezavisna volja mora se dovesti u pokornost Kristu. Kršćanin će morati shvatiti da ne pripada sebi. On će se morati oduprijeti kušnjama, biti bitke protiv svojih sklonosti jer Gospodin neće moći prihvatiti nikakvu polovičnu službu. Licemjerje je odvratno Bogu. Kristov sljedbenik mora hoditi u vjeri, kao da vidi Onoga koji je nevidljiv. Krist će biti njegovo najveće blago; bit će mu sve u svemu.

Ovo iskustvo vrlo je bitno za one koji se zovu Kristovim imenom, jer njegov utjecaj prožima cijelo ponašanje, posvećuje utjecaj kršćaninovog života na bližnje. Poslovne veze i međusobni odnosi kršćanina i ljudi ovoga svijeta bit će posvećeni Kristovom milošću; i gdje god se nađe, stvorit će se određeno moralno ozračje koje će širiti utjecaj na dobro jer će odisati duhom svojega Učitelja.

Onaj tko je stekao Kristov um zna da je za njega jedino sigurno da se drži u Isusovoj blizini, da slijedi svjetlo života. On neće prihvaćati posao ili se upuštati u poslovne pothvate koji bi ga ometali u dostizanju savršenstva kršćanskog karaktera. ... “Nijedan se vojnici u službi ne zapeće u poslove svakidašnjega života kako bi ugodio vojskovođi.” (2. Timoteju 2,4) (RH, 16. lipnja 1896.)

Izvor pozitivnog utjecaja

“Tad će sinut’ poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom.” (Izaija 58,8)

Gospodin ima poseban posao koji treba obaviti svatko od nas pojedinačno. Dok gledamo pokvarenost svijeta koja izlazi na svjetlo dana u sudovima, ili se o njoj govori u dnevnom tisku, pridimo bliže Bogu i živom se vjerom uhvatimo za Njegova obećanja da bi se Kristova milost mogla pokazati u nama. Mi u svijetu možemo izvršiti utjecaj, vrlo snažan utjecaj. ... Nama pred očima treba biti jedino Božja slava. Trebamo raditi sa svim sposobnostima koje nam je Bog dao, stavljajući sebe pod utjecaj božanske svjetlosti, tako da se Božja milost može izliti na nas, da bi nas oblikovala i prilagodila božanskom obličju. Nebo čeka da izlije svoje najbogatije blagoslove na one koji se žele posvetiti Božjem djelu u ovim posljednjim danima svjetske povijesti. (*Poruka mladima*, str. 8,9)

Nema u nama ničega što bi nam moglo pomoći da sami pozitivno utječemo na bližnje. Kad shvatimo koliko smo bespomoćni i kolika je naša potreba za božanskom snagom, nećemo se oslanjati na sebe. Mi ne možemo znati kakve će posljedice imati neki dan, neki sat ili čak neki trenutak, pa zato na početku svakog novog dana moramo svoje putove predati našem nebeskom Ocu. On je svojim anđelima zapovjedio da bdiju nad nama, pa ako se predamo njihovoj zaštiti, oni će nam u svakom trenutku opasnosti biti s desne strane. Kad se nesvjesno nađemo u opasnosti da širimo negativan utjecaj, anđeli će biti uz nas, vratiti nas na pravi put, birati riječi koje ćemo izgovarati i utjecati na naše postupke. I tako će naš utjecaj postati tiha, nesvjesna, ali moćna snaga u privlačenju bližnjih Kristu i nebeskom svijetu. (*Isusove usporedbe*, str. 230,231)

U osobnom utjecaju krije se snaga. On se treba sjediniti s Kristovim utjecajem, uzdizati kao što je Krist uzdizao, usadivati prava načela i zaustavljati širenje pokvarenosti u svijetu. On treba širiti milost koju samo Krist može dati. On treba uzdizati, uljepšavati život i karakter bližnjih snagom čistog primjera, koji je praćen iskrenom vjerom i ljubavlju. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 149)

U životnoj utrci

“Odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa.” (Hebrejima 12,1.2)

Zavist, zloba, zle misli, klevetanje, lakomost — to su bremena koja kršćanin mora odbaciti da bi mogao uspješno trčati utrku za besmrtnost. Bez obzira na žrtvu, treba odložiti svaku naviku ili postupak koji vodi grijehu i nanosi sramotu Kristu. Blagoslove Neba ne može primiti čovjek koji krši vječna načela pravde. ...

Nakon što su se opredijelili za samoodricanje i strogu stegu, natjecatelji u drevnim igrama uopće nisu bili sigurni da će pobijediti. ... Koliko se god trkači trudili, samo jedan dobiva nagradu. Samo je jedna ruka mogla uhvatiti željeni vijenac. Neki su mogli uložiti krajnje napore da dobiju nagradu, ali kad su pružili ruku da je uzmu, drugi je, samo trenutak prije njih, zgrabio željeno blago.

Ali u kršćanskoj borbi nije tako. Nitko tko se drži uvjeta neće biti razočaran na kraju utrke. Nitko tko je ozbiljan i ustrajan, neće doživjeti neuspjeh. Ne dobivaju utrku hitri ni boj hrabri. Najslabiji sveti kao i najjači može ponijeti vijenac besmrtnosti slave. Pobijediti mogu svi koji snagom božanske milosti usklade život s Kristovom voljom. ... Svaki postupak znači određenu težinu na vagi koja određuje životnu pobjedu ili poraz. A nagrada koju dobivaju oni koji pobijede bit će u omjeru prema snazi i ozbiljnosti kojom su se trudili.

Pavao je znao da njegova borba protiv zla neće završiti dokle god živi. Bio je stalno svjestan potrebe da se mora dobro čuvati da zemaljske želje ne nadvladaju duhovnu gorljivost. Svim snagama nastavio se boriti protiv urođenih sklonosti. Uvijek je pred sobom imao ideal koji je želio postići, a ovaj je ideal nastojao doseći poslušnošću Božjem zakonu. Svoje riječi, postupke i osjećaje — sve je to pokorio nadzoru Božjeg Duha. (*Djela apostolska*, str. 196,197)

Neka govore o Tvojim sili

“Neka kazuju slavu tvoga kraljevstva, neka o sili tvojoj govore.” (Psalam 145,11)

Kad bi se kršćani međusobno družili i kad bi razgovarali o Božjoj ljubavi i dragocjenim istinama otkupljenja, njihova bi se srca osvježila i oni bi se uzajamno okrijepili. Mi bismo svakog dana morali bolje upoznavati svojega nebeskog Oca i stjecati nova iskustva s Njegovom milošću — i tad bismo željeli i govoriti o Njegovoj ljubavi. A kad bismo to činili, naša bi se srca zagrijala i ohrabrila. Kad bismo više mislili i razgovarali o Isusu, a manje o sebi, bili bismo mnogo češće u Njegovom društvu.

Kad bismo o Bogu mislili samo onoliko koliko imamo dokaza da se On brine o nama, On bi bio uvijek u našim mislima i mi bismo uživali govoriti o Njemu i slaviti Ga. O prolaznim stvarima razgovaramo zato što se za njih zanimamo. O svojim prijateljima govorimo zato što ih volimo, naše radosti i naše tuge povezane su s njima. Ipak, imamo neizmjerne više razloga ljubiti Boga nego svoje zemaljske prijatelje. Trebalo bi nam biti najprirodnije da na prvo mjesto u svojim mislima stavimo Njega, da govorimo o Njegovoj dobroti i pričamo o Njegovoj sili. (*Put Kristu*, str. 88,89)

Oni koji proučavaju Božju riječ i iz dana u dan primaju pouke od Krista, nose pečat nebeskih načela. Od njih se širi uzvišeni, sveti utjecaj. Ozračje korisnosti okružuje njihovu dušu. Čista, sveta, uzvišena načela koja oni slijede, omogućavaju im da daju živo svjedočanstvo o sili božanske milosti. (HP 311)

Krist želi da Njegovi sljedbenici budu slični Njemu, jer želi biti pravilno predstavljen u obiteljskom krugu, u crkvi i u svijetu. ... Mi trebamo prihvatiti Krista kao zalog svoje uspješnosti, kao svoju snagu, Njegov karakter trebamo prikazati svijetu. To je zadaća koja počiva na nama kao kršćanima. Mi trebamo posvjedočiti o sili nebeske milosti. ...

Bog želi da Njegovi sinovi i Njegove kćeri pokažu pred Sotninom zbornicom, pred cijelim nebeskim svemirom i pred svijetom silu Njegove milosti, tako da i ljudi i anđeli znaju da Krist nije umro uzalud. Pokažimo zato svijetu da imamo silu odozgo! (Isto, 321)

Sila koja može uzdrmati svijet

“Riječju istine, silom Božjom, s oružjem pravednosti za napad i obranu.” (2. Korinćanima 6,7)

Učenici su ispunili nalog koji im je Krist dao. Kad su vjesnici križa naviještali Radosnu vijest, došlo je do takvog očitovanja Božje slave kakvu smrtni čovjek nikad prije nije vidio. Suradnjom s božanskim Duhom apostoli su izvršili djelo koje je potreslo svijet. U jednom jedinom naraštaju Radosna vijest je naviještena svakom narodu.

Slavni su bili rezultati koji su pratili službu Kristovih izabranih apostola. Na početku službe neki od njih bili su neuki ljudi, ali njihova posvećenost Učitelju bila je neograničena; zahvaljujući Njegovim uputama, bili su pripremljeni za veliko djelo koje im je povjerio. U njihovom su srcu vladali milost i istina nadahnjujući njihove pobude i postupke. Njihov je život bio skriven s Kristom u Bogu; oni su sebe potpuno izgubili iz vida, jer su utonuli u dubine beskonačne ljubavi. ... Isus Krist, Njegova mudrost i sila, bili su tema svakog razgovora. ... Kad su naviještali Kristovo savršenstvo, uskrslog Spasitelja, njihove su riječi pokretale srca, i muškarci i žene priklanjali su se Radosnoj vijesti. Mnoštvo koje je grdilo Spasiteljevo ime i preziralo Njegovu silu, sada se smatralo učenicima Razapetoga.

Apostoli nisu svoju zadaću ostvarili vlastitom snagom, već snagom živoga Boga. ... Svijest o odgovornosti koja je na njima počivala očistila je i obogatila njihovo iskustvo, a božanska milost se očitovala u osvajanjima za Krista. Bog je svemogućom snagom djelovao preko njih da Evandjelje bude pobjedonosno. (*Djela apostolska*, str. 373,374)

Kao što je slao učenike, tako Krist danas šalje vjernike svoje Crkve. Njima stoji na raspolaganju ista sila koju su imali i apostoli. Ako Boga učine svojom snagom, On će djelovati s njima i njihov rad neće biti uzaludan. Neka shvate da je na djelo u koje su uključeni Gospodin stavio svoj pečat. ... On nas šalje da idemo i govorimo riječi koje nam daje, osjećajući na svojim usnama Njegov sveti dodir. (Isto, str. 377)

Znak kršćanstva

“Onomu koji, prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti ...” (Efežanima 3,20)

Gospodin želi preko pripadnika svojega naroda pokazati svoju milost i svoju moć. Međutim, On zahtijeva da oni koji se uključe u Njegovu službu, svoje misli uvijek upućuju Njemu. Svakoga dana trebaju odvajati vrijeme za čitanje Božje riječi i molitvu. ...

Kao pojedinci trebamo hoditi i razgovarati s Bogom; onda će se sveti utjecaj Kristovog evanđelja u potpunom savršenstvu pokazati u našem životu. (6T 253)

Ima jedna rječitost koja je daleko moćnija od samih riječi, to je rječitost koja se sastoji u tihom, dosljednom životu čistog, pravog kršćanina. Ono što čovjek jest vrši veći utjecaj od onoga što kaže.

Vojnici koji su bili poslani k Isusu donijeli su na povratku izvještaj da nikada čovjek nije govorio kao On. Oni su ovo mogli reći stoga što nikada čovjek nije živio kao što je On živio. Da je Njegov život bio drukčiji, On ne bi mogao govoriti kao što je govorio. Njegove su riječi u sebi imale silu koja uvjerava, jer su dolazile iz srca čista i sveta, puna ljubavi i sućuti, dobročinstva i istine.

Odlučujući trenutak u našem utjecaju na druge je osobni karakter i iskustvo. Da bismo druge mogli uvjeriti o moći Kristove milosti, naše se srce i život moraju upoznati s tom Njegovom silom. Evanđelje što ga propovijedamo za spasenje duša mora biti ono evanđelje kojim je naša duša spašena. Naš će utjecaj na ovaj skeptični svijet biti djelotvoran samo onda ako imamo živu vjeru u Krista kao svog osobnog Spasitelja. Ako želimo izvući grešnika iz vira nemirne rijeke, onda prvo naše noge trebaju imati čvrst oslonac na Stijeni, Isusu Kristu.

Obilježje kršćanstva nije neka vrsta vanjskog znaka, ono se ne sastoji u nošenju križa ili krune, već je ono što otkriva zajednicu čovjeka s Bogom. Mi trebamo silom Njegove milosti uvjeriti svijet da je Bog poslao svoga Sina da bude Otkupitelj svijeta. Nijedan utjecaj na svijetu ne može takvom snagom obuzeti ljudsku dušu kao utjecaj nesebičnog života. Kršćanin koji voli, i koji je blag i ljubazan, najjači je dokaz u prilog evanđelju. (*Put u bolji život*, str. 297)

Neodoljiva

“O, kako je velika, Jahve, tvoja dobrota, koju čuvaš za one koji te se boje, koju iskazuješ onima što se tebi utječu naočigled sinovima čovječjim.” (Psalam 31,20)

Tako nas Gospodin poziva da priznamo Njegovu dobrotu. ... Naše priznanje Njegove vjernosti izabrano je nebesko sredstvo za otkrivanje Krista svijetu. Mi trebamo prepoznati Njegovu milost onako kako su je obznanili sveti ljudi iz davnina; ali ono što je najdjelotvornije jest svjedočanstvo našeg osobnog iskustva. Mi smo Božji svjedoci dok u sebi otkrivamo djelovanje božanske sile. Svaki pojedinac ima život koji se izdvaja od svih drugih i iskustvo koje se bitno razlikuje od njihovog. Bog želi da se naša hvala uzdiže k Njemu obilježena našom osobitošću. Takva dragocjena objavljivanja na hvalu ljepote Njegove milosti, podržana kršćanskim životom, imaju neodoljivu silu koja djeluje za spase-nje duša. (*Isusov život*, str. 277,278)

Da bismo mogli priznati Krista pred drugima, moramo Ga najprije i sami imati. Nitko ne može istinski ispovijedati Krista ako Kristov um i duh nisu u njemu. ... Mi moramo shvatiti što znači priznati Krista, a čime Ga se možemo odreći. ... Rodovi Duha, pokazani u životu, znače pravo priznavanje Krista. Ako smo se svega odrekli radi Krista, naš život će biti smjeran, naš govor oplemenjen, naše ponašanje besprijekorno. Posjedovati snažan, pročišćavajući utjecaj istine na dušu, Kristov karakter koji se pokazuje u životu, to znači ispovijedati Krista. (1T 303,304)

Poštenje, čvrstina i upornost bitne su vrline i svi se moramo ozbiljno potruditi da ih razvijemo u sebi; jer one svojem imaocu daju neodoljivu snagu — snagu koja ga čini jakim da tvori dobro, da se odupre zlu, jakim da podnese teškoće. ... Oni koji su bezrezervno stali na Kristovu stranu, ostatak će čvrsto uz ono što im razum i savjest kažu da je pravo. (CT 226)

Život istinskog vjernika pokazuje da u njemu živi Spasitelj. Kristov sljedbenik sličan je Njemu po duhu i karakteru. Slično Kristu, i on je krotak i ponizan. Njegova vjera djeluje snagom ljubavi i čisti dušu. Njegov cjelokupni život je svjedočanstvo o moći Kristove milosti. (7T 67)

Baštinici besmrtnosti

“Da, opravdani njegovom milosti, budemo baštinici vječnoga života kojemu se nadamo.” (Titu 3,7)

Svaka usrdna molitva za milost i snagu bit će uslišana. ... Tražite da Bog za vas učini ono što sami ne možete učiniti za sebe. Recite Isusu sve. Otvorite pred Njim tajne svojeg srca jer Njegovo oko istražuje najdublje skrovitosti duše i On čita vaše misli poput otvorene knjige. Kada tražite ono što je nužno za dobrobit vaše duše, vjerujte da ćete to dobiti i dobit ćete. Prihvatite Njegove darove cijelim svojim srcem jer je Isus umro da biste vi mogli imati dragocjenosti Neba i konačno naći dom s nebeskim anđelima u Božjem kraljevstvu. (*Youth's Instructor*, 7. srpnja 1892.)

Mladi ne smiju misliti da mogu i dalje živjeti nemarnim životom, životom udovoljavanja svojim prohtjevima ne pripremajući se za Božje kraljevstvo, a da će u vrijeme nevolje ipak moći čvrsto stati na stranu istine. Oni se moraju iskreno truditi da u svoj život unesu savršenstvo koje se moglo vidjeti u Spasiteljevom životu, tako da na dan Kristovog dolaska budu spremni proći kroz vrata i ući u Božji grad. Božja bezgranična ljubav, Njegova prisutnost u srcu dat će im snage da svladaju sebe, oblikovat će i preusmjeriti njihov um i karakter. Kristova milost u njihovom životu usmjerit će njihove ciljeve, namjere i sposobnosti u kanale koji će im dati moralnu i duhovnu snagu — snagu koju mladi neće morati ostaviti u ovome svijetu, već će je ponijeti sa sobom u budući život i zadržati tijekom svih beskrajnih vjekova. (Isto, 12. studenoga 1907.)

Cijelo Nebo je zainteresirano za muškarce i žene koje je Bog toliko cijenio da je dao svojega ljubljenoga Sina da umre radi njihovog spasenja. Nijedno drugo biće koje je Bog stvorio nije sposobno za takvo napredovanje, takvo usavršavanje, takvo oplemenjivanje kao čovjek. A kada je čovjek otupio pod utjecajem svojih ponižavajućih strasti, kada je ogrezao u poroku, kakav je to prizor bio za Boga! Čovjek ne može ni zamisliti kakav može biti i što od njega može postati. Kristovom milošću on je sposoban za stalno umno usavršavanje. Kada svjetlo istine obasja njegov um i kada se Božja ljubav izlije u njegovo srce, on može milošću koju mu je Krist dao umirući za njega, postati čovjek velike sile — dijete Zemlje, a ipak baštinik besmrtnosti. (HP 195)

Nepobjedivi

**“Gospodnji blagoslov obogaćuje i ne prati ga nikakva muka.”
(Izreke 10,22)**

Kad je izmučeni Jakov uhvatio Anđela i sa suzama zavapio, nebeski ga je Vjesnik, da bi iskušao njegovu vjeru, podsjetio na njegov grijeh i pokušao otići od njega. Međutim, Jakova se nije moglo odvratiti. On je naučio da je Bog milostiv i on se prepustio Njegovoj milosti. On je istaknuo svoje pokajanje za grijeh i molio za izbavljenje. Kritičko preispitivanje njegovog života natjeralo ga je u očaj, ali on se čvrsto držao Anđela, i s gorljivim, molećivim uzvicima ponavljao svoju molbu dok nije nadvladao.

Takvo će biti iskustvo Božjeg naroda u njihovoj posljednjoj bici sa silama zla. Bog će ispitati njihovu vjeru, njihovu ustrajnost, njihovo povjerenje u Njegovu silu da ih izbavi. Sotona će ih nastojati prestrašiti mislima da su njihovi slučajevi beznadni, da su njihovi grijesi preveliki da bi im bilo oprošteno. Oni će biti duboko svjesni svojih nedostataka i dok budu promatrali svoje živote, njihova će nada tonuti. Međutim, prisjećajući se veličine Božje milosti i vlastitog iskrenog pokajanja, oni će tražiti obećanja što ih je On dao kroz Krista bespomoćnim, pokajničkim grešnicima. Njihova vjera neće popustiti premda neće odmah primiti odgovor na svoje molitve. Oni će se uhvatiti za Božju snagu, kao što se Jakov držao Anđela, i riječi će njihove duše biti: “Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.”

Ipak Jakovljeva povijest pruža sigurnost da Bog neće odbaciti one koji su navedeni na grijeh, a koji su Mu se vratili i istinski se pokajali. Jakov je osobnim predanjem i iskrenom vjeronom dobio ono što nije dobio svojom snagom u borbi. Bog je svog slugu poučio da mu samo božanska milost i sila mogu dati blagoslov za kojim je težio. Tako će biti i s onima koji će živjeti u posljednjim danima. Kad ih okruže opasnosti i očaj okruži dušu, oni moraju isključivo ovisiti o zaslugama Otkupitelja. Mi sami ništa ne možemo učiniti. U svojoj bespomoćnoj nedostojnosti mi moramo vjerovati u zasluge rassetog i uskrslog Spasitelja. Tko ovo čini, nikada neće propasti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 160,161)

Više nego pobjednici

“Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač? ... Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio!” (Rimljanima 8,35-37)

Božji sluge ne primaju nikakvu čast ili priznanje od svijeta. Stjepan je bio kamenovan zato što je propovijedao Krista i to raspetoga. Pavao je bio zatvaran, tučen, kamenovan i konačno pogubljen zato što je bio vjeran Božji vjesnik neznabošcima. Apostol Ivan je bio prognan na otok Patmos “zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva” (Otkrivenje 1,9). Ovi primjeri ljudske čvrstine u sili božanske snage svjedočanstvo su svijetu o vjernosti Božjih obećanja, o Njegovoj trajnoj prisutnosti i milosti kojom nas održava. (GW 18)

Isus svojim sljedbenicima ne pruža nadu u stjecanje zemaljske slave i bogatstva, u život bez nevolja. Umjesto toga poziva ih da Ga slijede na putu samoodricanja i prijekora. Njemu, koji je došao otkupiti svijet, usprotivile su se ujedinjene sile zla. ...

Sotona je u svim vremenima prognočio Božji narod. Mučio ih je i ubijao, ali su oni umirući pobjeđivali. Posvjedočili su o Onome koji je moćniji od Sotone. Zli ljudi mogu mučiti i ubiti tijelo, ali ne mogu dirnuti život koji je s Kristom skriven u Bogu. Oni mogu muškarce i žene zatvarati među zatvorske zidine, ali ne mogu vezati duh.

Preko nevolje i progonstva u Božjim se izabranicima objavljuje Njegova slava — Njegov karakter. Kristovi vjernici, omraženi i proganjeni od svijeta, odgajani su i podučavani u Kristovoj školi. Na Zemlji hode uskim putovima; očišćeni su u peći nevolje. Oni slijede Krista i u najtežim sukobima, trpe samoodricanje i doživljavaju gorka razočaranja; ali tako uče što je krivnja i zlo grijeha pa na njega gledaju s gnušanjem. Budući da su dionici Kristovih patnji, oni iza jada vide slavu govoreći: “Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama.” (Rimljanima 8,18) (*Djela apostolska*, str. 363)

On može

“Jer znam komu sam vjerovao i siguran sam da on može sačuvati povjereno mi blago do onoga Dana.” (2. Timoteju 1,12)

Apostol je gledao u slavnu budućnost, ne s nesigurnošću ili strahom, već s radosnom nadom i velikom čežnjom. Dok stoji na stratištu, on ne vidi krvnikov mač ni zemlju koja će ubrzo primiti njegovu krv; tog ljetnog dana gleda ... k prijestolju Vječnoga.

Ovaj čovjek vjere promatra ljestve iz Jakovljeva viđenja što prikazuju Krista koji je povezo Zemlju s Nebom, prolaznog čovjeka s beskonačnim Bogom. Vjera mu jača kad se prisjeća patrijarha i proroka koji su se oslanjali na Onoga koji je njegova potpora i utjeha i za koga daje svoj život. Od tih svetih ljudi, koji su iz stoljeća u stoljeće svjedočili za svoju vjeru, čuje uvjeravanje da je Bog istinit. Svoje sudrugove apostole, koji su propovijedajući Kristovo Evanđelje pošli da se suoče s vjerskom zasljepljenošću i poganskim praznovjermem, progonstvom i prijezirom, koji nisu marili za svoj život samo da bi mogli visoko uzdignuti svjetlo križa usred mračnog labirinta nevjere — njih čuje kako svjedoče o Isusu kao Božjem Sinu, Spasitelju svijeta. Sa sprava za mučenje, s lomača, iz tamnica, iz brloga i špilja do njegovih ušiju dopiru pobjednički poklici mučenika. On čuje svjedočenje nepokolebljivih duša koje, premda bijedne, napaćene i mučene, neustrašivo i ozbiljno svjedoče za vjeru izjavljujući: “Znam komu sam vjerovao.” ...

Otkupljen Kristovom žrtvom, opran od grijeha u Njegovoj krvi i obučen u Njegovu pravednost, Pavao je u sebi osvjedočen da je njegova duša dragocjena u očima Otkupitelja. Njegov je život skriven s Kristom u Bogu i on je uvjeren da Onaj koji je pobijedio smrt može sačuvati ono što je Njemu povjerio. (*Djela apostolska*, str. 322,323)

Ja sam tako radosna što možemo izići pred Boga u vjeri i poniznosti i boriti se s Njim sve dok naša duša ne uspostavi tako blizak odnos s Isusom da svoje terete možemo staviti pred Njegove noge i reći: “Znam komu sam vjerovao i uvjeren sam da je on moćan poklad moj sačuvati za onaj dan!” (2. Timoteju 1,12) (MM 203)

Kao što je Isus rastao

“Dijete je raslo i jačalo, napunjujući se mudrošću. I milost je Božja počivala na njemu.” (Luka 2,40)

On, Veličanstvo Neba, Kralj slave, postao je novorođenče u Betlehemu i neko je vrijeme, kao bespomoćno djeteta bio povjeren brizi svoje majke. U djetinjstvu je govorio i postupao kao dijete, poštujući svoje roditelje i spremno izvršavajući njihove želje. Ali, od samog početka svojeg umnog razvitka, stalno je rastao u milosti i u spoznaji istine.

Roditelji i učitelji bi trebali nastojati usmjeravati sklonosti mladih tako da oni, na svakom stupnju razvoja u svojem životu, zrače ljepotom koja odgovara tom razdoblju, razvijajući se prirodno, kao biljke u vrtu. (*Odgoj*, str. 95,96)

Kao dijete, Isus se odlikovao posebno privlačnom naravi. Njegove uslužne ruke uvijek su bile spremne poslužiti drugima. On je pokazivao nepokolebljivu strpljivost i istinoljubivost koja nikada ne bi žrtvovala čestitost. U načelu čvrst kao stijena, Njegov je život otkrivao vrlinu nesebične ljubaznosti.

Isusova majka pratila je budnim okom razvitak Njegovih snaga i zamijetila na Njegovu karakteru pečat savršenstva. S radošću se trudila da bodri taj bistar i prijemčiv um. Posredovanjem Svetoga Duha primila je mudrost za suradnju s nebeskim silama u razvitku ovog Djeteta, koje je moglo svojim Ocem smatrati samo Boga. ... S njezinih usana i iz proročkih svitaka On je naučio nebeske istine. One iste riječi što ih je sam izgovorio Mojsiju za Izraela, sad je usvajao na krilu svoje majke. ... Uz to, pred Njim je bila otvorena i velika knjižnica stvorenih Božjih djela. On koji je načinio sve, proučavao je pouke što ih je Njegova vlastita ruka napisala na zemlji, moru i nebu. ... Nebeska bića bila su Njegovi pratitelji, a On je njegovao svete misli i zajednicu. Od trenutka kad je postao svjestan okoline, On je neprekidno rastao u duhovnoj vrlini i poznavanju istine.

Svako dijete može steći znanje kao što ga je Isus stekao. Dok se pokušavamo upoznati s našim nebeskim Ocem uz pomoć Njegove Riječi, anđeli će nam se približiti, naš će um ojačati, naš se karakter uzdići i oplemeniti. Postat ćemo sličniji Spasitelju. (*Isusov život*, str. 42—44)

Božanski redosljed rasta

“Zemlja sama od sebe donosi rod, najprije stabljiku, zatim klas — potom pun klas zrna.” (Marko 4,28)

Onaj isti koji je iznio ovu usporedbu, stvorio je sitnu sjemenku, dao joj njezine životodavne osobine, proglasio zakone koji upravljaju njezinim rasteњem. Istine koje objavljuje ova usporedba postale su živa stvarnost u Njegovom životu. I u svojoj tjelesnoj i duhovnoj naravi On je slijedio božanski redosljed rasteњa prikazan biljkom, i želi da to čine i svi mladi. ... U djetinjstvu je činio djela poslušnog djeteta. ... Ali u svakoj razvojnoj etapi bio je savršen pokazujući jednostavnu, prirodnu dražest bezgrešnog života. (*Isusove usporedbe*, str. 50)

Usporedba o sijaču pokazuje da Bog djeluje u prirodi. ... U sjemenu se krije život, u zemlji postoji snaga; ali ako jedna beskrajna sila ne bi djelovala i danju i noću, sjeme nikada ne bi donijelo ploda. ... Svako sjeme raste i svaka se biljka razvija jedino Božjom silom. ...

Klijanje sjemena prikazuje početak duhovnog života, a razvijanje biljke je prekrasna slika kršćanskog rasta. Kao što je s prirodom, tako je i s božanskom dobrotom; ne može biti života bez rasteњa. Biljka mora rasti ili će propasti. I kao što ona raste tiho i neprimjetno, ali stalno, tako se razvija i kršćanski život. U svakoj etapi razvitka naš život može biti savršen; ako se ispuni Božja namjera u nama, mi ćemo neprestano napredovati. Posvećenje traje cijelog života. Kako se naše mogućnosti budu umnožavale, tako će se širiti naše iskustvo i uvećavati naše znanje. Postajat ćemo snažniji, sposobniji da nosimo odgovornosti, a naša će zrelost biti u skladu s prednostima koje uživamo.

Biljka raste primajući ono što je Bog pripremio da održi njezin život. Ona šalje svoje korijene u zemlju. Upija sunčevo svjetlo, rosu i kišu. Prima životodavne sastojke iz zraka. Tako i kršćanin treba rasti surađujući s božanskim silama. ... I kao što biljka pušta korijen u zemlju, tako se i mi moramo duboko ukorijeniti u Kristu. Kao što biljka prima sunčevo svjetlo, rosu i kišu, tako i mi moramo otvoriti svoje srce utjecaju Svetoga Duha. ... Oslanjajući se neprestano na Krista kao na svojeg Spasitelja, u svemu ćemo uzrastati u Njemu koji je naš Poglavar. (Isto, str. 35—37)

Kako da rastemo

“Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!” (2. Petrova 3,18)

Prednost je mladih da rastu u duhovnoj milosti i znanju dok rastu u Isusu. Mi ćemo se sve bolje upoznavati sa Isusom ako s dubokim zanimanjem budemo proučavali Pisma i ako zatim budemo pošli putovima istine i pravednosti koji su nam u Njemu otkriveni. Oni koji ustrajno rastu u milosti, bit će čvrsti u vjeri i stalno će napredovati.

U srcu svakog mladog čovjeka koji je odlučio postati učenik Isusa Krista treba se javiti želja da dostigne najviši kršćanski ideal, da bude Kristov suradnik. Ako sebi postavi cilj da bude u broju onih koji će se bez mane pojaviti pred Božjim prijestoljem, treba stalno napredovati. Jedini način da ostane jak jest da svakoga dana napreduje u duhovnom životu. Vjera će jačati ako pobjeđuje svaki put kad se suoči sa sumnjama i preprekama. Istinsko posvećenje je progresivno. Ako želimo napredovati u milosti i u poznavanju Isusa Krista, trebamo iskoristiti svaku prednost i svaku priliku da steknemo više znanja o životu i karakteru Isusa Krista.

Vjera u Isusa će rasti ako se budemo bolje upoznali sa svojim Otkupiteljem tako što ćemo razmišljati o Njegovom bezgrešnom životu i Njegovoj beskrajnoj ljubavi. Najveću moguću sramotu nanosimo Bogu ako govorimo da smo Njegovi učenici iako se udaljujemo od Njega, iako se ne hranimo niti krijepimo Njegovim Svetim Duhom. Kad rastemo u milosti, mi ćemo uživati da prisustvujemo vjerskim sastancima i da pred vjernicima radosno svjedočimo o Kristovoj ljubavi. Bog svojom milošću može umudriti mladog čovjeka, može i djeci dati znanja i iskustva. Oni svakoga dana mogu rasti u milosti. (MYP, str. 121,122)

Sve dok svoj pogled budemo upravljali na Začetnika i Svršitelja svoje vjere, bit ćemo sigurni. Naša ljubav mora pripadati onome što je gore, a ne onome što je na Zemlji. Vjerom se moramo odizati sve više i više u dostizanju Kristovih vrлина. Razmišljajući svakodnevno o Njegovoj nenadmašnoj privlačnosti, izrastat ćemo sve više u Njegovo slavno obličje. I dok tako budemo živjeli u zajedništvu s Nebom, uzalud će Sotona bacati svoje mreže da nas uhvati. (Isto, str. 104)

Uvjeti za kršćanski rast

"I ovo je moja molitva: Neka vaša ljubav sve više raste u pravoj spoznaji i svakom rasuđivanju ... da budete čisti i besprijeekorni za Kristov dan, na slavu i hvalu Božju puni roda." (Filipljanima 1,9-11)

Gdje ima života, ima i rasta i donošenja roda; ali ako ne budemo rasli u milosti, naša duhovnost će zakržljati, bit će bole-
žljiva, бесплодна. Jedino rastom, donošenjem roda, možemo ispu-
niti namjeru koju Bog ima s nama. Krist je rekao: "Otac moj
proslavit će se time što ćete roditi mnogo roda." (Ivan 15,8) Da
bismo rodili mnogo roda, moramo na najbolji način iskoristiti
svoje prednosti. Mi se moramo poslužiti svakom prilikom koju
smo dobili da steknemo snagu.

Neporočan, plemenit karakter sa svim svojim uzvišenim mo-
gućnostima pripremljen je za svako ljudsko biće. Međutim, mnogi
nemaju iskrenu želju za takvim karakterom. Oni se nisu spremni
odvojiti od zla da bi mogli steći dobro. ... Odbijaju blagoslove koji
bi ih doveli u sklad s Bogom. ... I zato ne mogu rasti.

Jedan od božanskih planova za rast jest davanje. Kršćanin
treba stjecati snagu snažeći druge. "Podašna duša nalazi okrepu,
i tko napaja druge, sam će se napojiti." (Izreke 11,25) Ovo nije
samo obećanje, to je božanski zakon, zakon po kojem Bog pro-
glašava da potoci dobročinstva, slično vodama velikog oceana,
moraju stalno kružiti, stalno se vraćati prema svojem izvoru. Ispu-
njavanje ovog zakona tajna je duhovnog rasta. ...

Ako s vjerom izlazimo pred Boga, On će nas primiti i dati
nam snage da se dalje uspinjemo prema savršenstvu. Ako pomno
odmjeravamo svaku riječ i svako svoje djelo, tako da ničim ne
osramotimo Boga koji nam je ukazao povjerenje, ako iskoristimo
svaku priliku koja nam se pruža, doći ćemo punu visinu rasta
muškaraca i žena u Isusu Kristu. ...

Kršćani, je li se Krist otkrio u nama? Činimo li sve što je u
našoj moći da steknemo tijelo koje se ne može lako oslabiti, um
koji gleda izvan kruga vlastitih probitaka prateći uzroke i posljedice
svakog postupka, koji se može uhvatiti u koštac s velikim pro-
blemima i svladati ih, volju koja je sposobna oduprijeti se zlu i
braniti dobro? Jesmo li razapeli sebe? Rastemo li do visine rasta
muškaraca i žena u Isusu Kristu, spremni da izdržimo teškoće
kao dobri vojnici križa? (ST, 12. lipnja 1901.)

Tajanstvena sila

“Tko god ih vidi, prepoznat će da su sjeme što ga Jahve blagoslovi.” (Izaija 61,9)

U planu otkupljenja ima tajni koje ljudski um ne može shvatiti, mnogo toga što ljudska mudrost ne može objasniti; međutim, priroda nam može otkriti mnoge činjenice povezane s tajnom pobožnosti. U svakom grmu, svakom drvetu koje nosi rod, u cijelom biljnom svijetu, u svemu se kriju pouke koje bismo morali proučavati. U rastu sjemena mogu se čitati tajne Božjega kraljevstva. Srcu koje je omekšano Božjom milošću, Sunce, Mjesec, zvijezde, drveće, cvijeće u polju, upućuju riječi savjeta. ...

Priroda sluša zakone koje joj je Bog postavio. Oblaci i oluje, svjetlo Sunca i pljuskovi, rosa i kiša, sve se nalazi pod Božjim nadzorom i sluša Njegovu zapovijed. U punoj poslušnosti prema Božjem zakonu, pšenična klica probija zemlju, “najprije u stabljiku, zatim klas — potom klas pun zrna” (Marko 4,28). Plod se već vidi u pupoljku i Gospodin ga razvija u pravo vrijeme zato što se ne odupire Njegovom utjecaju. ...

Zar je moguće da čovjek, stvoren prema Božjem obličju, obdaren razumom i govorom, jedini ne cijeni Njegove darove i ne priznaje Njegove zakone? ...

Bog želi da iz prirode steknemo pouku o poslušnosti. ... Knjiga prirode i pisana Riječ rasvjetljavaju jedna drugu. Obje nam pomažu da se bolje upoznamo s Bogom otkrivajući nam Njegov karakter i zakone preko kojih djeluje. (8T 326—328)

Pričajte svojoj djeci o čudotvornoj Božjoj sili. I dok budu proučavala veliki udžbenik prirode, Bog će utjecati na njihov um. Ratar ore zemlju i sije sjeme, ali ne može učiniti da sjeme uzraste. On se mora osloniti na Boga da učini ono što nikakva ljudska snaga ne može učiniti. Gospodin je stavio svoju životnu snagu u sjeme i čini da ono oživi. Pod Njegovim nadzorom klica života prodire kroz tvrdu koru i probijajući je izbija iz zemlje da rodi rod. ... I dok djeca slušaju o djelu koje Bog čini za sjeme, ona uče tajnu rasta u milosti. (CT 124,125)

Od djetinjstva

“Pustite dječicu k meni; nemojte im priječiti, jer takvima pripada kraljevstvo Božje!” (Marko 10,14)

U djeci koja su došla u dodir s Njim Isus je vidio muškarce i žene koji će postati nasljednici Njegove milosti i podanici Njegova kraljevstva. ... U svojem poučavanju On se spustio na razinu njihova razumijevanja. On, Veličanstvo Neba, nije s prijezirom odgovarao na njihova pitanja i pojednostavio je svoje važne pouke da bi odgovarale njihovom dječjem razumijevanju. On je u njihove umove posijao sjeme istine, koje će u godinama što dolaze izniknuti i donijeti rod za vječni život.

Još uvijek je točno da su djeca najspremnija prihvatiti pouke iz Evanđelja; njihova srca otvorena su božanskom utjecaju, snažna da zadrže primljene pouke. Mala djeca mogu biti kršćani s iskustvom koje je u skladu s njihovim godinama. Trebaju se odgajati u duhovnosti i roditelji im trebaju pružiti svaku prednost kako bi mogli oblikovati karakter po uzoru na Kristov. ...

Kršćanski djelatnik može postati Kristovo oruđe u dovođenju ove djece Spasitelju. Mudročću i istančanim razumijevanjem on ih može privezati za svoje srce ... i Kristovom ih milošću vidjeti preobražena karaktera, tako da se za njih može reći: “Jer takvima pripada kraljevstvo nebesko.” (*Isusov život*, str. 420—423)

Bog želi da svako dijete u svojim najranijim godinama postane i Njegovo dijete, da bude posvojeno u Njegovu obitelj. Iako nisu potpuno odrasli, mladi mogu postati članovi zajedništva u vjeri i steći vrlo dragocjena iskustva. ... I njihovo se srce s povjerenjem i ljubavlju može pridružiti Isusu i živjeti za Spasitelja. Krist ih može učiniti malim misionarima. Cjelokupni tijek njihovih misli može se promijeniti tako da im grijeh više ne izgleda privlačan, već da ga počnu izbjegavati i mrziti. (CT 169)

Spasitelj želi spasiti mlade. On će se radovati kad ih bude vidio pokraj svojeg prijestolja, odjevene u neokaljanu odjeću Njegove pravednosti. Na njihovu glavu želi staviti krunu života, slušati kako se njihovi radosni glasovi sjedinjavaju u odavanju časti, slave i veličanstva Bogu i Janjetu u pjesmi pobjede koja će odjekivati kroz nebeske prostore. (Isto, 48)

U domu

“Ako Jahve kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji.” (Psalam 127,1)

Bog želi da obitelji na Zemlji budu simbol obitelji na nebesima. Kršćanski domovi, uspostavljeni i vođeni u skladu s Božjim planom, spadaju među Njegova najuspješnija oruđa za oblikovanje kršćanskog karaktera i unapređenje Njegovog djela. (6T 430)

U Isusovom su životu prikazani važnost i mogućnosti obiteljskog života. On koji je došao s Neba da postane nama Uzorom i Učiteljem, proveo je trideset godina kao član obiteljskog domaćinstva u Nazaretu. (*Put u bolji život*, str. 215)

Njegova majka bila je Njegov prvi zemaljski učitelj. S njezinih usana i iz proročkih svitaka stjecao je pouke o onom što je nebesko. Živio je u seoskom domu vjerno i radosno dajući svoj doprinos u nošenju tereta domaćinstva. On je bio Zapovjednik Neba, anđeli su s radošću izvršavali Njegove naredbe, a sada je bio dragovoljni sluga, nježni i poslušni sin. ...

Tako pripremljen, pošao je u obavljanje svoje misije šireći u svakom trenutku svojega druženja s ljudima blagoslovljeni utjecaj, preobražavajuću silu kakvu svijet nikada nije osjetio. (8T 222,223)

Neka vaš dom bude takav da Krist može ući u njega kao trajni gost. Neka bude takav da ljudi steknu uvjerenje da ste bili s Isusom i da ste naučili od Njega. ...

Nebeski anđeli često posjećuju domove u kojima prevladava Božja volja. Pod utjecajem božanske milosti, takav dom postaje mjesto za osvježanje umornih, klonulih putnika. U njemu nema mjesta za sebičnost. Tu se stvaraju ispravne navike i brižljivo poštuju prava drugih. Vjera koja radi kroz ljubav i čisti dušu stoji za upravljačem usmjeravajući cijelo domaćinstvo. (FL 254)

Vrijednost vašeg kršćanstva mjeri se prema načinu vašeg življenja u domu. Kristova milost omogućuje onima koji je posjeduju da učine svoj dom sretnim mjestom, punim mira i odmora. (*Signs of the Times*, 14. listopada 1892.)

Neka svjetlo nebeske milosti obasja vaš karakter da i u vašem domu bude sunčano. (RH, 15. rujna 1891.)

Svakidašnja molitva

“Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi!” (Luka 9,23)

Da bismo razvili karakter koji Bog može prihvatiti, moramo izgraditi pravilne navike u svom vjerskom životu. Svakodnevna molitva je isto toliko važna za rast u milosti, pa i za sam duhovni život, koliko i zemaljska hrana za tjelesno blagostanje. Naviknimo se često uzdizati svoje misli Bogu u molitvi. Ako nam misli lutaju, moramo ih vraćati; ako ulažemo ustrajne napore, navika će nam to konačno olakšati. Mi se ni za jedan trenutak ne smijemo odvojiti od Krista ako želimo ostati sigurni. Njegova prisutnost nas može pratiti na svakom koraku, ali jedino ako poštujemo uvjete koje je On sam postavio.

Vjera mora postati nešto najglavnije u našem životu. Sve drugo mora biti drugorazredno i njoj potčinjeno. Sve sposobnosti naše duše, tijela i duha moraju biti uključene u kršćansku borbu. Moramo tražiti od Krista snage i milosti, i postići ćemo pobjedu isto tako sigurno kao što je sigurno da je Isus umro za nas. (*Poruka mladima*, str. 64,65)

Na početku dana nemojte se, dragi mladići i djevojke, zanezariti iskreno pomoliti Isusu i zatražiti od Njega da vam pokloni snagu i milost u odupiranju kušnjama neprijatelja, bez obzira u kojem se obliku pojavile. Ako se budete iskreno molili, u vjeri i skrušenosti duše, Gospodin će čuti vašu molitvu. Ali, ne možete se samo moliti, morate biti budni i bdjeti! ...

Djeca i mladi mogu doći Isusu sa svojim bremenima i strahovanjima, uvjereni da će On čuti njihove pozive, da će im dati ono što im je potrebno. Budite iskreni, budite odlučni! Pozovite se na Božje obećanje i onda vjerujte bez ikakve sumnje. Nemojte čekati da osjetite neko posebno uzbuđenje prije nego budete sigurni da vas je Gospodin uslišao. Nemojte propisivati Gospodinu neki poseban način na koji će raditi za vas, da biste mogli vjerovati da doista primete ono što ste tražili; umjesto toga, oslonite se na Njegovu Riječ, a ostalo prepustite Gospodnjim rukama, s punom vjerom da će vaša molitva biti uslišana i da će odgovor doći upravo u vrijeme i na način da vam, po mišljenju vašeg nebeskog Oca, posluži na dobro; a onda živite u skladu sa svojim molitvama! Hodite ponizno pred Bogom i nastavite ići naprijed! (Isto, str. 70,71)

Molitva na tihom mjestu

**“Tražite Jahvu i njegovu snagu, tražite svagda njegovo lice!”
(1. Ljetopisa 16,11)**

Kad je bio na Zemlji, Isus je svoje učenike učio kako da se mole. On im je preporučao da sve svoje dnevne potrebe iznesu Bogu i da sve svoje brige bace na Njega. Obećanje koje je dao njima, da će im molitve biti uslišane, dao je i nama. (*Put Kristu*, str. 80)

Imajte određeno mjesto za tajnu molitvu. Isus je birao osobita mjesta za razgovor s Bogom, a tako i mi trebamo činiti. Trebali bismo se često povlačiti na neko mjesto, koliko god bilo skromno, gdje možemo biti sami s Bogom.

Na osamljenom mjestu molitve, gdje nas može vidjeti samo Božje oko i čuti samo Njegovo uho, možemo izlijevati sve svoje najskrivene želje i čežnje Ocu, punom neizmjerne milosti. Dok duša u miru i spokoju čeka, glas koji nikad nije propustio odgovoriti na vapaj nevoljnika, progovorit će i našim srcima. ...

Ako Krist bude svakodnevno s nama, osjetit ćemo da nas okružuje sila nevidljivog svijeta. Gledanjem u Isusa preobrazit ćemo se u Njegovo obličje. Promatranjem se mijenjamo. Karakter postaje nježan, ugladen i oplemenjen za nebesko kraljevstvo. Sigurna posljedica naših razgovora i zajednice s Gospodinom bit će napredovanje u pobožnosti, čistoći i revnosti. Postajat ćemo sve razboritiji u svojim molitvama. Primamo božanski odgoj, i to se pokazuje u životu punom marljivosti i revnosti.

Duša koja se obraća Bogu tražeći pomoć, potporu i snagu svakodnevnom, usrdnom molitvom, imat će plemenite težnje, jasno shvaćanje istine i dužnosti, uzvišene pobude za rad. Nprestano će biti gladna i žedna pravednosti. Održavajući vezu s Bogom, moći ćemo na bližnje prenositi svjetlost, mir i vedrinu što vladaju u našem srcu. Snaga koju smo stekli moleći se Bogu, sjedinjena s ustrajnim naporima da postanemo promišljeniji i brižljiviji, priprema nas za svakodnevne dužnosti i održava spokoj duha u svim okolnostima. (*Isusov govor na Gori*, str. 115—117)

Vjera mora otpočeti pražnjenjem i čišćenjem srca i mora se njegovati svakidašnjom molitvom. (4T 535)

Trajno djelo

“Ovo je, naime, volja Božja: vaše posvećenje.” (1. Solunjanima 4,3)

Posvećenje nije djelo trenutka, sata ili dana. To je trajni rast u milosti. Mi danas ne znamo koliko će oštra biti naša sutrašnja borba. Sotona je živ i aktivan, i svakoga dana moramo ozbiljno vapiti Bogu i tražiti pomoć i snagu da mu se odupremo. Dok god Sotona bude vladao, mi ćemo morati pokoravati sebe, nadvladavati ukorijenjene grijeha i neće biti vremena za odmaranje, neće biti mjesta na koje bismo mogli doći i reći da smo potpuno dostigli cilj. ...

Kršćanski život je stalno kretanje naprijed. Isus čisti i oplemenjuje pripadnike svojega naroda; i kada se Njegov lik bude savršeno obnovio u njima, bit će savršeni i sveti, pripremljeni da budu preneseni na Nebo. Veliko djelo obvezuje kršćanina. Dobili smo opomenu da se očistimo od svake nečistoće tijela i duha, da se usavršavamo u svetosti i strahu Božjem. Ovdje vidimo od čega se sastoji to veliko djelo. Kršćanina očekuje trajan posao. (1T 340)

Nitko ne može sebe smatrati živim kršćaninom ako ne stječe svakidašnja iskustva u onome što je Božje, ako svakodnevno ne vježba samoodricanje, radosno nošenje križa i koraćanje za Kristom. Svaki živi kršćanin svakoga dana napredovat će u svojem duhovnom životu. I dok se bude približavao savršenstvu, doživljavat će iskustvo svakidašnjeg obraćenja Bogu; a obraćenje neće biti završeno sve dok ne dostigne savršenstvo kršćanskog karaktera, punu spremnost za završno djelo besmrtnosti. ...

Vjera nije samo neka emocija, neki osjećaj. To je načelo utkano u sve svakidašnje životne dužnosti i pothvate. ... To je ustrajnost u činjenju dobra koje će oblikovati karakter za Nebo. (2T 505—507)

Mi moramo živjeti za Krista iz minute u minutu, iz sata u sat, iz dana u dan; tada će Krist stanovati u nama, a kada se budemo sastajali, Njegova ljubav bit će u našim srcima, izljevati će se kao izvor u pustinji osvježavajući sve i čineći da i oni koji se nalaze na rubu propasti požele da se napiju vode života. (5T 609)

U jednostavnoj vjeri, punoj pouzdanja

"I to preobilna bijaše milost našega Gospodina zajedno s vjerom i ljubavlju kojima je korijen u Kristu Isusu." (1. Timoteju 1,14)

Vaša je stalna prednost da rastete u milosti, da napredujete u spoznaji i ljubavi Božjoj ukoliko održite sveto zajedništvo s Kristom koje ste uspostavili. U jednostavnosti ponizne vjere tražite od Gospodina da rasvijetli vaš razum da možete prepoznati i cijeniti dragocjene istine Njegove riječi. Tako ćete moći rasti u milosti i jednostavnoj vjeri punoj povjerenja. I onda će vaše svjetlo obasjati sve s kojima se družite. Neka vaše misli budu upravljene prema Spasitelju. ...

Potrudite se da vaš duhovni život ne postane siromašan, boležljiv, neuspješan. Ima mnogo onih kojima su potrebne riječi kršćanina i njegov primjer. Slabost i neodlučnost izazivaju napade neprijatelja i on će često pobjeđivati sve one koji ne budu ubrzali svoj duhovni rast u spoznaji istine i pravednosti. (*Letter 36, 1901.*)

Istinska vjera uvijek djeluje preko ljubavi. Kada gledate na Golgotu, vi to ne činite samo da biste umirili svoju savjest zbog zanemarivanja dužnosti, da biste se udobnije smjestili i spavali, već da biste razbuktali vjeru u Isusa, vjeru koja će djelovati čisteći dušu od naslaga sebičnosti. Kada se vjerom uhvatimo za Isusa, naš posao je tek započeo. Svaki čovjek ima pokvarene i grešne navike koje mora svladati upornim nastojanjem. Od svake duše traži se da sudjeluje u borbi vjere. Ako netko postane Kristov sljedbenik, ne može i dalje biti nepošten u poslovima, tvrdoga srca, lišen sućuti ... ne može biti ohol, ne može se služiti oštrim riječima, kудiti i osuđivati. (6BC 1111)

Neka vjera, slično palminom drvetu, pusti svoj korijen koji duboko prodire ispod onoga što se vidi na površini i neka dobije duhovno osvježenje na živim izvorima Božje milosti i milosrđa. Izvor vode koja teče u vječni život doista postoji. Vi morate crpiti svoj život iz tog skrivenog izvora. Ako se oslobodite sebičnosti, ako ojačate svoju dušu stalnom vezom s Bogom, možete unaprijediti sreću svih s kojima dolazite u dodir. Vi ćete tada zapažati zanemarene, poučavati one koji ne znaju, hrabriti potlačene i obeshrabrene i, koliko god je to moguće, olakšavati patnje nevoljnima. I ne samo da ćete drugima pokazivati put koji vodi prema Nebu, nego ćete i sami hodati tim putem. (4T 567)

Prebivati u Kristu

“Ja sam trs, vi ste mladice. Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti.” (Ivan 15,5)

Mnogi smatraju da neki dio posla moraju obaviti sami. Pozdali su se u Krista da dobiju oprost grijeha, ali se sada trude živjeti pravedno vlastitim naporima. Međutim, svaki je takav napor uzaludan. Isus kaže: “Jer bez mene ne možete ništa učiniti!” (Ivan 15,5) Naš rast u milosti, naša radost, naša korisnost — sve to ovisi o našem jedinstvu s Kristom. Zbog zajednice s Njime svakog dana i sata, zbog nastavanja u Njemu, mi rastemo u milosti. On nije samo Začetnik, već i Završitelj naše vjere! To je Krist, prvi i posljednji i uvijek. On mora biti s nama ne samo na početku i na kraju našega puta, već i na svakom koraku kroz život. David kaže: “Jahve mi je svagda pred očima; jer mi je zdesna, neću posrnuti.” (Psalam 16,8)

Pitate li: “Kako trebam nastaviti u Kristu?” Isto onako kako ste Ga primili u početku. “Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u Njemu živjeti.” (Kološanima 2,6) ... Predali ste se Bogu da budete potpuno Njegovi, da Mu služite i da Ga slušate, i prihvatili ste Krista kao svojega Spasitelja. Niste mogli sami okajati svoje grijeha ili promijeniti svoje srce, ali ste se predali Bogu vjerujući da je On zbog Krista sve to učinio za vas. Vjerom ste postali Kristovi i vjerom trebate rasti u Njemu — dajući i uzimajući. Da biste se predali Njemu i bili poslušni svim Njegovim zahtjevima, trebate dati sve: svoje srce, svoju volju, svoju službu. Vi morate i uzeti sve: puninu svih blagoslova — Krista, da nastava u vašem srcu, da bude vaša snaga, vaša pravednost, vaš vječni Pomoćnik i da vam daruje snagu da biste bili poslušni. ...

Vaša je slabost sjedinjena s Njegovom snagom, vaše neznanje s Njegovom mudrošću, vaša krhkost s Njegovom izdržljivošću. Ne trebate gledati sebe, ne trebate se baviti sobom — gledajte na Krista! Neka se vaše misli bave Njegovom ljubavlju, ljepotom i savršenstvom Njegova karaktera. Krist u svojem samoodricanju, Krist u svojem poniženju, Krist u svojoj čistoći i svetosti, Krist u svojoj neusporedivoj ljubavi — to je tema o kojoj treba razmišljati vaša duša. Ljubeći Njega, oponašajući Ga, potpuno se oslanjajući na Njega, preobrazit ćete se i postati slični Njemu. (*Put Kristu*, str. 59—61)

Tjelesno i duhovno

“Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.” (3. Ivanova 2)

Gospodin želi da Njegova djeca uzrastu do visine rasta muškaraca i žena u Kristu Isusu. Da bi to postigli, trebaju se pravilno služiti svim sposobnostima uma, duše i tijela. Oni ne mogu sebi dopustiti da nekorisno rasipaju bilo koju umnu ili tjelesnu snagu.

Kako sačuvati zdravlje jedno je od najvažnijih pitanja. Kada ga razmatramo u strahu Božjemu, shvatit ćemo da je najbolje, i za tjelesno i za duhovno napredovanje, da naša prehrana bude jednostavna. Strpljivo razmotrimo ovaj problem. ...

Oni koji su primili uputu o štetnosti mesne hrane, čaja i kave, bogato začinjene i na nezdrav način pripremljene hrane, i koji su odlučili sklopiti s Bogom zavjet na žrtvi, neće i dalje popuštati svojim prohtjevima i uzimati hranu za koju znaju da nije zdrava. Bog zahtijeva da se prohtjevi očiste, da se poštuje načelo samoodricanja u onome što znamo da nije dobro. To je djelo koje se mora obaviti prije nego što Božji narod bude mogao stati pred Njega kao savršen. ...

Bog od svojeg naroda zahtijeva stalno napredovanje. Mi moramo shvatiti da je popuštanje apetitu najveća prepreka umnom napredovanju i posvećenju duše. Iako toliko ističemo zdravstvenu reformu, mnogi među nama i dalje se hrane na neodgovarajući način. Popuštanje apetitu najveći je uzrok tjelesnog i umnog slabljenja i najvećim je dijelom temelj malaksalosti i prerane smrti. Neka oni koji nastoje steći čistoću duha imaju na umu da se u Kristu krije snaga za vladanje apetitom. (9T 153—156)

Tjelesno zdravlje mora se smatrati važnim za rast u milosti i za stjecanje uravnoteženog karaktera. ... Pogrešna prehrana dovodi do pogrešnog razmišljanja i ponašanja. Danas se svi moraju okušati i ispitati. Mi smo se krstili u Krista i ako učinimo svoj dio odvojivši se od svega što bi nas moglo povući dolje ... bit će nam dana snaga da u svemu uzrastemo u Kristu koji je naša živa Glava, i vidjet ćemo spasenje Božje. (Isto, 160)

Čuvanje srca

**“A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.”
(Izreke 4,23)**

Marljivo čuvanje srca važno je za zdrav rast u milosti. Srce u nepreporođenom stanju sjedište je nesvetih misli i grešnih strasti. Kada je postalo pokorno Kristu, uz pomoć Duha bit će očišćeno od svake nečistoće. To nije moguće postići bez pristanka pojedinca.

Kada se duša očisti, dužnost je kršćanina da je očuva neokaljanom. Izgleda da mnogi misle kako Kristova vjera ne poziva na odbacivanje svakidašnjih grijeha, na oslobađanje od navika koje u svojim lancima drže dušu. Iako se odriču nekih običaja koji im opterećuju savjest, ne predstavljaju Krista u svojem svakidašnjem životu. Sličnost Kristu nije unesena u njihov dom. Ne pokazuju promišljenost i brižljivost prigodom izbora riječi. Često izgovaraju osorne, nestrpljive riječi, riječi koje raspaljuju najgore strasti ljudskog srca. Takvima je potrebna trajna Kristova prisutnost u srcu. Jedino Njegovom snagom mogu sačuvati vlast nad svojim riječima i djelima. ...

Izgleda da je mnogima žao vremena provedenog u razmišljanju, u proučavanju Pisma, u molitvi, kao da je tako provedeno vrijeme uzalud utrošeno. Voljela bih kada biste svi sagledali te probleme u svjetlu koje vam Bog želi dati, jer biste tada Božje kraljevstvo smatrali najvažnijim. Kada bi se vaše srce držalo Neba, oživjele bi novom snagom i sve vaše vrline; to bi isto tako unijelo život i u sve vaše dužnosti. ... Kao što tjelesno vježbanje pojačava apetit, kao što daje snagu i zdravu energiju tijelu, tako i duhovno vježbanje dovodi do porasta milosti i duhovne energije. ...

Neka se Bogu uzdigne molitva: “Čisto srce stvori mi, Bože!” (Psalam 51,12) U neporočnoj, očišćenoj duši stanuje Krist, a iz preobilja onoga što je u srcu, izlazi život. Ljudska volja treba se pokoriti Kristu. Umjesto da idemo dalje svojim putem, umjesto da sebičnošću otvrdnemo svoje srce, bilo bi mnogo bolje da otvorimo srce utjecaju Božjega Duha. Praktična vjera širi svoj miris na sve. To je miris života za život. (3BC 1157)

Prvo treba osloboditi srce

“Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom! Druga je ova: ‘Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!’ Druge zapovijedi veće od ovih nema.” (Marko 12,30.31)

Na ovim dvjema zapovijedima utemeljena je cjelokupna dobrobit i dužnost moralnog bića. Oni koji prema drugima ispunjavaju svoje dužnosti onako kao što bi htjeli da drugi ispunjavaju svoje dužnosti prema njima, stavljaju se u položaj u kojem im se Bog može otkriti. Oni će zadobiti Njegovo odobravanje. Postat će savršeni u ljubavi i njihov rad i njihove molitve neće biti uzaludni. Oni će stalno dobivati milost i istinu s Izvora milosti i isto tako obilno dijeliti bližnjima božansko svjetlo i spasenje koje su primili. ...

Sebičnost je odvratna u očima Boga i svetih anđela. Zbog ovoga grijeha mnogi propuštaju dobro koje su sposobni zadobiti. Sebičnim očima promatraju ono što imaju, ne vole bližnje i ne nastoje zadovoljiti njihov probitak onoliko koliko nastoje zadovoljiti svoj. Oni preokreću božanski redosljed. Umjesto da čine za druge, oni žele da drugi čine za njih; oni čine za sebe ono što bi željeli da drugi čine za njih, a drugima čine ono što nikako ne bi željeli da im se uzvratiti na isti način. (2T 550,551)

Kako možemo rasti u milosti? To je moguće jedino pod uvjetom da svoje srce ispraznimo od sebičnosti i ponudimo ga Nebu da bude oblikovano po božanskom Uzoru. Mi se možemo povezati sa živim kanalom svjetla, možemo se osvježiti nebeskom rosom, pljuskovi s Neba mogu se izliti na nas. I kada iskoristimo Božji blagoslov, moći ćemo primiti veću mjeru Njegove milosti. Kada naučimo opstati gledajući Onoga koji je nevidljiv, preobraziti ćemo se u Kristovo obličje. Kristova milost neće nas učiniti oholima, neće doprinijeti da uzdignemo sebe, već da postanemo krotki i ponizni u srcu. (7BC 947)

Rast u milosti neće vas učiniti ponosnima, samouvjerenima i oholima, već će vas učiniti svjesnijima vaše ništavnosti i činjenice da potpuno ovisite o Gospodinu. (*Youth's Instructor*, 11. kolovoza 1892.)

Zamke koje treba izbjeći

“Jer ništa od onoga što je u svijetu — požuda tijela, požuda očiju, oholost zbog imetka — ne dolazi od Oca, nego dolazi od svijeta.” (1. Ivanova 2,16)

Oholost i ljubav prema svijetu zamke su koje stvaraju veliku smetnju duhovnosti i rastu u milosti.

Ovaj svijet nije kršćaninovo Nebo, već samo Božja radionica u kojoj se trebamo pripremiti za sjedinjenje s bezgrešnim anđelima na svetom Nebu. Naš um neprestano se mora privikavati da se bavi plemenitim, nesebičnim mislima. Ta je priprema nužna da bismo uvježbali snage koje nam je Bog dao kako bi se Njegovo ime na najbolji način proslavilo na Zemlji. Mi smo odgovorni za sve plemenite osobine koje smo dobili od Njega, i kada bismo ih koristili na način koji On nije odredio, pokazali bismo duboku nezahvalnost prema Njemu. Služba Bogu zahtijeva sve snage našega bića i mi nećemo ostvariti Božji plan ako te snage ne dovedemo do najvišeg stupnja savršenstva, ako ne naučimo svoj um da s uživanjem razmišlja o nebeskim temama, ako ispravnim postupanjem ne ojačamo i ne oplemenimo snagu svoje duše da djeluje Bogu na slavu. ...

Ako svoj um ne naviknemo da se bavi vjerskim temama, on će na tom području ostati slab i nemoćan, a biti jak kad razmišljamo o svjetovnim pothvatima jer je u tom smjeru uvježbavan i za to ojačan. Razlog zašto je ljudima tako teško živjeti vjerskim životom krije se u tome što svoj um ne navikavaju na pobožnost. On je podučavan da se kreće u suprotnom smjeru. Ako um ne bude stalno zauzet stjecanjem duhovnog znanja, ako ne bude nastojao shvatiti tajnu pobožnosti, neće moći cijeniti ono što je vječno. ... Kada je srce podijeljeno, kada se bavi pretežno svjetovnim predmetima, a samo povremeno nebeskim, neće doći do posebnog jačanja duhovne snage. (2T 187—189)

Dok svjetovni ljudi s mnogo revnosti i ambicije nastoje sebi osigurati zemaljska blaga, pripadnici Božjeg naroda neće se prilagođavati svijetu, već će svojim ozbiljnim, budnim stavom, dok čekaju svojega Gospodina, pokazati da su se promijenili; da njihov dom nije na ovome svijetu, već da teže za onom boljom, nebeskom domovinom. (Isto, 194)

U poniznosti

“Jer se Bog protivi oholima, a poniznima daje milost.” (1. Petrova 5,5)

Privržena ljubav i nesebična odanost koju nalazimo u Ivanovu životu i karakteru pružaju pouke neizrecive vrijednosti za kršćansku Crkvu. Ivan nije po prirodi posjedovao svetost karaktera koja se poslije očitovala u njegovom životu. U naravi je imao ozbiljne nedostatke. Bio je ne samo ohol, samosvjestan i željan časti, već i nagao i osvetoljubiv. ... Ali iza svega toga božanski je Učitelj vidio gorljivo, iskreno i ljubazno srce. Isus je ukorio njegovu sebičnost, razočarao njegove težnje, iskušao njegovu vjeru. No otkrio mu je ono za čim je težila njegova duša — ljepotu svetosti i snagu ljubavi koja preobražava. (*Djela apostolska*, str. 339)

Kristove pouke kojima je isticao krotkost, poniznost i ljubav, osobine bitne za rast u milosti i osposobljavanje za Njegovo djelo, bile su od najveće vrijednosti za Ivana. On je cijenio svaku pouku i stalno nastojao svoj život uskladiti s božanskim uzorom. Ivan je počeo nazirati Kristovu slavu — ne svjetovnu raskoš i moć kojima je bio poučen da se nada, već “slavu koju ima kao Jednorodjenac od Oca — pun milosti i istine” (Ivan 1,14). ... Ivan je želio biti sličan Isusu i pod preobražavajućim utjecajem Kristove ljubavi postao je krotak i ponizan. Njegovo “ja” bilo je skriveno u Isusu. (Isto, str. 342)

Gospodin Isus tražio je suradnju onih koji će postati prodvodnici Njegove milosti. Prvo što trebaju naučiti svi koji će postati Božji suradnici pouka je o nepovjerenju u samoga sebe; tada će biti spremni da dobiju Kristov karakter. To se ne može steći obrazovanjem u najvišim školama. To je plod mudrosti koja se može dobiti samo od božanskog Učitelja. ...

Ljudi najvišeg obrazovanja u umjetnosti i znanosti naučili su dragocjene istine iz života jednostavnih kršćana koje je svijet smatrao nekim. Međutim, ovi neznani učenici stekli su svoj odgoj u školi koja je viša od svih drugih. Sjedili su kraj nogu Onoga koji je govorio kao što “čovjek nikad nije govorio”. (*Isusov život*, str. 189,191)

U ljubaznosti

"Obucite se, dakle, budući da ste izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost!" (Kološanima 3,12)

Neka zakon ljubaznosti bude na vašim usnama i ulje milosti u vašem srcu. To će donijeti prekrasne rezultate. Postat ćete nježni, suosjećajni, uslužni. Vama su doista potrebne sve te vrline. Vi morate primiti Svetoga Duha i unijeti Ga u svoj karakter; On će tada djelovati kao sveti oganj iz kojega se širi miris i uzdiže prema Božjem prijestolju, ne s usana onoga koji osuđuje, već onoga koji liječi ljudske duše. Vaše lice odražavat će božanski lik. ... Promatrajući Kristov karakter, vi ćete se preobraziti u Njegovu obličje. Jedino Kristova milost može promijeniti vaše srce i učiniti da odražavate lik Gospodina Isusa. Bog nas poziva da budemo slični Njemu — čisti, sveti, neokaljani. Mi trebamo nositi božanski lik. ...

Gospodin Isus je naš jedini Pomoćnik. Njegovom milošću naučit ćemo njegovati ljubav, govoriti ljubazno i nježno. Njegovom milošću naše hladno, grubo ponašanje bit će promijenjeno. Zakon ljubaznosti bit će na našim usnama tako da oni koji se nalaze pod dragocjenim utjecajem Svetoga Duha neće smatrati znakom slabosti da plaču s onima koji plaču, da se raduju s onima koji se raduju. Mi trebamo njegovati nebeske karakterne vrline. Trebamo naučiti što znači biti dobre volje prema svim ljudima, njegovati iskrenu želju da budemo kao sunčevo svjetlo, a ne kao sjenka u životu drugih ljudi. (3BC 1164)

Iskoristite svaku priliku da doprinesete sreći onih koji se nalaze oko vas, da s njima podijelite svoje tople osjećaje. Riječi ljubaznosti, pogledi puni suosjećanja, izrazi priznanja bit će mnogoj napaćenoj duši kao čaša hladne vode žednom putniku. ...

Živite u svjetlu Spasiteljeve ljubavi. Onda će vaš utjecaj biti na blagoslov svijetu. Neka vama upravlja Kristov Duh. Neka zakon ljubaznosti uvijek bude na vašim usnama. Strpljenje i nesebičnost obilježavaju riječi i postupke onih koji su nanovo rođeni, koji žive novim životom u Kristu. (7T 50)

Stalno upoznavati Boga

**“Težimo da upoznamo Jahvu: k'o zora pouzdan mu dolazak.”
(Hošea 6,3)**

Krist je došao da ljudsku obitelj nauči putu spasenja, i On je taj put tako jasno pokazao da i malo dijete može ići njim. On je pozvao svoje učenike da ustraju u upoznavanju Gospodina; i dok iz dana u dan budu slijedili Njegovo vodstvo, naučit će da je “ko zora pouzdan mu dolazak”.

Promatrali ste izlazak Sunca i postupno nastajanje dana na Zemlji i na nebu. Malo-pomalo zora sviće, dok se najzad ne pojavi i Sunce; a onda svjetlo postaje sve jače i jače, dok konačno ne dostigne puni podnevni sjaj. To je prekrasna slika onoga što Bog želi učiniti za svoju djecu na području usavršavanja njihovog kršćanskog iskustva. Kad iz dana u dan budemo hodili u svjetlu koje nam je dao, u dragovoljnoj poslušnosti svim Njegovim zahtjevima, naše iskustvo jačat će i i postajati sve dublje, dok ne dostignemo punu visinu rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu. ...

Krist nije došao na Zemlju kao kralj da vlada narodima. Došao je kao skroman čovjek, da bude kušan, da svlada kušnja, da ustraje u spoznavanju Gospodina, kao što bismo trebali i mi činiti. Prilikom proučavanja Njegovog života saznat ćemo koliko će Bog preko Njega učiniti za svoju djecu. Naučit ćemo da naše nevolje, ma koliko bile velike, ne mogu nadmašiti one koje je Krist izdržao da bismo mi upoznali put, istinu i život. Usuglašavajući svoj život s Njegovim primjerom, trebamo pokazati da cijenimo žrtvu koju je prinio zbog nas. (MYP, str. 15,16)

Kao što se cvijet okreće prema suncu da bi mu blistave zrake pomogle u usavršavanju ljepote i simetrije, tako se i mi moramo okrenuti Suncu pravednosti da bi nas mogla obasjati nebeska svjetlost, da bi se naš karakter mogao razvijati po Kristovu uzoru. ... Da biste živjeli svetim životom, vi ovisite o Kristu kao što loza ovisi o matičnom trsu da bi rasla i donosila rod. Odvojeni od Njega, nemate života. Nemate snage oduprijeti se kušnji ili rasti u milosti i svetosti. Nastavajući u Njemu, možete napredovati. Crpeći život od Njega, nećete se sušiti niti ostati bez roda. Bit ćete kao “stablo zasađeno pokraj voda tekućica.” (Psalam 1,3) (*Put Kristu*, str. 58,59)

Odražavati Isusov lik

“Nikakva ružna riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo korisna za izgradnju gdje je potrebno, da iskaže dobroćinstvo slušateljima.” (Efežanima 4,29)

Imam stalnu želju da se u meni oblikuje Krist, nada slave. Čeznem da se svakoga dana uljepšavam krotkošću i nježnošću Isusa Krista rastući u milosti i spoznaji sve do pune visine rasta muškaraca i žena u Kristu Isusu. Milošću koja mi je dana u Isusu Kristu, kao jedinka moram održavati svoju dušu u dobrom zdravlju tako što ću je stavljati na raspolaganje kao kanal kojim će Njegova milost, Njegova ljubav, Njegovo strpljenje, Njegova krotkost, poteći u svijet. To je moja dužnost kao i dužnost svakog vjernika Crkve koji tvrdi da je sin i kći Božja.

Gospodin Isus Krist učinio je svoju Crkvu čuvarem svete istine. On je njoj dao posao da ostvari Njegove namjere i planove da spasi duše prema kojima je pokazao takvo zanimanje, takvu neizmjernu ljubav. Kao Sunce u odnosu na naš svijet, On se uzdiže iznad moralne tame — kao Sunce Pravednosti. Kazao je o samome sebi: “Ja sam svjetlo svijeta.” (Ivan 8,12) Svojim sljedbenicima je poručio: “Vi ste svjetlo svijetu.” (Matej 5,14) ... Odražavajući Isusa Krista ljepotom i svetošću svojega karaktera, svojim neprestanim samoodricanjem i odvajanjem od svih idola, malih i velikih, pokazuju da su učili u Kristovoj školi. (*Manuscript* 53, 1890.)

Pismo kaže o Kristu da je ljubaznost tekla s Njegovih usana i da je znao “riječju krijeviti umorne” (Izaija 50,4). Gospodin nas poziva: “Neka vaša riječ bude ljubezna, solju začinjena!” (Kološanima 4,6) “Nikakva ružna riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo korisna za izgradnju gdje je potrebno, da iskaže dobroćinstvo slušateljima.” (Efežanima 4,29)

Kad nastojimo popraviti ili reformirati druge, moramo pazljivo birati riječi. One mogu biti miris života na život ili smrti na smrt. ... Svi oni koji žele zastupati načela istine, trebaju biti pomazani nebeskim uljem ljubavi. U svim okolnostima ukor se mora izgovarati s ljubavlju, i tek tada će naše riječi izazivati promjenu, a neće razdraživati. Krist će nam u tome dati snagu i silu svojim Svetim Duhom. To je Njegovo djelo. (*Isusove usporedbe*, str. 226,227)

Kada doživimo neuspjeh

“Ne raduj se mome zlu, dušmanko moja, ako sam pao, ustat ću; ako boravim u tminama, Jahve je svjetlost moja.” (Mihej 7,8)

Ništa osim božanske sile ne može obnoviti ljudsko srce i nadahnuti dušu Kristovom ljubavlju, koja će se uvijek pokazivati u obliku ljubavi prema onima za koje je On umro. Rod su Duha ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, vjera, krotkost, suzdržljivost. Kada se čovjek obrati Bogu, dobiva novi moralni smisao, novu poticajnu silu, počinje voljeti ono što Bog voli. ... Ljubav, radost, mir i neizreciva zahvalnost prožimat će njegovu dušu i jezik blagoslovljenoga klicat će: “Tvoja me brižljivost uzvisi.” (Psalam 18,36)

Međutim, oni koji čekaju na čarobnu promjenu u svojem karakteru bez odlučnog napora sa svoje strane da pobijede grijeh, bit će razočarani. Mi se nemamo nikakvog razloga plašiti dok gledamo na Isusa, nemamo nikakvog razloga sumnjati da je On sposoban da potpuno spasi one koji dolaze k Njemu; trebamo se stalno plašiti da naša stara narav ponovno ne stekne vlast nad nama, da neprijatelj ne smisli neku zamku u koju bismo pali i ponovno postali njegovi zarobljenici. Mi trebamo graditi svoje spašenje sa strahom i drhtanjem, jer je Bog koji djeluje u nama da hoćemo i činimo što je Njemu ugodno. ...

Svakoga se dana trebamo razvijati u duhovnoj ljepoti. Često ćemo doživljavati poraze u svojim naporima da slijedimo božanski Uzor. Često ćemo se morati saginjati kraj Isusovih nogu i plakati zbog svojih nedostataka i pogrešaka; ali ne smijemo se razočarati. Trebamo se moliti još usrdnije, vjerovati potpunije, pokušavati ponovno još odlučnije uzrasti u obličje našega Gospodina. Kada izgubimo povjerenje u svoju snagu, mi ćemo se osloniti na snagu svojega Otkupitelja, upućivat ćemo hvalu Bogu koji je zdravlje našega lica i naš Bog. ...

Gledanjem se trebamo mijenjati; i dok budemo razmišljali o savršenstvu svojega božanskog Uzora, poželjet ćemo se potpuno preobraziti, obnoviti se u obličje Njegove neporočnosti. Vjerom u Božjega Sina nastupa promjena karaktera i dijete srdžbe postaje Božje dijete. (1SM 336—338)

Gostiti se Njegovom Riječju

“A sad vas preporučujem Bogu i riječi — njegovoj milosti, njemu koji može sagraditi i dati vam baštinu među svima posvećenima.” (Djela 20,32)

Veliko i važno znanje jest poznavanje Boga i Njegove riječi. ... Svakoga dana treba se povećavati naše duhovno razumijevanje; kršćanin će rasti u milosti upravo u onoj mjeri u kojoj se bude oslanjao na Božju riječ i cijenio njezin nauk, razmjerno navici da razmišlja o onom što je božansko. (RH, 17. travnja 1888.)

Dajući nam prednost da proučavamo Njegovu Riječ, Gospodin je stavio pred nas bogatu gozbu. Mnogi se blagoslovi mogu dobiti kada se gostimo Njegovom riječju koju je On predstavio kao svoje tijelo i krv, svoj Duh i život. Hraneći se Njegovom Riječju, povećavamo svoju duhovnu snagu, rastemo u milosti i spoznaji istine. Pritom se polako stvara i učvršćuje navika vladanja sobom. Slabosti djetinjstva — razdražljivost, tvrdoglavost, sebičnost, naglost, strastvenost — nestaju i umjesto njih razvijaju se vrline kršćanske muževnosti i ženstvenosti. (CT 207)

Gospodin nam je u svojoj velikoj milosti u Svetom pismu otkrio pravila svetog življenja.

Nadahnuo je svete ljude da zapišu, nama na blagoslov, savjete u vezi s opasnostima koje nas čekaju na našem putu i kako da ih izbjegnemo. Oni koji poslušaju Njegov nalog da pretražuju Pisma, neće ostati u neznanju o svemu tome. Usred opasnosti posljednjih dana, svaki vjernik crkve treba razumjeti razloge svoje nade i svoje vjere — razloge koji se lako mogu shvatiti. Bit će to dovoljno da zaokupi naše misli, ako želimo rasti u milosti i u spoznaji Gospodina našega Isusa Krista. (*Poruka mladima*, str. 172,173)

Božji narod koji raste u milosti, uvijek će stjecati jasnije razumijevanje Njegove riječi. U njezinim svetim istinama otkrivat će novo svjetlo i novu ljepotu. To se događalo u povijesti Crkve kroz sva vremena i tako će biti sve do kraja. (GW 297)

Samo iz jednog izvora

“A po Isusu Kristu dođe milost i istina.” (Ivan 1,17)

Vaša snaga i rast u milosti potječu samo iz jednog izvora. Ako u trenutku kušnje i probe hrabro stanete na stranu dobra, pobjeda je vaša. Približit ćete se za korak više savršenstvu kršćanskog karaktera. Sveto svjetlo s Neba ispunjavat će odaje vaše duše, a vi ćete biti okruženi čistim, mirisnim ozračjem. (HP 231)

Naša je prednost da budemo obasjani svjetlom s Neba. Na taj način je i Henok hodio s Bogom. Njemu nije bilo ništa lakše živjeti pravednim životom nego nama u sadašnje vrijeme. Okolnosti u svijetu njegovog doba nisu bile ništa povoljnije za rast u milosti i svetosti nego danas.

U molitvi i vezi s Bogom, Henok se osposobio da pobjegne od pokvarenosti koju su strasti unijele u svijet. Mi živimo usred opasnosti posljednjih dana i moramo dobivati snagu iz istog izvora. Mi moramo hoditi s Bogom! Od nas se traži da se odvojimo od svijeta, jer se ne možemo sačuvati od njegovog moralnog zagađenja ako ne budemo slijedili primjer vjernog Henoka. ...

Koliko ima takvih koji su nepostojani poput vala, iako bi se mogli povezati s neiscrpnim izvorom snage! Nebo nam je spremno udijeliti snage da budemo moćni u Gospodinu, da dostignemo visinu rasta muškaraca i žena u Kristu Isusu. Koliko se tvoja duhovna snaga povećala tijekom prošle godine? Koliko je među nama onih koji su išli iz jednog duhovnog dostignuća u drugo dok god zavist, oholost, zloba, ljubomora i sebičnost nisu bile protjerane, dok nisu preostale jedino vrline Duha — krotkost, podnošenje, ljubaznost i dobročinstvo? Bog će nam pomoći ako iskoristimo pomoć koju nam je pripremio. (RH, 9. siječnja 1900.)

Nijedno drugo Božje stvorenje nije sposobno za takvo napredovanje, takvo usavršavanje, takvo oplemenjivanje kao čovjek. ... Čovjek nije u stanju shvatiti što bi mogao biti i što bi mogao postati. Uz pomoć Kristove milosti on može neprestano duhovno napredovati. Neka svjetlo istine obasja njegov um, neka božanska ljubav rasvijetli njegovo srce i on će milošću, a Krist je umro da bi mu dodijelio tu milost, postati čovjek velike sile — dijete Zemlje, a ipak baštinik besmrtnosti. (HP 195)

Pomagati bližnjima

“Tko napaja druge, sam će se napojiti.” (Izreke 11,25)

Nama koji smo žedni, Krist nudi vodu života, nudi nam da se obilno njome napojimo; kada to učinimo, imat ćemo Krista u sebi kao Izvor vode koja teče u vječni život. Onda će i naše riječi biti pune nebeske rose. Moći ćemo napojiti druge. (6T 51)

Čim netko dođe Kristu, u njegovu se srcu rađa želja da objavi drugima kakvog je dragocjenog Prijatelja stekao u Isusu. Spasonosna i posvećujuća istina ne može ostati zatvorena u njegovu srcu. Ako smo odjeveni u Kristovu pravednost, ako smo ispunjeni radošću Njegova Duha koji u nama obitava, ne možemo ostati na miru. Ako smo iskusili i vidjeli kako je dobar Gospodin, imat ćemo o čemu govoriti. ...

Napori da budemo blagoslov drugima donosit će blagoslov i nama. Upravo nam je zato Bog i pružio priliku da sudjelujemo u planu spasenja. ...

Ako budete pošli raditi onako kako je to Krist naložio svojim učenicima, ako budete zadobivali duše za Njega, osjetit ćete potrebu za dubljim duhovnim iskustvom i većim duhovnim znanjem i bit ćete gladni i žedni pravednosti. Vi ćete se u molitvi boriti s Bogom, vaša će vjera ojačati i sve obilnije ćete piti s izvora spasenja. Protivljenje i nevolje na koje budete nailazili vodit će vas k Bibliji i molitvi. Vi ćete rasti u milosti i u spoznaji Krista i stjecati bogato iskustvo.

Duh nesebičnog rada za bližnje daje karakteru dubinu, stabilnost i Kristovu ljepotu, a onome tko ga ima donosi mir i sreću. Težnje postaju uzvišenije, nema više mjesta tromosti ili sebičnosti. Oni koji ovako razvijaju kršćanske vrline rast će i jačati u radu za Boga. Imat će sposobnost jasnog duhovnog opažanja, postojanu i sve veću vjeru, i bit će sve silniji u molitvi. Božji Duh, djelujući na njihov duh, izaziva u duši sveti sklad kao odgovor na božanski dodir. Oni koji se tako posvete nesebičnom naporu za dobro drugih, najsigurnije grade vlastito spasenje.

Jedini način da netko raste u milosti jest ... da, prema mjeri svojih sposobnosti, pomaže i bude na blagoslov onima kojima je potrebna naša pomoć. (*Put Kristu*, str. 67—69)

Stalne duhovne vježbe

**“Bdijte, čvrsto stojte u vjeri, muževno se držite, budite jaki!”
(1. Korinćanima 16,13)**

Ovaj uzvišeni ideal objavljen je mladima i Bog ih poziva da dođu i stvarno rade za Njega. Iskreni mladi ljudi koji uživaju da budu učenici u Kristovoj školi mogli bi obaviti veliko djelo za Učitelja kad bi samo poslušali zapovijed Načelnika svoje vjere, koja odjekuje kroz vjekove sve do našeg vremena: “muževno se držite, budite jaki!” (*Poruka mladima*, str. 7)

Snaga dolazi vježbanjem. Svi koji upotrebljavaju sposobnosti koje im je Bog dao, bit će sposobniji posvetiti se radu u Njegovoj službi. Oni koji ne čine ništa u Božjem djelu, neće rasti u milosti i spoznavanju istine. Čovjek koji bi legao i prestao se služiti svojim udovima, uskoro bi izgubio svaku sposobnost da ih upotrebljava. Tako i kršćanin koji ne vježba snage dobivene od Boga, ne samo da neće rasti u Kristu, već će izgubiti i snagu koju ima; postat će duhovno oduzet. Oni koji iz ljubavi prema Bogu i svojim bližnjima pomažu drugima, postaju utvrđeni, ojačani, učvršćeni u istini. Istinski kršćanin radi za Boga ne nagonski, već iz načela; ne jedan dan ili mjesec, već cijelog svojeg života. (5T 393)

Ovaj svijet nije mjesto za održavanje svečanih smotri, već bojno polje. Svi su pozvani podnijeti poteškoće kao dobri vojnici. Moraju biti jaki i ponašati se kao ljudi. Učite ih da se prava snaga karaktera provjerava spremnošću da nose terete, da izdrže na teškom mjestu, da obave posao koji se mora obaviti, iako ne donosi nikakvo zemaljsko priznanje ili nagradu. (*Odgovj*, str. 262, 263)

O, kada bi svatko mogao pravilno ocijeniti vrijednost sposobnosti koje je dobio od Boga! Uz Kristovu pomoć, možete se uspinjati ljestvama napretka i dovesti svaku svoju sposobnost u pokornost Isusu. ... Svojom snagom ne možete ništa učiniti; ali milošću Isusa Krista svoje sposobnosti možete iskoristiti na takav način da donesu najveću korist vašoj duši i najveći blagoslov dušama vaših bližnjih. Uхватite se za Isusa pa ćete marljivo činiti Kristova djela i konačno primiti vječnu nagradu. (SD 118)

Božanska uputa

“Da se proslavi u vama ime našega Gospodina Isusa — i vi u njemu — u skladu s milošću našega Boga i Gospodina Isusa Krista.” (2. Solunjanima 1,12)

Mnogi teže rasti u milosti; oni se mole za to i vrlo su iznenađeni što njihove molitve nisu uslišane. Gospodar im je dao posao pomoću kojega će napredovati u rastu. Vrijedi li se moliti kad postoji potreba za radom? Pravo pitanje je traže li oni spase-nje duša za koje je Krist umro? Duhovni rast ovisi o dijeljenju svjetla drugima koje je Bog dao vama. Trebate upregnuti nabolje snage svoga uma u aktivnom činjenju dobra i samo dobra u svojoj obitelji, crkvi i susjedstvu.

Umjesto da se u vašem umu povećava zabrinutost da ne rastete u milosti, svakoga dana obavite dužnost koju trebate obaviti, nosite teret duša na svojem srcu i svim dostupnim sredstvima težite spašavanju izgubljenih. Budite ljubazni, pristojni, puni sažaljenja. Ponizno govorite o blagoslovljenoj nadi; govorite o Isusovoj ljubavi; govorite o Njegovoj dobroti, milosti i pravednosti i prestanite se brinuti da li rastete. Biljke ne rastu svjesnim naporom. ... Biljka nije neprekidno zabrinuta za svoj rast; ona samo raste pod Božjim nadzorom. (*Youth's Instructor*, 3. veljače 1898.)

Ako posvetimo srce i um u službi Bogu obavljajući posao koji On ima za nas i hodajući Isusovim stopama, naša srca postat će svete harfe, a svaki akord će proslavljati i hvaliti Janje poslano od Boga što je uzelo na se grijehе svijeta. ...

Gospodin Isus je naša snaga i sreća, veliki spremnik iz kojeg ljudi u svakoj prilici mogu dobivati snagu. Dok proučavamo o Njemu, govorimo o Njemu, sve više smo spremni prihvatiti Ga; dok se predajemo Njegovoj milosti i primamo blagoslove koje nam nudi, imamo nešto čime možemo pomoći drugima. Ispunjeni zahvalnošću, prenosimo drugima blagoslove koji su nama besplatno darovani. Dakle, primanjem i davanjem rastemo u milosti. (*Signs of the Times*, 22. listopada 1896.)

Nema mjesta za nerad

“Tko nije sa mnom, taj je protiv mene! Tko sa mnom ne sabire, taj prosipa.” (Luka 11,23)

Kako bi naše svjetlo moglo obasjati svijet, osim uz pomoć našeg dosljednog kršćanskog života? Kako bi svijet mogao saznati da pripadamo Kristu ako ništa ne činimo za Njega? ... Nema neutralnog tla između onih koji naprežući sve svoje snage rade za Krista i onih koji rade za neprijatelja duša. Svaki koji besposleno stoji u Gospodnjem vinogradu ne samo da sam ništa ne čini, već smeta i onima koji pokušavaju raditi. Sotona će naći posla svima koji ne rade ozbiljno na svojem spasenju i spasenju svojih bližnjih. ... Kada kršćanin postane neoprezan, moćni neprijatelj kreće u iznenađan i žestok napad. Ako vjernici Crkve nisu aktivni i budni, bit će prevareni njegovim lukavstvima. (5T 393,394)

Mnogi koji bi morali čvrsto stati uz istinu i pravdu, pokazuju neodlučnost i slabost i tako ohrabruju Sotonu da ih napadne. Oni koji ne napreduju u milosti, koji ne nastoje postići najviši stupanj božanskih dostignuća, bit će svladani. ...

U ovom vremenu sukoba i nevolja nama je potrebna svaka pomoć i svaka utjeha koju možemo izvući iz pravednih načela, iz čvrstih vjerskih opredjeljenja, iz trajnog osvjedočenja u Kristovu ljubav i bogatog iskustva u duhovnim pitanjima. Mi ćemo dostići visinu rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu jedino ako budemo neprestano rasli u milosti. (Isto, 104,105)

Upravo djelo koje obavljamo ili koje ne obavljamo govori velikom silom o našem životu i našoj budućnosti. Bog zahtijeva od nas da iskoristimo svaku priliku koja nam se pruža da budemo korisni. Ako to ne učinimo, dovodimo u opasnost naš duhovni rast. Mi moramo obaviti veliko djelo. Ne provodimo u besposlici dragocjene trenutke koje nam je Bog dao da bismo usavršili svoj karakter za Nebo. Mi ne smijemo biti neaktivni ili tromi u svojem poslu jer nemamo na raspolaganju nijedan trenutak koji bismo mogli provesti bez svrhe i cilja. Bog će nam pomoći da svladamo svoje mane ako Mu se budemo molili i vjerovali u Njega. Mi možemo postati i više nego pobjednici u Onome koji nas je ljubio. (3T 540)

Potrebne životne dužnosti

“Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku — službu koju primih od Gospodina Isusa: svjedočiti za Kristovo evanđelje milosti Božje.” (Djela 20,24)

Vaša duhovna snaga i rast u milosti bit će razmjerni djelu ljubavi i dobrim djelima koja radosno činite za svojega Spasitelja koji vam nije uskratio ništa, čak ni svoj život, da bi vas mogao spasiti. ...

Naša dobra djela sama po sebi neće spasiti nijednoga od nas, ali mi se ne možemo spasiti bez dobrih djela. Pošto učinimo sve što smo mogli u ime Isusa Krista i Njegovom snagom, ipak trebamo reći: “Beskorisne smo slugе.” (Luka 17,10) (4T 228)

Ako imate bogatstvo Kristove milosti u svojem srcu, nećete ga zadržati za sebe, jer spasenje duša ovisi o poznavanju puta spasenja koji im vi možete dati. Oni možda neće doći k vama i otkriti vam težnje svojega srca, ali mnogi su gladni, nezadovoljni, a Krist je umro da bi stekli bogatstvo Njegove milosti. Što ćete vi učiniti da bi i te duše dobile udio u blagoslovima koje uživate? ...

Rast u milosti pokazuje se povećanjem sposobnosti za rad u Božjem djelu. Onaj tko uči u Kristovoj školi znat će kako se treba moliti i kako govoriti u Učiteljevo ime. Shvaćajući da mu nedostaje mudrosti i iskustva, on će se upisati u školu velikog Učitelja jer zna da samo na taj način može steći savršenstvo u Gospodnjoj službi. I tako će svakoga dana postajati sve sposobniji za razumijevanje duhovnih pitanja. Na kraju svakog novog dana provedenog u marljivom radu, bit će još bolje pripremljen za pomagane bližnjima. (HP 320)

Mnogi Kristovi sljedbenici tek trebaju naučiti važnu pouku o dragovoljnoj revnosti u izvršavanju životnih dužnosti. Potrebno je mnogo više milosti, mnogo više uravnoteženog karaktera da bi mogli raditi za Boga u svojstvu mehaničara, trgovca, pravnika ili ratara, da bi načela kršćanstva bila unesena u uobičajeni poslovni život, nego raditi kao priznati misionar u nekom polju. Čovjek mora imati veliku duhovnu snagu da unese vjeru u radionicu ili ured posvećujući dijelove svakidašnjeg života, uređujući svaki poslovni pothvat u skladu s mjerilima iz Božje riječi. Ali to je upravo ono što Gospodin zahtijeva. (CT 279)

Skromne prilike

“I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš.” (Propovjednik 9,10)

Ništa neće tako podignuti samopožrtvovnu revnost i više upotpuniti i ojačati karakter kao uključenje u rad za druge. ... Nitko međutim ne treba čekati da bude pozvan u neko daleko polje prije no što počne pomagati drugima. Vrata službe posvuda su otvorena. Svuda su oko nas oni kojima treba naša pomoć. ...

Mi trebamo shvatiti svoju dužnost da radimo za one koji žive u našem susjedstvu. Razmišljaj i proučavaj kako bi pronašao najbolji način da pomogneš onima koji ne pokazuju zanimanje za religijske predmete. Dok posjećuješ svoje prijatelje i susjede, pokaži zanimanje za njihov duhovni i tjelesni napredak. Govori im o Kristu kao o Spasitelju koji oprašta grijeh. Pozovi svoje susjede u svoj dom, čitaj zajedno s njima iz stranica dragocjene Biblije i iz knjiga koje objašnjavaju njezine istine. Pozovi ih da ti se pridruže u pjesmi i molitvi. Kod ovih malih sastanaka sam će Krist biti prisutan, kao što je obećao, a srca će biti dirnuta Njegovom milošću. ...

Mnogi se žale da žive ograničenim, jednostranim životom. Ako hoće, oni svoj život mogu učiniti dinamičnim i utjecajnim. Oni koji ljube Isusa srcem, i umom i dušom, i bližnjega svojega kao samoga sebe, imaju na raspolaganju široko polje u kojemu mogu upotrijebiti svoju sposobnost i utjecaj.

Neka nitko ne prođe pored malih prilika u očekivanju veće zadaće. Možda si uspješan u obavljanju malih zadataka, dok pokušaj da učiniš veći posao završava promašajem, pri čemu padaš u razočaranje. Da bi razvio sposobnost i spretnost za veći zadatak, trebaš činiti, upotrebljavajući svoju snagu, ono što možeš. Omalovažavanjem svakodnevnih prilika, propuštanjem malih stvari koje su na dohvat ruke, mnogi usahnu i ostaju бесплодни. ...

U poljima u kojima su okolnosti tako nepovoljne i obeshrabrujuće da mnogi nisu voljni tamo poći, nastale su zadivljujuće promjene zahvaljujući naporima samopožrtvovnih Božjih slugu. Oni su radili strpljivo i ustrajno, ne oslanjajući se na ljudsku snagu, već na Boga, čija je milost bila njihova potpora. Količina ovako ostvarenih dobara na ovom se svijetu neće saznati, ali će se zato blagoslovljeni rezultati vidjeti u slavnoj budućnosti. (*Put u bolji život*, str. 85—87)

Zašto nevolje?

"I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijevе i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti." (Malahija 3,3)

Ovdje je riječ o procesu oplemenjivanja i čišćenja koji treba obaviti Gospodin nad vojskama. Sigurno je da će to djelo duši biti vrlo neugodno, ali se samo na taj način može ukloniti smeće i sramotna nečistoća. Sve naše nevolje su nužne da nas približe našem nebeskom Ocu poslušnošću Njegovoj volji, da bismo Mu mogli ponuditi prinos u pravdi. Bog je svima nama dao sposobnosti i talente koje trebamo iskoristiti i potrebno nam je novo i živo iskustvo u duhovnom životu da bismo ispunili Božju volju. Nikakvo iskustvo iz prošlosti ne može zadovoljiti naše sadašnje potrebe ili nas osposobiti da svladamo teškoće na svojem putu. Mi moramo svakoga dana dobivati novu milost i novu snagu da bismo postali pobjednici. ...

Abraham, Mojsije, Ilija, Daniel i mnogi drugi bili su svi vrlo bolno kušani, ali svaki na svoj način. Svatko prolazi svoj posebni ispit, svoje posebne nevolje u drami života, ali ista nevolja rijetko se još jednom pojavljuje. Svako stječe svoje posebno iskustvo, jedinstveno po svojem karakteru i okolnostima da bi obavio određeno djelo. Bog ima posao, svrhu za život svakoga od nas pojedinačno. Svako djelo, ma koliko nezatno, ima svoje mjesto. ...

Željela bih da svi budu svjesni da svaki korak koji poduzimaju ostavlja trajan i snažan dojam na njihov život, kao i na karakter drugih. O, koliko nam je onda potrebna veza s Bogom! Koliko nam je potrebna božanska milost da usmjerava svaki naš korak, da nam pokazuje kako možemo usavršiti svoj kršćanski karakter!

Kršćani će morati prolaziti kroz nove sukobe i nevolje u kojima im njihova prijašnja iskustva neće biti dovoljna kao vodiči. Mi sada moramo učiti od svojeg božanskog Učitelja isto toliko koliko i u bilo kojem drugom razdoblju života, a možda čak i više. I što više iskustava stječemo, što se više približavamo čistom nebeskom svjetlu, to ćemo u sebi prepoznati više mana kojima je potrebna reforma. ... Put pravednikov put je stalnog napredovanja, iz snage u snagu, iz milosti u milost, iz slave u slavu. Božansko prosvjetljenje povećavat će se sve više i više, u skladu s našim napredovanjem, osposobljavajući nas da se suočimo s odgovornostima i nevoljama koje nas očekuju. (RH, 22. lipnja 1886.)

Božja punina

“I upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju; da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga.” (Efežanima 3,19)

Bog poziva one koji znaju Njegovu volju da izvršavaju Njegovu riječ. Slabost, mlakost i neodlučnost pokreću Sotonine napade, tako da će oni koji dopuštaju tim osobinama da se razvijaju biti kao bespomoćni plijen, odneseni valovima kušnji. ...

Svako sredstvo milosti mora se marljivo iskoristiti da bi Božja ljubav mogla obilovati u duši sve više i više, “da možete prosuditi ono što je bolje: da budete čisti i besprijekorni za Kristov dan, i na slavu i hvalu Božju puni roda — pravednosti — koji dolazi po Isusu Kristu” (Filipljanima 1,10.11). Vaš kršćanski život mora poprimiti energičan i odlučan oblik. Vi možete dostići visoki ideal koji vam je postavljen u Pismu, i to morate učiniti ako želite biti Božja djeca. Vi ne možete mirovati; morate ili napredovati ili nazadovati. Morate steći duhovno znanje da “budete sposobni shvatiti zajedno sa svim svetima koja je tu širina, duljina, visina i dubina i upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju; da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga”. ...

Hoćete li da vaš kršćanski rast bude ograničen, ili želite steći iskustvo zdravog napredovanja u duhovnom životu? Tamo gdje ima duhovnog zdravlja, ima i rasta. Božje dijete raste dok ne dostigne visinu rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu. Nema granica tom napredovanju. ...

Mi trebamo izvojevati velike pobjede ili ćemo izgubiti Nebo ako ih ne postignemo. Tjelesno srce mora biti razapeto jer je sklono moralnoj pokvarenosti, a njezin kraj je smrt. Ništa osim životodavnog utjecaja Evandjelja ne može pomoći duši. Molite se da velika snaga Svetoga Duha sa svojom oživljujućom, okrepjujućom, preobražavajućom snagom dosegne dušu i da slično električnom udaru koji pogađa paraliziranu dušu i čini da svaki njezin živac bude prožet novim životom, postigne da se cijeli čovjek iz svojeg zamrlog, tjelesnog, čulnog stanja vrati u stanje duhovnog zdravlja. Na taj ćete način postati dionici božanske naravi oslobodivši se pokvarenosti koju su u svijet donijele strasti; u vašoj duši pokazat će se obličje Onoga čijim se ranama iscijelismo. (5T 263—267)

Plaća ili dar?

“Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 6,23)

Prigodom stvaranja čovjeku su darovane plemenite sposobnosti i uravnotežen um. Bio je savršeno biće, u savršenu skladu s Bogom. Misli su mu bile čiste, a ciljevi sveti. Ali neposlušnost je izopačila njegove sposobnosti, pa se umjesto ljubavi pojavila sebičnost. Prijestup je toliko oslabio njegovu narav da se vlastitom snagom više nije mogao oduprijeti sili zla. Postao je Sotonin rob, i to bi ostao zauvijek da se sâm Bog nije umiješao. Kušać je namjeravao osujetiti plan po kojemu je Bog stvorio čovjeka, i Zemlju ispuniti tugom i očajem. (*Put Kristu*, str. 12)

Po svojoj naravi mi smo daleko od Boga. Sveti Duh ovako opisuje naše stanje: “... bili ste mrtvi zbog svojih prekršaja i grijeha...” (Efežanima 2,1) i “sva je glava bolna, srce iznemoglo; od pete do glave nigdje zdrava mjesta...” (Izaija 1,5.6) Mi smo se zapleli u Sotoninu mrežu, a on ljude “... žive drži u ropstvu da vrše njegovu volju.” (2. Timoteju 2,26) Bog nas želi iscijeliti i osloboditi. Ali, budući da to zahtijeva potpunu promjenu i obnovu cijelog našega bića, moramo se potpuno predati Njemu.

Borba protiv samoga sebe najveća je borba koja se ikada vodila. Odricanje od samoga sebe i podređivanje svega Božjoj volji ne ide bez borbe, ali se duša mora pokoriti Bogu prije nego što se može preporoditi i postati sveta. ...

Bog ne utječe silom na volju svojih stvorenja. On ne može prihvatiti izraze štovanja koji nisu dragovoljni i svjesni. Iznudena pokornost spriječila bi svaki pravi razvitak uma ili karaktera; načinila bi od čovjeka obični stroj. To nije Stvoriteljeva namjera. On želi da čovjek, vrhunsko djelo Njegove stvaralačke sile, dostigne najviši stupanj razvoja. Stoga pred nas postavlja visinu blagoslova do koje nas svojom milošću želi uzdignuti. On nas poziva da Mu se predamo kako bi mogao izvršiti svoju volju u nama, a nama prepušta da odlučimo hoćemo li biti oslobođeni robovanja grijehu i uživati uzvišenu slobodu Božjih sinova. (Isto, str. 35,36)

Odrediti cijenu

“Ali sve to što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za me zbog Krista.” (Filipljanima 3,7)

Mojsije se odrekao kraljevstva koje ga je očekivalo, Pavao se odrekao prednosti bogatstva i časti u svome narodu, i to sve zbog života ispunjenog nošenjem odgovornosti u Gospodnjoj službi. Mnogima život ovih ljudi izgleda kao život odricanja i žrtve. Je li doista bilo tako?... Mojsiju je bila ponuđena faraonova palača i vladarsko prijestolje; ali, u tim gospodskim dvorovima bilo je grešnih zadovoljstava koja su navodila ljude da zaborave Boga, i on je umjesto njih izabrao “postojano dobro i pravdu”. (Izreke 8,18) Umjesto da se poveže s veličinom Egipata, izabrao je da svoj život poveže s Božjom namjerom. Umjesto da daje zakone Egiptu, on je po Božjoj uputi ostavio zakone svijetu. Postao je oruđe preko kojega je Bog ljudima objavio načela koja su zaštita doma i društva, i ugaoni kamen napretka naroda — načela koja danas priznaju najveći ljudi svijeta kao temelj svega što je najbolje u vladavini koju ljudi postavljaju.

Veličina Egipata leži u prahu. Njegova moć i civilizacija su iščezle. Ali Mojsijevo djelo nikada ne može propasti. Velika načela pravednosti, čijem je uspostavljanju posvetio svoj život, ostaju vječno... S Kristom na putovanju kroz pustinju, s Kristom na brdu preobraženja, s Kristom u nebeskim dvorovima — Mojsije je na Zemlji bio blagoslovljen i na blagoslov, a na Nebu u časti.

I Pavla je u njegovim raznovrsnim zadacima podržavala okrepljujuća sila Kristove prisutnosti. Sâm je izjavio: “Sve mogu u onome koji mi daje snagu.” (Filipljanima 4,13) ... Tko može procijeniti kakav je utjecaj na svijet imalo Pavlovo životno djelo? Koliko od svih tih blagotvornih utjecaja koji ublažavaju stradanje, tješe žalosne, obuzdavaju zlo, uzdižu život iznad svega što je sebično i osjetilno i ozaruju ga nadom u besmrtnost, koliko od svega toga treba pripisati djelu Pavla i njegovih saradnika dok su, noseći Evanđelje o Božjem Sinu, nezapaženi putovali iz Azije sve do obala Europe?

Koliku bi vrijednost imao svačiji život kad bi postao oruđe u Božjim rukama za širenje takvih blagoslovljenih utjecaja? Koliku će vrijednost u vječnosti imati promatranje rezultata takvog životnog djela? (*Odgovj*, str. 59—61)

Pogledaj i živi!

“Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako mora biti podignut Sin Čovječji, da svatko tko vjeruje u njega ima život vječni.” (Ivan 3,14.15)

Podizanje mjedene zmije trebalo je poučiti Izrael jednoj važnoj pouci. Oni se sami nisu mogli spasiti od smrtonosnog učinka otrova u ranama. Samo ih je Bog mogao izliječiti. Ipak od njih se tražilo da pokažu vjeru u sredstvo što ga je On dao. Oni su morali gledati da bi živjeli. Bog je prihvatio njihovu vjeru, a nju su izrazili gledajući zmiju. Oni su znali da u zmiji nije bilo moći, već da je ona bila simbol Krista, i njima je tako prikazana nužnost vjere u Njegove zasluge. Mnogi su nakon toga prinijeli svoje žrtve Bogu smatrajući da su se na taj način iskupili za svoje grijeh. Oni se nisu oslanjali na Otkupitelja koji je trebao doći, čija su predlika bile ove žrtve. Gospod ih je sada trebao naučiti da same žrtve ne posjeduju više sile ili vrlina od mjedene zmije, već svoje umove trebaju usmjeriti na Krista, veliku žrtvu za grijeh. ...

Izraelci su spasili svoje živote gledajući uzdignutu zmiju. Taj je pogled podrazumijevao vjeru. Oni su živjeli jer su vjerovali Božjoj riječi i imali povjerenja u sredstva ponuđena za njihovo ozdravljenje. Tako grešnik može pogledati na Krista i živjeti. On prima oprost vjerom u žrtvu pomirenja. Za razliku od nepomičnog, beživotnog simbola, Krist u sebi ima ima moć i krepost da iscijeli pokajanog grešnika.

Premda se grešnik ne može spasiti, ipak postoji nešto što on može učiniti da osigura spasenje. “A tko dođe k meni,” kaže Krist, “sigurno ga neću izbaciti van.” (Ivan 6,37) Ali mi moramo doći k Njemu, i kad se pokajemo za svoje grijeh, moramo vjerovati da nam On oprašta i da nas prihvaća. Vjera je Božji dar, ali je u našoj moći da se njome služimo. Vjera je ruka kojom se duša drži božanskih ponuda milosti i milosrđa. ...

Isus je dao svoju riječ da će spasiti sve koji dođu k Njemu. Premda će milijuni kojima je potrebno spasenje odbaciti Njegovu ponuđenu milost, nitko tko se uzda u Njegove zasluge neće propasti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 357—359)

Kada je Sotona nemoćan?

“Blizu je Jahve onima koji su skršena srca, a klonule duše spasava.” (Psalam 34,19)

Sotona zna da će oni koji od Boga traže oprost i milost i dobiti ono što traže; zato im i napominje njihove grijehе da bi ih obeshrabrio. On stalno pokušava naći priliku da uloži prigovor protiv onih koji nastoje biti poslušni Bogu. I njihovu najbolju i najprihvatljiviju službu on prikazuje kao pokvarenu. Bezbrojnim smicalicama, najpodmuklijim i najokrutnijim, pokušava izazvati njihovu propast.

Čovjek nije sposoban vlastitom snagom suočiti se s napađima neprijatelja. U haljinama koje su uprljane grijehom, svjestan svoje krivice, on stoji pred Bogom. Ali Isus, naš Zastupnik, uspješno zagovara one koji su pokajanjem i vjerom predali svoje duše Njemu na čuvanje. On zastupa njihov slučaj i moćnim dokazom Golgote pobjeđuje njihovog tužitelja. Njegova savršena poslušnost Božjem Zakonu dala Mu je svu vlast i na Nebu i na Zemlji, i On zahtijeva od svoga Oca milost i pomirenje za grešnog čovjeka. Tužitelju svoje braće On izjavljuje: “Suzbio te Jahve, Satane! Ove sam otkupio svojom krvlju, to su glavnje izvučene iz ognja!” A onima koji se u vjeri oslanjaju na Njega, On ulijeva sigurnost: “Evo, skidam s tebe tvoju krivicu i odijevam te u dragocjenu haljinu!” (Zaharija 3,4)

Svi oni koji se obuku u haljine Kristove pravednosti stajat će pred Njim kao Njegovi izabranici, vjerni i pravedni. Sotona nema moći da ih istrgne iz Spasiteljeve ruke. Krist neće dopustiti da ijedna duša koja je pokajnički i vjerom zatražila Njegovu zaštitu padne pod vlast neprijatelja. On daje svoju riječ: “U moje nek dođe okrilje, neka sklopi mir sa mnom, mir neka sklopi sa mnom!” (Izaija 27,5) Obećanje dano Jošui dano je svima: “Ako budeš mojim putovima hodio i mojih se pridržavao naredaba ... dat ću ti pristup među one koji ondje stoje.” (Zaharija 3,7) Anđeli Gospodnji stajat će s njihove obje strane, čak i u ovom svijetu, a oni će na kraju stajati među anđelima koji okružuju Božje prijestolje. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 372,373)

Gladnima i žednima

**“Blago žednima i gladnima pravednosti, jer će se nasititi!”
(Matej 5,6)**

O, kada biste mogli shvatiti kakve bogate zalihe milosti i sile čekaju da ih zatražite! Oni koji su gladni i žedni pravednosti, nasitit će se i napojiti! Mi moramo pokazivati veću vjeru dok tražimo od Boga sve potrebne blagoslove. (5T 17)

Snaga koja se stječe u molitvi Bogu, zajedno s osobnim naporima da um postane promišljen i oprezan, priprema čovjeka za obavljanje svakidašnjih dužnosti i pomaže mu da zadrži mirnoću u svim okolnostima bez obzira na to koliko bile teške. Kušnje kojima smo svakoga dana izloženi čine molitvu nužnom. Da bi nas Božja sila mogla vjerom održati, naše misli moraju se neprestano uzdizati Bogu u tihoj molitvi za pomoć, za svjetlo, za snagu, za znanje. Međutim, misli i molitva ne mogu zamijeniti ozbiljno i vjerno korištenje vremena. I rad i molitva imaju svoje nezaobilazno mjesto u usavršavanju kršćanskog karaktera.

Mi moramo živjeti životom misli i životom akcije, tihe molitve i marljivog rada. ... Bog zahtijeva od nas da budemo živa poslanica koju poznaju i čitaju svi ljudi. Duša koja se obraća Bogu u svakidašnjoj iskrenoj molitvi tražeći snagu, pomoć i silu, imat će plemenite težnje, jasno razumijevanje istine i dužnosti, uzvišene ciljeve svojega djelovanja i bit će stalno gladna i žedna pravednosti. (4T 459,460)

Slabosti ljudske naravi trebamo shvatiti i vidjeti gdje čovjek griješi u svojoj samodovoljnosti. I tada ćemo biti puni želje da budemo upravo ono što Bog želi da budemo — neporočni, plemeniti i posvećeni. Bit ćemo gladni i žedni Kristove pravednosti. Sličnost Bogu bit će jedina težnja naše duše. To je bila i želja koja je ispunjavala Henokovo srce. Čitamo da je on hodio s Bogom. On je s određenom namjerom proučavao Božji karakter. Nije sam sebi obilježavao put ili provodio svoju volju. ... Trudio se da sebe usuglasi s božanskim likom. (1BC 1087)

Nema nikakvog izgovora za odustajanje od borbe ili malodušnost, jer se sva obećanja o nebeskoj milosti odnose na one koji su gladni i žedni pravde. Jačina težnje prikazana glađu i žeđu jamči da će željena potpora biti dana. (7T 213)

Iz cijelog srca

“Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.” (Jeremija 29,13)

Mnogi se oslanjaju na lažnu nadu, na nadu bez pravog temelja. Kada izvor nije čist, onda ni voda koja teče iz njega nije čista. Očistite izvor i imat ćete čistu vodu. Ako je srce pravo, onda će i vaše riječi, vaša odjeća i vaša djela biti pravi. Prave pobožnosti nema dovoljno. Ne bih željela sramotiti svojega Učitelja izjavom da je i nemarna, lakomislena osoba, koja se ne moli Bogu, pravi kršćanin. Ne! Kršćanin je onaj koji pobjeđuje kušnje i strasti koje ga napadaju. Ima lijeka za dušu koju muči grijeh. Taj lijek je u Isusu, našem dragom Spasitelju! Njegova je milost dovoljna i najslabijem; ali i najjači mora imati Njegove milosti ili će propasti.

Vidjela sam kako se ta milost može dobiti. Uđite u svoju klijet, i tu, u samoći, otvorite svoje srce Bogu: “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!” (Psalam 51,12) Budite ozbiljni, budite iskreni! Usrdna molitva može mnogo učiniti. Kao Jakov borite se s Bogom u molitvi. Borite se kao Isus u getsemanskom vrtu, neka krvavi znoj teče s vašega čela. Morate uložiti napor! Ne napuštajte svoju klijet dok ne budete jaki u Gospodinu; a onda bdijte, i sve dok budete bdjeli, dok se budete molili, bit ćete sposobni svladavati svoje ukorijenjene, opake grijehe i Božja milost moći će se pokazati u vama!

Bože sačuvaj da vas prestanem opominjati! Mladi prijatelji, tražite Gospodina iz cijeloga srca! Budite gorljivi u tome, i kada iskreno osjetite da biste propali bez Božje pomoći, kada budete čeznuli za Njim kao što košuta čezne za potokom, Gospodin će vam brzo udijeliti snagu. Osjetit ćete mir koji nadilazi svaki razum. Ako očekujete spasenje, morate se moliti. ... Molite se Bogu da u vama izvrši temeljitu promjenu tako da se u vašem životu pokažu rodovi Njegovog Duha. ... Prednost je svakog kršćanina da na sebi osjeti snažno djelovanje Božjega Duha. Onda će blagi, nebeski mir prožimati misli, i vi ćete s užitkom razmišljati o Bogu i Nebu. Gostit ćete se slavnim obećanjima iz Božje riječi. Ipak, imajte na umu da ste tek započeli živjeti kršćanskim životom. Znajte da ste tek učinili prve korake na putu koji vodi u vječni život. (1T 158,159)

To ne dolazi od vas

“Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji!” (Efežanima 2,8)

Apostol je želio da oni kojima piše imaju na umu da u svojem životu moraju pokazati veličanstvenu promjenu koju je u njima pokrenula Kristova preobražavajuća milost. Trebali su postati svjetlo svijetu, svojim očišćenim, posvećenim karakterom širiti utjecaj kojim će onemogućiti utjecaj sotonskih oruđa. Trebali su se uvijek sjećati riječi: “To ne dolazi od vas!” Svakako da sami nisu mogli promijeniti svoje srce. I zato, kada svojim naporima pokrenu duše da napuste redove sotonskih pristaša i stanu na Kristovu stranu, neće smjeti sebi pripisati bilo kakvu zaslugu za promjenu koja se dogodila. (RH, 10. svibnja 1906.)

Bog poziva sve one koji žele doći da slobodno piju s izvora vode života. Božja sila je jedan od čimbenika uspješnosti u velikom djelu postizanja pobjede nad svijetom, tijelom i đavlom. U skladu s božanskim planom trebamo slijediti svaku zraku svjetla koja nam dolazi od Boga. Čovjek bez Boga ne može ništa postići, a Bog je tako oblikovao svoje planove da u djelu obnavljanja ljudskog roda ni On ne može ništa postići bez suradnje ljudskog i božanskog. Dio koji se zahtijeva od čovjeka neizmjerljivo je mali, a ipak, po Božjem planu, to je upravo onaj dio koji je potreban da bi cjelokupno djelo postiglo uspjeh. (MS 113, 1898.)

Velika promjena koja se zapaža u životu grešnika nakon obraćenja ne ostvaruje se nikakvom ljudskom dobrotom. ...

Onaj tko obiluje milošću, dao nam je svoju milost. Stoga se Njemu trebaju uzdizati naše hvale i zahvaljivanja jer je postao naš Spasitelj. Neka Njegova ljubav, ispunjavajući naše srce i naš um, poteče iz našeg života bogatim tijekovima milosti. Dok smo još bili mrtvi u svojim prijestupima i grijesima, On nas je podigao u duhovni život. On je donio milost i oprost ispunjavajući dušu novim životom. Upravo tako grešnik prelazi iz smrti u život. On sada preuzima svoje nove dužnosti u Kristovoj službi. Njegov život postaje čestit i krepak, ispunjen dobrim djelima. Krist je rekao: “Jer ja živim, i vi ćete živjeti!” (Ivan 14,19) ...

Neće biti drugog vremena milosti. Sada, dok još zove, ako čujemo Gospodnji glas i ako se potpuno obratimo Njemu, On će imati milosti prema nama i oprostiti nam. (RH, 10. svibnja 1906.)

Obnovljeni mir

“Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista.” (Kološanima 1,2)

Krist je “Knez mironosni” (Izaija 9,5). Njegovo je poslanje vratiti Zemlji i Nebu mir što ga je grijeh narušio. “Dakle: opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu.” (Rimljanima 5,1) Tko god se odrekne grijeha i otvori svoje srce Kristovoj ljubavi, postaje sudionik toga nebeskog mira.

Nema drugog temelja mira osim toga. Kristova milost, primljena u srce, suzbija svako neprijateljstvo, stišava sukobe i ispunjava dušu ljubavlju. Onoga tko je u miru s Bogom i sa svojim bližnjima nitko ne može učiniti nesretnim. U njegovu srcu neće biti zavisti, tu nema mjesta zlim sumnjičenjima, mržnja ne može postojati. Srce koje je u skladu s Bogom ispunjeno je nebeskim mirom i širi njegov blagoslovljeni utjecaj na sve oko sebe. Duh mira spuštati će se kao rosa na srca umorna i izmučena od svjetovnih sukoba.

Kristovi sljedbenici poslani su u svijet s viješću mira. Svatko tko tihim, nesvjesnim utjecajem svetoga života objavljuje Kristovu ljubav, svatko tko riječju ili djelom navodi drugoga da se odrekne grijeha i preda svoje srce Bogu, pripada graditeljima mira. ...

Duh mira dokaz je njihove povezanosti s Nebom. Okružuje ih ugodno ozračje Kristove osobnosti. Miomiris života i ljepota karaktera otkrivaju svijetu da su oni Božja djeca. Ljudi uviđaju da su bili s Isusom. (*Isusov govor na Gori*, str. 44,45)

Kristova milost mora biti utkana u svaki stupanj razvoja karaktera. ... Svakodnevno urastanje u Kristov život stvara u duši blaženstvo mira; takav život stalno donosi rod. ... U životu onih koji su otkupljeni Kristovom krvlju, samoprijegor će biti stalna pojava. Vidjet će se dobrotu i pravednost. Tiho, unutarnje iskustvo učinit će da život bude pun pobožnosti, vjere, krotkosti i strpljenja. To treba postati naše svakidašnje iskustvo. Mi trebamo oblikovati karakter slobodan od grijeha — karakter koji je postao pravedan pod utjecajem Kristove milosti koja prebiva u nama. (CH 633,634)

Zajedništvo s Kristom

“Nego se obucite u Gospodina našega Isusa Krista i ne brinite se oko tjelesnoga da ne ugadate pohotama!” (Rimljanima 13,14)

Da bi postigao spasenje ljudi, Bog se služi različitim sredstvima. On se obraća ljudima preko svoje Riječi i svojih slugu, šalje im preko Svetoga Duha poruke u kojima ih opominje, ukorava i poučava. Ta sredstva su određena da prosvijetle razumijevanje ljudi, da im otkriju njihovu dužnost i njihove grijehe, ali i blagoslove koje trebaju dobiti; da probude u njima svijest o duhovnom siromaštvu kako bi mogli otići Kristu i u Njemu naći milost koja im je potrebna. ...

Svaki pojedinac svojom odlukom ili odbacuje Krista ako ne njeguje Njegov duh i ne slijedi Njegov primjer, ili ulazi u osobno zajedništvo s Kristom samoodricanjem, vjerom i poslušnošću. Mi moramo, svaki za sebe, izabrati Krista zato što je On prvi izabrao nas. Ovo zajedništvo s Kristom trebaju uspostaviti upravo oni koji su po svojoj naravi u neprijateljstvu s Njim. To je odnos krajnje ovisnosti, u koji mora ući oholo srce. To je sveobuhvatno djelo; i mnogi koji tvrde da su Kristovi sljedbenici, ne znaju ništa o njemu. Oni samo riječima prihvaćaju Spasitelja, ali ne kao jedinog Vladara svojega srca. ...

Da bismo se odrekli svoje volje, možda onoga što po vlastitom izboru volimo ili želimo, moramo uložiti napor, pri čemu mnogi oklijevaju, posreću ili se vraćaju. Međutim, tu bitku mora voditi svako istinski obraćeno srce. Mi se moramo boriti protiv kušnji u sebi i izvan sebe. Moramo postići pobjedu nad sobom, razapeti sklonosti i strasti, a onda započeti zajedništvo duše s Kristom. ... Kada se to zajedništvo pojavi, može se sačuvati samo stalnim, ozbiljnim i mučnim naporima. Krist se služi svojom silom da održi i zaštitu na svetu vezu, a ovisni, bespomoćni grešnik mora doprinijeti svoj dio ulažući neumorne napore, ili će ga Sotona svojom okrutnom, lukavom silom odvojiti od Krista. ...

Vaše podrijetlo, ugled, bogatstvo, talenti, vrline, vaša pobožnost, čovjekoljublje ... neće uspostaviti vezu jedinstva između vaše duše i Krista. Vaša povezanost s Crkvom ... neće vam ništa koristiti ako ne vjerujete u Krista. Nije dovoljno vjerovati nešto o Njemu. Vi morate vjerovati u Njega. Morate se potpuno osloniti na Njegovu spasonosnu milost. (5T 46—49)

Što je Božja slava?

“Zbilja, Bog koji je zapovjedio: ‘Neka iz tame zasvijetli svjetlo’, on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu.” (2. Korinćanima 4,6)

Božja slava je Njegov karakter. Dok se nalazio na gori ozbiljno posredujući pred Bogom, Mojsije se molio: “Pokaži mi svoju slavu!” Odgovarajući, Gospodin je izjavio: “Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj ... i pred tobom ću izustiti svoje ime Jahve. Bit ću milostiv kome hoću da milostiv budem; smilovat ću se komu hoću da se smilujem.” Slava Božja — Njegov karakter — bila je tada otkrivena: “Jahve prođe ispred njega te se javi: ‘Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opačinu, grijeh i prijestup, ali krivca nekažnjena ne ostavlja.” (Izlazak 33,18.19; 34,6.7)

Ovaj karakter otkriven je u Kristovom životu. Da bi mogao svojim primjerom osuditi grijeh u tijelu, uzeo je na sebe obličje grešnoga tijela. Neprestano je promatrao Božji karakter i taj karakter neprestano otkrivao svijetu.

Krist želi da i Njegovi sljedbenici u svojem životu otkrivaju taj isti karakter. U svojoj posredničkoj molitvi za svoje učenike, sam je izjavio: “Ja sam im predao slavu [karakter] koju si ti meni dao, da budu jedno kao što smo mi jedno — ja u njima, a ti u meni — da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio.” (Ivan 17,22.23)

I danas je Njegova želja da posveti i očisti svoju Crkvu, “da sam sebi privede Crkvu krasnu, bez ljage, bez bore bez ičega tomu slična, da bude sveta i bez mane” (Efežanima 5,26.27). Krist nije mogao zatražiti od svojega Oca nikakav veći dar nego da onima koji vjeruju u Njega daruje svoj karakter. Kakve li veličine u tom zahtjevu! Kakvo obilje milosti ima prednost primiti svaki Kristov sljedbenik! ... O, kada bismo potpunije znali cijeniti čast koju nam je Krist ukazao! Noseći Njegov jaram i učeći od Njega, mi postajemo slični Njemu po težnjama, po krotkosti i ljubaznosti, po miomirisu karaktera. (ST, 3. rujna 1902.)

Posvećeno duhovno oko

“U onaj dan čovjek će pogledati na svog Stvoritelja i upraviti oči k Svecu Izraelovu.” (Izaija 17,7)

Sva blaga vječnosti povjerena su Isusu Kristu na čuvanje i On ih može dati kome god želi; međutim, kako je žalosno što mnogi tako brzo gube iz vida dragocjenu milost koja im je ponudena ako povjeruju u Njega. On će dati nebeska blaga onima koji vjeruju u Njega, gledaju na Njega, prebivaju u Njemu. ... On poziva pripadnike svojeg izabranog, posebnog naroda, koji Ga voli i koji Mu služi, da dođu k Njemu i traže, i On će im dati kruh života, napojiti ih vodom života koja će u njima postati izvor vode koja teče u život vječni.

Isus je donio na naš svijet nagomilana blaga svojega Oca i svi koji budu vjerovali u Njega, bit će posvojeni kao Njegovi nasljednici. On izjavljuje da će velika nagrada pripasti onima koji stradaju radi Njegova imena. (ISM 138)

Ovaj svijet je samo mali atom u beskrajnom prostoru kojim Bog vlada, a ipak je taj maleni pali svijet dragocjeniji u Njegovim očima nego devedeset devet svjetova koji nisu zalutali iz stada. Kada bismo se pouzdali u Njega, On nas ne bi ostavio da postanemo igračka u rukama Sotone i njegovih kušnji. Bog želi da svaka duša za koju je Krist umro postane dio Trsa, da bude povezana s Trsom, da dobiva hranu od Njega. Mi smo potpuno ovisni o Bogu i zbog toga moramo biti vrlo ponizni; upravo zbog svoje ovisnosti o Njemu, naše znanje o Njemu mora se značajno povećati. Bog želi da odbacimo svaki oblik sebičnosti, da dodemo k Njemu, ali ne kao da pripadamo sebi, već kao Gospodnje otkupljeno vlasništvo. (TM 324,325)

Bog će cijiniti i pomagati svaku iskrenu, gorljivu dušu koja pred Njim hodi u savršenstvu Kristove milosti. ... Zar ne bismo trebali oštirim, posvećenim okom ocijeniti snagu Božjih obećanja i primijeniti ih na sebe, ne zato što bismo toga bili dostojni, već zato što je Krist dostojan, ne zato što bismo bili pravedni, već zato što se živom vjerom oslanjamo na Kristovu pravednost kao na svoju. (ISM 108)

Srž kršćanstva

“Bog, izvor svakovrsne milosti, onaj koji vas je u Kristu Isusu pozvao u svoju vječnu slavu, sam će vas, kad budete neko kratko vrijeme trpjeli, usavršiti, učvrstiti, ojačati i utvrditi.”
(1. Petrova 5,10)

Kada prihvatite istinu, ona će izvršiti potpunu promjenu u vašem životu i karakteru; vjera znači da Krist prebiva u vašem srcu, a tamo gdje je On, duša napreduje u duhovnoj aktivnosti stalno rastući u milosti, stalno se približavajući savršenstvu. ...

To što su vam osjećaji pokrenuti, što je vaš duh pokrenut istinom, nije pravi dokaz da ste kršćani. Pitanje glasi: Rastete li u Kristu, svojem živom Poglavaru? Pokazuje li se Kristova milost u vašem životu? Bog svoju milost daje ljudima da bi mogli čeznuti za Njegovom još većom milošću. Božja milost stalno djeluje na ljudsko srce i kada je čovjek prihvati, dokaz o njezinom prihvaćanju pojavit će se u njegovom životu i karakteru. ... Kristova milost u srcu uvijek će unapređivati duhovni život i pokrenut će duhovno napredovanje. ... Mi ne vidimo kako rastu biljke u polju, ali smo ipak sigurni da rastu, pa kako onda ne bismo bili svjesni vlastite duhovne snage i duhovnog rasta? ...

Srž cjelokupnog pitanja kršćanske milosti i iskustva jest vjera u Krista, poznavanje Boga i Njegova Sina koga je poslao. Međutim, mnogi upravo ovdje doživljavaju neuspjeh jer im nedostaje vjera u Boga. Umjesto da se sjedine s Kristom u Njegovom samoodricanju i poniznosti, oni neprestano pokušavaju nametnuti svoju vrhovnu vlast. ...

O, kada biste voljeli Krista onako kao što je On volio vas, ne biste izbjegavali stjecanje iskustva u tragičnim poglavljima patnji Božjega Sina! ... Dok razmišljamo o Kristovom poniženju, dok promatramo Njegovo samoodricanje i samoprijegor, ispunjavamo se divljenjem pred takvim očitovanjem božanske ljubavi prema grešnom čovjeku. Kada zbog Krista budemo trpjeli nevolje koje su ponižavajuće po svojoj naravi, ako smo stekli um Kristov, podnositi ćemo ih s krotkošću, nećemo se žaliti zbog uvreda niti ćemo se protiviti zlu. Pokazat ćemo duh koji je prebivao u Kristu. ...

Mi trebamo nositi Kristov jaram, raditi kao što je On radio na spašavanju izgubljenih; i oni koji budu sudionici u Njegovim patnjama, bit će sudionici i u Njegovoj slavi. (RH, 24. svibnja 1892.)

Hvala Bogu!

“Slavit ću ljubav Jahvinu, slavna djela njegova — za sve što nam Jahve učini, za veliku dobrotu domu Izraelovu što nam je iskaza u svojoj samilosti, u obilju svoje ljubavi.” (Izaija 63,7)

Kada svijest o Božjoj dobroti neprestano bude osvježavala dušu, to će pokazati izraz mira i radosti na licu. To će se izražavati riječima i djelima. Velikodušni, Sveti Kristov Duh, koji djeluje na srce, učinit će da utjecajem svojega života obraćamo bližnje Bogu. ... Zar nemamo razloga govoriti o Božjoj dobroti, pričati o Njegovoj moći? Kada su prijatelji dobri prema nama, smatramo prednošću da im zahvalimo za njihovu ljubaznost. Koliko bi nam više radosti činilo kad bismo svoju zahvalnost izrazili Prijatelju od kojega nam dolazi svaki dobri i savršeni dar? Zato neka se u svakoj crkvi njeguje izražavanje zahvalnosti Bogu. Naučimo svoje usne da hvale Boga u obiteljskom krugu. ... Neka naši darovi i prilozima izražavaju našu zahvalnost za prednosti u kojima svakodnevno uživamo. U svemu trebamo pokazivati svoju radost u Gospodinu. ... David izjavljuje: “Ljubim Jahvu jer čuje vapaj molitve moje: uho svoje prignu k meni u dan u koji ga zazvah. Milo mi je što Gospodin usliši molitveni glas moj; što prignu k meni uho svoje i zato ću ga u sve dane svoje prizivati.” (Psalam 116,1.2 — DK) Božja dobrotu, koja Ga navodi da čuje i uslišava naše molitve, nameće nam veliku obvezu da Mu izrazimo svoju zahvalnost za darove koje nam je dao. Trebali bismo hvaliti Boga mnogo više nego što to činimo. Za blagoslove koje primamo kao odgovor na svoje molitve treba odmah zahvaliti. ...

Mi ožalošćujemo Kristova Duha svojim prigovorima, gundanjem i nezadovoljstvom. Ne bismo smjeli sramotiti Boga svojim žalopojkama zbog nevolja koje nam izgledaju teške. Sve nevolje koje primamo kao odgojno sredstvo donosit će nam radost. Cijeli naš vjerski život postat će tada snažniji, uzvišeniji, plemenitiji, odisat će miomirisom dobrih riječi i djela. (RH, 7. svibnja 1908.)

Neka mir vlada u vašoj duši. Tada ćete imati snage da trpite sve patnje, i radovat ćete se što imate milost da možete izdržati. Slavite Gospodina; govorite o Njegovoj dobroti; kazujte o Njegovoj moći. Učinite ugodnim okruženje oko svoje duše. ... Slavite srcem, dušom i glasom Onoga koji je zdravlje vašeg postojanja, vaš Spasitelj, vaš Bog. (*Youth's Instructor*, 27. prosinca 1900.)

Ništa nam nije uskraćeno

“Jahve, Bog, sunce je i štit: on daje milost i slavu. Ne uskraćuje Jahve dobara onima koji idu u nedužnosti.” (Psalam 84,12)

“On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?” (Rimljanima 8,32) Pokušajmo procijeniti Veliku Žrtvu koju je Bog prinio radi nas! On nam nikada neće spremnije stavljati na raspolaganje darove svoje milosti nego što čini danas! Krist je dao svoj život za ljude da bi mogli shvatiti koliko ih voli. On ne želi da itko propadne, nego da svi dođu u pokajanje. Svi koji svoju volju pokore Njegovoj, mogu dobiti život koji će se mjeriti s božanskim životom. ... Mač pravde pao je na Njega da bismo se mi oslobodili. On je umro da bismo mi živjeli. ...

Mi trebamo stajati čvrsto uz načela Božje riječi, imajući na umu da je Bog s nama i da će nam dati snage da se suočimo sa svakim novim iskustvom. U svojem životu uvijek uzdižimo načela pravednosti da bismo u Gospodnje ime mogli ići naprijed iz snage u snagu. ... Cijenimo kao vrlo dragocjeno djelo koje Gospodin obavlja preko naroda koji drži Njegove zapovijedi, djelo koje će, silom Njegove milosti, postajati sve snažnije i uspješnije kako vrijeme bude prolazilo. Neprijatelj pokušava potamniti razum Božjeg naroda, oslabiti njegovu uspješnost; ali ako Božji narod bude radio po uputama Božjega Duha, Bog će pred njim otvarati vrata za obnovu starih ruševina. On će stjecati iskustvo stalnog rasta u sigurnosti i snazi sve dok se Gospodin ne spusti s Neba s velikom silom i slavom da zapečati pečatom konačne pobjede čela svojih izabраниh i vjernih.

Gospodin želi da djelo vijesti trećeg anđela ide naprijed sa sve većim uspjehom. I kao što je u sva vremena ulijevao hrabrost i snagu pripadnicima svojega naroda, tako i u ovo naše doba želi dovesti do pobjedonosnog završetka namjeru koju ima sa svojom Crkvom. On poziva svoje svete da jedinstveno idu naprijed, da idu iz snage u još veću snagu, iz vjere u još snažniju vjeru u pravednost i istinitost Njegovog djela. (RH, 11. siječnja 1912.)

Vladanje mislima

“Zato opašite svoje bokove, to jest svoj um, budite trijezni, potpuno stavite svoju nadu u milost koja će vam se donijeti u času kad se objavi Isus Krist.” (1. Petrova 1,13)

Nema mnogo onih koji su svjesni svoje dužnosti da trebaju upravljati mislima i maštom. Neukročeni um vrlo je teško usmjeriti prema korisnim temama. Međutim, ako misli nisu pravilno usmjerene, vjera ne može napredovati u duši. Um mora biti zauzet svetim i vječnim temama, jer će se u protivnom baviti bezvrijednim i površnim mislima. Moralne i intelektualne snage moraju biti disciplinirane, a one će ojačati i popraviti se vježbanjem.

Da bismo pravilno razumjeli ovo pitanje, moramo imati na umu da je naše srce po naravi izopačeno, da sami po sebi nismo sposobni ići pravim putem. Jedino Božjom milošću, sjedinjenom s našim najozbiljnijim naporima, možemo postići pobjedu. (CT 544)

Svaka zla sklonost treba biti nadvladana uz pomoć Kristove milosti, ali ne na neki mlitav, neodlučan način, već s čvrstom namjerom, s odlukom da nam Krist bude Uzor. Zavolite ono što je Isus volio, uskratite svoju ljubav onome što ne jača dobre pobude. Ulažući odlučne napore, svakoga dana učite i usavršavajte svoj karakter. Vi morate imati čvrstu namjeru da sebe obuzdate i postanete ono što znate da Bog želi da postanete. (KH 135)

Um, isto tako kao i srce, mora biti posvećen Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama. Kristov sljedbenik ne smije se upuštati ni u kakvo zadovoljstvo niti se uključivati u bilo koji pothvat, koliko god izgledao bezazlen ili pohvalan, ako mu prosvjetljena savjest govori da će time umanjiti svoju revnost ili oslabiti svoju duhovnost. Svaki kršćanin treba zadržavati plimu zla da spasi naše mlade od utjecaja koji bi ih mogli odnijeti u propast. Neka nam Bog pomogne da krčimo svoj put nasuprot matici zla. (CT 544)

Mi smo dužnici

“I otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!” (Matej 6,12)

Ovdje je zatražen veliki blagoslov, ali pod uvjetom. Mi smo sami postavili taj uvjet. Mi smo sami zatražili da se Božja milost prema nama mjeri u skladu s milošću koju smo spremni ukazati svojim bližnjima. Krist izjavljuje da će to biti prihvaćeno kao pravilo po kojem će Gospodin postupati prema nama: “Da, ako vi oprostite ljudima njihove pogreške, oprostit će i vama vaš Otac nebeski. Ako li vi ne oprostite ljudima njihovih pogrešaka, ni vaš Otac neće vama oprostiti vaših.” (Matej 6,14.15) Neusporedivi uvjeti! Kako ih samo malo razumijemo ili poštujemo! Jedan od najuobičajenijih grijeha i grijeh kojem se priklanjamo s najrazornijim posljedicama, jest njegovanje nepomirljivog duha. Koliki među nama njeguju neprijateljstvo ili osvetu i onda dolaze i klanjaju se pred Gospodinom, tražeći da im bude oprošteno onako kako oni opraštaju drugima! Sigurna sam da uopće ne shvaćaju pravo značenje svoje molitve, jer se u protivnom ne bi usudili izreći je svojim usnama. Mi svakoga dana i svakoga trenutka ovisimo o Božjoj milosti oprosta; pa kako onda možemo njegovati ogorčenost ili zlu misao prema onima koji su grešnici kao i mi? (5T 170)

Činjenica da toliko mnogo dugujemo Kristu, nameće nam najsvetiju obvezu prema onima radi čijeg je spasenja umro. Prema njima trebamo pokazati istu sućut, isto nježno suosjećanje i istu nesebičnu ljubav koju je On pokazao prema nama. (Isto)

Tko nije spreman oprostiti, zatvara jedini dotok kroz koji i sâm može primiti milost od Boga. Ne smijemo ni pomisliti da imamo pravo uskratiti oprost onima koji su nas povrijedili zato što nam nisu priznali svoju krivnju. Bez sumnje, njihova je dužnost poniziti srca u pokajanju i priznanju, ali mi moramo pokazati sažaljiv duh prema onima koji su se ogriješili o nas, bez obzira na to jesu li nam priznali svoje pogreške. Koliko god da su nas bolno ranili, ne smijemo tugovati i sažalijevati sami sebe zbog uvreda koje su nam nanesene. Kao što očekujemo da Bog nama oprostí uvrede koje smo Mu nanijeli, i mi moramo oprostiti svima koji su nam učinili neko zlo. ...

Kad dolazimo k Bogu, već na pragu nam se postavlja uvjet da, primajući Njegovu milost, moramo pristati pokazati Njegovu milosrđe prema drugima. (*Isusov govor na Gori*, str. 153—155)

U Kristovoj školi

“Učit ću te, put ti kazat’ kojim ti je ići, svjetovat ću te, oko će moje bdjeti nad tobom.” (Psalam 32,8)

Onaj koji marljivo nastoji steći mudrost u ljudskim školama treba imati na umu da još jedna škola ima pravo na njega kao na učenika. Krist je bio najveći učitelj kojega je svijet ikada vidio. On je ljudima donio znanje neposredno s Neba. ...

U Kristovoj školi učenici nikada ne diplomiraju. Među njima ima mladih i starih. Oni koji slušaju pouke božanskog Učitelja, stalno napreduju u mudrosti, uglađenosti i plemenitosti duše i na taj se način pripremaju za onu višu školu u kojoj će se njihovo napredovanje nastaviti tijekom cijele vječnosti.

Beskrajna Mudrost iznosi pred nas velike životne pouke — pouke o dužnosti i sreći. Te pouke često su teške za učenje, ali bez njih ne možemo napredovati. ... Upravo u ovom svijetu, usred svih nevolja i kušnji, trebamo se osposobiti za društvo neporočnih i svetih. Oni koji dopuste da ih proučavanje manje važnih tema toliko zaokupi da zaborave učiti u Kristovoj školi, suočavaju se s beskrajnim gubitkom. ...

Kristova vjera širi obnoviteljski utjecaj koji preobražava cijelo biće, uzdiže čovjeka iznad svih ponižavajućih poroka, povećuje njegove misli i želje s Bogom i Nebom. ... Svaka sposobnost, svaka osobina, sve čime je Stvoritelj obdario ljudske sinove, treba biti upotrijebljena Bogu na slavu; i upravo u tom slavljenju naći će svoju najčistiju, najsvetiju i najsretniju primjenu. Dok se vjersko načelo bude uzdizalo iznad svega, dok se bude nalazilo na prvom mjestu, svaki korak naprijed u stjecanju znanja ili usavršavanju intelekta bit će i korak naprijed prema spajanju ljudskoga s božanskim, ograničenoga s neograničenim. ...

Onaj tko slijedi božansko vodstvo, pronašao je jedini pravi izvor spasonosne milosti i istinske sreće, stekao je moć da sreću donosi svima oko sebe. ... Ljubav prema Bogu pročišćava i oplemenjuje svaki ukus i svaku težnju, pojačava svaku naklonost, osvjetljava svako dostojno uživanje. Ona osposobljava čovjeka da cijeni sve što je istinito, dobro i lijepo i da uživa u tome. (CT 50—53)

Dan ispita

**“Ispitaj me, Jahve, iskušaj me, istraži mi bubrege i srce.”
(Psalam 26,2)**

Gospodin u svojoj providnosti dovodi čovjeka u položaj u kojem će moći ispitati njegove moralne snage i otkriti njegove pobude tako da može usavršiti ono što je u njemu dobro, a odbaciti ono što je zlo. Bog želi da se Njegovi sluge upoznaju s moralnim organizmom svojega srca. Da bi to postigao, često dopušta da ih oprži oganj nevolje kako bi se pročistili. ...

Istinska vrlina spremna je na kušnju; ako se protivimo da nas Gospodin ispita, naše stanje je vrlo ozbiljno. Bog oplemenjuje i čisti dušu; u vrelini peći troska se zauvijek odvaja od čistog srebra i zlata kršćanskog karaktera. Isus budno prati taj proces. On zna što je potrebno za pročišćavanje dragocjenog metala kako bi mogao odsjajivati svjetlo Njegove božanske ljubavi. (4T 85,86)

Ja vas pozivam da “sami sebe ispitajte jeste li u vjeri, sami sebe istražite” (2. Korinćanima 13,5). Da bismo održali toplinu i čistoću kršćanske ljubavi, moramo neprestano primati novu zalihu Kristove milosti. ...

U ovom vremenu sukoba i nevolja, nama je potrebna sva pomoć i sva utjeha koju možemo izvući iz pravednih načela, iz čvrstih vjerskih uvjerenja, iz trajne sigurnosti u Kristovu ljubav i iz bogatog iskustva u duhovnim pitanjima. Mi ćemo dostići punu visinu rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu jedino ako budeмо stalno rasli u milosti. (5T 103—105)

Kršćanski se karakter ne razvija bez nevolja, već usred njih. Izlaganje prijekorima i protivljenju vodi Kristove sljedbenike većoj budnosti i ozbiljnijoj molitvi moćnom Pomagaču. Teška nevolja prevladana Božjom milošću razvija strpljivost, budnost, us trajnost te duboko i trajno pouzdanje u Boga. Trijumf kršćanske vjere osposobljava njezine sljedbenike da trpe i budu jaki; da se pokore i tako nadvladaju; da ih se ubija svaki dan, a da ipak žive; da nose križ i tako zadobiju vijenac slave. (*Djela apostolska*, str. 294)

Što reći o dobrim djelima?

“Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.” (Efežanima 2,10)

Mi možemo biti sigurni da smo prihvaćeni pred Bogom jedino u Njegovom ljubljenom Sinu, i da su naša dobra djela samo rezultat djelovanja Njegove ljubavi koja nam je oprostila grijehe. Dobra djela nisu naša zasluga, na temelju dobrih djela ne dobivamo pravo da sebi pripisujemo udio u spasenju svoje duše. Spasenje je Božji besplatni dar vjerniku, koji dobiva jedino radi Krista. Izmučena duša može naći svoj mir vjerom u Krista i njezin mir bit će u skladu s njezinom vjerom i pouzdanjem. Ona se ne može pozivati na svoja dobra djela u svojoj molbi za spasenje.

Zar dobra djela nemaju nikakve stvarne vrijednosti? Uživa li grešnik koji svakoga dana namjerno upada u grijeh istu Božju naklonost kao i onaj koji se vjerom u Krista trudi da pošteno živi? Biblija odgovara: “Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.” Po svojem božanskom redu, u svojoj naklonosti prema nama koju nismo zaslužili, Gospodin je odredio da dobra djela trebaju biti nagrađena. Mi smo prihvaćeni jedino zahvaljujući Kristovim zaslugama, a djela milosti, djela ljubavi koja činimo plodovi su vjere i ona nam donose blagoslov; ljudi će biti nagrađeni prema svojim djelima. Upravo miomiris Kristovih zasluga čini naša dobra djela prihvatljivim u Božjim očima, kao što nas milost osposobljava da činimo dobra djela za koja primamo nagradu od Boga. Naša djela sama po sebi i sama od sebe ne pripisuju nam se u zaslugu. Kad učinimo sve što smo mogli, i dalje ćemo se računati u “besposlene sluge”. Mi ne zaslužujemo nikakvu zahvalnost od Boga. Mi smo samo učinili ono što je bila naša dužnost, a dobra djela svakako nismo mogli učiniti snagom svoje grešne naravi. Gospodin nas je pozvao da se približimo Njemu, a On će se približiti nama; približavajući se Njemu, primamo milost za činjenje dobrih djela za koja ćemo primiti nagradu iz Njegovih ruku. (5BC 1122)

Djela ljubavi proizlaze iz djela vjere. ... Iako je istina da nam naše užurbane aktivnosti same po sebi neće osigurati spasenje, također je istina da će nas vjera, koja nas sjedinjuje s Kristom, pokrenuti na aktivnost. (6BC 1111)

Bdijte!

“Bdijte i molite, da ne padnete u napast!” (Marko 14,38)

Mnogi danas spavaju kao što su spavali učenici. Oni ne bdiju niti se mole da ne padnu u napast. (8T 100)

Neka svaka duša bude budna. Neprijatelj je na vašem tragu. Budite oprezni, bdijte marljivo da se neočekivano ne uhvatite u neku pomnjivo prikrivenu i vješto smišljenu zamku. Neka se nemarni i ravnodušni čuvaju da ih dan Gospodnji ne zatekne kao provalnik noću. ...

Onaj koji pobjeđuje mora bdjeti, jer Sotona svjetovnim zamkama, zabludama i praznovjermem pokušava zadobiti Kristove sljedbenike da prijeđu na njegovu stranu. Nije dovoljno da samo izbjegnemo očigledne opasnosti ili pogibeljne i nedosljedne poteze. Mi se moramo držati Kristove strane, hoditi putem samoodricanja i žrtve. Nalazimo se na neprijateljevom teritoriju. Onaj koji je bio zbačen s Neba, sišao je s velikom silom. Svakim zamislivim sredstvom i načinom trudi se da zarobi duše. Ako ne budemo stalno na oprezu, past ćemo kao lak plijen njegovih nebrojenih prijevara. (Isto, 99,100)

Opomene, savjeti i obećanja, sve je to upućeno nama koji živimo na svršetku svijeta. “Prema tome, ne spavajmo kao ostali, već bdijmo i budimo trijezni.” (1. Solunjanima 5,6) ... Bdijte da vam se neprijatelj neopazano ne približi, bdijte i pazite da vam se stare navike i urođene sklonosti ponovno ne nametnu; prisilite ih na povlačenje i bdijte! Bdijte nad mislima, bdijte nad planovima da ne postanu sebični. Bdijte nad dušama koje je Krist otkupio svojom krvlju. Tražite priliku da im činite dobro! (6T 410)

Ako se približite Isusu i budete nastojali ukrasiti svoju vjeru dobro sređenim životom i pobožnim razgovorima, vaše stope bit će sačuvane da ne skrenu na zabranjene staze. Kada biste samo bdjeli, stalno bdjeli uz molitvu, kada biste sve činili tako kao da se nalazite u neposrednoj Božjoj blizini, bili biste sačuvani od popuštanja kušnji i mogli biste se nadati da ćete ostati čisti, “bez mane i nedostatka” sve do kraja. Kada biste se držali početka svoje vjere čvrsto sve do kraja, vaši putovi bili bi u Gospodinu; a ono što je milost započela, slava bi ovjencala u kraljevstvu našega Boga. (5T 148)

Sačuvani od grijeha

“Onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom.” (Juda 24)

U ove posljednje dane, kada će se bezakonje umnožiti i kada će ohladnjeti ljubav mnogih, Bog želi imati narod koji će proslaviti Njegovo ime i koji će osuditi bezakonje. To će biti “poseban narod”, narod koji će ostati vjeran Božjem zakonu u vrijeme kada će svijet pokušavati ukinuti njegove propise; kada Božja sila obraćenja bude djelovala preko Njegovih slugu, vojske tame svrstat će se u bojne redove da se ogorčeno i odlučno usprotive. ... Dolazit će do stalnih sukoba od trenutka kada odlučimo služiti Bogu nebeskome, sve dok ne budemo izbavljeni iz ovog sadašnjeg zlog svijeta. Nema oslobađanja od ovog rata. ...

Naše djelo ima napadačku narav i kao vjerni Kristovi borci moramo odnijeti Njegovu krvlju poprskanu zastavu u samu neprijateljevu utvrdu. ... Kada bismo pristali položiti oružje, spustiti krvlju poprskanu zastavu i postati Sotonini zarobljenici i sluge, bili bismo oslobođeni od sukoba i patnji. Međutim, taj mir postigli bismo jedino odricanjem od Krista i Neba. Mi ne možemo prihvatiti mir pod tim uvjetima. I zato neka se vodi rat, rat sve do kraja svjetske povijesti, radije nego da bude mir po cijenu otpada i grijeha.

Djelo otpada započinje nekom potajnom pobunom srca protiv zahtjeva Božjega zakona. Nesvete želje i nezakonite slavlju-bive težnje njeguju se i dobivaju potporu, pa nezajerovanje i tama odvajaju dušu od Boga. Ako ne svladamo ta zla, ona će svladati nas. ...

Popustljivost prema duhovnoj oholosti, nesvetim željama, zlim mislima, prema svemu što nas odvaja od bliskog i svetog druženja s Isusom, dovodi u opasnost našu dušu. ... Moramo “biti plemenitu bitku vjere” ako želimo zadobiti “vječni život u koji smo pozvani” (1. Timoteju 6,12). Nas “snaga Božja po vjeri čuva za spasenje” (1. Petrova 1,5). Ako vam je i pomisao na otpad mučna ... onda “mrzite zlo, prijanjajte uz dobro” (Rimljanima 12,9); i vjerujte u Onoga koji “vas može očuvati od pada i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom”. (RH, 8. svibnja 1888.)

Utvrđeni

**“Sam naš Gospodin Isus Krist i Bog, Otac naš, koji nas je ljubio i po milosti nam dao vječnu utjehu i dobru nadu, neka utješi srca vaša i učvrsti ih u svakom dobrom djelu i riječi!”
(2. Solunjanima 2,16.17)**

Svako djelo iscjeljenja je Spasitelju istodobno bila i prilika da u srce i dušu usadi sveta načela. Upravo je to bila svrha Njegova djela. On je poklanjao zemaljske blagoslove kako bi srca ljudi pokrenuo da prihvate Evanđelje Njegove milosti. (*Put u bolji život*, str. 8)

Učenici su tijekom triju godina svakodnevno imali Isusa kao divan primjer pred svojim očima. Dan za danom oni su hodali i razgovarali s Njim, slušali Njegove vedre riječi što ih je upućivao zabrinutim dušama s teškim bremenom na srcu; oni su bili svjedoci Njegove moći dok je On pomagao bolesnima i nevoljnima. Kad je došlo vrijeme da ih napusti, Isus im je povjerio svoju milost i silu, kojom će u Njegovo ime nastaviti Njegovo djelo. Njihova je zadaća bila da svjetlost Njegova evanđelja ljubavi i zdravlja odnesu na sve strane. ... I mi trebamo vršiti zadaću koju su učenici obavljali. Svaki kršćanin treba biti misionar. Razumijevanjem i sućuti služimo onima kojima je potrebna pomoć. ... Spasitelj se poistovjećuje sa svakim ljudskim djetetom. ...

Njegovi sljedbenici ne trebaju misliti da su odvojeni od svijeta oko sebe koji srlja u propast. Oni su, u Kristovim očima, dio velikog tkiva čovječanstva; Nebo na njih gleda kao na braću i grešnika i svetaca. ... Sve ono u čemu uživamo prednost nad drugima — bilo to obrazovanje i lijepo ponašanje, plemenitost karaktera, kršćanski odgoj, religiozno iskustvo — mi dugujemo onima kojima je dano manje; naša je zadaća da im služimo koliko god je to u našoj moći. ... Tko postaje Božjim djetetom, treba odsad sebe smatrati karikom u lancu spuštenom s Neba za dobro čovječanstva. On treba hoditi zajedno s Kristom, pokušavajući naći i spasiti što je izgubljeno. (Isto, str. 54,55)

Svijet želi vidjeti praktičan primjer onoga što Božja milost može učiniti za ljudska bića u ponovnoj uspostavi njihovog kraljevskog dostojanstva, dajući im vlast nad sobom. Ovom svijetu ništa toliko ne treba koliko spoznaja o spasonosnoj moći evanđelja, koja se otkriva u onima koji žive po ugledu na Krista. (Isto, str. 73)

Radost u dijeljenju

“Pa tko je naša nada, naša radost, naša kruna kojom ćemo se ponositi pred našim Gospodinom Isusom o njegovu dolasku, ako ne vi? Jest, vi ste naša slava i naša radost.” (1. Solunjanima 2,19.20)

Bog bi mogao postići svoj cilj spašavanja grešnika bez naše pomoći; ali da bismo razvili karakter sličan Kristovom, moramo sudjelovati u Njegovu radu. Da bismo sudjelovali u Njegovoj radosti — radosti da vidimo duše otkupljene Njegovom žrtvom — moramo sudjelovati u Njegovim naporima za njihovo otkupljenje. (*Isusov život*, str. 103)

U svakoj duši Isus je vidio čovjeka kome treba uputiti poziv za Njegovo kraljevstvo. Dopirao je do ljudskih srca, krećući se među njima kao Onaj koji im je želio blagostanje. On ih je tražio na gradskim ulicama, u obiteljskim kućama, u čamcima, u sinagogi, na obalama jezera i na svadbenoj svečanosti. Sretao ih je na njihovim svakodnevnim dužnostima pokazujući zanimanje za njihove svjetovne djelatnosti. Unosio je svoje upute u domove i dovođio obitelji u njihovim vlastitim domovima pod utjecaj svoje božanske prisutnosti. Njegova snažna osobna sućut pomogla Mu je da zadobije srca. ...

Isus je poučavao svoje učenike osobnom vezom i druženjem. Sjedeći među njima na padinama planina, ponekad kraj mora ili hodajući s njima putem, poučavao ih je i otkrio im tajne Božjeg kraljevstva. On nije držao pridike kako to ljudi danas čine. Gdje god su srca bila otvorena da prihvate božansku vijest, On je otkrivao istine o putu spasenja. Nije naređivao svojim učenicima da čine ovo ili ono, već je rekao: “Hajde za mnom!” Na svojim putovanjima kroz sela i gradove vodio ih je sa sobom da bi mogli vidjeti kako poučava ljude. ...

Kristov primjer u povezivanju s interesima čovječanstva trebaju slijediti svi koji propovijedaju Njegovu Riječ i svi koji su primili evanđelje Njegove milosti. ... Srca ljudi nisu dirnuta božanskom istinom samo s propovjedaonice. Postoji jedno drugo polje rada; možda je ono skromnije, ali je i ono vrlo plodno, a nalazi se u domu običnih, kao i u raskošnim kućama velikih ljudi, za gostoprимljivim stolom i na skupovima za bezazleno društveno uživanje. ... Kuda god išli, trebamo nositi Isusa u sebi, i otkriti drugima dragocjenost našega Spasitelja. (Isto, str. 110—112)

Bogu neka je slava!

“Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama.” (2. Korinćanima 4,7)

Sve su dobre osobine koje ljudi posjeduju Božji darovi. Oni čine dobra djela milošću Božjom kroz Krista. Budući da sve duguju Bogu, slava za ono što jesu i što čine pripada samo Njemu. Oni su samo oruđa u Njegovim rukama.

Štoviše, kao što sve pouke iz biblijske povijesti uče, opasno je hvaliti i uzdizati čovjeka, jer ako tko izgubi iz vida svoju ovisnost o Bogu i pouzda se u vlastitu snagu, on će sigurno zgriješiti. Čovjek se bori s neprijateljima koji su snažniji od njega. “Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.” (Efežanima 6,12) Nama je nemoguće vlastitom snagom opstati u borbi, i sve što odvrća naš um od Boga, sve što vodi k samouzvišenju i ovisnosti o samome sebi, sigurno priprema put našem porazu. Svrha Biblije je usaditi u nas nepovjerenje u ljudsku silu i potaknuti povjerenje u božansku. (*Patrijarsi i proroci*, str. 605)

Naš nebeski Otac nije poslao anđele s Neba da ljudima propovijedaju spasenje. On je nama otkrio dragocjene istine svoje Riječi, usadio je Istinu u naše srce da bismo je mogli objaviti onima koji su još u tami. Ako smo doista okusili dragocjene darove koje nam je Bog ponudio u svojim obećanjima, to znanje trebamo prenijeti bližnjima. ...

Svatko od nas pojedinačno treba raditi u skladu s velikom odgovornošću koja mu je položena na ramena. Mi trebamo ulagati neumorne napore, taktičnost i revnost u ovo djelo i preuzeti odgovornost, svjesni opasnosti u kojoj se nalaze naši susjedi i prijatelji. Mi trebamo raditi kao što je Krist radio. Trebamo iznositi istinu kakva je u Isusu, tako da krv naših bližnjih ne bude na našim rukama. Istodobno trebamo biti svjesni potpune ovisnosti o Bogu i oslanjati se na Njega, znajući da ništa ne možemo činiti bez Njegove milosti i ruke pomoćnice. Pavao može saditi, Apolon može zalijevati, ali samo Bog može učiniti da naraste. (HP 331)

Naša dužnost, naša sigurnost, naša sreća i naša korisnost, pa i naše spasenje, sve to poziva svakoga od nas da ulažući najveću marljivost osiguramo Kristovu milost. (Isto, 184)

Žetva

“Da u vjekovima koji nadolaze pokaže izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu.” (Efežanima 2,7)

Tko dopusti da kroz njegovo srce i život teče rijeka Božjih blagoslova na druge, i sâm će biti bogato nagrađen. ...

Kristova milost u duši razvija karakterne osobine suprotne sebičnosti, koje će očistiti, oplemeniti i obogatiti život. Dobra djela, učinjena u tajnosti, čvrsto će povezati srca i još ih bliže dovesti srcu Onoga od koga potječe svaka plemenita pobuda. Male pažnje, mala djela ljubavi i požrtvornosti kojima život zrači neprimjetno, kao što se miris neprimjetno širi iz cvijeća, čine velik dio životnih blagoslova i sreće. Na kraju će biti utvrđeno da se samoodricanje za dobro i sreću drugih, iako se na ovome svijetu malo cijeni i ne preporučuje, na Nebu priznaje kao znak našega jedinstva s Kristom, Kraljem slave, koji je bio bogat, a zbog nas je osiromašio.

Djela milosrđa mogu biti učinjena u tajnosti, ali se ne može skriti njihov utjecaj na karakter onoga tko ih je učinio. Kad budemo cijelim srcem radili kao Kristovi sljedbenici, srce će biti tijesno povezano s Bogom; kad Božji Duh bude djelovao na naš duh, u duši će, kao odgovor na božanski dodir, nastati sveti sklad.

Tko zarađene talente daje onima što su se mudro koristili povjerenim darovima, radosno prima službu svojega vjernog naroda u Ljubljenome, čijom su je milošću i silom oni obavili. Oni koji su nastojali razviti i usavršiti kršćanski karakter, poboljšavajući svoje sposobnosti dobrim djelima, požnjet će u budućem svijetu ono što su sijali. Djelo započeto na Zemlji bit će završeno u uzvišenijem i svetijem životu, koji će trajati cijelu vječnost. (*Isusov govor na Gori*, str. 112—114)

Onaj koji je “bogat za sve koji ga zazivlju”, rekao je: “Dajte, pa će vam se davati....” (Rimljanima 10,12; Luka 6,38) ... Svaka žrtva koja je učinjena u Njegovoj službi bit će nagrađena prema “izvanrednom bogatstvu svoje milosti”. (Efežanima 3,20; 2,7) (*Isusov život*, str. 189)

Svijet čeka

“Uistinu, sve ovo biva radi vas, da povećana milost učini obilnom zahvalu većeg broja (vjernika) na slavu Božju.” (2. Korinćanima 4,15)

Crkva je orude koje je Bog odredio za spašavanje ljudi. Ona je ustrojena za službu i njezina je zadaća da svijetu navijesti Evanđelje. Od samog početka Bog je namjeravao da Crkva prikaže svijetu Njegovu puninu i dostatnost. Vjernici Crkve, oni koje je Bog pozvao iz tame u svoje divno svjetlo, trebaju odsajivati Njegovu slavu. Crkva je riznica bogatstva Kristove milosti i po njoj će se u konačnici čak i “poglavarstvima i vlastima na nebesima” objaviti vrhunski i cjeloviti prikaz Božje ljubavi (Efežanima 3,10).
...

Crkva je Božja utvrda, Njegov grad utočišta koji drži u pobu-
njenom svijetu. ...

Tijekom stoljeća duhovne tame Božja Crkva je bila grad koji leži na gori. Iz stoljeća u stoljeće, iz naraštaja u naraštaj u njezinim su se granicama razvijale čiste nebeske istine. Premda izgleda slaba i pogrešiva, Crkva je jedini predmet na koji Bog na poseban način obraća svoju punu pozornost. Ona je pozornica Njegove milosti na kojoj s uživanjem otkriva svoju moć da preobrazí srca. (*Djela apostolska*, str. 7—9)

Kao što sunčane zrake prodiru i do najudaljenijih mjesta na globusu, tako po Božjem planu svjetlo Evanđelja treba doprijeti do svake duše na Zemlji. ... U ovo naše doba, kada se neprijatelj trudi više nego ikada prije da zarobi um muškaraca i žena, mi trebamo raditi s povećanom revnošću. Marljivo i nesebično trebamo objavljivati posljednju vijest milosti u velikim gradovima — na putovima i među ogradama. Trebamo je uputiti svim društvenim slojevima. Dok radimo, susretat ćemo se s različitim nacionalnostima. Nijedna ne smije ostati neopomenuta. Gospodin Isus je božanski dar cijelome svijetu — ne samo višim slojevima, ne samo jednom narodu na štetu svih ostalih. Njegova spasonosna vijest treba obuhvatiti cijeli svijet. Tko god želi, može piti vodu života. Svijet čeka da čuje vijest istine za sadašnje vrijeme. (HP 340)

Krist čeka

“Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.” (Matej 24,14)

Od početka do kraja Kristovo Evanđelje je Evanđelje o spasonosnoj milosti. To je značajna i moćna ideja. Ona će biti pomoć nevoljnicima, svjetlo očima onih koji su slijepi za istinu, vodič dušama koje traže pravi temelj. Potpuno i vječno spasenje stoji na raspolaganju svakoj duši. Krist čeka i čezne da izrekne oprost, da udijeli besplatno ponudenu milost. On promatra i čeka, govoreći ono isto što je rekao slijepom čovjeku na jerihonskim vratima: “Što hoćeš da ti učinim?” (Marko 10,51) Ja ću ukloniti tvoje grijehе, Ja ću te oprati svojom krvlju!

Na svim životnim stazama ima duša koje treba spasiti. One kao slijepе pipaju po mraku. Dajte im svjetlo, i Bog će vas blagosloviti kao svoje suradnike! (*Evanđelism*, str. 552,553)

Nama je potrebno da s mnogo više ozbiljnosti pristupamo Kristovom djelu. Svečanu vijest istine treba objaviti s takvom revnošću da i nevjernici budu uvjereni da Bog sudjeluje u našim naporima, da je Svemogući živi Izvor naše snage. (Isto, str. 697)

Svaki kršćanin ima prednost ne samo da očekuje Kristov dolazak, već i da ubrza dolazak našega Gospodina. Kada bi svi koji se zovu Njegovim imenom donosili rod Njemu na slavu, kako bi brzo cijeli svijet bio zasijan sjemenom Evanđelja! Vrlo brzo bi sazrela posljednja žetva i Krist bi došao prikupiti dragocjeno zрно. (8T 22)

Došlo je vrijeme da se preko Božjih glasnika pred svijetom otvori Božja knjiga. Istina sadržana u prvoj, drugoj i trećoj anđeoskoj vijesti mora biti objavljena svakom plemenu, jeziku, koljenu i narodu; ona mora odagnati tamu na svakom kontinentu, proširiti se na sve otoke u moru. Ovo djelo više nitko ne smije odgađati.

Naša lozinka treba biti: Naprijed, naprijed, naprijed! Nebeski anđeli ići će pred nama da nam pripreme put. Naša odgovornost za daleka područja nikako se ne smije zanemariti, sve dok cijela Zemlja ne bude obasjana Gospodnjom slavom! (GW 470)

Svemir čeka

“Gospodar reče sluzi: ‘Izidi na putove i među ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća!’” (Luka 14,23)

Cijeli nebeski svemir zainteresiran je za ovu trunčicu svijeta jer je Krist platio beskrajnu cijenu za život njezinih stanovnika. (*Isusove usporedbe*, str. 115)

Svi stanovnici svemira pozivaju one koji znaju istinu da se potpuno posvete objavljivanju istine koja im je otkrivena preko treće andeoske vijesti. ... Djelovanje sotonskih sila nagoni svakog kršćanina da stane na branik svojeg nasljedstva.

Djelo koje nam je povjereno vrlo je veliko i važno; njemu su potrebni mudri, nesebični ljudi, ljudi koji razumiju što znači posvetiti sebe nesebičnom naporu za spasenje ljudi. Međutim, nema potrebe za službom mlakih ljudi jer takve Krist ne može upotrijebiti. Potrebni su muškarci i žene čija su srca ganuta ljudskim patnjama i čiji život služi kao dokaz da su primili i drugima prenijeli svjetlo, život i milost.

Božji se narod treba približiti Kristu samoodricanjem i žrtvom, tako da mu jedini cilj bude da vijest milosti objavi cijelom svijetu. Neki će raditi na jedan način, drugi na drugi, onako kako ih Gospodin bude pozivao i vodio. Međutim, svi trebaju raditi zajedno trudeći se da djelo postane savršena cjelina. (9T 25,26)

Crkva neće nazadovati sve dok vjernici budu tražili pomoć od prijestolja milosti da ne propuste priliku za suradnju u velikom djelu spašavanja duša koje se nalaze na rubu propasti. ...

Nebeski svemir čeka na posvećene kanale preko kojih će Bog saobraćati sa svojim narodom i preko njih sa svijetom. Bog želi raditi preko posvećene, samoprijegorne Crkve i On će poslati svojega Duha na vidljiv i slavan način, posebno u ovo vrijeme kada Sotona vrlo vješto nastoji prevariti i propovjednike i narod. ...

Zar Crkva neće postati svjesna svoje odgovornosti? Bog će one koji rade odano, u duhu samoodricanja i samoprijegara, nadahnuti Duhom najvećeg misionara koga je svijet ikada upoznao. (ISM 117)

Božji sinovi

“Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.” (1. Ivanova 3,2)

“Ljubazni, sada smo djeca Božja!” Ima li kakve ljudske časti koju je moguće usporediti s ovom? Koji bismo viši položaj mogli zauzeti nego da se nazovemo djecom beskonačnoga Boga? (4T 365)

Kakve li veličanstvene misli, kakve li nezamislive ljubavi, kakve li spremnosti od strane Svemogućega da se poveže sa smrtnim čovjekom! “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12) “Ljubazni, sada smo djeca Božja!” Može li se bilo koja svjetovna čast usporediti s ovom?

Potrudimo se da kršćanski život prikažemo onakvim kakav jest; neka taj put bude radostan, privlačan i zanimljiv. Mi to možemo učiniti ako želimo. Možemo ispuniti svoj um živim slikama o duhovnim i vječnim temama i tako doprinijeti da postanu stvarnost i u drugim umovima. Vjera gleda Isusa kako stoji kao naš Posrednik s desne strane Ocu. Vjera promatra stanove koje je otišao pripremiti onima koji Ga ljube. Vjera vidi odjeću i krunu pripremljenu za pobjednika. Vjera čuje pjesme otkupljenih, ona nam približava vječnu slavu. Mi se moramo približiti Isusu poslušnošću iz ljubavi ako želimo vidjeti Kralja u svoj Njegovoj ljepoti. (Te 212,213)

Održavati zajedništvo s Ocem i Njegovim Sinom Isusom Kristom znači biti oplemenjen i uzdignut, postati sudionik u neiskazanoj radosti i biti ispunjen slavom. Hrana, odjeća, položaj i bogatstvo mogu imati svoju vrijednost; ali održavati vezu s Bogom i biti dionik Njegove božanske naravi neizmjerena je vrijednost. Naš život treba biti sakriven s Kristom u Bogu; i mada “se još ne pokaza što ćemo biti”, “kada se pokaže Krist, život naš” (Kološanima 3,4), “bit ćemo kao i on, jer ćemo ga vidjeti kao što jest”. Kneževsko dostojanstvo kršćanskog karaktera zasjat će kao Sunce, zrake svjetla koje dolaze s Kristovog lica obasjat će one koji su se očistili kao što je On čist. Prednost da postanemo sinovi Božji kupili smo ispod cijene, čak i ako smo žrtvovali sve što smo imali, čak i ako smo dali život. (4T 357)

Nadomak cilju

“Trčim prema cilju da postignem nagradu — nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.” (Filipljanima 3,14)

“Ne znate li da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete! Svaki se natjecatelj uzdržava u svim stvarima. Oni da dobiju raspadljivi vijenac, a mi neraspadljivi.” (1. Korinćanima 9,24-27) Oni koji su se željeli uključiti u utrku i dobiti vijenac, što je smatrano velikom čašću, bili su umjereni u svemu tako da su njihovi mišići, njihov mozak i svaki dio njihovog tijela bili u najboljem stanju, najbolje pripremljeni za utrku. ... Samo je jedan od njih dobivao vijenac. Međutim, u nebeskoj utrci svi možemo trčati i svi dobiti vijenac. Nema nesigurnosti, nema rizika u ovom natjecanju. Mi moramo staviti na sebe sve nebeske vrline i očiju uprtih naprijed, prema kruni besmrtnosti, imati Uzor uvijek pred sobom. ... Skromni život, ispunjen samoodricanjem, kojim je živio naš božanski Gospodin, trebamo uvijek imati pred očima. I onda, kada budemo pokušavali biti slični Njemu usmjeravajući pogled prema cilju, prema nagradi, možemo sa sigurnošću sudjelovati u toj utrci. (2T 357,358)

Ako su se nezabošci kojima nije upravljala prosvijetljena savjest, koji nisu imali pred sobom strah Božji, bili spremni podvrgnuti odricanjima i disciplini tjelovježbe, uskraćujući sebi svako popuštanje željama koje bi ih oslabile, i to samo radi vijenca od propadljivog materijala, ili radi odobravanja od strane mnoštva, koliko bi više oni koji se nadaju besmrtnosti i odobravanju Neba, trebali biti spremni sebi uskratiti nezdrave stimulanse i popuštanje željama koje moralno ponižavaju, slabe intelekt i uzvišenije snage bića podređuju životinjskim prohtjevima i strastima. ... S velikim zanimanjem Bog i nebeski anđeli bilježe samoodricanje, samoprijegor i očajničke napore onih koji su se uključili u kršćansku utrku. ...

Za sve one koji potpuno prihvate uvjete Božje riječi, koji su svjesni svoje odgovornosti da sačuvaju tjelesnu snagu i sposobnost da razviju uravnotežen um i izgrade zdrava moralna mjerila, ova utrka nije nesigurna. Svi oni mogu dobiti nagradu, pobijediti i nositi krunu besmrtnosti slave koja neće izbljedjeti. (4T 34,35)

Božja slava u Njegovim djelima

“Svet! Svet! Svet Jahve nad Vojskama! Puna je sva zemlja Slave njegove!” (Izaija 6,3)

Kad je izišla iz Stvoriteljevih ruku, cijela Zemlja, a ne samo Edenski vrt, bila je neizmerno lijepa. Nikakva mrlja grijeha, nikakva sjenka smrti nije kvarila ljepotu stvaranja. Božje “veličanstvo zastire nebesa, zemlja mu je puna slave” (Habakuk 3,3). “Dok su klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani.” (Job 38,7) Tako je Zemlja postala prikladan simbol Onoga koji je “milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću” (Izlazak 34,6) i prikladan predmet proučavanja za one koji su bili načinjeni na Njegovu sliku. Edenski vrt bio je slika onoga što je Bog želio da postane cijela Zemlja; Njegova namjera je bila da ljudska obitelj, množeći se, osniva druge domove i druge škole po uzoru na onu koju je On osnovao. Tako bi, tijekom vremena, cijela Zemlja bila ispunjena domovima i školama u kojima bi se proučavale Božje riječi i djela i u kojima bi se učenici osposobljavali da sve potpunije, kroz cijelu vječnost, odražavaju svjetlo spoznaje Njegove slave. (*Odgovj*, str. 18)

Kad je izišao iz Stvoriteljevih ruku, Adam je po svojoj tjelesnoj, duševnoj i duhovnoj naravi bio sličan svojem Stvoritelju. “Na svoju sliku stvori Bog čovjeka.” (Postanak 1,27) Božja namjera je bila da čovjek u svom dugom životu sve potpunije otkriva ovu sliku — da potpunije odsjajuje Stvoriteljevu slavu. Sve njegove sposobnosti mogle su se razvijati; veličina i snaga tih talenata trebala se stalno povećavati. Bilo mu je ponuđeno beskrajno područje za njihovu primjenu; veličanstveno polje njihovog istraživanja otvaralo se pred njime. Tajne vidljivog svemira — “čudesna to su znanja savršenog čudesa onoga koji je savršen u svakom znanju” (Job 37,16) — pozivale su čovjeka da ih proučava. Razgovor licem k licu, srcem k srcu sa svojim Stvoriteljem bila je njegova visoka prednost. Da je ostao vjeran Bogu, sve bi to zauvijek postalo njegovo. Tijekom svih vjekova vječnosti nastavio bi otvarati nove ravnice znanja, otkrivao bi nove izvore sreće i stjecao sve jasnije pojmove o Božjoj mudrosti, moći i ljubavi. Sve više bi se približavao ispunjenju cilja svojega postojanja, sve potpunije odsjajivao slavom svojega Stvoritelja. (*Isto*, str. 12,13)

Čovjek stvoren Bogu na slavu

“Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!” (1. Korinćanima 10,31)

Bog je stvorio čovjeka sebi na slavu, da bi se nakon ispita i kušnje ljudska obitelj mogla sjediniti s nebeskom. Bog je namjeravao Nebo popuniti članovima ljudske obitelji ako se pokažu poslušnima svakoj Njegovoj riječi. Adam je trebao biti iskušán da se vidi hoće li biti poslušan kao vjerni anđeli, ili neposlušan. Ako izdrži ispit, sve pouke koje bude davao svojoj djeci bit će pouke o vjernosti. Njegov um i njegove misli bit će u skladu s Božjim umom i Njegovim mislima. ...

Bog je stvorio Adama po uzoru na svoj karakter, neporočnog i čestitog. Prvi Adam nije slijedio nikakva iskvarena načela; nije imao nikakve izopačene sklonosti ili želje da čini zlo. Bio je isto tako bez mane kao i anđeli pred Božjim prijestoljem. Sve nam to sada izgleda neobjašnjivo, ali mnogo od onoga što danas ne možemo razumjeti, postat će nam jasno kada budemo vidjeli kao što smo viđeni i kada budemo znali kao što smo poznati. (1BC 1082,1083)

O svetim ljudima iz prošlosti zapisano je da se Bog nije stidio nazvati se njihovim Bogom (Hebrejima 11,16). Naveden je i razlog — umjesto da teže za zemaljskim blagom, da traže sreću u zemaljskim planovima ili željama, oni su sve što su imali stavili Bogu na oltar i namijenili izgradnji Božjeg kraljevstva. Živjeli su samo za Božju slavu i otvoreno izjavljivali da su samo gosti i stranci ovdje na Zemlji i da traže bolju nebesku domovinu. Svojim ponašanjem objavljivali su svoju vjeru. Bog im je mogao povjeriti svoju istinu i osloniti se na njih da će svijetu objaviti spoznaju Njegove volje.

Međutim, kako danas ti takozvani pripadnici Božjeg naroda uzdižu čast Njegovog imena? Na koji način svijet može zaključiti da pripadaju Božjem posebnom narodu? Koje dokaze svojeg nebeskog državljanstva stavljaju svijetu na uvid? ...

Čistoća, jednostavnost i skromnost trebaju obilježavati boravište i izgled onih koji vjeruju u svečane istine za posljednje vrijeme. ... Naša odjeća, naši stanovi, naši razgovori trebaju svjedočiti o našoj posvećenosti Bogu. Kakva bi snaga pratila one koji bi na takav način pokazali da su se radi Krista odrekli svega! (5T 188,189)

Božji veličanstveni plan

“Da bi, kao što je grijeh vladao smrću, tako i milost po pravednosti vladala za vječni život po našem Gospodinu Isusu Kristu!” (Rimljanima 5,21)

Jedini plan koji može osigurati čovjekovo spasenje obuhvatio je cijelo Nebo u beskonačnoj žrtvi. Anđeli se nisu mogli radovati kad im je Krist predočio plan otkupljenja, jer su uvidjeli da će čovjekovo spasenje njihov dragi Zapovjednik platiti neizrecivom boli. U tuži i čuđenju oni su slušali Njegove riječi dok im je On objašnjavao kako mora napustiti čistoću i mir Neba, njegovu radost, slavu i vječni život i doći u dodir s pokvarenošću Zemlje, iskusiti njenu bol, sramotu i smrt. On je trebao stati između grešnika i kazne za grijeh, pa ipak će ga malo njih prihvatiti kao Sina Božjeg. On je trebao napustiti svoj uzvišeni položaj kao Veličanstvo Neba, sići na Zemlju i poniziti se kao čovjek, i osobno iskusiti žalost i kušnje koje čovjek mora proživjeti. Sve će ovo biti nužno da bi on mogao pomoći onima “koji stoje u kušnji” (Hebrejima 2,18). Kad se Njegova zadaća Učitelja završi, On će biti predan u ruke bezbožnika i biti izložen uvredama i mučenju na koje ih samo Sotona može nadahnuti. On će morati umrijeti naj-surovijom smrću, biti uzdignut između Zemlje i Neba kao okrivljeni grešnik. On će morati proći kroz duge sate agonije, tako strašne da je anđeli neće moći promatrati, već će zakloniti svoje lice. On će morati pretrpjeti tjeskobu duše, odvojenost od Očeva lica, dok će na Njemu biti krivica za prijestup — težina grijeha cijeloga svijeta. ...

On je pozvao anđeosko mnoštvo da ostane u skladu s planom koji je Njegov Otac prihvatio te da se raduje što će, Njegovom smrću, pali ljudi biti pomireni s Bogom.

Tada je Nebo ispunila radost, neizreciva radost. Slava i blagoslovljenost otkupljenog svijeta nadmašila je čak i tjeskobu i žrtvu Kneza života. Diljem nebeskih dvorova odjekivali su prvi zvuci pjesme koja će odzvanjati iznad betlehemskih brežuljaka — “Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!” (Luka 2,14) (*Patrijarsi i proroci*, str. 43,44)

Nebesko kraljevstvo u malome

“Poslije šest dana uze Isus sa sobom Petra, Jakova i brata mu Ivana i izvede ih nasamo, na visoku goru. Tada se preobrazi pred njima; lice mu zasja kao sunce, a haljine postadoše bijele kao svjetlo.” (Matej 17,1.2)

Približavala se večer kad je Isus pozvao k sebi svoja tri učenika — Petra, Jakova i Ivana — i poveo ih preko polja, daleko uz krševitu stazu do jedne osamljene planinske padine. ...

Otišavši nekoliko koraka od njih, Čovjek boli izlijevao je svoja moljenja s velikom vikom i suzama. Molio se za snagu da izdrži kušnju za dobro ljudskog roda. On sam iznova mora se uhvatiti za Svemogućega, jer je jedino na taj način mogao razmišljati o budućnosti. Izlijevao je sve želje svog srca za svoje učenike da u likovanju sila mraka njihova vjera ne klone. ...

Breme što ga je iznio u svojoj molitvi bilo je da im se otkrije slava koju je imao s Ocem prije postanka svijeta, da se Njegovo kraljevstvo otkrije ljudskim očima i da Njegovi učenici budu osnaženi dok to promatraju. Usrdno se molio da budu svjedoci otkrivenja Njegova Božanstva, što će ih tješiti u trenutku Njegovih najvećih patnji spoznajom da je On doista Božji Sin, a Njegova ponižavajuća smrt dio plana otkupljenja.

Njegova je molitva uslišana. Dok je u poniznosti klečao na kamenitom tlu, nebo se iznenada rastvorilo, zlatna vrata Božjega Grada široko otvorila, a svete zrake obasjale brdo i prekrile Spasiteljevu priliku. Božanska priroda iz Njegove unutrašnjosti bljesnula je kroz ljudsku prirodu i srela se sa slavom koja je dolazila odozgo. Krist, koji je dosad ležao ničice, ustao je i uspravio se u svom božanskom veličanstvu. Bol duše je iščeznula. Njegovo je lice sjalo “kao sunce”, dok su Njegove haljine bile “bijele kao svjetlo”.

Rasanjeni učenici promatrali su izlivanje slave koja je obasjala brdo. Sa strahom i čuđenjem gledali su sjajni lik svojega Učitelja. ... Kraj Njega su bila dva nebeska bića, u bliskom razgovoru s Njim. To su bili Mojsije, koji je razgovarao s Bogom na Sinaju, i Ilija, koji je dobio uzvišenu prednost ... da nikada ne dođe pod vlast smrti. ... Na brdu je u malom predstavljeno buduće kraljevstvo slave — Krist kralj, Mojsije predstavnik uskrsnutih svetih, a Ilija preobraženih. (*Isusov život*, str. 344—346)

Još u budućnosti

“Dodi kraljevstvo tvoje!” (Matej 6,10)

Kristovi učenici su očekivali skori dolazak kraljevstva Njegove slave, ali ih je Isus ovom molitvom poučio da kraljevstvo neće tada biti uspostavljeno. Trebaju se moliti za Njegov dolazak kao za događaj koji će se odigrati tek u budućnosti. Ali u toj molbi se krilo i obećanje. Iako neće ugledati dolazak toga kraljevstva tijekom svojega života, činjenica da im je Isus naložio da se za njega mole dokaz je da će ono, kad to Bog bude odredio, pouzdano doći.

Kraljevstvo Božje milosti sad se temelji na tome što se srca, dosad ispunjena grijehom i pobunom, iz dana u dan pokoravaju vrhovnoj upravi Njegove ljubavi. Ali potpuno uspostavljanje kraljevstva Njegove slave ostvarit će se tek prigodom drugog Kristovog dolaska na ovaj svijet. (*Isusov govor na Gori*, str. 146,147)

Božji narod ne može primiti kraljevstvo prije Kristovog osobnog dolaska. Spasitelj je rekao: “Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolje svoje slave. Tada će se pred njim skupiti svi narodi, a on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir luči ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi s desne strane, a jarce s lijeve. Nakon toga će kralj reći onima s desne strane: ‘Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!’” (Matej 25,31-34) ... Prigodom dolaska Sina Čovječjega mrtvi će uskrsnuti neraspdljivi, a živi se preobraziti. Ovom velikom promjenom oni su pripremljeni da prime kraljevstvo. ... Čovjek je u sadašnjem stanju smrtnan, raspdljiv, dok će Božje kraljevstvo biti neraspdljivo, vječno. Stoga čovjek u svom sadašnjem stanju ne može ući u Božje kraljevstvo. Ali kad Isus dođe, On svom narodu daje besmrtnost i zatim ga poziva da primi kraljevstvo kojemu su dosada bili samo baštinici. (*Velika borba*, str. 254,255)

Ako “ste Kristovi”, onda “je sve vaše”. (1. Korinćanima 3,23.21)

Slični ste djetetu kojemu još nije prepušteno upravljati svojim nasljedstvom. Bog vam još nije povjerio vaš dragocjeni posjed, da vas Sotona ne bi prevario svojim lukavim vještinama, kao što je učinio s prvim parom u Edenu. Krist ga čuva za vas, ono je izvan kvariteljevog dosega. (*Misli s Gore blagoslova*, str. 150)

Zašto ne sada?

**“Nego će me svi poznavati, i malo i veliko — riječ je Jahvina.”
(Jeremija 31,34)**

Ali prije toga dolaska, kazao je Isus, “ova Radosna vijest propovijedat će se o kraljevstvu po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo...” (Matej 24,14) Njegovo kraljevstvo neće doći sve dok se Radosna vijest o Njegovoj milosti ne raznese po svim krajevima Zemlje. Ako se, dakle, predamo Bogu i pridobijemo druge duše za Njega, ubrzavamo dolazak Njegova kraljevstva. Jedino oni koji se posvećuju Njegovoj službi ... iskreno mole: “Dodi kraljevstvo tvoje!” ...

Molba “budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji” molitva je da se vladavina zla na ovoj Zemlji okonča, da se grijeh zauvijek uništi i da se uspostavi kraljevstvo pravednosti. Tada će i na Zemlji, kako je na Nebu, biti ispunjene sve dobre želje Božje dobrote. (2. Solunjanima 1,11) (*Isusov govor na Gori*, str. 147—149)

Krist neće biti zadovoljan sve dok pobjeda ne bude potpuna i ne vidi “svjetlost i nasiti se spoznajom njezinom”. (Izaija 53,11) Svi narodi na Zemlji trebaju čuti evanđelje o Njegovoj milosti. Neće svi primiti Njegovu milost; ali “Njemu će služiti potomstvo moje. O Gospodu će se pripovijedat sljedećem koljenu”. (Psalam 22,31.32) “A kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima dat će se puku Svetaca Svevišnjega”, jer “zemlja će se ispuniti spoznajom Jahvinom kao što se vodom pune mora. ... Sa zapada vidjet će ime Jahvino, i Slavu njegovu s istoka sunčanog.” (Daniel 7,27; Izaija 11,9; 59,19)

“Kako su ljupke po gorama noge glasonoše radosti koji oglašava mir, nosi sreću, i spasenje naviješta, govoreć Sionu: Bog tvoj kraljuje! ... Radujte se, kličite, razvaline jeruzalemske, jer je Jahve utješio narod svoj... Ogolio je Jahve svetu svoju mišicu pred očima svih naroda, da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.” (Izaija 52,7-10) (*Isusov život*, str. 685)

7. prosinca

Pogled prema vječnosti

“Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.” (Luka 21,28)

Bude li se Crkva obukla u Kristovu pravednost, bude li se odrekla svake privrženosti svijetu, pred njom će zasjati zora svijetlog i slavnog dana. Ono što joj je Bog obećao, ostaje zauvijek. Istina, zanemarena od onih koji je preziru i odbacuju, na kraju će trijumfirati. Premda katkad izgleda kao da je stala, njezino napredovanje nije nikad zaustavljeno. ... Obdarena božanskom energijom, ona će se probiti kroz najjače zapreke i svladati svaku poteškoću.

Što je hrabrilo Božjeg Sina tijekom Njegovog života ispunjenog patnjom i žrtvom? Vidio je rezultat patnje svoje duše i nasitio se njegovom spoznajom. Gledajući u budućnost, promatrao je sreću onih koji su zahvaljujući Njegovom poniženju primili oprost i vječni život. Njegovo je uho čulo povik izbavljenih. Čuo je kako otkupljeni pjevaju pjesmu Mojsija i Janjeta.

Mi možemo imati viziju budućnosti, blaženstvo Neba. U Bibliji su objavljena viđenja buduće slave, prizori što ih je naslikala Božja ruka i oni su veoma dragi Njegovoj Crkvi. Vjerom možemo stajati na pragu vječnoga grada i čuti milostivu dobrodošlicu upućenu onima koji u ovom životu surađuju s Kristom smatrajući čašću da stradaju radi Njega. Kad se začuju riječi: “Dodite, blagoslovljeni Oca mog”, oni pred noge Otkupitelja stavljaju svoje krunice uz usklik: “Dostojno je Janje koje je zaklano da primi moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, slavu i hvalu! ... Onomu koji sjedi na prijestolju, i Janjetu: hvala, čast, slava i vlast u vijeke vjekova!” (Matej 25,34; Otkrivenje 5,12.13)

Ovdje izbavljeni susreću one koji su ih doveli k Spasitelju i svi se sjedinjuju slaveći Onoga koji je umro da bi ljudska bića imala život koji se može usporediti s Božjim životom. Sukob je završen. Došao je kraj nevolji i borbi. Pjesme pobjede ispunjavaju Nebo kad otkupljeni zapjevaju radosnu melodiju Dostojno je Janje zaklano, koje živi, trijumfalni Osvajač. (*Djela apostolska*, str. 377,378)

Tko je dostojan?

“Mudri će baštiniti čast.” (Izreke 3,35)

Bog je izgradio karakter u skladu sa svojim Zakonom i svi koji dosegnu ovo mjerilo ući će u nebesko kraljevstvo slave. Sâm je Krist rekao: “Tko vjeruje u Sina, imat će život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života.” (Ivan 3,36) “Neće svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine! ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskoga Oca.” (Matej 7,21) A u Otkrivenju On kaže: “Blago onima koji peru svoje haljine tako da dobiju pravo na stablo života i da mogu ući u grad na vrata!” (Otkrivenje 22,14) Ovo je jedina odluka iznesena u Božjoj riječi u vezi s konačnim spasenjem čovjeka.

Izabrana je svaka duša koja gradi svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. Izabran je onaj koji će obući oklop i boriti se u dobroj borbi vjere. Izabran je onaj koji bdije s molitvom, koji proučava Sveto pismo i bježi od kušnji. Izabran je onaj koji ima ustrajnu vjeru, i koji je poslušan svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta. Plan otkupljenja je besplatan za sve, a u plodovima otkupljenja uživat će oni koji su se pokorili ovim uvjetima. (*Patrijarsi i proroci*, str. 166,167)

Sotona uvijek nastoji iskvariti ono što je Bog rekao da bi zaslijepio umove, pomračio duh i tako naveo ljude na grijeh. Zbog toga je Jahve tako izričit, čineći svoje zahtjeve jasnima tako da nitko ne mora griješiti. Bog neprestano nastoji bliže privući ljude u svoju zaštitu kako bi spriječio da Sotona svojom surovom, prijevarnom silom utječe na njih. On se spustio da s njima govori vlastitim riječima i vlastitom rukom ispiše životvorne zapovijedi. I ove blagoslovljene riječi, prožete svjetlošću istine i života, predane su čovjeku kao savršen vodič. ...

Svako poglavlje i svaki redak u Bibliji Božji je razgovor s čovjekom. Mi bismo te uredbe trebali zavezati za ruku kao znak i kao počeonik među očima. Ako se proučava i sluša, ona će voditi Božji narod, kao što su vođeni Izraelci, stupom od oblaka danju i stupom od ognja noću. (Isto, str. 417,418)

Spremni za život s anđelima

“Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu — kao svoje duhovno bogoštovlje.” (Rimljanima 12,1)

Mi uopće ne sumnjamo ... da su doktrine kojih se danas držimo istina za ovo vrijeme i da se približavamo vremenu suda. Mi se pripremamo za susret s Onim koji će se, praćen povorkom svetih anđela, pojaviti na nebeskim oblacima da bi svojim vjernima i pravednima udijelio završni potez besmrtnosti. ...

Mi prihvaćamo Božju istinu prema svojim različitim sposobnostima i kada dodemo pod utjecaj te istine, ona u nama obavlja djelo koje je nužno da bismo se moralno osposobili za kraljevstvo slave i druženje s nebeskim anđelima. Mi se sada nalazimo u Božjoj radionici. Mnogi među nama su kao grubo kamenje iz kamenoloma. Ali kada prihvatimo Božju istinu, njezin utjecaj djeluje na nas. Ona nas uzdiže i uklanja iz nas svaku nesavršenost i svaki grijeh, bez obzira na njihovu narav. Tako se pripremamo da ugledamo Kralja u svoj Njegovoj ljepoti i da se konačno sjedinimo s čistim nebeskim anđelima u kraljevstvu slave. Ovdje to djelo mora biti obavljeno u nama, ovdje se naše tijelo i naš duh moraju pripremiti za besmrtnost.

Mi se nalazimo u svijetu koji se protivi pravednosti i neporočnosti karaktera, koji se protivi rastu u milosti. Kamo god pogledamo, vidimo pokvarenost i nečistoću, izopačenost i grijeh. Koje djelo ovdje moramo obaviti da bismo mogli primiti besmrtnost? Mi moramo sačuvati svoje tijelo u svetosti, svoj duh u čistoći da bismo u ovim posljednjim danima mogli ostati neokaljani usred sve veće pokvarenosti koja postoji svuda oko nas. (2T 355,356)

Svjetlo jasno svijetli i nitko ne treba ostati u neznanju, jer je sam veliki Bog čovjekov učitelj. ... On traži da se odlučno pokrene velika tema zdravstvene reforme i da se javnost pozove na duboko istraživanje; jer muškarci i žene ne mogu uza sve svoje grešne, nezdrave i štetne navike prepoznati svetu istinu kojom bi se mogli posvetiti, oplemeniti, uzdignuti i osposobiti za druženje s nebeskim anđelima u kraljevstvu slave. (3T 162)

Sada nauči pobjedničku pjesmu

“U čast Jahvi zapjevat ću, jer se slavom proslavio!” (Izlazak 15,1)

Ova pjesma i veliko izbavljenje na koje ona podsjeća ostavili su trajan dojam koji nikada neće biti izbrisan iz sjećanja izraelskog naroda. Proroci su je i pjevači u Izraelu vjekovima ponavljali, svjedočeći da je Jahve njihova snaga i izbavljenje onima koji Mu vjeruju. Ova pjesma ne pripada samo izraelskom narodu. Ona upućuje na propast svih neprijatelja pravde i na konačnu pobjedu Božjeg Izraela. Prorok s Patmosa gleda mnoštvo obučeno u bijelo, “pobjednike”, kako stoje na “staklenom moru s citrama Božjim. Oni pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega i pjesmu Janjeta”. (Otkrivenje 15,2.3)

“Ne nama, o Jahve, ne nama, već svom imenu slavu daj zbog ljubavi i vjernosti svoje.” (Psalam 115,1) Takav je duh prožimao izraelsku pjesmu izbavljenja, a to je duh koji treba prebivati u srcima svih koji se boje i ljube Boga. Oslobođajući naše duše iz ropstva grijeha Bog nam je dao veće izbavljenje od izbavljenja Hebreja kod Crvenog mora. ... Svakodnevnim blagoslovi koje primamo iz Božje ruke, a iznad svega Isusova smrt koja nam donosi radost, a Nebo stavlja nadohvat ruke, trebali bi biti predmet trajne zahvalnosti. Kakvo je sažaljenje, kakvu neusporedivu ljubav, Bog pokazao prema nama, izgubljenim grešnicima, kad nas je povezao sa sobom da budemo Njegovo naročito blago! Kakvu je žrtvu podnio naš Otkupitelj, da se mi možemo zvati djecom Božjom! Mi trebamo hvaliti Boga za blagoslovljenu nadu koju nam daje velikim planom otkupljenja, mi Ga trebamo hvaliti zbog nebeske baštine i Njegovog bogatog obećanja, hvaliti Ga što Isus živi da bi posredovao za nas. ...

Svi stanovnici Neba udružuju se u hvaljenju Boga. Naučimo sada pjesmu anđela, da je možemo pjevati kad se pridružimo njihovim redovima. Kažimo sa psalmistom: “Hvalit ću Jahvu sveg života svojega, dok me bude, Bogu svom ću pjevati. ... Neka te slave narodi, Bože, svi narodi neka te slave!” (Psalam 146,2; 67,5) (*Patrijarsi i proroci*, str. 231,232)

Dok čekamo

“Neka vam bokovi budu opasani a svjetiljke zapaljene! I budite slični onima što čekaju svoga gospodara.” (Luka 12,35.36)

Sada je vrijeme da se pripremimo za dolazak našega Gospodina. Spremnost da Ga dočekamo ne može se postići za kratko vrijeme. Da bismo se pripremili za taj svečani trenutak, moramo budno bdjeti i čekati, istodobno vrijedno radeći. Na taj način Božja djeca slave Boga. Usred užurbanosti ovozemaljskog života, čuje se njihov glas kojim izgovaraju riječi ohrabrenja, vjere i nade. Sve što imaju i sve što jesu predali su u službu svojem Učitelju. ...

Krist nam je rekao kada će osvanuti dan Njegovog kraljevstva. On ne kaže da će tada cijeli svijet biti obraćen, već da će se “ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedati po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak” (Matej 24,14). Objavljujući Evanđelje svijetu, mi možemo ubrzati dolazak Božjeg dana. Da je Božja crkva obavila djelo koje joj je Gospodin odredio, već bi davno cijeli svijet bio opomenut i Gospodin Isus bi već došao na Zemlju u velikoj sili i slavi.

Životna sila mora pratiti objavljivanje poruke o drugom Kristovom dolasku. Mi ne smijemo stati sve dotle dok se mnoge duše ne obrate i ne prihvate blaženu nadu u Gospodnji drugi dolazak. U apostolske dane, vijest koju su nosili obavila je veliko djelo utječući na ljude da umjesto idolima služe živome Bogu. Djelo koje se danas mora obaviti isto je tako stvarno i istina je isto toliko istina; razlika je jedino u tome što u zadaću objavljivanja vijesti moramo ulagati sve više ozbiljnosti što se više približava dolazak Gospodina Isusa. Poruka za ovo vrijeme je pozitivna, jednostavna i od najvećeg značenja. Mi se moramo ponašati kao muškarci i žene koji vjeruju u vijest koju propovijedaju. Čekati, bdjeti, raditi, moliti se i opominjati svijet — to je naš posao. (RH, 13. studenoga 1913.)

Bila sam duboko ganuta prizorima koje sam nedavno vidjela u noćnom viđenju. Izgledalo mi je kao da neki veliki pokret — djelo buđenja — napreduje u mnogim mjestima. Naši vjernici su odlazili na posao odazivajući se Božjem pozivu. Braćo moja, Gospodin nam govori! Zar nećemo poslušati Njegov poziv? Zar nećemo pripremiti svoje svjetiljke i ponašati se kao ljudi koji očekuju povratak svojega Gospodina? (TM 515)

Idemo kući!

“Nakon toga će kralj reći onima s desne strane: ‘Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primiti u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!’” (Matej 25,34)

Kristov nam je dolazak sada bliži negoli kada smo povjerovali. Veliki sukob bliži se svome kraju. Božji sud je pred vratima. Sve to govori svečanim glasom opominjući: “Zato i vi budite pripravi, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.” (Matej 24,44) ...

Mi živimo u završnim prizorima povijesti ove Zemlje. Proročanstva se brzo ispunjavaju. Vrijeme milosti je skoro isteklo. Mi nemamo vremena — ni trenutka — za gubljenje. Nemojte da nas On zatekne da spavamo na straži. Neka nitko ne kaže u svojem srcu, ili svojim djelima: “Moj gospodar neće doći zadugo.” (Matej 24,48) Neka vijest o Kristovom skorom dolasku odjekne ozbiljnim riječima opomene. ...

Gospodin će uskoro doći i mi se moramo spremi da Ga dočekamo u miru. Učinite sve što je u vašoj moći da prenesete svjetlo onima oko sebe. Ne smijemo biti žalosni, već radosni, i Gospodin Isus treba uvijek biti pred nama. On uskoro dolazi, a mi moramo biti spremni i čekati na Njegov dolazak. O, kako će veličanstveno biti kada Ga ugledamo i kada nas On pozdravi kao svoje otkupljene! Dugo smo čekali, ali naša nada ne smije oslabjeti. Kada bismo samo mogli vidjeti Kralja u svoj Njegovoj ljepoti, bili bismo vječno blagoslovljeni. Osjećam da moram glasno uskliknuti: “Idemo kući!” Mi se približavamo trenutku kada će Krist doći s velikom silom i slavom da uzme svoje otkupljene i da ih odvede u njihov vječni dom. ...

Dugo smo čekali na povratak našega Spasitelja. Ali obećanje ostaje sigurno! Uskoro ćemo biti u svojem obećanom domu. Tamo će nas Isus voditi na rijeku žive vode koja teče od Božjeg prijestolja i objašnjavat će nam mračne trenutke kroz koje nas je vodio ovdje na Zemlji da bi usavršio naš karakter. Tamo ćemo nezamagljenim pogledom gledati ljepote obnovljenog Edena. Stavljajući kraj Otkupiteljevih nogu krunu koju nam je stavio na glavu, svirajući na svojoj zlatnoj harfi, mi ćemo cijelo Nebo ispuniti hvalom Onomu koji sjedi na prijestolju. (8T 252—254)

Kakve li nagrade!

“Onaj kome ostane što je nadozidao primit će nagradu.” (1. Korinćanima 3,14)

Veličanstvena nagrada bit će podijeljena kada se vjerni radnici okupe oko Božjeg i Janjetovog prijestolja. Kada je Ivan kao smrtnik ugledao Božju slavu, pao je kao mrtav; nije mogao podnijeti taj prizor. Ali kada Božji sinovi i kćeri prime besmrtnost, oni će Ga “vidjeti onakva kakav jest” (1. Ivanova 3,2). Stajat će pred prijestoljem, prihvaćeni u Ljubljenu. Svi njihovi grijesi bit će izbrisani, svi njihovi prijestupi odneseni. Sada mogu gledati nezaklonjenu slavu Božjeg prijestolja. Oni su sudjelovali s Kristom u Njegovim stradanjima, surađivali su s Njim u planu spase-nja i sada sudjeluju zajedno s Njim u radosti gledajući spašene duše u Božjem kraljevstvu, duše koje će slaviti Boga tijekom cijele vječnosti. ...

Toga dana otkupljeni će blistati slavom Oca i Sina. Anđeli, podižući svoje zlatne harfe, pozdravit će dobrodošlicom Kralja i trofeje Njegove pobjede. ... Odjeknut će pobjednička pjesma i is-puniti cijelo Nebo. Krist je pobijedio! On će ući u nebeske dvorove, praćen svojim otkupljenima kao svjedocima da Njegove patnje i žrtva nisu bile uzaludne. ...

Tu će biti domovi za putnike sa Zemlje. Tu će biti i haljine za pravednike, zajedno s krunama slave i palmama pobjede. Sve što nas je zbunjivalo u djelima Božje providnosti bit će razriješeno u budućem svijetu. Ono što je bilo teško razumjeti, sada će dobiti objašnjenje. Tajne milosti otvorit će se pred nama. Tamo gdje je naš ograničeni um nalazio samo zbrku i prekršena obećanja, vidjet ćemo najsavršeniji, prekrasni sklad. Mi ćemo znati da je beskrajna ljubav odredila iskustva koja su nama izgledala tako teška. Ali kada prepoznamo nježnu brigu Onoga koji je učinio da nam sve izađe na dobro, klicat ćemo puni neizrecive rado-sti i slave. (9T 285,286)

Pozivam vas da se pripremite za Kristov dolazak na nebeskim oblacima. ... Pripremite se za sud tako da kada Krist dođe i kada Mu svi koji vjeruju budu iskazivali svoje divljenje, i mi bu-demo među onima koji će se sresti s Njime u miru. (Isto, 285)

Kristov slavni dolazak

“Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolju svoje slave.” (Matej 25,31)

S neba se čuje Božji glas koji objavljuje dan i sat Isusova dolaska i proglašuje vječni savez sa svojim narodom. Poput tunja najjačeg groma prolamaju se Zemljom Njegove riječi. Božji Izrael stoji slušajući, pogleda uprtog prema gore. Njihova su lica obasjana Njegovom slavom. ...

Ubrzo se na istoku pojavljuje mali crni oblak, velik kao pola dlana ljudske ruke. To je oblak koji okružuje Spasitelja i koji iz daljine izgleda kao obavijen tamom. Božji narod zna da je to znak Sina Čovječjega. U svečanoj tišini oni ga netremice promatraju dok se približava Zemlji i postaje sve svjetliji i sjajniji, dok ne preraste u veliki bijeli oblak, kojemu donji dio slični na razgorjelu vatru, a nad kojim lebdi duga saveza. Isus se približuje kao silni Pobjednik. ...

Sveti anđeli, golemo, bezbrojno mnoštvo, prate Ga zvukovima nebeskih himni. Čini se da je nebeski svod prepun sjajnih bića — “tisuće tisuća... mirijade”. Nema ljudskog pera koje bi moglo opisati ovaj prizor; nema uma smrtnog čovjeka koji bi mogao zamisliti njegov sjaj. ... Pravedni uzvikuju drščući: “Tko može opstati?” Anđeoska je pjesma utihnula i nastaje razdoblje zastrašujuće tišine. Tada se začuje Isusov glas koji kaže: “Dosta ti je moja milost.” Lica pravednika se ozaruju, a radost ispunjava svako srce. Anđeli započinju višim tonom i opet pjevaju. ...

Kralj kraljeva spušta se na oblaku, obavijen razbuktalom vatom. Nebesa se svijaju kao svitak, Zemlja drhti pred Njim, a sve gore i svi otoci pokreću se sa svojih mjesta. ... Zli mole da ih pokopaju gorske stijene samo da se ne sretnu s licem Onoga koga su prezreli i odbacili. ... Oni koji su naumili uništiti Krista i Njegov vjerni narod sada su svjedoci slave koja počiva na njima. Usred svog straha čuju glasove svetih kako radosno kliču: “Evo, ovo je Bog naš, u njega se uzdismo, on nas je spasio.” (Izaija 25,9) (*Velika borba*, str. 504—507)

Pobjeda nad smrću

“Jer će sam Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živiti, mi preostali, biti skupa s njim odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom.” (1. Solunjanima 4,16.17)

Glas Božjeg Sina poziva svete koji spavaju. ... Oni dolaze iz tamnice smrti, obučeni besmrtnom slavom, kličući: “Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?” (1. Korinćanima 15,55) ...

Živi pravedni se preobražavaju “u jedan hip, u tren oka”. Na Božji su glas proslavljeni; sada su besmrtni i s uskrsnulim sveti-
ma odneseni u zrak u susret Gospodinu. ...

Prije no što će ući u sveti grad, Spasitelj svojim sljedbenicima daje simbole pobjede i oznake njihovog kraljevskog dostojanstva. ... Na glave pobjednika Isus svojom vlastitom desnicom stavlja vijenac slave. Za svakoga ima krunu na kojoj je ispisano njegovo “novo ime” (Otkrivenje 2,17) i natpis: “Posvećen Jahvi!” U svakoj se ruci nalazi pobjednička palma i blistava harfa. A onda, na znak anđela koji daju ton, svaka ruka vješto dodiruje žice, budeći zanosnu glazbu s bogatim skladnim akordima. Neiskazani zanos obuzima svako srce i svaki se glas uzdiže u pjesmi zahvalnosti. ...

Pred spašenim je mnoštvom Sveti Grad. Isus širom otvara biserna vrata i narod koji je sačuvao istinu ulazi. ... Tada se čuje glas, ljepši od svake glazbe koju je ikada čulo smrtno uho: “Vaša je borba završena!” “Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta.” (Matej 25,34)

Sad je ostvarena Spasiteljeva molitva za Njegove učenike: “Htio bih da oni koje si mi dao budu gdje sam ja.” “Neporočne i razdragane pred njegovom slavom” (Juda 24) Krist predstavlja Ocu kao otkupljene svojom krvlju. ... Čudesne li otkupiteljske ljubavi, radosti trenutka kad vječni Otac, gledajući otkupljene, bude vidio svoje obličje. (*Velika borba*, str. 507—509)

Vječna radost

“Vraćat će se otkupljenici Jahvini. Doći će u Sion kličuć’ od radosti, s veseljem vječnim na čelima; pratit će ih radost i veselje, pobjeći će bol i jauci.” (Izaija 35,10)

Kada je došao na ovu Zemlju prvi put, Krist je zauzimao neugledan i nizak položaj, a život Mu je protekao u patnjama i siromaštvu. ... Prigodom Njegovog drugog dolaska, sve će se promijeniti. Ljudi Ga neće vidjeti kao zatvorenika okruženog svjetinom, nego kao nebeskog Vladara. Krist će doći u svoj svojoj slavi, u slavi svojega Oca i u slavi svih svetih anđela. Deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća anđela, prekrasnih, pobjedonosnih sinova Božjih, odjevenih u nenadmašnu ljepotu i slavu, pratit će Ga na tom putu. Umjesto trnove krune, On će nositi krunu slave — krunu u kruni. Umjesto stare purpurne haljine, bit će odjeven u najbjelje haljine, “kako ih ne može objeliniti nijedan bjelilac na zemlji” (Marko 9,3). I na Njegovom ogrtaču i na Njegovom stegnu bit će ispisano ime: “Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima”.

Svojim vjernim sljedbenicima Krist je bio svakodnevni Pratilac, bliski Prijatelj. Oni su živjeli u uskoj, stalnoj zajednici s Bogom. Na njih se spustila slava Gospodnja. Na njima se odražavalo svjetlo spoznaje slave Božje u licu Isusa Krista. Sada se raduju obasjani nepomućenim zrakama slave Kralja u svom Njegovom veličanstvu. Oni su pripremljeni za zajedništvo Neba budući da već imaju Nebo u svojim srcima.

Uzdignutih glava, obasjani svijetlim zrakama Sunca Pravednosti, radosni što se približava njihovo izbavljenje, oni izlaze u susret Zaručniku. ...

Još samo malo, i mi ćemo ugledati Kralja u svoj Njegovoj ljepoti. Još samo malo i On će obrisati sve suze s naših očiju. ... I onda će se iz nebrojenih grla zaoriti pjesma: “Evo stana Božjega među ljudima! On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sam, Bog bit će s njima.” (Otkrivenje 21,3) ...

“Zato, ljubljeni, dok ovo čekate, revno nastojte da bez ljage i mane budete u njegovim očima u miru!” (2. Petrova 3,14) (RH, 13. studenoga 1913.)

Kod kuće!

“Već (navješćujemo) kako stoji pisano: ‘Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.’” (1. Korinćanima 2,9)

Dok vaša osjetila uživaju u privlačnoj ljepoti Zemlje, mislite o svijetu koji će doći, svijetu koji nikad neće znati za zlokobnu snijet grijeha i smrti, u kojemu lice prirode više neće biti prekriveno sjenkom prokletstva. Pokušajte zamisliti dom spašenih, ali znajte da će on biti mnogo slavniji od svega što bi čak i najbujnija mašta mogla predstaviti. U raznovrsnim Božjim darovima u prirodi vidimo tek najslabiji odsjaj Njegove slave. (*Put Kristu*, str. 74)

Uskoro će se otvoriti vrata Neba da kroz njih prođu Božja djeca, a s usana Kralja slave odjeknut će riječi blagoslova poput najljepše glazbe: “Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!” (Matej 25,34) (Isto, str. 110)

Zatim sam vidjela kako je Isus društvo otkupljenih poveo prema gradskim vratima. Na dodir Njegove ruke ona su se pokrenula na svojim sjajnim šarkama pozivajući narode koji su držali istinu da uđu. U gradu je bilo svega čime su se oči mogle naslađivati. Na sve strane vidjela se raskošna slava. Tada je Isus pogledao spašene svete čija su lica odsjajivala slavom; upro je u njihov pogled prepun ljubavi i svojim bogatim, milozvučnim glasom rekao: “Vidim trud svoje duše i zadovoljan sam. Vaša je sva ova bogata slava da u njoj vječno uživate. Vašim je patnjama kraj. Više neće biti smrti, ni tuge, ni plača, više neće biti boli.” ...

JJezik je odviše slab da opiše Nebo. I kako se prizor preda mnom odvijao, ostala sam zadivljena. Ponesena nenadmašivim sjajem i slavom, odložila sam pero i uskliknula: “O, kakve li ljubavi! Kakve čudesne ljubavi!” Ni najuzvišeniji jezik ne može opisati nebesku slavu i neusporedivu dubinu Spasiteljeve ljubavi. (*Rani spisi*, str. 232,233)

Obnovljeni Eden

“Pobjedniku ću dati da jede od stabla života koje se nalazi u Božjem rajju.” (Otkrivenje 2,7)

Edenski vrt je ostao na Zemlji dugo nakon što je čovjek prognan s njegovih ugodnih staza. Palom čovječanstvu je dugo bilo dopušteno da promatra bezgrešan dom, jer su anđeli čuvari sprečavali samo ulaz. Kod vrata raja koja su čuvali kerubi otkrivana je božanska slava. Ovdje su Adam i njegovi sinovi dolazili da štuju Boga. Oni su ovdje obnovljali svoje zakletve o poslušnosti Zakonu zbog čijeg su prijestupa bili istjerani iz Edena. Kad je plima zla preplavila svijet i pokvarenost ljudi odlučila o njihovom uništenju potopom, ruka koja je stvorila Eden povukla ga je sa Zemlje. Ali prilikom konačnog obnobljenja, kad nastanu “novo nebo i nova zemlja” (Otkrivenje 21,1), i on će biti obnovljen i ljepše ukrašen nego u početku.

Tada će oni koji su držali Božje zapovijedi udisati dah besmrtnosti ispod drveta života, i tijekom beskrajnih vjekova stanovnici bezgrešnih svjetova će u vrtu radosti promatrati uzor savršenog djela Božjeg stvaranja, netaknutog prokletstvom grijeha — uzor onoga što bi postala cijela Zemlja da je čovjek ispunio Stvoriteljev slavni plan. (*Patrijarsi i proroci*, str. 41)

Božji je Sin iskupio čovjekov promašaj i pad, i Adam, zahvaljujući djelu pomirenja, sad ponovno dobiva prvu vlast.

Ponesen radošću, on promatra stabla u kojima je nekada uživao — drveće s kojega je u danima svoje nedužnosti i radosti brao voće. Gleda loze koje su njegove vlastite ruke njegovale, ono cvijeće za koje se nekada s ljubavlju brinuo. Njegov um shvaća stvarnost prizora; razumije da je ovo doista obnovljeni Eden (*Velika borba*, str. 509,510)

Budući da imaju pristup k drvetu života u dugo izgubljenom Edenu, otkupljeni će izrasti do pune visine ljudskog roda u njegovoj prvotnoj ljepoti. Bit će uklonjeni posljednji preostali tragovi prokletstva grijeha, a Kristovi će se vjerni pokazati u ljepoti Gospodina, Boga našega, odsjajući u duhu, duši i tijelu savršenu sliku svojega Gospodina. Predivnoga li otkupljenja! Kako smo dugo o njemu govorili, dugo mu se nadali, razmišljali o njemu s nestrpljivim iščekivanjem, ali ga nikada nismo posve razumjeli! (Isto, str. 507)

Sve patnje su prošle

“On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.” (Otkrivenje 21,4)

Bol ne može postojati u nebeskom ozračju. U domu otkupljenih neće biti suza, pogrebnih povorki, nikakvih znakova žalosti. “I nijedan građanin neće reći: ‘Bolestan sam!’ Narodu što živi ondje krivnja će se oprostiti.” (Izaija 33,24) Obilni tokovi sreće produbljivat će se i jačati što se vječnost bude produljivala. (9T 286)

Došlo je vrijeme koje su sveti ljudi sa čežnjom očekivali otkako je plameni mač protjerao prve ljude iz Edena — vrijeme “za otkupljenje onih što su postali Božje vlasništvo”. (Efežanima 1,14) Zemlja prvotno dana čovjeku kao njegovo kraljevstvo, koja je izdajom prešla u Sotonine ruke i tako dugo držana pod vlašću ovog moćnog neprijatelja, velikim je planom otkupljenja čovjeku vraćena. Sve što je grijehom izgubljeno, ponovno je obnovljeno. ... Božja prvotna namjera pri stvaranju je ostvarena kad je učinjena vječnim obitavalištem otkupljenih. ...

“Nek se uzraduje pustinja, zemlja sasušena, nek kliče stepa, nek ljljan procvjeta. ... Umjesto trnja rast će čempresi, umjesto koprive mirta će nicati. ... Vuk će prebivati s jagnjetom, ris ležati s kozličem... a djetesce njih će voditi. ... Zlo se više neće činiti, neće se pustošiti na svoj svetoj gori mojoj”, rekao je Gospodin. (Izaija 35,1; 55,13; 11,6.9) (*Velika borba*, str. 530—532)

Ostaje samo jedan podsjetnik: naš Otkupitelj će uvijek nositi ožiljke raspeća. Na Njegovoj izranjenoj glavi, na Njegovim rebri-ma, rukama i nogama vidljivi su jedini tragovi okrutnog djela što ga je grijeh počinio.

Veliki je sukob završen. Grijeha i grješnika više nema. Cijeli je svemir čist. Bilo neizmjerna svemira kuca istim otkucajem sklada i radosti. Od Njega koji je sve stvorio teče život, svjetlost i radost kroz prostranstva beskrajnog svemira. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta, sve — živo i neživo, u svojoj nepomućenoj ljepoti i savršenoj radosti objavljuje da je Bog ljubav. (Isto, str. 530,534)

Obnovljen edenski život

“Gradit će kuće i stanovat’ u njima, saditi vinograde i uživati rod njihov. Neće se više graditi da drugi stanuju ni saditi da drugi uživa: vijek naroda moga bit će k’o vijek drveta, izabranici moji dugo će uživati plodove ruku svojih.” (Izaija 65,21.22)

Bit će rada i na Nebu. Otkupljeni neće živjeti u stanju besposlenog mirovanja. (3BC 1164)

Na obnovljenoj Zemlji, otkupljeni će se baviti svime onim što je donosilo radost Adamu i Evi u početku. Živjet će edenskim životom, životom u vrtovima i poljima. ...

Tamo će svaki talent biti razvijen, svaka sposobnost povećana. Izvodit će se najveličanstveniji pothvati, ostvarivati najplemenitije želje, postizati najuzvišenije težnje. Ali još uvijek će biti novih visina za svladavanje, novih čuda za divljenje, novih istina za shvaćanje, svježih tema za proučavanje, i sve će to poticati snage tijela, uma i duše. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 465,466)

“Sluge Božje klanjat će se Bogu.” (Otkrivenje 22,3) Život na Zemlji je početak života na Nebu; odgoj na Zemlji je upoznavanje s načelima Neba; životni poziv ovdje priprema nas za životni poziv tamo. Ono što smo sada u karakteru i svetoj službi, unaprijed nam jasno otkriva što ćemo biti.

“Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi.” (Matej 20,28) Ono što je radio ovdje, Krist radi i gore, a naša nagrada za rad s Njim u ovom svijetu bit će veća sila i uzvišenija prednost da radimo s Njim i u svijetu koji će doći. “Vi ste mi svjedoci, riječ je Jahvina.” (Izaija 43,12) To ćemo biti i u vječnosti...

U našem životu ovdje, iako je zemaljski i ograničen grijehom, najveća radost i najviši odgoj stječe se služenjem. I u budućem životu, nesputani ograničenjima grešne ljudske naravi, svoju najveću radost i svoj najviši odgoj naći ćemo u služenju — u svjedočenju i stalnom učenju tijekom svjedočenja “kako je bogata slava ove Tajne ” — “Krist, nada slave, jest među vama.” (Kološanima 1,27) (*Odgoj*, str. 272—274)

Vječna sreća

“Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred licem svojim, sebi zdesna blaženstvo vječno.” (Psalam 16,11)

Za vrijeme svoje službe Isus je veliki dio vremena provodio pod vedrim nebom. ... Mnoge od svojih propovijedi održavao je u hramu prirode. (*Put u bolji život*, str. 25)

U Bibliji je baština spašenih nazvana domovinom. (Hebrejima 11,14-16) Tamo nebeski Pastir vodi svoje stado na izvore žive vode. Drvo života daje plod svakog mjeseca, a lišće stabla služi za lijek narodima. Tamo su potoci koji vječno žubore, bistri kao kristal, a uz njih lelujavu drveće baca svoje sjene na putove što ih je Gospodin pripremio za otkupljene. Tamo se prostrane ravnice protežu u prekrasne brežuljke, a Božje gore uzdižu svoje uzvišene vrhove. Na ovim će mirnim ravnicama tih živahnih potoka Božji narod, toliko dugo tuđinci i putnici, naći dom. (*Velika borba*, str. 531)

Biblija nam otkriva neistražena bogatstva i nepropadljiva blaga Neba. Čovjekov najsnažniji poticaj nagoni ga u potragu za srećom i Biblija, prepoznajući ovu želju, pokazuje nam da će se cijelo Nebo ujediniti s čovjekom u njegovim naporima da dosegne istinsku sreću. Ona otkriva uvjet pod kojim je Kristov mir darovan čovjeku. Ona opisuje dom vječne sreće prepun sunčevog svjetla, gdje nema suza niti će ih ikad biti. (*Letter 28*, 1888.)

Neka nas sve što je lijepo u našim zemaljskim domovima podsjeća na kristalnu rijeku i zelena polja, lelujavu drveće i žive izvore, blistavi grad i u bijelo odjevene pjevače u našem nebeskom domu — u tom prekrasnom svijetu koji nikakav umjetnik ne može naslikati niti smrtni jezik opisati. ...

Stanovati vječno u tom domu blaženih, ne nositi na svojoj duši, tijelu i duhu nikakve tamne tragove grijeha ili prokletstva, već savršenu sliku Stvoritelja, i tijekom beskrajnih vjekova napredovati u mudrosti, u znanju, u svetosti, uvijek istražujući nova područja misli, uvijek pronalazeći nova čuda i nove ljepote, stalno povećavajući svoje sposobnosti stjecanja znanja, uživanja i voljenja, znajući da iza svega toga ima još radosti, ljubavi i beskrajne mudrosti — to je cilj na koji ukazuje kršćanska nada. (CT 55)

S mojim anđelom čuvarom

“Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebesima neprestano gledaju lice Oca moga nebeskoga.” (Matej 18,10)

Kad Božju providnost budemo promatrali u svjetlu vječnosti, shvatit ćemo što dugujemo skrbi i zalaganju Božjih anđela. Nebeska bića su aktivno sudjelovala u poslovima ljudi. Ona su se pojavljivala u odjeći koja je sijala kao munja; dolazila su kao ljudi u liku putnika. Ona su prihvaćala gostoprimstvo ljudskih domova; djelovala su kao vodiči putnicima koje je noć zatekla na putu...

Iako vladari ovoga svijeta to nisu znali, anđeli su često govorili u njihovim vijećima. Ljudske oči su ih gledale. Ljudske uši su slušale njihove govore. U vijećnicama i sudnicama nebeski glasnici su zastupali progonjene i potlačene. Oni su obarali namjere i zaustavljali zla koja su mogla nanijeti štetu i patnje Božjoj djeci. Učenicima u nebeskoj školi sve će to biti objašnjeno.

Svaka otkupljena duša saznat će kakvu službu su u njezinom životu obavljali anđeli. Kako će to biti kad bude razgovarala s anđelom koji je bio njezin čuvar od njezinih najranijih dana; s anđelom koji je bdio nad njezinim koracima i zaklanjao njezinu glavu u danu opasnosti; s anđelom koji je bio s njom u dolini smrtne sjene, koji je obilježio mjesto njezinog počivanja i koji će je prvi pozdraviti u jutro uskrsnuća — kad bude doznala povijest božanskog sudjelovanja u životu pojedinca, povijest rada cijelog Neba u svemu što je učinjeno za ljudski rod. (*Odgoj*, str. 270)

S Božjom riječju u svojoj ruci svako ljudsko biće ... može izabrati društvo koje želi. ... Može već u ovom svijetu boraviti u ozračju Neba ... prilazeći sve bliže i bliže pragu vječnoga svijeta, sve dok se vrata ne otvore i ono ne uđe. Tamo se neće osjećati kao stranac. Glasovi koji će ga pozdraviti, to su glasovi svetih koji su na Zemlji bili njegovi nevidljivi drugovi — glasovi koje je on ovdje naučio prepoznavati i ljubiti. Onaj koji je preko Božje riječi živio u zajednici s Nebom, osećat će se ugodno u nebeskom društvu. (*Isto*, str. 114,115)

Nebeska škola

“Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje.” (Izaija 54,13)

Nebo je škola; njezino područje proučavanja je svemir; njezin Učitelj je Beskonačni. Ogranak ove škole bio je otvoren u Edenu; i kad se plan spasenja bude ostvario, obrazovanje će opet biti nastavljeno u edenskoj školi...

Između škole uspostavljene u Edenu u početku i škole u vječnosti prostire se cijeli tijek povijesti ovoga svijeta — povijesti ljudskih prijestupa i patnji, božanske žrtve i pobjede nad smrću i grijehom. Škola u budućem životu neće biti u svemu ista kao prva škola u Edenu. Nikakvo drvo spoznaje dobra i zla neće pružati priliku za kušnju. Tamo neće biti nikakvog kušača i nikakve mogućnosti za zlo. Svaki je karakter izdržao kušnje Zlog, i nijedan više nije podložan njegovoj moći. ...

Kakvo će se područje istraživanja tada otvoriti za nas, kad bude uklonjen veo koji sada zamračuje naš vidik, kad naše oči budu ugledale svijet ljepote koji sada samo letimice gledamo kao mikroskopom, kad budemo gledali slavu nebesa koju sada izdaleka promatramo teleskopom, kad bude uklonjen zlokobni utjecaj grijeha i kad se cijela Zemlja bude pojavila “u tvojoj slavi” (Psalam 90,16)! Tada će svaki istraživač znanosti moći čitati izvještaje o stvaranju i neće otkriti ništa što bi ga podsjećalo na zakon zla. Moći će slušati glazbu glasova iz prirode u kojoj neće otkriti nijednu notu tugovanja, nijedan prizvuk žalosti. U svemu što je stvoreno moći će pratiti samo jedan rukopis — u beskrajnom svemiru gledati Božje ime napisano velikim slovima; ni na zemlji, ni na moru, ni na nebu neće vidjeti nijedan zaostali trag zla. (*Odgoj*, str. 267—269)

Oni koji su ovdje iskoristili najveći dio svojih prednosti da ostvare najviša postignuća, ponijet će to svoje dragocjeno bogatstvo i u buduću život. Oni su tražili i stekli ono što je nepropadljivo. Sposobnost da cijene slavu koju “oko nije vidjelo, ni uho čulo” bit će u razmjeru s dostignućima u njegovanju sposobnosti u ovom životu. (FE 49)

Krist naš vječni Učitelj

“Zato će narod moj poznati moje ime i shvatit će u onaj dan da sam ja koji govorim: ‘Evo me!’” (Izaija 52,6)

Kada ga bude vratio u svoju blizinu, čovjeka će opet, kao i u početku, poučavati sam Bog. (*Odgoj*, str. 268)

Mi ne možemo ni naslutiti što će se tada otvoriti pred nama. S Kristom mi ćemo hoditi pokraj žive vode. On će nam otkrivati ljepote i slavu prirode. On će nam govoriti što nam je On i što smo mi Njemu. Tamo ćemo saznati istinu koju sada ne možemo znati zbog ograničenosti svoje smrtno prirode. (CT 162)

U budućem svijetu Krist će voditi otkupljene obalama rijeke života i učit će ih prekrasne pouke istine. On će im otkrivati tajne prirode. Oni će vidjeti da Gospodarova ruka drži svijet u njegovom položaju. Oni će promatrati vještinu koju pokazuje veliki Umjetnik bojeći cvijeće u polju, otkrit će namjere velikog i milosrdnog Oca od kojega se širi svaka zraka svjetlosti, i zajedno sa svetim anđelima otkupljeni će priznati u pjesmama zahvalnog slavljenja Božju neizmjernu ljubav prema nezahvalnom svijetu. (RH, 3. siječnja 1907.)

Tamo će se istraživaču otvarati neograničeni vidici i neizreciva bogatstva povijesti. ... Povijest nastanka grijeha, smrtonosne laži i njezinog izopačenog djelovanja; povijest istine koja se, ne skrećući sa svog pravog puta, suočila sa zabludom i pobijedila je — sve će mu to biti objavljeno. Koprena koja je bila stavljena između vidljivog i nevidljivog svijeta bit će povučena u stranu, i bit će mu dana divna otkrivenja. ... S neizrecivim uživanjem sudjelovat ćemo u radosti i mudrosti bezgrešnih bića. Na raspolaganju će nam stajati blaga stečena tijekom mnogih vjekova razmišljanja o djelima Božjih ruku. A godine vječnosti, dok budu prolazile, stalno će donositi sve slavnija otkrivenja. “Onomu koji, prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti.” (Efežanima 3,20) Bog će nas vječno obasipati svojim darovima. (*Odgoj*, str. 269,272)

Svako pravo načelo, svaka istina naučena u zemaljskoj školi, unaprijedit će nas u istoj mjeri u nebeskoj školi. (CT 208,209)

Mi moramo ovdje steći obrazovanje koje će nas osposobiti da živimo s Bogom tijekom vječnih vjekova. Obrazovanje koje smo započeli ovdje, usavršit će se na Nebu. Tamo ćemo se samo preseliti u viši razred. (*Manuscript 16*, 1895.)

Naš nastavni plan

“Jer nesavršeno je naše znanje. ... Kada dođe što je savršeno, iščeznut će što je nesavršeno.” (1. Korinćanima 13,9.10)

Vjerom trebamo gledati u onaj bolji svijet i čvrsto se držati Božjeg obećanja o razvoju uma, o ljudskim sposobnostima koje će se sjediniti s božanskim, o svakoj sili duše koja će biti dovedena u neposredni dodir s Izvorom svjetla. Mi se možemo radovati što će sve ono što nas sada zbunjuje u djelovanju Božje providnosti, tada biti rastumačeno, da će i ono što je bilo teško shvatiti, naći svoje objašnjenje. (5T 706)

Tamo će svi koji su nesebično radili gledati plodove svojega rada. Tamo će se vidjeti ishod svakog pravog načela i plemenitog djela. Nešto od toga vidimo već ovdje. Ali kako malo rezultata svojega rada vidi u ovom životu onaj tko obavlja najplemenitije djelo u svijetu! Koliki nesebično i neumorno rade za one koje nikada neće vidjeti niti upoznati! Roditelji i učitelji odlaze na svoj posljednji počinak, a sve što su u životu radili izgleda uzaludno; oni ne znaju da je njihova vjernost otpečatila izvore blagoslova i nadahnuća za njihove bližnje, i da će se njihov utjecaj umnogostručiti. Mnogi radnik upućuje svijetu poruke pune sile, nade i hrabrosti, riječi koje nose blagoslov srcima u svakoj zemlji; ali on, koji radi sâm i nepoznat, malo zna o njihovim plodovima. Tako se darovi daju, tereti nose, posao obavlja. Ljudi siju sjeme od koga drugi, iznad njihovih grobova, žanju blagoslovljenu žetvu. Oni sade voćke da bi drugi mogli uživati plod. Ovdje im je dovoljno što znaju da su pokrenuli sile dobra. U vječnosti će se sagledati svaka aktivnost i odgovor koji je ona proizvela.

Na Nebu se čuva izvještaj o svakom daru koji je Bog dao da bi pokrenuo ljude na nesebičan rad. Istraživati te sveobuhvatne izvještaje, tražiti one koji su našim naporima bili uzdignuti i oplemenjeni, gledati u njihovom životu utjecaj pravih načela — to će biti jedan od predmeta i jedna od nagrada u nebeskoj školi. (Odgovj, str. 271)

Istraživanje svemira

“Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, a onda ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.” (1. Korinćanima 13,12)

“Sad vidimo u ogledalu, nejasno.” (1. Korinćanima 13,12) Sad vidimo odraz Božjeg lika kao u ogledalu: u djelima prirode i Njegovom postupanju s ljudima; ali onda ćemo Ga vidjeti licem u lice, bez zasjenjujuće koprene među nama. ...

Tamo će osjećaji ljubavi i sućuti što ih je sâm Bog usadio u dušu doći do najstvarnijeg i najljepšeg izražaja. Čista zajednica sa svetim bićima, skladan društveni život s blagoslovljenim anđelima i s vjernima svih vremena koji su prali svoje haljine i obijelili ih u Janjetovoj krvi, svete veze koje povezuju svu “čeljad i na nebesima i na zemlji” (Efežanima 3,15) — sve to pridonosi sreći otkupljenih.

Tamo će besmrtni umovi s nepresušnim uživanjem proučavati čudesa stvaralačke moći, tajne spasonosne ljubavi. Tamo neće biti okrutnog, zavodljivog neprijatelja da navede na zaboravljanje Boga. ...

Otkupljenima će sva blaga svemira biti otvorena za istraživanje. Nevezani smrtnošću vinut će se neumornim letom u daleke svjetove — svjetove koji su bili obuzeti sućuti gledajući ljudske jade, a odzvanjali pjesmama radosti na vijest o nekoj spašenoj duši. ... Nezamagljenim pogledom promatrat će slavu stvaranja — sunca, zvijezda i sustava, kako svi prema utvrđenom redu kruže oko Božjeg prijestolja. Na svemu, od najmanjeg do najvećeg, napisano je Stvoriteljevo ime i na svima se očituje bogatstvo Njegove moći.

I kako odmiću, godine vječnosti donosit će sve bogatija i slavnija otkrivenja o Bogu i Kristu. Kako napreduje znanje, tako će rasti ljubav, štovanje i sreća. Što ljudi više nauče o Bogu, to će biti veće njihovo divljenje prema Njegovom karakteru. Kako Isus pred njima otkriva bogatstvo otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikom sukobu sa Sotonom, srca otkupljenih plamte snažnijom predajom i s još većim ushitom diraju strune zlatnih harfi, a tisuće se tisuća i neprojeno mnogo glasova udružuje i prerasta u silan zbor hvale. (*Velika borba*, str. 532,533)

“Radujte se s Jeruzalemom!”

“I opazih kako Sveti grad — novi Jeruzalem — silazi od Boga s neba, opremljen poput zaručnice koja je nakićena za svoga muža.” (Otkrivenje 21,2)

Tu je Novi Jeruzalem, prijestolnica slavne nove Zemlje, “kruna divna, i kraljevski vijenac na dlanu Boga svog”. “Njegov sjaj bijaše sličan dragom kamenu, prozirnem kamenu jaspisu. ... Narodi će hoditi u njegovu svjetlu, zemaljski će kraljevi donijeti u nj svoju raskoš.” Gospodin je rekao: “I klicat ću nad Jeruzalemom, radovat se nad svojim narodom.” “Evo stana Božjeg među ljudima! On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sam, Bog bit će s njima.” (Izaija 62,3; Otkrivenje 21,11.24; Izaija 65,19; Otkrivenje 21,3)

U Božjem Gradu “neće više biti noći”. Nikome neće trebati, niti će tko zaželjeti počinak. Neće više biti umora u izvršavanju Božje volje i proslavljanju Njegova imena. Stalno ćemo osjećati jutarnju svježinu, nje nikada neće nestati. “I neće trebati ni svjetla od svjetiljke, ni svjetla od sunca, jer će nad njima svijetliti Gospodin, Bog.” (Otkrivenje 22,5) Svjetlost sunca bit će nadmašena sjajem čije blještavilo neće biti bolno, a daleko će nadmašiti sjaj našeg sunčanog podneva. Slava Boga i Janjeta preplavljuje Sveti Grad svjetlošću koja ne blijedi. Otkupljeni će i bez sunčane svjetlosti hoditi u slavi vječnoga dana. (*Velika borba*, str. 532)

U viđenjima proroka oni koji su pobijedili grijeh i grob, vide se sretni u nazočnosti svoga Stvoritelja slobodno razgovarajući s Njim kao što je čovjek razgovarao s Bogom u početku. Gospodin ih poziva: “Veselite se i do vijeka kličite zbog onoga što ja stvaram; jer, evo, od Jeruzalema stvaram klicanje, od naroda njegova radost. I klicat ću nad Jeruzalemom, radovat se nad svojim narodom. U njemu više neće čuti ni plača ni vapaja.” “I nijedan građanin neće reći: ‘Bolestan sam!’ Narodu što živi ondje krivnja će se oprostiti.” ...

Dok promatra otkupljene kako borave u Božjem Gradu, slobodni od grijeha i svih tragova prokletstva, prorok ushićen uzvikuje: “Veselite se s Jeruzalemom, kličite zbog njega svi koji ga ljubite!” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 464,465)

Vječna sigurnost

“I Jahve će biti kralj nad svom zemljom.” (Zaharija 14,9)

Veliki plan otkupljenja donosi potpunu obnovu Božje naklonosti prema svijetu. Obnovljeno je sve što je izgubljeno zbog grijeha. Otkupljen je ne samo čovjek već i Zemlja da bude vječno prebivalište poslušnih. Sotona se tijekom šest tisuća godina borio da Zemlju zadrži u svom vlasništvu. A sada je ostvaren Božji prvobitni cilj stvaranja. “Ali će od njih kraljevstvo preuzeti Sveći Svevišnjega, i oni će ga posjedovati za vijeke vjekova.” (Daniel 7,18)

“Od istoka sunca do zalaska hvaljeno bilo ime Jahvino!” (Psalam 113,3) ... “Stalne su sve naredbe njegove, utvrđene za sva vremena.” (Psalam 119,89; 111,7.8) Svete uredbe koje je Sotona mrzio i nastojao uništiti bit će poštovane diljem bezgrešnog svemira. (*Patrijarsi i proroci*, str. 278,279)

Kristovim djelom otkupljenja opravdana je Božja vladavina. Svemogući je obznanjen kao Bog ljubavi. Sotonine su optužbe opovrgnute, a njegov karakter razotkriven. Pobuna se ne može ponovno podignuti. Nikada više grijeh ne može dospjeti u Svemir. Kroz vječna vremena svi će biti zaštićeni od otpada. Samopozrtvovnošću ljubavi stanovnici su Neba i Zemlje povezani neraskidivim vezama sa svojim Stvoriteljem.

Djelo otkupljenja bit će dovršeno. Na mjestu na kome je grijeh obilovao, Božja se milost još više umnožila. Sama Zemlja, to polje za koje Sotona kaže da pripada njemu, ne samo da će biti izbavljena već i uzvišena. Naš mali svijet pod prokletstvom grijeha, jedina tamna mrlja u Njegovom veličanstvenom stvaranju, bit će poštovan više od svih ostalih svjetova u Božjem svemiru. Ovdje, gdje je Božji Sin prebivao u ljudskom tijelu, gdje je Kralj slave živio, patio i umro — ovdje, kad sve bude On učinio novim, Božje će Svetište biti s ljudima i “On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sam, Bog bit će s njima.” (Otkrivenje 21,3) I kroz beskrajne vjekove, dok spašeni budu hodili u svjetlosti samoga Boga, oni će Ga hvaliti za Njegov neizrecivi Dar, za — Emanuela, “Bog je s nama”. (*Isusov život*, str. 13)

Puna nadoknada

“Prema tome, ne gubite svoga pouzdanja! Njemu pripada velika nagrada. Ustrajnost vam je zbilja potrebna da vršenjem volje Božje postignete obećanje, jer: ‘Još malo, vrlo malo, i doći će onaj koji ima doći; neće zakasniti.’” (Hebrejima 10,35-37)

Divno je božansko strpljenje. Pravednost dugo čeka dok milost poziva grešnika. Međutim, “pravda i pravo temelj su prijestolja njegova” (Psalam 97,2). ... Svijet je postao drzak u kršenju Božjeg zakona. Zato što ih je Bog dugo trpio, ljudi su pogazili Njegov autoritet. ... Međutim, postoji crta koju ne mogu prijeći. Bliži se vrijeme kada će dostignuti postavljenu granicu. Već su i sada skoro prevršili mjeru beskrajnog Božjeg strpljenja, granicu Njegove milosti, mjeru Njegovog milosrđa. Gospodin će se umiješati da obrani svoju čast, da izbavi svoj narod, da suzbije oholost nepravednika. ... U ovo vrijeme sveopćeg bezakonja možemo znati da je na vidiku i posljednja velika kriza. Kad je prkošenje Božjem zakonu postalo skoro sveopća pojava, kad je Njegov narod izložen nasilju i surovosti svojih bližnjih, Gospodin se mora umiješati.

“Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do toga vremena. U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti — svi koji se nađu zapisani u Knjizi.” (Daniel 12,1)

Iz potkrovlja, iz koliba, iz tamnica, sa stratišta, s planina i iz pustinja, iz zemaljskih špilja i iz morskih dubina Krist će dovesti svoju djecu k sebi. ... Na ljudskim sudovima Božjoj djeci su sudili najteži zločinci. Ali blizu je dan kad će sam Bog nastupiti kao sudac! (Vidi Psalam 50,6.) Tada će se preokrenuti zemaljske presude. “Sramotu će svog naroda na svoj zemlji skinuti.” (Izaija 25,8) Svakome od njih bit će dana bijela odjeća (Otkrivenje 6,11).

...

Za svaki križ koji su morali nositi, za svaki gubitak koji su morali podnijeti, za svako progonstvo koje su morali pretrpjeti, čak i za gubitak ovozemaljskog života, Božja djeca će biti bogato nagrađena. “I gledat će njegovo lice. A njegovo će ime biti na njihovim čelima.” (Otkrivenje 22,4) (*Isusove usporedbe*, str. 116—118)

Podignite pogled!

“Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš. Govorite srcu Jeruzalema, vičite mu da mu se ropstvo okonča, da mu je krivnja okajana, jer iz Jahvine ruke primi dvostruko za sve grijehе svoje.” (Izaija 40,1.2)

U najmračnijim danima svoga dugog sukoba sa zlom, Božja Crkva je dobivala otkrivenja o Gospodnjim vječnim namjerama. Njegovom narodu bila je dana mogućnost da kroz zavjesu nevolja u sadašnjosti baci pogled na pobjede u budućnosti, u vrijeme kad će, kada bitka završi, otkupljeni ući u obećanu zemlju. Ova videnja o budućoj slavi, prizori slikani Božjom rukom, trebaju biti dragi današnjoj Crkvi koja djeluje u vrijeme skorog svršetka vjekovnog sukoba i obilnog i potpunog izlivanja obećanih blagoslova. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 460)

Nama koji stojimo na samome rubu njihovog ispunjenja, kako su duboki, kako zanimljivi ovi opisi onoga što će se zbiti — događaja koje su, još otkako su naši praroditelji bili izgnani iz Edena, Božja djeca čekala, za kojima su čeznula i za koje su molila. Dragi suputnici na stazi života, mi smo i dalje među sje nama i nemirima zemaljskih zbivanja; ali naš Spasitelj uskoro se treba pojaviti i donijeti nam izbavljenje i odmor. Zadržimo vjerom u sjećanju ove slike blagoslovljene vječnosti koju nam je naslikala Božja ruka! Onaj koji je umro za grijehе svijeta široko otvara vrata Raja svima onima koji vjeruju u Njega. Uskoro će bitka biti dobivena i pobjeda postignuta. Uskoro ćemo vidjeti Onoga u kojemu su sakupljene sve naše nade u vječni život. I u Njegovoj nazočnosti sve će nevolje i patnje ovoga života izgledati kao ništa. Ono što je nekad bilo “više se neće spominjati, niti će vam na um dolaziti”.

“Prema tome, ne gubite svoga pouzdanja! Njemu pripada velika nagrada. Ustrajnost vam je zbilja potrebna da vršenjem volje Božje postignete obećanje, jer: ‘Još malo, vrlo malo, i doći će onaj koji ima doći; neće zakasniti.’ “A na Izraela mislit će Gospod spasenjem vječnim, vi se nećete nikada postidjeti, niti ćete se posramiti do vijeka.” (Izaija 65,17; Hebrejima 10,35-37; Izaija 45,17 — Šarić) Podignite pogled, podignite pogled, i neka vaša vjera stalno raste. Neka vas ta vjera povede uzanim putom i provede kroz vrata u grad u veličanstvenu budućnost, u beskrajnu i slavnu budućnost namijenjenu otkupljenima. (Isto, str. 466)

Božja pravednost obranjena

“Jer stoji pisano: ‘Tako mi života — veli Gospodin — meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik hvaliti Boga.’” (Rimljanima 14,11)

Zašto je bilo dopušteno da veliki sukob traje vjekovima? Zašto Sotonino postojanje nije bilo prekinuto na početku njegove pobune? Samo zato da bi se svemir mogao uvjeriti u pravednost Božjeg postupanja prema zlu, da bi grijeh mogao biti zauvijek osuđen. U planu otkupljenja postoje visine i dubine koje ni sama vječnost neće istražiti, čuda u koja i anđeli žele zaviriti. Od svih stvorenih bića samo su otkupljeni stekli iskustvo u stvarnom sukobu s grijehom; oni su radili sa Kristom, i više i od samih anđela upoznali zajednicu Njegovih muka; zar oni ne mogu posvjedočiti u korist nauka o otkupljenju — da kažu nešto što bi moglo koristiti bezgrešnim bićima?...

“U crkvi njegovoj sve govori o slavi njegovoj” (Psalam 29,9 — DK), i pjesma koju će pjevati izbavljeni... objavljivat će Božju slavu: “Velika su i divna tvoja djela, Gospodaru, Bože, Svemogućí! Pravedni su i ispravni tvoji putovi, Kralju naroda! Tko da te, Gospodaru, ne poštuje i tvoje ime ne slavi? Ti si, naime jedini svet.” (Otkrivenje 15,3.4) (*Odgoj*, str. 273)

Zli su kao u zanosu promatrali krunidbu Božjeg Sina. Vide u Njegovim rukama ploče božanskog Zakona, naredbe koje su prezirali i kršili. ... Sad je razjašnjeno svako pitanje o istini i zabludi koje se pojavilo u dugotrajnom sukobu. Posljedice pobune, plodovi odbacivanja božanskih propisa izloženi su pogledu svih razumnih stvorenja. Cijelom svemiru prikazano je djelovanje Sotonine vladavine nasuprot Božjoj vladavini. Sotonu su osudila njegova vlastita djela. Božja mudrost, Njegova pravednost i dobrotada sada su u cijelosti opravdani. Sada je jasno da je On svaki svoj postupak u velikom sukobu učinio držeći u vidu vječno dobro svog naroda i svih svjetova što ih je stvorio. ... Imajući pred očima sve činjenice velikog sukoba, čitav svemir, i vjeran i pobunjen, jednoglasno objavljuje: “Pravedni su i ispravni tvoji putovi, Kralju naroda!” (Otkrivenje 15,3) (*Velika borba*, str. 526—528)

Kratice za djela Ellen G. White

AA	The Acts of the Apostles (Djela apostolska)
AH	The Adventist Home (Temelji sretnog doma)
AUCR	The Australasian Union Conference Record
IBC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1 (2BC itd. za sv. 2—7) (takoder i ISDA BC)
BE	The Bible Echo
BTS	Bible Training School
CD	Counsels on Diet and Foods (Savjeti o životu i prehrani)
CE	The Colporteur Evangelist
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
Ch Ed	Christian Education
ChS	Christian Service (Kršćanska služba)
CM	Colporteur Ministry (Literarni evanđelist)
COL	Christ's Object Lessons (Isusove usporedbe)
CPT	Counsels to Parents, Teachers and Students
CS	Counsels on Stewardship
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CTBH	Christian Temperance and Bible Hygiene
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages (Isusov život, Čeznja vjekova)
Ed	Education (Odgoj)
Ev	Evangelism (Evangelizam)
EW	Early Writings (Rani spisi)
FE	Fundamentals of Christian Education
FLB	The Faith I Live By (Vjera kojom živim)
GC	The Great Controversy (Velika borba)
GCB	General Conference Bulletin
GH	Good Health

GW	Gospel Workers
HR	The Health Reformer
HS	Historical Sketches of SDA Missions
H to L	How to Live
IHP	In Heavenly Places
Letter	Ellen G. White Letter
LS	Life Sketches of Ellen G. White
MB	Thoughts From the Mount of Blessing (Misli s gore blagoslova, Isusov govor na Gori)
Med Miss	The Medical Missionary
MH	The Ministry of Healing (Put u bolji život)
ML	My Life Today (Moj život danas)
MM	Medical Ministry
MS	Ellen G. White Manuscript
MYP	Messages to Young People (Poruka mladima)
NL	Notebook Leaflet
PHJ	The Pacific Health Journal
PK	Prophets and Kings (Izraelski proroci i kraljevi)
PP	Patriarchs and Prophets (Patrijarsi i proroci)
RC	The Remnant Church
Redem	Redemption: or The Teachings of Christ, the Anointed One
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ (Put Kristu)
SD	Sons and Daughters of God
1SG	Spiritual Gifts, sv. 1 (2SG itd. za sv. 2—4)
SL	The Sanctified Life
1SM	Selected Messages, knj. 1 (2SM za knj. 2)
SpT	Special Testimonies
SR	The Story of Redemption
ST	The Sings of the Times
SW	The Southern Watchman
1T	Testimonies for the Church, sv. 1 (2T itd. za sv. 2—9) (Svjedočanstva za crkvu)
Te	Temperance
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
1TT	Testimony Treasures, sv. 1 (2TT itd. za sv. 2 i 3)
WM	Welfare Ministry
YI	The Youth's Instructor

O autorici

Ellen Gould Harmon White, jedna je od utemeljitelja Crkve adventista sedmoga dana, spisateljica, predavačica i savjetnica, žena za koju adventisti vjeruju da je imala dar proroštva, rođena je 26. studenoga 1827. godine u Gorhamu u saveznoj državi Maine, kao jedno od osmero djece Roberta i Eunice Harmon.

Tijekom svojih sedamdeset godina aktivne službe Crkvi, napisala je 100 tisuća stranica rukopisa. Ova dragocjena ostavština Crkvi mogla je ispuniti cjelokupni život Ellen White da je sve svoje vrijeme posvetila pisanju.

Njezina služba Crkvi obuhvaćala je mnogo više od samog pisanja. Njezini dnevници govore o javnom djelovanju, putovanjima, osobnom radu, gostoprimstvu, susretima sa susjedima, o njoj kao o majci, supruzi i domaćici. Njezine ambicije i briga, njezina zadovoljstva i radosti, njezine žalosti i tuge — cjelokupni njezin život — sve je to bilo posvećeno napretku djela koje je voljela.

Ellen G. White uživa glas najprevedenije autorice u svijetu i najprevedenijeg američkog autora uopće. Primjerice, njezina knjižica *Put Kristu* izdana je na oko stotinu i pedeset jezika i u nekoliko desetina milijuna primjeraka.

Pošto je svoj cijeli život posvetila službi Bogu i bližnjima, umrla je 16. srpnja 1915. s čvrstim pouzdanjem u Onoga u koga je vjerovala.

Više: www.whiteestate.org

Biblijski navodi

Postanak		
1,27.28	40	
3,15	131	
9,8.9	132	
9,12.13	159	
17,7	133	
Izlazak		
14,15	38	
15,1	352	
19,5	134	
19,8	135	
24,7	142	
31,16.17	156	
34,6	229	
Levitski zakonik		
11,44	217	
19,2	120	
22,9	203	
Ponovljeni zakon		
26,16	149	
26,17.18	150	
33,25	261	
2. Samuelova		
22,33	262	
1. Ljetopisa		
16,11	290	
29,12	258	
2. Ljetopisa		
33,12	89	
Nehemija		
9,13	43	
9,17	139	
Job		
5,17	240	
22,22	102	
Psalmi		
2,8	27	
9,5	78	
16,11	363	
24,7.8	49	
26,2	330	
29,10.11	95	
31,20	277	
32,8	329	
33,8	93	
34,19	316	
40,9	61	
40,17	105	
45,7	77	
48,3	48	
48,15	200	
51,12	206	
55,23	116	
66,16	63	
71,5	269	
83,19	50	
84,3	251	
84,12	326	
89,8	92	
89,15	74	
92,3	73	
103,19	44	
105,8	157	
106,4	182	
110,1	79	
119,18	80	
119,126	51	
127,1	288	
138,2	76	
145,11	274	
Izreke		
3,6	248	
3,35	350	
4,23	295	
10,22	279	
10,25	305	
12,26	271	
16,32	256	
24,3	115	
Propovjednik		
9,10	310	
12,13	141	
Izaija		
6,1	72	
6,3	343	
9,7	98	
13,12	175	
17,7	323	
27,3	224	
28,16	123	
30,21	201	
35,10	358	
40,1.2	372	
43,10	247	
43,12	227	
43,25	82	
52,6	366	
53,5	171	
54,13	365	
55,3	130	
57,20.21	101	
58,8	272	
59,19	209	
60,1	125	
61,9	286	
63,3	163	
63,7	325	
65,21.22	362	

Jeremija	
29,13	318
31,3	99
31,33.34	137
31,34	348
42,3	264
50,5	158

Ezekiel	
36,26	100

Daniel	
4,17	41

Hošea	
6,3	300
14,4	87
14,5	197

Mihej	
7,8	302

Habakuk	
2,4	207
2,20	71
3,18	184

Zaharija	
4,7	128
9,9	47
10,1	220
14,9	370

Malahija	
3,3	311

Matej	
1,23	45
4,19	127
4,23	9
5,6	317
5,13	124
5,19	60
5,48	230
6,9	94
6,10	347
6,12	328
6,33	21
10,8	213

11,28	26
12,31	215
13,31.32	17
13,33	18
14,31	109
17,1.2	346
18,10	364
22,37.39	145
24,14	339
25,4	214
25,31	356
15,34	354
26,39	168
27,46	170
28,20	196

Marko	
1,14.15	12
4,28	283
4,30	14
10,14	287
10,15	52
12,30	64
12,30.31	296
14,38	332

Luka	
2,40	282
3,4.5	249
6,12	167
6,38	151
9,23	289
10,19	257
11,134	219
11,23	308
12,1	106
12,8	250
12,35.36	353
14,23	340
17,21	16
21,28	349
22,29.30	67
22,53	169
24,49	192

Ivan	
1,12	53
1,16	112
1,17	304

1,29	15
3,3	22
3,14.15	315
4,14	119
6,15	46
6,35	228
10,30	198
13,34.35	237
14,13	85
14,16.17	191
14,21	58
14,30	162
15,5	293
16,7	195
16,8	194
16,13	199
16,24	239
16,33	255
17,20	210
18,36	13

Djela	
2,1.2	193
3,19	205
4,33	218
5,29	59
5,31	138
16,31	226
20,24	309
20,32	303

Rimljanima	
3,24	23
3,25	183
4,16	265
5,17	181
5,18	179
5,19	103
5,20	104
5,21	345
6,4	143
6,15	144
6,23	313
7,12	20
8,5	212
8,35-37	280
12,1	351
13,14	321
14,11	373

1. Korinćanima	
1,4	180
2,2	225
2,5	267
2,9	259
2,10	198
3,9	126
3,14	355
4,9	222
6,19.20	173
10,13	254
10,31	344
11,26	152
13,9.10	367
13,12	368
15,22	42
15,57	39
16,13	306

2. Korinćanima

1,4	122
2,14.15	238
3,18	233
4,6	322
4,7	336
4,15	338
5,17	107
5,20	28
6,1	66
6,7	275
9,15	178
12,9	242

Galaćanima

3,26	140
3,29	56
4,4.5	11
5,24	97

Efežanima

1,5.6	54
1,7	153
2,7	337
2,8	319
2,10	331
2,19	57
3,8	187
3,12	84
3,17	96

3,19	312
3,20	276
4,1-3	211
4,23.24	223
4,27	108
4,29	301
4,30	216
5,2	174
6,10	259
6,12	36
6,13	29
6,14	30,31
6,15	32
6,16	33
6,17	34,35
6,24	263

Filipljanima

1,9-11	285
2,6-8	160
2,13	253
3,7	314
3,14	342
4,13	113
4,19	117

Kološanima

1,2	320
1,13.14	83
2,6	241
3,10	246
3,12	299

1. Solunjanima

2,10.20	335
4,3	291
4,7	147
4,16.17	357
5,23	245

2. Solunjanima

1,12	307
2,13	208
2,16.17	334

1. Timoteju

1,14	292
2,5.6	177
3,16	186

2. Timoteju

1,9	129
1,12	281
2,1	260
2,3	37

Titu

2,7.8	231
2,11	10
3,7	278

Hebrejima

2,4	221
2,14	161
2,18	165
3,7.8	202
4,14	69
4,15	164
4,16	68
5,7	166
6,12	266
8,6	136
9,12	55
9,24	154
10,35-37	371
12,1.2	273
12,12-15	65
12,28	91
13,9	110
13,20.21	155

Jakov

1,12	114
4,6	118
5,17.18	88

1. Petrova

1,4	25
1,13	327
1,14.15	236
1,18.19	172
2,9	146
2,24	19
3,3.4	121
3,8	234
4,10	62
4,13	90
5,5	298
5,6	270

5,10	324	3,2	341	Otkrivenje	
2. Petrova		3,3	232	2,7	360
1,2,3	268	3,24	204	3,10	81
1,4	235	4,10	176	4,2,3	70
1,21	190	4,14	252	5,12	185
3,18	284	3. Ivanova		5,13	75
1. Ivanova		2	294	8,3	86
2,6	148	Juda		12,11	111
2,16	297	24	333	19,8	24
3,1	188			21,2	369
				21,4	361
				22,11	243
				22,12	244